

เรื่องเงาที่ไร้ค่า

ประพันธ์โดย กฤษณ์ ภาณุวัฒน์

พิมพ์อายุ 19/10/2565

สำนักพิมพ์
วิบูลย์กิจ

๗
๖๗๙๘๖๖

เรื่องผี

สว่น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ...

TULIB

3 1379 01571176 6

สงวนลิขสิทธิ์

จัดพิมพ์ โดย

บริษัท โอเตียนส์ ไตร

๖๓ ตรอกข้ามน้ำโอเตียน พระนคร
พ.ศ. ๒๕๑๖ ๑๙/๑๐/๒๕๑๖

With the Compliments
วันที่ ๒๒ บาท
of 174 ค.พ. 2562

๔
เรื่อง

๓๒๒๐๓
๒๔๓๕
“เรือนใจที่ไร้ค่า”

“อันเรือนใจสตรีให้ค่าไร้ค่า
ก็เพราะว่าแก่ทรามในยามเห็น
ถึงทำดีเท่าใดไม่เกิดเป็น
ที่รักเด่นดังตั้งตั้งใจปอง
ส่วนเรือนจิตสตรีก็คฤกมิตรมัน
เพราะมีชนเชิงคารมคมพยของ
เสนอเสน่ห์ให้เกสรที่ช่นชิตครอง
หมิงสนองสวาสดีหวังฝังจิตเอ๋ย”

คำนำ

“เรือนใจที่ไร้ค่า” นับเป็นเรื่องแรกที่ พระนางเชอลักขมิดาวิน ได้ทรงนิพนธ์เป็นเค้าโครงทำนองแบบ-ไทย-ไทย. เพราะเรื่องก่อนๆ เช่น “ยศวรก” และ “ชีวิตความ” นั้น พระนางได้ประทานไปในแบบทำนองตลอดจนกระทั่งข้อบุคคล ด้นไปในทรงฝรั่งๆ ไม่เหมือนเรื่องน ฉะนั้นเรื่องผู้อ่านก็จะพบแต่ฉากชีวิตที่เบ็ดเสร็จในเมืองไทย ในบ้านผู้คโหมภูมิประเทศ - ชนบทฟ้าเมืองไทย ในกรุงเทพฯ พร้อมทั้งการตั้งคน ในแบบของไทยเราทั้งต้น

ด้วยพระนามของ “พระนางเชอลักขมิดาวิน” — ความคิดเห็นของหนังสือเล่มนี้ จึงตั้งด้วยพระเกียรติแห่งคุณตา—ซึ่งเห็นคุณค่าใดๆ ที่สำนักพิมพ์ น—จะยกย่องได้

“เรือนใจที่ไร้ค่า” นี้ พระนางได้ขังนิพนธ์
ไปในแนว รัก-รัญทศ-อันร้อนแรงในกรอบประ-
เพณี, ในระหว่าง สังคมของผู้ดี -- และ -- ผู้ด้อย.
ประกอบไปด้วย บทบาท, วัตถุประสงค์ -- คนแต่ละเป็น
คดี พรั่งพร้อมด้วยข้อคิดของบุคคลในเรื่องอันแต่คง
ออกมาโดยละเอียด -- ซึ่งความรู้ลึก -- จนอาจทำให้
ผู้อ่านได้ซาบซึ้ง และเคลิบเคลิ้มตามไปด้วยตลอด
เรื่อง

เรื่อง “ยั่วรัก” และ “ชีวิตทวาม” ของ
พระนางเชอลักษมีลาวัณย์ ได้รับความนิยมนจากผู้
อ่านมากมายจนต้องพิมพ์ซ้ำ ฉะนั้นจึงหวังว่า เรื่อง
“เรือนใจที่ไร้ค่า” นี้จะได้รับการต้อนรับจาก
ผู้อ่านอย่างดียิ่งเช่นกัน.

บริษัทโอเคียนสโตร์ หุ่นส่วน จก.

เรือนใจ

นวนิยาย

พระนางเจสสิก้ากับสรวิกัน ...

บทที่ ๑

ชั่วโมงอันมาเดือนหน้าตยคตยของยัง ได้

เกิดขึ้นในบ้านของนายร้อยเอกคณิต ชาญรงค์ คือ
การหมั้นระหว่างนางสาวคิธกา ชาญรงค์ กับนาย
แจ่มเพมทพย ซึ่งคิดกาคิดจาเป็นการหมั้นที่โหดร้าย
ทรนยังนัก ทำไมเธอจึงต้องถูกรับโซคร้าย อยู่ใน
ฐานะเช่นนกนหนอย ? ที่จริงฐานะนควรจะตกอยู่กับ
นางสาวพยอมหรือนางสาวดารภา พธาด่างมารดาของ
เธอจะเหมาะกว่า เพราะอายุของพธาด่างต้องงน

ออกจะโหดเคียงกนกับนาย เจ้งเพิ่มทรัพย์มาก กว่าตัว
 ของเขา และพยอมกับตำรวจก็เหมือนจะกระหิมใจ
 เตรียมรับโชคด้วยความเต็มใจ แต่โชคได้บันดาล
 ให้นายเจ้งเพิ่มทรัพย์เกิดไม่สนใจในของตัวนั้นเพราะ
 นายเจ้งเพิ่มทรัพย์ ต้อง การจะ ซอภรรยาที่ตัวที่ดีที่จะ
 ตัวได้ ฉะนั้นของจริงใดคือองค์นี้แน่ตรงตัวดีดกา
 ให้นำส่งตัว

ในครอบครัวของ นายร้อย เอกคณิศ ราชบุรุษ
 มอญด้วยคน ตัวของเขาเองกับบุตรอกต่างคน
 บุตรคนใหญ่ขอพยอม คนพี่ของซอตัวภักดิ์ของตัว
 มารดาเดียวกัน มารดาซอจามเป็นภรรยาคนทหนึ่งต่อ
 มารยาคนนชาย นายร้อยเอกคณิศราชบุรุษ ได้
 พากันเจ้เงินที่รัตนนครณบัญญัติหันมาแต่งงาน คน
 เจ้เงินทวี เป็นบุตร หิวแก้ว หิวแหวน ของคุณ พระนิต
 ทรณบัญญัติ ซึ่งบิดา ได้คิดขาด เพราะเรื่องหนี้เขาแต่ง
 งาน และเจ้เงินทวีแหละเป็นมารดาของตัวดีกา แต่

นายร้อย เอกคนต ชาญนรงค์เป็นคน เคารพหยาเพราะ
 พอเจมจันทรได้คิดอดคิดถามาไมกวนกตาโลกนไปซึ่ง
 ทำให้นายร้อยเอกคนตของตกเป็น พอหมาย เป็นตรงท
 ต้อง นางสาวพยอมกับนางต่างสาวภัก เป็นสตรีที่ไม่
 ค่อยจะด้วยทั้งยังเป็นคนชอบพูดโผงผางตรง ไปตรงมา
 ไม่สุภาพอ่อนโยนอย่างติดถก ๆ เป็นหญิงสาวที่แต่งยม
 หงมเรียบร้อย ทงหนาคากคอกนข้างจะระด้วยใส่เสื้อขาด
 เมอผีโตได้ยดย่อมเกิดความ กรณา ส่งสาว และอดชม
 เขยมิได้ คิดถากวจากเจมจันไม่เห่อเหิม ทงมความ
 อดทนผิดกับเด็กธรรมดา คิดถากการพบชามิตาของ
 เขาไวเห็นอดงอันใด ไม่ว่ามีตาจะทำอะไรกันยมนรม
 ชอบไปทงต้น คิดถากคอยพระจบประเจงเอาใจบิดา
 ตามใจไม่ขัดทกทานเดยจงเม้นทรกยงของพอ ดงนพิ
 สาวต้องคนนชอบเกยงกับพอน้อย ๆ

นายร้อยเอกคนตเป็นคนมั่นดัยแรงแวง ชอบ
 ทำอะไรตามใจตัวเองเต็มอเดะมักจะชอบใช้ อำนาจที่

ไม่สู้จะขบขันรรมกับบุตรของตัว นายร้อยเอกคนใด
 เป็นคนโสด ขื่อ โทโสดจก ทงทุงเพื่อไม่ประมาณ
 ขอบอยกินอย่างหรรหรรราคาแพง จนต้องลำบากใน
 เรื่องการเงนถึงกับเกิดมหันตชน ทลครรงทเขาเดิน
 เขาไปไหนแบ่งกั เด่มียนหลายคนเมินทหว แต่นายคนใด
 ก็ไม่รดักหวนไหว เขาเป็นแต่เพียงยกโหดแอดจกเดิน
 ออกมา เรื่องหน้ช่นของบิดานบุตรทงด้ามคนรุด ค้าง
 ก็พากันกดมใจอยากช่วยเหต้อบิดาให้อยู่ในที่ๆ ปดอด
 ภัย แต่กยังไม่มีใครได้มีโอกาต เวดาดไตที่ด้ามด้าว
 จบกถ่มศยกนกมกจะปรับทกชวคกทบคาฟุ่มเพอย

“เรามีหนทางใดก็ จะช่วย เหต้อคุณพ่อ ได้บ้าง
 คะ?” คิงกาถามพ่ดาว

“หนทางรรมอยทางเดียวทงายทตุด แต่งงาน
 กับเศรษฐี” พยอมตอบฉาดฉาน

“เราจะได้อีกาต ได้กับเศรษฐี ที่ไหนกัน?”

ดาวภพ

“ขอพบพระเบนโคทเดยว?” พนมพุดอ

“แน่ะไม่ใคร่ใคร่คนหนึ่ง คองจิดการ มดเจ้า
 เศรษฐี รุดเงินให้ยบไปเลย” ตำรภพุดวางหัวเราะ
 “พธำรภข้างคต ฉะนนตของเบนผุพบเศรษฐู”

คิดทวพุดออด

“เขอนระชยะ จิดการเขาชแมคนส่งวยรูปหลอ
 เตยแรงคนเพื่อชมไวเบนนกทหนา ชายฉนนพระนชรว
 ขเทด” ตำรภพุดออดบดบัง

“ฉนยงเด็กนทนคะ พธำรภกอนช” คิดทว

พุดยม ๆ

“อช—เด็ก ฉายคองอับเลาเดวเด็กอะไรกัน
 ไม่เด็กแต่ฉะ เขาฉะ” ตำรภพุดเตยงคอง

“จะเด็กหรือผุใหญ่กตามท เจอทองต้องคน
 แหะฉะคองคิดทาคู ฉะฉาได้คองงานไปแต่ฉะเป็นได้
 ช่วยคนเพื่อ อย่างน้อยก็ได้เบาออกไป แต่ฉะพยายาม
 จับจองคนฉะฉะฉะฉะเศรษฐูได้คอง ติรยายการช่วย

“อ๋อ ฉันทะยกเว้น หมดทวง”

“ซนคานเอง่าย ๆ ใจกนนิ พดะคแต่จะให้คน
อื่นเขาทาหนาทแถวดตพเองจะเบณเดื่อ นอชกนยงงน
ว ?

“ดูซนโตใหญ่แถวยายดำรภนิ กพนะฮายตง
ดำมดืบแถวโครเขาจะมาแถ”

“เฮอ—รับว่าแกยง กอชยงงง หนอย”

“อวดคโตใหญ่แถว—เก๋ณะเหตง—เคยค้วจริง ๆ”

“จอโทษค๊ะ ฮย่ำโครชเดย—ช่วยไม่ได้ มัน
เบณนดัยของน้องรอปพุดตงกคอกนระ”

“ทณนพยายามพคกับแกกัเพราะไดยนิคนพ่พค
ว่า ทานจะไปเทยวทกุกเกิดแถจะพาเราทงหมคนไป
ดอช ฉนห้ามกไม่พง”

“เฮอดใจจริง น้อชอยากไปน่านแถว” คิตกา
พุดชยงงคใจ

“ไปกุกเกิดหรือคะ ?—อ้อ คุณพ่อนิไม่แถว”

“ฟังตชยายตำรภา”

“ทำไมคะ พัดรภาหมายความว่าอย่างไรกัน
คะ?” ดิดถถาม

“อ้าว—ก็ทฎุเกดณะ คนม่งมหญับ ๆ ราวกับ
ง่า—”

“พอท ๆ—เมอรเซ่นนนแวดระก จงพยายาม
อย่าให้ควานาเหวดออกตะ คุณพ่อจะดมตะตาย”

“เผอญมอธของฉนุกไมคอยจระมอทรพดเดัยด้วย
เกรงว่าจะควานวยนุดอะไรทพคองการนนั้นไม ใครได้แน
ฉนุหมายความว่าจระยกค้เซฟไมใหว้กัระมิ่ง? ดิดถ
ณะ ทาหนาทัดร้างฐานะครอบครวช แวดพพยอม
กคองจายทรพยให้เรวดองคนนชอเครองมอดวณะ”

“เครองมออะไรกันออกตะ” พยอมถามเพราะ
ไม่เข้าใจ

“อ้าวเครองมอกอ เด้อด้วย ๆ—ปากแดง—ยา
ทาเด้น — ยาหยอดตาให้เบ้น มัันรดับตะอะไร ๆ อัก

มากมายที่จะเป็นอาวธที่จะโตคเซฟโงคะ”

“พดมาออกแถว”

“ไมบานะพ ถ้าไมมของเหตงานตะกนถอยนคตง
ทพตองการ ไมโตทรอก”

“พตกับตำรภคระกยวโตะ ไมเอาละ ไปทำ
งานบ้านคกควา”

พยอมตลกชนและน้องสาวทงตองกุดคินตามไป
คตมาออกตองอาทคยนายรอยเอกคณคชาญพรงค
พรอมควยบศรตัว ทงตำมก โตออก คินทาง ไปกุกค
การอยทกเกตนอยุอย่างหรรหรา ไปพกในโรงแรมท
ทโงโองรหมหาคศรฐูอย ชงพวงเลนฐาพะหมาย
รอยเอก คนคมาก แตเจา กอยุ โตอย่าง หน้าเคย คาเคย
แถวคบงเอญเทพเจา โตทวงตง คศรฐูค หนง รอนาย
แจง เพมทพย มา เกตคควม พค้วท ดตกเขา ชงเบิน
โองคตองนงมแก่นาย รอยเอกคณค ชาญนรงคอย่างตน
พนเพวระ นายแจงเพมทพยผุ นโคร ๓กทรานจวเบิน

คนหน้าใหญ่ใจโตทงเป็นคหบดีทงคงมากคนหนึ่ง ใน
 การทนายแจ้งเพิ่มทรัพย์สินใจคิดถากเพราะเขาเป็นคน
 ชอบรับประทานมะม่วงรบเผาะและมะปรางอ่อน คิดถาก
 เป็นสัตว์กรรณและมดงหน้าชาวเมือง ดวงดากถมโต
 ซึ่งใครได้ยดยอมเกิดกระวนกระวายใจ

นายร้อยเอกคนตชวญนรงค์ยหนักเป็นที่สุดในเมื่อ
 ได้ทราบว่า นายแจ้งเพิ่มทรัพย์สินใจคิดถากเขาบริบูรณ์
 รดจืดค่อนจะเห่หม่นกนให้เรวที่สุด ทจรงนายร้อย
 เอกคนตชวญนรงค์นเป็นนุมี รูปร่างต้งางาม เป็นทศของ
 คาคองใจปวงสัตว์เป็นช่นมาก ไม่ว่าเขาจะเผลอเข้าไป
 ในทโดยยอมไ้รับการค่อนรบตคกบตงไ้รับความนยม
 ชมช่นเต็มช ไม่ว่าเขาจะจนแต่จนคองตาบากฮักคค
 ขัดงนตัก เพียงใดเขา ก็ยงเป็น คนท ราเวงใน ตังคมอยู่
 อย่างมหวนไหว เขามรายไ้แต่เฉพาะเบยบานาญเท่า
 นนแคด้วยกรยาวาจาแะความจคจนกับตังคมของเขา
 ทำให้เขาเป็นคนทมผู้สนใจกนมาก เขาเป็นคนชนคท

รู้จักขบขันให้ลูกใจดีโตโตยง เขาก่อนข้างจะ
เกรงใจลูกสาวคนใหญ่อยู่ดีก็เหนื่อยเพราะพยอมมมมมม
คล้ายมารดาเป็นคนเคมจดยงกว่าเดดอเดยอก

“พอจะ ในการทนายแจ้งเพมทพยมารกคดก
ห เราจำเนนจะคองเกิดประโยชน์บ้างนะ อย่าปล่อย
ไปเปล่า ๆ ละ” พยอมเดือนบิดาอย่างไม่ว่รทก
ถ่ทาน

“ประโยชน์อย่างไรพูดให้ยาวอีกนดิช” คณิต
ชาญนรงกถาม

“คอยงงชพอ กอนทพจะให้ดตกาแต่งงาน
ไป พอดองพูดทำสัญญากับตงกันนี้ ให้แก่ให้เงิน
เดือนคตกาเดือนละมาก ๆ เพราะคตกานะเขนคนไซเงิน
มอเตบ ทงสัญญาหนักคองทำให้เรยมรอยดูคอง
ตามกฎหมมชคย”

“ฮ—เราท ถกของพอดตมาก” คณิตพูด
ยม ๆ

“แล้วอย่าถามว่า ถ้าหรับพ่อเองจะต้องเรียก
 ร้องค่าเตียงดู ให้ค่าแก่นั้ววางเงินก้อนใหญ่ลงมาให้
 พ่อก่อนที่จะมาเอาตัวติดกาไป ต้องเป็นเงินจำนวน
 ห้าหมื่น ส่วนเงินเดือนของติดกาก็ต้องเป็นจำนวนพันไม่
 ไร้อันจนวนร้อย เพราะติดกาก็ใช้เงินเมือของอย่างพ่อ
 นั้นแหละ”

“พ่อ—พ่อกับพ่อกำลังจะชมว่า หัวคิดดี ถูก
 หลัดการคำ ฮะ ๆ ๆ”

“พ่ออย่าถามนะว่าพ่อนะ มีหนังสือทวมทนมแล้ว
 ต้องรับฉวยโอกาสต่างหนังสือเสียที”

“เออน่า ค่อย ๆ พูดก็ได้อย่าใจร้อนไปนักเดย
 ใจเย็น ๆ เถิด”

“ใจเย็นพ่อนะ เอะอะอะไรก็ใจเย็น พ่อรู้ไหม
 ว่าเพราะใจเย็นจนเวदानะ มันเย็นจนมาถึง ถ้าได้แล้ว
 นะ ถ้าขณเย็นต่อไปก็เห็นจะไม่เป็นการอะไร ทองกว
 แยม”

“เขาเกิดมา—ไว้ใจพ่อบ้างซี เคยชวนคิดถาก
ถาดงคณ นารอน จะเขาได้ กระเป๋ามา ให้เราอยู่ แล้วจะ
ไม่ซ้ำดำได้ของเราที่จะโตขึ้นจนบางละ สบายใจเสีย
เกิด”

“คุณพ่อคิดแต่พูดเด่นด้านวัน ไม่เห็นเคยคิด
อะไรที่จะให้เกิดประโยชน์ จนบ้างเลย”

“คิดซี”

“คิดกิจการอะไรไว้บ้าง ไหนต้องว่ามาให้ฟัง
สักนิดซิคะ”

“พ่อคิดจะ—จะ—จะทำอย่างที่ถูกความนแหละ”

“พ่อของ เรยก เงิน กอน วัน แดง งาม สัก ต้อง
อาทิตย์นะ มีถนนติดกาไม้มอเตอร์แดงคว อายเขา
ขายด้วย เห็นแม่เก่า ๆ ทยอยขึ้นไซไม่ได้บอกอายเขา
แยละ”

“เขาจะแหละ ยิงเวองเดือปากกอนอนนทเคยจ”

แถวระยะแขงกระดากอายในความคิดโง่เจตนา^๕ แต่
 กังใจไม่^๕เต็ม^๕จะ^๕พูด^๕ได้^๕ แม้^๕จะ^๕ออก^๕ความ^๕เห็น^๕ไป^๕บ้าง
 ก็^๕คง^๕ไว้^๕คำ^๕เพราะ^๕ทุก^๕คน^๕เขา^๕ร่วม^๕ความ^๕คิด^๕ กัน^๕เป็น^๕เชก^๕กัน^๕หัด^๕
 เสีย^๕แล้ว^๕ คิด^๕ถาก^๕ถาง^๕คำ^๕พูด^๕ของ^๕พยอม^๕อยู่^๕เต็ม^๕อ พยอม
 ได้^๕พูด^๕ไว้^๕ว่า^๕ ลูก^๕ของ^๕พ่อ^๕จะ^๕ต้อง^๕แ่่ง^๕งาน^๕กับ^๕เศรษฐี^๕เพื่อ
 ได้^๕ช่วย^๕พ่อ^๕ให้^๕หลุด^๕พ้น^๕ไป^๕ จาก^๕หน^๕สน^๕ กับ^๕ทั้ง^๕จะ^๕ ได้^๕ช่วย^๕พ
 หนอง^๕ใหม่^๕ความ^๕ดี^๕ช^๕นอก^๕ด้วย^๕ ส่วน^๕ความ^๕ดี^๕ร^๕ด้^๕นี้^๕ด้^๕
 เป็น^๕อน^๕ง^๕ด^๕ไม่^๕ต้อง^๕พูด^๕ถึง^๕ คร^๕น^๕เม^๕อ^๕นาย^๕แจ^๕ง^๕ได้^๕พูด^๕ก^๕ถ^๕ว
 รั^๕ก^๕เขา^๕จริง^๕ ๆ แ่^๕ว^๕คิด^๕ถ^๕ก^๕า^๕เก^๕อ^๕บ^๕จะ^๕ท^๕น^๕ไม่^๕ไหว^๕ ค^๕อง^๕ข^๕่ม
 ด้^๕ข^๕บ^๕ค^๕น^๕ด้^๕น^๕ ป^๕ระ^๕ธ^๕า^๕ท^๕มี^๕ ให้^๕ค^๕อม^๕ ป^๕ฎ^๕ิ^๕เ^๕ธ^๕ระ^๕ ย^๕ง^๕ชา^๕ค^๕อง
 รั^๕ก^๕โดย^๕ไม่^๕ม^๕ง^๕อ^๕น^๕ไร^๕ด้^๕ว^๕ แม้^๕ค^๕ิด^๕ถ^๕ก^๕า^๕จะ^๕ไม่^๕ค^๕อ^๕ย^๕เค^๕ย^๕มี^๕
 โอก^๕า^๕ด้^๕ค^๕น^๕หา^๕ผ^๕ย^๕มา^๕ก^๕นัก^๕ เพราะ^๕อ^๕าย^๕ย^๕ง^๕น^๕อ^๕ย^๕ ผ^๕ย^๕
 ช^๕ง^๕เค^๕ย^๕ค^๕ม^๕หา^๕ก^๕ม^๕แ่^๕พ^๕ว^๕ก^๕เพ^๕อ^๕น^๕ ๆ ข^๕อง^๕ม^๕ค^๕า^๕ช^๕ง^๕ค^๕าง^๕ก^๕เป็น^๕
 ผ^๕ม^๕ี^๕อ^๕าย^๕แ่^๕ว^๕ด้^๕อ^๕ง^๕อ^๕่า^๕ม^๕ค^๕น^๕แม่^๕แ่^๕จะ^๕ ได้^๕เค^๕ย^๕พ^๕ม^๕มา^๕ น^๕อ^๕ย^๕ค^๕น^๕ก
 ย^๕ง^๕แ่^๕ค^๕ม^๕ค^๕ว^๕าม^๕อ^๕่า^๕น^๕ก^๕น^๕ได้^๕ว^๕า^๕ ม^๕น^๕ษ^๕ย^๕มี^๕ค^๕ว^๕าม^๕ผ^๕ค^๕แ่^๕ก^๕แ่^๕ค^๕
 ค^๕าง^๕ก^๕น^๕ได้^๕มา^๕ก^๕มา^๕ย^๕ห^๕ต^๕าย^๕ช^๕น^๕ห^๕ด^๕ว^๕ัย^๕ ช^๕น^๕ค^๕แ่^๕ระ^๕ก^๕ เกิด^๕ค^๕ว^๕าม

เจ้าน้าวคนเจ้าดาวซึ่งด้วย โศกจะไต่ลงเรือ ไปคมนาฬ
 พระจันทร์ทเกาะขึ้นบัง โอ! คิดภาวนาดังดาว! แรก
 ทุกคนเมื่อมองเห็นเจ้าบ่าวทอวนตายนั้นคุยกับเจ้าดาว
 ทแบบบางจะอดถอนหายใจมิได้เลย ถ้าหากเป็นคน
 ชนกลางแต่โศก—โศกได้บันดาลให้เขาเกิดหม่นพุนเขา
 โดยเขาได้ทำเหมืองอยู่ไม่กี่ปี ครั้นเมื่อสงครามเกิด
 ชนเขาท่มเทงนศุนแรวไวย่างมากมาย พอสงคราม
 เสร็จเขาก็ ถลายเป็นมหา เศรษฐีใหญ่ ชนได้อย่างรวดเร็ว
 เรือนายแจ่งเป็นเสียดินนคค คงคกรณวอเมงป้อได้คงคง
 ฉะนนเขาจึงยอมทกอย่างตามทนายรอยเอกลคนคธาญ-
 นรงคกรยกรองมาไม่ขัดคัดทานเลยจนค่าเดียว คิดกา
 ไม่ทร้ายแ่นว่าบดาได้เรียกมาเท่าใด ทราบแต่เพียงว่า
 มากทีเดียว นายแจ่งเพิ่มทพยเวสถานอายุหาสิบสาม
 แล้ว คิดกาคิดว่าเรามีอายุมากเท่ากับเงินของเขา แต่
 หนาคกรูปร้างไม่ด้วยมากเท่ากับเงิน — พิศคทงควไม่ม
 ตั้งเจริญตาเจริญใจที่ตรง โทนเลย — อวนตาคิมคหม

หน้าก็ปรนเปรูเต็มหน้า แต่เขาเป็นคนใจกว้าง คิดถก
จะขออะไรเท่าใดเราไม่ว่าเลยตามใจทุกอย่าง คงนับ
ถาดตถายาพยายามมองดูเขา ให้พยายามหลับตาให้
ใต้มากที่สุดก็อาจได้พบความลับบ้างกระมัง ?

นายร้อยเอกคนตพรอมตวย บุตรสาว ทองเหลือง
อยู่อกตั้งคนเขียนเคียงข้างทหาเรือ ในเวลาท สว่างให้ค
ตมรดงเรือไปคินนาตงพระจันทร์ ท่านบิดาได้จอง
บุตรทนาดาธมาให้อย่างต้นทกช เขาเห็นขตั้งขดเคม
เขาคาบศรชงททำให้เขาตองเม่นหนานน บุตรตั้งคน
ตางยมทวดเบกบาว

“ถ้าภักดีตถายาจริง ๆ ร้องให้ทัวไรกัน?”

พยอชมพคกระซิบ

“ก็ดูเขาเถิด จะไปมีคความตตั้งวราชกตั้งบว้อง
ให้ คัดจวิตจริง ๆ” ต้าวกัดอบ

“ถ้าออยงัดะ”

“อัยคี่ ๆ จะไปตบายได้เงินคตอง ๆ กัดบว้อง

ให้ อยากอยุ่ผิดเคื่องอย่างเราหรือใจกัน มีอย่างที
โตนกันบ้างชอบดำมากไม่ชอบด้นาย บ้าๆๆ”

จารย์บน

“ฮื่อ เบาๆ ชอบพูดอะไรไร้สาระ” บิดา

ห้าม

นายร้อยเอกคนคมของตูดตกาแถวทงศาเดองตูดก
เขยแถวทงทอนหายใจยาว พดางคิดปลตชอบตัวเองว่า
มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องแต่งงาน และโอกาสที่ตูดก
ได้รบียูนกเบน โอกาสที่ตูดกยามยังแถว ฉะนนอาจได้
รับความส้งในอีกทางหนึ่งกระมัง ? สดริหตายคน
อาจนกรษยชาติตูดกบางเบนแน่ ไรศดองชนเดียดวย

นายแจ่งเพิ่มทรพยเบนคนดีจริง ๆ เขายอม
เดียดละเงินก้านใหญ่ให้ท่านพ่อตาจนทำให้นายร้อยเอก
คนดีชาญนรงค์ได้เกิดมเกยรต ชนใน แบนก้อทงทง
เด่มยชนในแบงก้อทงทงคนเด็กการเมินหน้าหัน และยงช่า ยม
ตอนรบเดียดวย เมื่อเรอเรมชอกจากท่าและค้อย ๆ

รอยเอก คณิตเป็น คนชนิด มชวต ชยุมาศด้วย ความหวัง
ชอบสร้างวิมานบนอากาศเต็มอณา

“ถ้าฉันได้แต่งงาน ทั้งสาม และกับ เศรษฐี นพมา
คนไหนแล้วเพื่อน ๆ ที่หาเห็นห่างไปคงกลับมาฉันที่ฉัน
ออกตงเดิมพร้อม ทั้งพวกญาติ พี่น้อง กคง เบ็ดประตุ รับ
และคงได้รับยักวิญญู ไปรับประฐาน นานาเคนรา — ยิง
ตัดรชอย่างที่เคยมาเบแน ความบนเทงชนิดนฉนชอบ
นค นายรอยเอกคณิตคิดอยเรื่อย

“ยิงใจสารภี พยอม การแต่งงานเหมาะสม
ยิงแท้จริงไหม?” คณิตถาม

“แน่ละ พ่อได้โด่งอกไม่อีกอีก” พยอมพูด
และหัวเราะ

“เมื่อใด พ่อจะได้ จักงาน อย่างนี้ ให้ สารภีบ้าง
นะ ?” คณิตพูดกับสารภี

“ชอบใจกระคุณพ่อ แต่เห็นจะไม่ค่อยรับด้วยนะ
กระมังคะ ?” เพราะเวดวนเวายมเงินชยุมากพอที่จะ

“ใช่ไปได้อีกนานไม่ใช่หรือคะ?” ดำรงก็พูดจากใจ

จริง

“อ๋อ—พอพูดถึงเรื่องแต่งงานไม่ใช่เรื่องเงิน”

“มันก็เรื่องเดียวกันไม่ใช่หรือคะ?” ดำรง

ถาม

“อย่าเริ่มขงเดย ขอให้พอได้สบายใจตลอด
จนถึงวันหนึ่งเกิด— นาน ๆ จะได้ปลดปล่อยใจสัก
ครั้งหนึ่ง ไปชนรถกตบทัพก็เกิด”

แต่ด้วยดีพอตกก็พวกคนมาชนรถกตบทัพ ด้วย

ความอ้อมใจ

บทที่ ๒

๕
ตั้งหลาย เดือนกว่า คิดกา จะได้พบกับ

ครอบครัวออก ในวันแต่งงานนั้นเอง นายแจ่มเกิดเจ็บ
เป็นไข้ หลด คม ออกเส้น แดงม เนื้อ ออก โผล่ จมูก ด้วย
คิดกาต้องก่กาย เป็นนาง พยายามไป ตั้งสามเดือน กว่า
ต่อมาหมอบทบึงได้แนะนำให้ย้ายที่ เขาว่าในฤดูหนาว
ควรจะไปอยู่ ที่นอกคอกว่า คนนั้น นายแจ่ม จึงย้าย มาอยู่ที่
ตั้งชดา ชยุบพพาน้อย เข้ามานอนบนหลังเตียงและอยู่ที่
ตั้งชดาด้วยความเจ็บเหงาเพราะอยู่แค่ บนชาน้อยโดย
มีได้ตงมาเที่ยว ในเมืองเคยตั้งสองเดือน คิดกาอดใจ
ยงหนัก ถูกแฉ้วบนชาน้อยนี้ เวลาค่ำมองดูโดยรอบ
มทศันภาพอย่างงามวิจิตร แต่คิดกาทนความเจ็บ
เหงาไม่ไหว คิดกาเกิดยดพาด้านาเงินหมกรมว-เกิดยด
ด้านาทะเล - เกิดยดศถานท ๆ อยู่ - และเกิดยดทุก ๆ
อย่างที่อยู่รอบตัวโดยมากคิดกาใช้เงา นงมองดู เกาะ

เด็กเกาะน้อยแถมมองดูยอดไม้ ดูทักทวนจนเกิดความ
 เบื่อหน่ายอย่างร้ายกาจ อารมณ์รักจะระทมมัว เวทนา
 เคนกเตนตงจนโดยนัยเทาตนเอง นายแจ่มก็คงต้องเกิด
 เห็นเพราะเขาเคยถามว่าโกรธใคร หรือผู้รับใช้ทำอะไร
 ชาติใจ คิดทักตอบว่าเปล่า ทักนภาพทำให้คิดถาคิด
 ไปถึงชีวิต—ชีวิตที่มดมนเงยบเหงา—คิดทากอยากไป
 ให้พ้นจากที่นี้—ไปให้ไกลสุดแต่จะไกลได้ ที่ฝังตรงกัน
 ข้ามเนินเห็นจะดี วนหนงคิดทากได้หยมหนงชื่อ “ชีวิต
 หวาม” ขนมาอ่านเพื่อใช้ฆ่าเวลาแะก็ไต่ปดอบใจ
 ได้ว่า ชีวิตของตวยังค่อยดีกว่านางเอกในเรื่องนั้น
 เพราะนายแจ่มไม่กินเหล้าเมาสุรา ภายทงได้หยม “ยิว
 รัก” ขนอ่าน หนงชื่อเดมนทักความดังดัยให้แกคิดทาก
 เขยดังดัยไปว่าความรักมีอยู่ในโลกจริง ๆ หรือ? ความ
 รักเป็นอย่างไรกันหนอ? คิดทากัดจะเดาคาคคเนถูก
 เพราะยังไม่เคยพบเคยแม่แต่จะได้แต่งงานมาแะว คิดทาก
 พยายามเดาคคความนคงหมายถึงชีวิตเนนเน

ในเดือนมีนาคม นายแจ้ได้คิดว่าจะกลับไป
 กรุงเทพฯ แต่หม่อมเอกว่าควรไปพักที่หัวหินหรือชะอำ
 เสียก่อนจะดีกว่า ควรอยู่ที่ริมทะเลเสียสักหนึ่งเดือน
 จึงไปกรุงเทพฯ นายแจ้จึงตกลงทำตามคำตั้งหม่อม
 ไฉนวันเสาร์ ดิถภาพร้อมด้วย นายแจ้ ก. โศภิต ฆนรภไฟ มิ่ง
 ตรงไปหัวหิน สักงานต์ ดาวอากาศ งาม นพมณ นกหมา
 ตอดตทางทงรถมาพณ นายแจ้หงฮานหงตั้งฮมพ
 เรอช มีโค พุดคย เดยทงให้ ดิดกา ยงว สัก เทงา เปด่า
 เปดัยวทงเด็นจะวชนอบฮาว ดิดกานงหนาบงบชก
 บญไมรบ ตงแคแคงงานกนมาเกอบทงบบเคม นาย
 แจ้ยังไม่เคยทำอะไรให้ดิดกาคันใจโคเดย เควระห
 กรรม ฮะไรมา บันดาดให้ ดิดกาคอง ตกมว เป็นภรรยา
 คนแก ชงหมกมนอยแต่เฉพะการทากน และดิดกาวิ สัก
 วนายแจ้คงคิดวาควเชยเป็นค กศว ทดงไว ดุดเด็นไม่ม
 ฐี วคจิตใจ ดิดกาคิดปลอบใจคัวเองเด็นฮงว่า “น
 หาระช วคมนุษย์ดะ มนุษยชน ๗ อักตงถานคน

กิ่งโคนโรคนั้นบรรดาดีให้ชีวิตจิตใจ เช่นนี้ มามาก ค่อย
 มากแต่มีมาเท่า ผู้หญิงที่มายุ่มาก ๆ จึงไม่ค่อย
 จะร้ายแรง โดยคนงมงายไม่ว่าใครจะพูดจา และมักจะม
 อารมณ์ขัน — โกรธง่าย หงุดหงิด ซึ่งผิดกับผู้หญิงสาว
 วน ๆ ส่วนผู้หญิงสาวหน้าตาเบื่อกับนัยมแย้มแจ่ม
 ใส่นั่งอยู่ที่ใดก็มแต่เพียงดี แต่เสียด้านกตัญญู เห็น
 จะเป็นคนคอยผู้หญิงสาว มีความหวัง อยุ่ห่างขนาดคอยเคม
 ไปหมด ส่วนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วความหวังต่าง ๆ
 โด่กอดบเดอนเดยต้นแรงแล้ว ผู้หญิงสาวพชิตมศ
 ษนกจะเห็นโด่กตัญญูม ใบไม้เขียวชอุ่ม นกขลุ
 เตียงโพเราะ และกเกิดความดีในความหวังแห่งชีวิต
 ใหม่ ๆ แปลก ๆ มาดั่งมองเสมอ” ผู้หญิงเช่น
 ดิดกาเวธานดั่งมองคอดนดั่งบง โด่กมดมนเคว
 หนอง ดวงใจเหี่ยวแห้งจนทำให้โกรธง่าย ทดายครั้ง
 ที่นายแจ้งถามอะไร ดิดกาตอบเดียงกระซอกด้าย
 โกรธเคื่องจนทำให้ชายแจ้งแปลกใจมองดูอย่างพิศวง

คงแขงเบเนตึก ๆ อยู่ คิดกาเคยมาเที่ยว
 หวหนักบบดา แตกมาอย่างถก ๆ ไปพักททองแถว
 ในตาดดะรับประทานอาหาร ทรานเจก ทเวยก ทนวา
 'รานชาวแกง' แดวกดุงหงตะดงทตาดซงมยายเก
 ึ่งเซ็ดแตะพากยอยคนเคยว มอยครงหงหวธอง
 ครง ทบดา พาไป รับประทาน อาหาร วางท รม ทะเดซง
 แพงมาก ครง ทมากบบดานนตดการู ึ่งกวอดอดใจ
 เพราะเต็มไปดวยการประหยด จะชออะไรกชอไมได
 ไมสเงิน แตการมาหวหนักครง นมาอย่างภาคภูมิ จะ
 ไดอยุ่ที่ไฮเค็ดอนสังางาม รับประทานอาหารแพง ๆ
 นายเจงบอวาไดวาเราเรือนพักหลังใหญ่ ร่มทะเลไว
 แถว เมอรถไฟจวนจะลงหวหนัก ฝนได้ไปรยตงมา
 ซงทำให้อากาศทอบอาดค้อยเย็นฉานาง แตะเมอรถไฟ
 ได้แต่นเข้าสูชานสถานี ใจของคิดกาคอยรู ึ่งกตนชน
 บ้าง เพราะได้เห็นประชาชนเกดอมกถัน แตะกวดตึง
 เรยว แดก โศก ปนศดะกันคด้ายตึงกกวาด, ผู้หญิง

โกเกิดได้ทรงเก่งทางด้านราชการครั่งคล้ายคตทง ผู้ชาย
 ได้แต่อดอดอกคล้ายมาจากเกาะชวาวาย คิดกาออก
 แปรตกตวทชายแดงคตคล้ายผหมึงเช่น ครนแดง
 ต่อสามภรรยาได้จนรดตรงไปยังทพท ในระหว่างอยท
 หวหนนตตกาไม่วัดกเงยบเหงาเดยเพราะเพียงแตงอย
 ทเจตยง บัวน กโคเห็น ผู้คน ผ่านไป มาพตท พถ่าน และ
 คิดกาใช้ เวลาไป ซอ รง ต่าง ๆ ตาม ความ ค้องการ
 ตอนบ้ายนายแจงกมก จะชวนไป เดินบ้าง บวงวัน ก็ไป
 ขัมรทเทยวพชได้รับความเพ็ดตเพ็ดนใจ

ในต้นเดือนเมษายนนายร้อยเอกคนคชาญนรงค์
 ได้มาทหวหน คิดกาดใจมากทโคพบบิดา เธอจ้องบิดา
 ด้วยความปลตมใจเพราะนายร้อยเอกคนคหน้าตาชมนชน
 ทรระ่มกกระชอยเป็นหนมชนอย่างประหตาด คิดกาว่าได้
 ทนทวชขอได้ทำประโยชน์ให้ บิดาได้ รับความสุข เป็น
 อย่างมาก นายร้อยเอกคนคชಾಯ่นราวความเคยจน
 อดบนายแจงสามของคิดกาแต่ใคร ๆ ก็กระค้องคิดว่า

นายร้อยเอกนึกหนักกว่ามาก เพราะนาย ร้อยเอก กนิศ
 เป็นผู้ มีรูปโฉม สดโอ่ง สดอง ท่าทาง กึกกั พุดจา คุยขิง.
 แลดูไม่มั่งง่ามอย่างนายแจ่ง คิดถกาคิดว่าที่นี้ มั่งของ
 เธอไม่สู้จะคงอ่อง ในการพูดคุยคงจะเป็นเพราะนายแจ่งมี
 ปมค้อยค้อยระดังเกรงจะหาเติม จึงทำ ขรมเตี้ย ไม่ใคร
 จะพูดคุย, ที่จริงนายแจ่งเป็นคนฉลาดแต่ยดหดถกการค
 มากเกิน ไปอาเวดาพด ขระหรือ ในเรื่อง การค้าแล้ว เขา
 ปรารถนาเปรื่องทเดียว เมื่อได้เห็นบิดามความดีเช่น
 คิดถกาคิดว่าตัวได้ทาถกจริง ๆ ทยอมเปลี่ยนมาใช้นาม
 ดั่งดว่า "เพมทพย" นเพราะ มนเพม ทงทพย และ
 ทงความดีให้แก่บิดา

"เป็น อนว่า ฉันได้ ทาหมา ทอน ด่มบรณ แล้ว
 อดของพระเดช พระคุณ บิดา ที่เคารพรักให้ ได้ รับความ
 ดำราญ แต่—แต่ตัวฉันเองเจ้า—" คิดถกว่าฟังกับ
 ตนเอง

คิดถกามเลื่องาม ๆ หลายขุดซึ่งได้จดหาขึ้นมา

จกบับนงยงเดื่อเวदानุชาแถมงามมาก แบบเก๋ ๆ
ใช้มาราคาแพง เวดาค่แดงควแถมดิดกาชอบหมเค็ด
หน้ากระจกชมโฉมตัวเอง

“ทจรงฉนกันบนนุหญิงทด้วยพอดุทเคียด แต่
จรมประโยชน์อะไร ในเมื่อคเคียงไม่ด้วยสมถ่วงกัน พ
ตำราก็เคยพูดว่า คนด้วยมักจกต้องได้รับทุกข์เพราะ
ความด้วยนเอง”

ดิดการาหงว้าพรณกับตนเอง เธอคิดใจทค
มาคนเดียวมิได้พาดำรภแะพยอมมาด้วย ถึงนบตา
จะได้บับของเธอคนเดียวไม่คองมีใครมาแข่งวัน

นายแจ้งไม่ใคร่จะชอบพอดุทกันนัก เพราะเขาคิด
ว่านายร้อยเอกคนคเป็นมนุษย์ชนิดทมธ วด้อยอย่างไร
ประโยชน์ เทียวด้อยไปด้อยมาอยู่แต่ในดังคนมิได้ท
ประโยชน์ให้ใครหรือแม้แต่คนเองก็เปล่า แะทนายแจ้ง
ไม่ชอบมากที่สุด ก็เพราะ นายร้อยเอก คนคเป็นคหญิง
จงทองทำภูมิโดยไม่มีภูมิ ทั้งคอยจับแะแะมักจ

คอยทักทวงไม่ว่าเขาจะพูดอะไรเป็นตอ้งขิดคอ แต่เมื่อ
 นายแจ่มนั่งลงคิดกาแฉงเขาก็ยอมพูด "ขอรับ" ด้วย
 ทุกครั้งทนายแจ่มพูดขอรับด้วย, เขาของ กคิดณ ตัวเอง
 แฉงรี ดักหน้าชา เห็นจะเป็นด้วยความจำที่เขาของจำย
 เงินก่อนมีหมาให้แก่ท่านพ่อตาตนเอง ททาให้เขากระดาก
 ใจ นายแจ่มคิดว่าเขาเองเป็นผู้ให้ความภาคภูมิใจแก่นาย
 ร้อยเอกคนใด ท่านพ่อตาจนทงทพยแฉงบุญญาแม่
 จะทำอย่างไรเขาก็จะลืมไม่ได้ ในการทเขาได้ ขอคิดกา
 มานน นายแจ่มไม่รี ดักยन्छเดียวที่โดพบกับพ่อตา
 ตรงกันข้ามเขาซาร ดัก ทวาดว่า เงินจำนวน ที่เขงได้ ให้
 ไปนั้นอาจหมดลงแฉงได้ ทงเกรงไม่จำจะมารบถจน
 เขาอก ยิงเห็นคิดกาตออดใจตอรับบตากระโตคจูบ
 แฉงพูด ประจ้อ ประแจ ยง ทำให้ เขาเกิด ความน้อยใจ
 เพราะคิดกาไม่เคยทักกับเขาเลยอย่างน ซึ่งเขาอยากได้
 คิดกาประจบเขาบ้างเขาจะรุดจนอกหุดายร้อยเท่า นาย
 ร้อยเอกคนใดจณะทพบคิดกาแฉงเห็นวาคิดกาแฉงตัวโก

เก้เขากเกิดความตบเทือเหม้ขนม่า แะะคึดว่า เขาคอวจะ
ไค้พาบคร์ไปน่ายอวคคนบั้ง

“อุกรักของพอ คินนออกไปรับประทานข้าว
ข้างนอกกับพอเกิด แจ้งเขอคอวจะต็ดคความเจ็บบ้วย
ของเขอทองเดี้ยบั้งชั้ แะะออกไปกินข้างด้วยกัน”
คินคพูดอย่างรำเว็ง

นายแจ้ง ไค้ปฏิเดธ ว่าคินน เขาไป ไค้ไค้ จริง ๆ
เพราะเขามียา รน่านใหม่ ที่จะตอ้ง รับประทาน อักตอ้ง
รน่าน แะะควนเมือเขาพดไปแถ้วแถเห็นหนาคิดถากคั้ว
ต็ดตงทันท คความเบ็นดูภาพบุษของเขาคิดเกิดขน
ในควงใจเขาจ้งพุดร่นว่า

“คิดกาไปกับท่านบิดาชั้ แต่เวธากถับมาถะกั
ออย่าทำเดียงเฮคคองเพราะฉนจะคอง นอนหลับให้ ไค้มาก
ทต็ดเพอชอนามยของฉน

คิดกาที่ใจ รับพุดรอบใจ ถ่ามที่ อนุญาต ให้ไป

ภมบิตาได้ เขอกระโดดโดดเตนค้ายเด็กซงนายแจง
 ไมเคยเห็นคิงกาดใจอยงนมาเด คงคมาชยกบเรา ๆ
 ขมวดควหนามง ครนเมอดคตกาเขาหองไปตงคว
 นายแจงกรบชานอน นายแจงคองฉนขณะทนายรอย
 เอกคนคมารบคตกาโคพคกนคิงซงททาให้เราคองคนแตะ
 เตยเวदानอนไปยตบนาคักกว่า

“ถูกรักของพ่อ คือไปอย่าทำคอกคใจอยงน
 ยกนะ ประเคยวสามรองเจ้าเราจะไม่อนุญาตให้
 ไปอีก”

ตองพ่อตอกโตมถงไฮเคตพอคเวดา วันน
 อากาศคคเตคองรชางหนาวจคยุดักหนอย คิงนนโคะ
 อาหารซงเคยจคไทรบประทานในถนาม จิงคมา จคตง
 ในหองรยประทานอาหารคัมเตม คนนทไฮเคตคณถน
 ทดามเนองแนนเพระมวงคนคทรทมิชอเตยงชนมาบร-
 เอง ค้วยคควสมคังใจจะชวคตคกตงวถงยไฮสรชัยคอ
 ไรมุคคเมตคใหญ่ ซง เบน ของแท มิไร ไรมุคค เทยม

“เธอจะคาดคะเนไม่ถูกเน่ว่าฉันขยันตมากเท่าใดที่
ไต่พนมเรอที่ นอกกรุง” คนตชราญนรงคพด

“ขอบพระคุณมากคะ ฉันกขยพดตเคพบกนออก
เหมือนกน” เมหมายสาวคอบ

นาง เครือคำโต เมหน้าให้ ดอง พอดก น รจกกับ
แขกทุกคนจนทว ผู้ชายรปร่างสูงสง่า หน้าตาเต็ม
ไปด้วยหนวดเคราคอ หม่อมเจ้าชาย ถวาย เทวารณีย
ทานชายองค นุเบนหदानเขย ของเมหมายสาว เครือคำ
หม่อมรองทานชายชอ เดือนเต็ม เบนคนรปร่างเตี้ย
เวดาทยนคกกับทานชาย ใครเห็นแถวอดขยมมได้ เธอ
เบนคนช่างพดคยงะพดเตียงคิงมาก ผู้ชายอกคนทง
ทราบวา เบนเดชานการของกระทรวงอะไร คดกา
พงไม่กนตแะเม สครมาด้วย คนทง นงหนว บงคตอด
เวดา ได้เสื่อหลวม ๆ รูโคจาเบนคนไม่ช่างแคงคว
มมบอดวาเบนพองสาวของทานเดชาคนพนน มพคว
ชาวจนคนทงชงคกงมมมากเห็นได้ครยนาทกาเด็นเมอ

เดื่อเขามากับบวชซึ่งแต่งของเพชรเดี่ยวเพียบตัว คน
 ดุ้ตทายซึ่งพงมาตงคอบพระยาอมรภักทรกุด (หม่อมหลวง
 ศรัณย์ อมรภักทรกุด ณอยุธยา) คิดกาจองค์เจ้าคุณ
 หน่นอย่างตั้งใจ พอแม่หม้ายสาวแนะนำให้รู้จักกัน
 คิดกาจตัวตั้งตั้งใจในอาหารมอณ ขนทันที

ศรัณย์ อมรภักทรกุด ณอยุธยา เป็นพระยา
 คนที่สืบ ในตระกูล อมรภักทรกุด (คิดกาจได้อ่าน
 จากหนังสือสารบบบรรดาศักดิ์ เมื่อเธอ กัดบมาตง
 ทพิทในคนนตนเอง) ท่านเจ้าคุณผู้นายอำตมสืบ และ
 เมื่อบกพรศึกษจาก โรงเรียนนายร้อยแถว ทานได้ไป
 เรียนเพิ่มเติมคอกทยโรปกอก แรกไปนอยุท ฮิตน
 แถวจึงได้เขามหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เมื่อสำเร็จ
 การศึกษา จากมหาวิทยาลัย แถวได้ เขามา รับราช การ
 ทหาร เคยเบนทหารรักษาทระองค์และได้เคยไปเป็น
 ทูตทหารอยุท กรุงเบงกอลตั้งเบงกอลและเมื่อกัดบเขามา
 ในประเทศไทยแถว ท่านได้เคยเป็นเสนาธิการมณฑลภา

ในฐานะของตระกูลอมรภักทรกุล ท่านเจ้าคุณหมื่น
 รูปงาม ไม้ม พนอง ฟูชายเตย นแค พงั่ววยอ คนหงขอ
 เหมอรแตะก ไคเตงงาน ไปแต่อกับคนหวงบริหารน คี-
 ศาสตร์ (ผเตยง นคศาสตร์) ดิดกาได้อ่านสารบบ
 บรรดาแก้กคบทวนตงหลาย ครวงจนไค ยมเตยง ไอของ
 ต่ามชงนอนอยู่ในห้องชาง ๆ จึงคนจากฮารมณเหลัง
 หน

ระหว่างนังคยกันเวดาร์บประทานอาหารพิไฮ้เค็ด
 หน ดิดกาได้อยงคควงตาของพระยาอมรภักทรกุล
 ดิดกาคตวันบมควงตาทงามแะเคิมไปคยยิตชาความว
 รันชานาญค่อโถกมาก ทงรูปรางกัสมต่วนไม้อวนตา
 “ยังไม่แกเตยฮายเพยงต่ามตีบแะยั้งเป็นโด้ต” ดิดกา
 คค เมื่อแรกไคมาพรอมแถวแม่หม้ายต่าวไคเชยวแรก
 เขารวมตีระบประทานอาหาร ดิดกา หน ระหว่าง
 ทานชากกับเครัยชูชางจน แม่หมยต่ามทงคกนชาม
 กับดิดกาแะชางชวานนบตาของ ดิดกาหน ส่วนชางชวย

คือเจ้าคุณอมรภักทรกุล ระหว่างรับประทานอาหาร
อยู่นั้น คิดภาได้เห็นพระยาอมรภักทรกุลแอบมองดูเธอ
บ่อย ๆ และไต่สันทนากันบ่อยครั้ง

เธอคิดว่าเธอเป็นสตรีที่ช่างพูดคุยมาก เธอได้นำเรื่อง
สนทนาให้แขกทุกคนคุยด้วยได้อย่างคล่องใจ คิดภา
คิดชมเชยการเป็นแม่บ้านที่ดีของเธอ นงนุก พุดคุย
สนทนากันไม่เคอะเขิน ทุกคนเพ็ดเต็ดไม่รู้สึกเบื่อ
หน่าย ต่างถามและตอบกันอย่างทันที ทั้ง
เกรงใจเป็นคนที่รู้เหตุการณ์ความเดดเดดยม ทั้งระวังคำพูด
ทุกๆ คำที่จะหลุดออกจากริมฝีปากเพราะเกรงจะเดียดเสีย
เปรียบ คิดภาว่าสักว่าคำพูดของเธออันไร้ความจริงน้อย
ไปสักหน่อย โดยมากพูดคล้ายตามโดยไม่จำเป็นนัก
บ่อยครั้ง

“ ครัง นเป็นครั้งแรกที่เขามาพบเจอนั้น เขา
เป็นคนนงนุกมากที่สุด ก็จนตายก็ไม่หมดแต่-แต่ นั้น

ไม่ค่อยนิยมเขา เพราะ—เพราะเค็มจัดไปสักหน่อย”

หม่อมเดือนเด่นพูดกระซิบ

นายร้อยเอกคนคชาญนรงค์ คนนเบนแจก

เจ้าบุญคนหนึ่งแฉะรดักวารนเรง ผดปรกดี พุดคุยตลก

คนของโกเกหน้าตาแฉะมขัน ตหมมขน อย่างน่าประหลาด

มักจะพูดให้คนขบขันจนได้ทอหน้า ดิดการุดกภูมิใจ

ทโตมขตาเบนคนขมคน นายร้อยเอกคนคคคความเม-

หม้ายถ้าคนนไม่เกตุยคควแน่ แฉะคเหมอนจะชอบแต่ย

ด้อยข้าไป เพราะหันมาพุดคุยค้อยอย่างฉันทถ่มแฉะ

มักจะมีของค้อยเกินความจำเป็น

“ฉันคิดว่า บิดาของเธอ จะเป็นคน ทม ความดีข

มากนะคงต้องเป็นทนมไม่ถ่มจะเป็นบิดาเธอได้ ถ้า

บอกว่าเป็นพชายเรากเชอทหน” เทรคคาคคคอย่างยม

ย่อง “หวังว่าเชอคงจะอนุญาต เห็นไปเยี่ยมเชอน

เชอบ้างในระหว่างทอยทวทหน น ฉนชอบทนเพราะมค

คนมากไม่เหงา และยงโตมโศกาคคคพบเห็นคนทตาย

ชนิดแปลก ๆ อีกด้วย ”

คิดถางความเห็นด้วยทนต์ และแถวคุย กนเรอง
อื่นต่อไป

นายร้อยเอกคนคิดกับเจ้าคุณ อมรภักทรเป็นคนทร
จกนับถือตนเองเป็นทนต์ ไม่ว่าจะทำตั้งหนงตั้งโตถา
ไม่ผิดกฎหมายเดว เขาตั้งถองมกทำโดยมิต้องถตว
เกรงใคร ทั้งเขาจะไม่ยอมให้ใครมารานตีทมิษฐ
ชนของเขาได้เลย เมื่อเขาตั้งถองการจะนงคุยกับใคร
เขาก็ จะนง โดย มิต้องเกรง คำขอค่อน กระเค้ ของใคร
เพราะเขาเคย ได้อ่านถตถนของท่านผู้เฒ่าซึ่งได้เขียนไว้
ตงน

“อย่ามวณงพงคารมคนชมนิน
จงเคยชินค่านนทาอย่าเค้รำหมอง
จะตชวอยุทศวเราโตว้ตรอง
คนยอมบองบายดีไม่มชธา
จะทาดททชองถวเรา

หนังสือ 19/1

มหกษัตริย์หรือต้นกษัตริย์
อยู่ทุกคราวคณาจศพา
ใครว่ากว่ากว่าเขาตนเอง

นเห็นเพราะกตอนบทนเห็นทนายร้อยเอกคน
ชชบนัก และพระชาอมรภักทรกตชชบเช่นกัน เมื่อ
เสร็จการรับประทานอาหารแล้ว คัดกาดกมานางทเถา
ยาวแฉะข้าง ๆ ควณม.ด. ศรีณย์ อมรภักทรกตเจ้า
คุณหม่มหญิงกากบอยู่ด้วย ส่วนนางเครือชคากดกกากบ
โดยนายร้อยเอกคนตราญแรงค คนอื่น ๆ ต่างนง
ต้นทนาทนอย่างครนเครงคิมพดางคยพดาง

หม่อมหลวงศรีณย์ อมรภักทรกต พระชาหม่ม
เป็นผุมเจ้าเนียงไฟเพราะดกชงชอนพง เจ้าพุดเลี้ยงเบา
ไม่ดังไฮกฮากแฉะพดชา ๆ ชคดอยชคคค ระวังนง
ต้นทนาเจ้าชอบจของคต้นทนาอย่างมคความหมายโกดชง
ทำให้คต้นทนามีอาจมองคเขาได้ คิลกาคองทตบด้าย
คาคุนนบอยควง ป็นจะเบมคยอกัดถาหมงกได้เช่น

ก็นั้น เราย่าไปทนายเขาจะตกกว่ากรรมัง ? ระหว่างนง
 คยกันอยู่นั้น คิดถากดขมเขยท่านเจ้าคุณอยู่ในใจมิได้
 ท่านเป็นผู้คิดแท — ไม่เยื่อหยิงท่าภูมิเดย — พุดคยเบิน
 กนเอง — แะท่านห้ามมิให้คิดถากพุด “เจ้าคะ เจ้าชา”
 ท่านว่าให้พุดกนอย่างจรมตาดักว่า เพราะจะได้ไม่ว
 ด้กแบ่งชนวรรณะ ทงจะได้เบินเพชนคบถนัทกนได้
 ดวย คิดถากระวงดวมาก เพราะพุดาวดารภคยคยถง
 ภริยาแะนดัชของผูชายให้ฟังไวจำมาก แะคิดถากทราบ
 ทมทวา ผูชายชนคพระยาอมรภคทกถนุนแหะดะทพ
 ดารภคยชอกไวจำ ไม่วผูชายทเหมาะดำหรับอยู่ใน
 ตำแหน่งดำน แต่ในระหว่างทโค่นงถนัทนากนอยุน
 คิดถากถอกทจะคิดถงถยไปไม่วได้ว ทำไมเพราะเหตุไค
 ผูชายทเราจะตงงานควยนุน จงจำเบินจะตงเบินน
 ชายชนคทเราเบอหนายทงนทร ? แะแม่ผุหญิงจะร
 ด้กเบอหนายเทาใดกจาจะตงทนอยควยนทร ? ทำ
 ไม่วชายททรางพุดคย หนาดาดวอย ทงถารถนัทนากทำให

เราคนใจโตบ่อย ๆ จึงไม่เหมาะที่จะอยู่ในตำแหน่งตาม
 ในส่วนตักของหัวใจติดกันคิดว่า ผู้ชายที่ช่างพูด
 ขอเกาะดีเราควรจะแต่งงานด้วย เพราะจะได้ไม่เกิดการ
 เบื่อหน่ายจน — แต่แหละ มันเบนแต่เพียงความรู้สึกนึก
 คิดของตัวเอง ส่วนพี่สาวนั้นต้องยอมออกอย่างหนึ่งซึ่ง
 ตรงกันข้ามทีเดียว — แต่คิดก็จะคิดไปทำไมกัน เพราะ
 ตัวเองก็ได้แต่งงานแล้ว — ถูกผูกมัดโดยกฎหมายอย่าง
 แน่นแพ้นเฉยแล้ว จะไปต้นต้นค้ำตั้งของใครค้ำอย่างไร
 ได้กัน การสนทนาระหว่างพระยาอมรภักตร์กับหญิงใจติดกา
 มาก ดูเหมือนเจ้าคุณจะเป็นคนฉลาดเกินไม่ตักท้อย
 คล้ายว่าท่านรู้ใจว่าคิดทักทายจะพูดเรื่องอะไร ฉะนั้น
 ส่วนความคิดเห็นต่าง ๆ เห็นจะตรงกันเป็นแน่ เพราะ
 ไม่มีการโต้เถียงกันเลย ต่างพยักเพยคอกดมถนกัน
 เป็นอย่างดี ท่านเจ้าคุณเคยอ่านหนังสือเรื่อง “ยอวก
 ของพระนางเชอถกษมดาวณ” เหมือนกัน เมื่อกษ
 ัตริย์ไม่ได้ตักทัก ก็เกิดถามกันจน ถึงหนึ่งต่อ นวนิยายและ

ได้อะไรเรื่อง "ชีวิตความ และยวกร" และท่านได้
 จารณหนังสือต้องต้องเดิม ฉันชอบเรื่องยวกร
 ท่านว่าดีเจ้าชายนั้นเป็นชายที่มันดั่งประจำตัวดีใจ
 ท่านมาก เพราะเป็นคนหนักแน่นและมันดั่งตนเองเป็น
 ทง ทงทางความรักกั้นแนวมืดอวก พวกเจ้าคุณ
 พุดถึงความรักติดการรักดีใจเธอคิดว่า เธอไม่
 ควรจะพุดคุยในเรื่องรักกับผู้ชายอื่น เพราะมันฮา
 ใจอันครายได้ คิดกาจึงรบพุดเปิดเรื่องไปพุดถึง
 อากาศหนาวรัชต์เดี่ย

ความรูดักนกดคคของ ม.ต. ศรัณย์ อมรวิทกรุด
 ตงแต่แรกเห็นคิดกาแล้ว ท่านคิดว่าคิดกาตามคตายคอก
 กหลายชาวซึ่งควรจะเดี่ยบไว้หนายอกใส่ช้อนนอกแท้ๆ
 เพราะ คิดกาเป็น เด็กสาว ที่มี ดวงตาได้ ดีอาด บริสุทธิ์
 ปราศจาก มดกั้น และ เต็มไป ด้วยความ ซื่อสัตย์ ระวัง
 ระวัง ระวัง บางเด็กคนยากใจอื่น ที่ระแวงมคตาย
 ผู้หญิงกรก - มีความดีภาพ อ่อนโยน วางตัวเป็น ทน

นยมนยง ซึ่งผิดกับหญิงทงหลายที่ท่านได้พบเห็นมา
 เจ้าคุณคิดว่าหญิงคนกาตงนอนหลับดิ้นก็ ยังมีได้
 ตนอย่างผู้หญิงที่แต่งงานแล้วเลย ฉะนั้นท่านเจ้าคุณจึง
 ใคร่จะได้รู้จักกับตัวจริงของคิดกายงนักร ท่านเจ้าคุณ
 เบนธุชาของ และรู้จักโลกมาอย่าง กว้างขวาง ในเรื่องผู้
 หญิงและรอดแต่ที่ท่านมีความชำนาญมาก ไม่ว่าจะดาว
 แก่แม่หม้ายท่านเจ้าคุณก็เคยมาเคี้ยวหนกค้อหนก คัดก
 ยงไม่เคยมุดศร โดทจะตรงใจคิดตามเทาดตงานเลย ท
 จริงในโลกที่เราอาศัยอยู่น การแต่งงานนั้นมีความ
 ยุกติธรรมเนียมตรงกลาง ระหว่างหญิงชาย คู่สมรสนั้นแบบ
 เป็นอย่างคียงแต่ เพราะทั้งสองฝ่ายต่างคิดของระวงเขา
 ใจซึ่งกันและกันโดยไม่คิดเอาเปรียบกัน ต่างฝ่ายต่าง
 คองระวงของกันมิให้เกิดความเบอชนใด ถ้าแม่ตาม
 ภรรยาได้ขาดความระมัดระวัง จนภรรยาเกิดความ
 เบอชนได้แล้ว นนั้นก็เบอชานนกว่าพรของผิดพลาดของ
 ตามที่ไม่วายระวงเอาใจได้ในภรรยาให้เพียงพอ ถ้า

ตามเกิดความเบื่อภรรยาขึ้นมา ภรรยา ก็คงเป็นผูก
 พ้องในทางใด ทางหนึ่งซึ่งตามจึงเกิดความ เบื่อหน่าย
 ขุ่นได้ ฉะนั้นทั้งสองฝ่ายต้องต่างเอาอกเอาใจซึ่งกัน
 และกันระวังอย่าให้เกิดความบกพร่องขึ้นได้ พระยา
 อมรภทท์ก็ไม่ใช่ชายชั่ว ในการทำหน้าที่คงเป็นโสด
 ยุกเพราะ ยังไม่เคยมีหญิงใดก็ จะทำให้ท่านเกิดยอม
 เสียต๊ะช วุฒิของมีความ ห่วงใย ระวังระไว นให้ได้
 พอเริ่มคิดต่อกับผู้หญิงเขา โดยมากเจ้าคุณก็จับได้
 ว่าผู้หญิงคนนั้นคงใจจะมิดท่านให้หยุดแล้ว เจ้าคุณก็
 เคยต๊ะชออกห่าง บางคนพอเริ่มพูดคุยต๊ะชด้วยก็ตอบ
 ไม่ได้ ใจไม่เข้าใจเรื่องต๊ะชทนายบ้าง - บางคนก็คิดจืด
 จนเกินงาม เหตุเหตุนั้นเหตุที่ท่านเจ้าคุณจึงยังคงยึด
 ความเป็นโสดไว้อย่างแน่นหนา ความชำนาญในการ
 คบหา กับ ต๊ะช นทำให้ พระยา อมรภทท์ก็ อานผู้หญิง
 ออกจากบ้านหนึ่งข้อ ครั้นเมื่อท่านได้ยึดคิดการกับ
 เมื่อยนเรื่องต๊ะช ทานกรู โศกทนทว่าเพราะเหตุใด

และกอดบรู๊ตักนำเข็นดูเด็กหญิงคนนั้น ชนมวอย่างจับใจ
 นายร้อยเอกคนดี ขำขันรังคิ ก็บอพงดกขอมแม่
 หมายต่างอย่างไม่หยดขง ในที่ตัดหม่อมเจ้าถาวรรายได้
 บอกถาชนกอนและคนอื่น ๆ ก็ถาตามกันไป แต่ก่อนท
 จะจากกันไป นายร้อยเอกคนดีได้ชวนนางเกรือคำไป
 เดินเล่นด้วยในเวลาเช้า

“ทจรงถาทานทงหลายทงทมคน จะไปพขกัน
 ทราน “ชอนชม” ดยระหว่างเราดะเกยกับทพองแถ
 เราดะได้พขกับดมกกันนอถ ฉนยนดะเชญทกทำนใน
 คน”

ขณะที่นายร้อยเอกคนดีพูดอยู่นั้น คิดกาใจทาย
 วาย เพราะเห็นประสาทเคยรทกับคความจน คิดกา
 วกการเดยงนดองใช้เงินจำนวนหนัก ภายหลังจงจกค
 รนได้จา เคยจนไม่เบ้นอะไรเดว เพราะคิดกาช่วยมิดา
 ได้ - ดยเงินร้อยดองร้อยไม่ได้แปลว่าอะไรเดย มาก

กลัว ออกมาได้เพราะดำมือของตัวมันมกมไป— อย่างน้อย
 เธออาจเอาเงินยัดใส่ใหม่ขบคาก่อนไปก็ได้ เมื่อคิด
 ได้ดังนี้แล้วกรุตักอุณหใจ และตั้งใจ ทศวโดยอม แกลงงาน
 กับนายแจ่ง เพิ่มทรัพย์ หตายนคนได้ปฏิเสธร มีแต่พระยา
 อมรภักกรุกดาบส์ภาพบุรุษผู้หนึ่ง และนางเครือคำทรม
 ว่าจะไปได้ คิดกาเกิดไม่แน่ใจว่าจะได้ไป เพราะ
 ยังไม่ทราบว่านายแจ่งจะอนุญาตให้ไปหรือไม่

“พรุ่งนี้เราจะไปพบกันอีก มันทำให้ฉันคิดว่า
 ชีวิตเป็นประโยชน์มาก” เจ้าคุณพุดยิ้ม ๆ ขณะธา
 ดิดกา

“แต่ฉันยังไม่แน่ใจว่าจะได้ไปนะ เพราะ
 ดำมือของคุณไม่ใคร่จะสบาย เถอะง่า—”

“มีอะไรบางอย่างบอกกับฉันว่า เธอจะไปที่
 ฐานนพพรังห์ ฉันคิดว่าโรคคงจะกรุณาแก่เราบ้าง”
 เจ้าคุณพุดเตี้ยงเบา ๆ แต่ชดถอยชีวิตกา

คิดถายมเต็มโตคอบว่ากระไร และรับเดินเร็ว

ขึ้นไปเดินเคียงบตาเดี่ยว

“ถูกรัก ถูกนะแต่งงานแต่ฉันนะ ไม่จำเป็นที่จะ
ต้องคอยอยู่ใกล้ ๆ พออย่างแต่ก่อนดอก ถูกต้องรัก
หากว่าเป็นเดววิ กนทงทหายเขาจะเห็นชนในกาทรที่ถูก
มาคอยเกาะพออย่างนั้น” นายร้อยเอกคนดี ชาญ-
ณรงค์ พุดกับถูกดำวขณะนั่งมาในรถด้วยกัน แต่คิดถา
มิได้คอบว่ากระไร

“พอจะ ฉันคิดว่า พรุ่งนายแจ่งคงไม่ไปด้วย
และฉันคิดว่าเขาอาจไม่อนุญาตให้ฉันไปก็ได้ ดังนั้น
ฉันอยาก จะให้เงิน พอเตี้ย ดักเด็กน้อย ก่อน ถ้าหวั้ม ค่า
อาหาร ฉันรู้ ต่อดำจามดำมากมีอยู่ในโลกคนมากนัก
คุณพอตรรก รับเขาไปเถิดค่ะ”

แล้วคิดถากกระเถิบตัวไปใกล้บตา และยัดเยียด
เงินให้ใหม่ือ คิดถาเทเงินจากกระเป๋าติดอทั้งหมด นาย
ร้อยเอกคนดี ชาญณรงค์ ถ้าเงินแน่น ใจหนึ่งอยากจะ

คืนใหม่ถูกลูก แค่ออกใจหนึ่งก็อยากจะเก็บเอาไว้ แล้ว
หันไปจับลูกสาว

“ให้พอยมดอกนะ ดูรัก ลูกเป็นลูกที่ใจดีกับ
พ่อชราเต็มอมา”

คิดการว่าบิตาจิตใจดีเงิน เพราะมีเงินคงไม่
ยอมพูดคำชั่วชราออกมาจากปากเป็นแน่ คิดการปัดม
จนเกือบนาคาไหลด้วยรู้ว่าตัวได้ช่วยเหตอับคาถูกเวธา

“พรุ่งนี้พ่อก็จะมาจับลูกแต่เช้า และจะจัดการกับ
นายแจ่งเอง” คณิต ชายฉกรรจ์พุดเมฆรดหยดทหน้า
บ้านพักของบิดกา ทักถามมารดยหนักเพราะนายคณิต
อาษาไปเที่ยวตั้งแรกให้แม่หมายต่าง บิดกาเดยหนึ่งรถไป
กับบิตาด้วย บิดกาค่อย ๆ ย่องเข้าไปในห้องนอนด้วย
ความอู่รตัวรายใจ และแล้วบิดกาได้หยิบหนังสือ
ตำรับบวรตำคักคิด ขนधान

นายแจ่ง ชายหนังสือตำรับบวรตำคักคิด นทกับ
และไม่ว่าจะไปไหนก็เอาคักคักไปด้วยเต็มอ เขาไม่เคย

รู้จักใครเลย จนคนเดียว จนกระทั่ง มาพบ นายร้อยเอ็ด
 คนชราญนรงค์และได้แต่งงานกับคิตกา เขายังชอบ
 หงส์น้อยมากจน เขาชอบอ่านชอภรรยาของเขาซึ่งมี
 อยู่ในหนึ่งเดือน มารดาของคิตกาเป็นบุตรของพระ
 นคกรณเบญญิต ซึ่งยังคงมีชีวิตอยู่ในเวदान นาย
 ร้อยเอ็ดคนชราญนรงค์ ก็เป็นน้องของหัตถวงชาญ-
 นรงค์ (คนชราญนรงค์) ถึงพบนายแจ่มจึงชอบหนึ่ง
 เดือนก็ เพราะตัวได้ไปเที่ยวของกบฏตามยุคเหล่านี้
 ก่อนคิตกาจะหนีตัวนอนเธอได้ไปพิมพ์ข่าวออกมาว่า

“ฉันชอบชื่อ ศรัณย์ อมรภทรกุด นีเห็นชเกิน”

พระยาอมรภทรกุด ได้ไปเที่ยวกับสัตว์หลายชนิด
 หลายชนิดในระหว่างที่มิได้พบคิตกา ไปเล่นก็ออกไป
 ไปเที่ยวเขา - ไปเที่ยวเรือใบ ซึ่งไปอยู่กับกุด
 นานแต่จะกุดนเมียว แต่เจ้าคิตกก็ยังใจวายกุดมิได้ไม่
 มีความงุนกเคย มันเกิดคของการจะอยู่คนเดียวกับ

พระจันทร์ เพื่อดูจะได้คิดถึงอะไร ๆ ในเรื่องชีวิตของ
ตัวและความคิดของท่านกเม็นตง น

“โอ้ ! แม่กวดาบขาว เธอยังไม่รู้เรื่องชีวิต
เลย บรื้ดท้ออะไรอย่างนั้นละ — ละ — ฉันก็แต่จะทำ
— หง — เอย — แอบรักเธอ โดยไม่กล้าที่จะบอกกับ
ใคร แม้แต่ตัวของเธอเอง ฉันรู้ว่าฉันคิดใจในตัวเธอ
อย่างที่จะยอมไม่ รนเดียเดียวละ ฉันจะทำอย่างไรดี
โอ ! ชีวิตหนอชีวิต !”

๒๒
บทที่ ๓

เช้าวันรุ่งขึ้น นายแจ่มกำลังนั่งรับประทาน

อาหารเช้าอยู่ เขาคบมดจนตอຍໄວຣັບປຣະທານ คิดกา
รู้ตักอึดใจ อยากรจะตອง ทาบตามดูในเรื่อง การไป
รับประทานอาหารกลางวัน คิดกาเริ่มพูดอย่างประหม่า

“แหม ! ฉันตั้งใจฝนหยุด เมื่อฉันคนจนฝน
ตกมากเหตุอเกิน ”

“เออ เมื่อคนพ่นกอย่างไรมางจะไปรับประทาน
ข้าวกับทานมีตานั้น ” นายแจ่มถามจนตอຍໄວຣັບປຣະທານ

“ตมูกมากคะ” คิดกาตอบแตรับประทานจนม
บงทาเนย เธอกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส “คุณพ่อ
ได้พมกับเพื่อนเก่า ๆ แล้วเขาได้เชิญให้เรารับประทาน
อาหารร่วมโต๊ะกับเขา ถ้าเธอไปด้วยคงจะตมูกดี
เพราะอาจจะพมตมูกแจ่มได้ เราคุยกันตมูกแะระกมมาก

เพราะมีแขกหลายคน”

“อ้อ ! ฉะนั้นไม่บายพอที่จะไปเกิดด้วยได้นะ
มิไกรบางทมารวมใครด้วย”

ติดกาเล่าตามความจริงมีได้ยี่สิบง เป็นแต่ขอ
ขยายความสั้นๆให้ครกครกผลว่าความจริงบาง ติดกา
บอกชื่อคนทั้งคน แต่ก่อนที่จะเอ่ยพระนามท่านชายนั้น
ติดกาพูดคล้ายว่าเป็นเจ้าใหญ่มาโตมาก แต่ก่อนที่
พูดถึงท่านเดจากพูดคล้ายกับว่าเป็นเดชา ของกระทรวง
พาณิชย์ ซึ่งทำให้นายแจ่มเบกกล่าวถึงด้วยความสนใจ
ครั้นเดจากเอ่ยถึงพระยาอมรภทรกุด นายแจ่มตั้ง
เมือโดยนคิดว่า อมรภทรกุด เพราะชื่อเขาเจ้าแม่หนัก
เหลือด้วยมารดา ของเขาเคยเข้า นารของท่าน ตรีภทรกุด
แต่เมื่อเขาเข้ามาเรียนหนังสือ ในกรุงเทพ ฯ เขามาอยู่
กับนารของเขา ซึ่งเขาคงแล้ว ของท่านเจ้าคุณอมรภทร-
กุดบิดาของท่านเจ้าคุณหม่อมม ะรหว่างที่นายแจ่มอุบ
จากโรงเรียนเมื่อเด็ก ๆ เคยมีบ้าง ชายชื่อของท่านชา

ข้าง ๆ ห้องน้ำ เวลานนั้นเขามิได้เคยคิดเลยว่าตัวเขาจะ
 ได้มาทักตักยม กับดกท่านเจ้าคุณ — แคเดยวเขาเกิด
 ความกระหมื่นใจทภรรยาของเขา พ่อตาของเขาได้ร่วม
 โต๊ะอาหารกับเจ้าคุณ และกคงอกไม่ซำทศว์ของเขา
 เองจะได้นั่งรับประทานข้างกับเจ้าคุณบ้าง นี่เหตุใน
 โศกนี้ ถ้าเรมความชวณชวายพากเพียรมาณะ วันหนึ่ง
 เราอาจสร้างฐานะ ของ เรา ให้ เขยบจน สูง ได้ อย่างน่า
 ประหลาดกตต์ตเพียง

“คุณพ่อตขงการจะเซเบญเจอกับฉันไปรับประ-
 ทานยาหารกตางวัน ๆ นี้ เพื่อจะให้เรอรูจักกับเพื่อน
 ชนสูง ๆ ของท่าน ”

“คิดคก่อนซี ” นายแ่งคอบรณคพคาคำ แอว
 ก็หีบไซโก้มารับประทานอื่กหนึ่งใบ หน้าคเคว้งชรม
 ค้อยคต่ายตงแเอะคเหมือนจะคใจอะไรอื่กอย่างหนึ่ง

คคคกามหวงคคคค เพราะเห็นส่ามิไม่คคคจะโอ
 แเอะรับประทานกาแ่งคองทวีย ถ้าแม้วคตาทนายแ่งไม่

เขาเจ็บ เขาพูดว่าคิดถึงมาก ไ้ดกรรณาต่อเขามาก แต่
 ทนายแจ้ง จะหวังให้คิดกา เบินกมว ตวเมย นนคง หมด
 หวังที่จะเป็นไปได เพราะคิดกาเด็กกว่าเขามากมายนัก
 นายแจ้งรู้สึกใดแต่เพียงว่า คิดกาบนนางพยวิธาตกค
 และเบินเครื่องประดับเกยวตชนคทหนง ซึ่งคล้ายนาพกา
 ขอมอทองคาทราคาแพง สำหรับในเลวามรักแล้วนาย
 แจ้งคิดว่าคิดกามีจรัตนอยเกินไปนัก ถ้าจะขอเดาเขา
 ชนอที่ดึกเด็กนอยเขาจะรทมากจนอก นายแจ้งไม่ใช้
 คนเจ้าชู้แต่กเบินผู้ชายทเงินจคมา จึงอดคิดไปมิได้ว่า
 คิดกาคล้ายคกคา ซึ่งผดกบผู้หญิงตามรานนาซาหรือ
 ตามบารมาก เขาอยากให้คิดกามีจรัตนแมเพียงแคผู้
 หญิงชายของตามรานตวง ๆ ก็ยงค
 คนผรบไซชายของ นายแจ้งใดเตรียมเครื่องแต่ง
 ตัวให้นายแจ้งเบินการใหญ่ แปลงเกือก - แปลงเสื้อ
 และอะไร ๆ อีกหลายอย่าง เพราะนาน ๆ นายแจ้งจะ

ได้ออกไปข้างนอกบ้านตั้งครึ่งหนึ่ง การที่นายแจ้ได้
 ตกตงใจว่าจะไปรับประทานอาหารกลางวันกับท่านพ่อ
 ตา ก็เพราะเขาได้คิดแล้วว่าไม่มีทางเสียเปรียบ เพราะ
 จะได้อยู่จากกับคนใหญ่คนโตเพิ่มชนอีกเช่น ท่านชาย—
 ท่านเดชา—ท่านเจ้าคุณ ในตอนเช้า นายร้อยเอกคนนิค
 ชาญรงค์ ได้แวะเข้ามาเชิญอุกเขย

“ขอมิเจ้านายแจ้ทเธอ ตกตงจะไปรับประทาน
 อาหารกลางวันกับเรา ฉันจะตั้งอาหารพิเศษ — เหา
 ลูกได้อ่อนกับ ข้า — —”

“ไม่ต้องดอกคะ คุณพ่อ นายแจ้รับประทาน
 อาหารธรรมดาได้แล้วคะ” คิดกาพูดเพื่อจะเอาใจนาย
 แจ้มากกว่า

แล้วนายร้อยเอกคนนิคกรมตาดดับไปหาแม่หม้าย
 ตัวของเขา

ในระหว่างเวลาที่หยุดอยู่น นายแจ้ได้ชวนให้
 คิดกาไปรับรถเที่ยว รถได้ขับไปทางพระราชวังไกล

กังวล ตลอดทางที่นั่งรถมานั่ง คิดถาพั่งมาด้วยความใจ
 ดอย - ใจใจไม่ได้อยู่กับความเลย มัวคิดวุ่นวายจะให้
 ถึงเวลาไปรับประทานข้าวกลางวันเร็ว ๆ นายแจ่มพูด
 อะไรคิดถากก็ไม่ได้ฟัง ถาพอะไรมากก็ไม่ได้ยินแต่คิดถาก
 ก็ตอบคำถากต่าง ๆ ไป นายแจ่มหันหน้ามาจ้องคิดถาก

“คิดถากขอเป็นอะไรไป ฉันได้ขอร้องไห้ขอ
 ช่วยทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นในเมื่อเราถากเขาไปถึงกรุง
 เทพ ๆ แล้ว ฉันขอให้เขาไปหาคุณพระซึ่งเป็นตาของ
 เขาอย่าคิดยัดเยียดและฉันทนออกกับเขาว่า หมอชย
 ติงคฤทธิ จะมาต่างอยู่กับเราที่บ้านด้วย เขาตอบ
 ฉันว่า “เช่นนั้นแน่” อะไรแน่กัน? แปลว่าอะไรกัน?
 ฉันไม่เข้าใจคำตอบ ของเขา ๆ ไม่เคยเหวโหดเช่นนั้น

คิดถากขอโทษ นายแจ่ม และเดียดได้ วุ่นวายหน้า
 จมแดงก่ำด้วยความระอาย ทมิได้ ฟังคำพูด ของนาย
 แจ่มใจมัวมั่งอยู่แต่คิดว่า เมื่อใดจะถึงเวลาไปทราบ
 “ชวนชม” และร้านนั้นอยู่ตรงไหนเพราะคิดถากยังไม่

เคยไปเลย คิดอยากทราบว่าจะกินเวลาสักเท่า
 ใด จากที่รถเดินอยู่เวลานี้ไปถึงร้านหนังสือได้
 ไว้วัดคนขบบริวารจากร้านหนังสือ ถ้าใครสักคนหนึ่งเช่น
 พยอมหรือสารภีจะบอกกับคิดว่า การวิ่งค้นใจเช่น
 นเบนเพราะเธออยากจะพบ เจ้าคุณเอมรภที่รถถนัด
 คิดการจะต้องเถียงว่า ไม่อาจเป็นไปได้ เพราะเธอ
 ยังรู้สึกตะขิดตะขวงใจเกรงกลัวบาปกรรมชั้มาก

ในโตกมนุษย์นี้เรา ไม่อาจทาย การวิ่ง หน้าได้
 เวลาต้องผ่านไป - ทุกครึ่งโมง - ทุกวัน - ทุกปี และ
 มนุษย์กมอายุมากจนตามวันและเวลานั้น และเต็ม
 ประสาท - กัดังใจ ความรู้สึก ๆ ก็เพิ่มรหตมเวลา
 นั้น ๆ เราข้อมรวัจความสับสนทุกความโหดร้ายของ
 มนุษย์ค่อมมนุษย์มากจนตามลำดับอายุ และผู้ทมอายุ
 มากหัวใจได้รับ การฝึกฝน ทั้งหัวใจ ได้รับการ กระทบ
 กระเทือนมาก ชอกช้ำมาตจนหัวใจด้าน เคยรับกับ
 ความโหดร้ายทารุณมากจนและแล้วก็ตาย เป็นคนใจ

หมดความระวิงระไวในสังทงปวง-ปด้อยชีวิตไปตาม
 ยถากกรรม-ชอบชนแต่ตั้ง บัดทุกขให้ห่าง แม้ความช
 นนจะไปเพิ่มความทุกขให้แก่ผู้ใดเขาก็ไม่แยแส- นักได้
 แต่เฉพาะกิจของเขาเองคนเดียว- ศัตรูของนอยแต่พศตัว
 มองผู้อื่นเห็นเป็น เศษผง ชนคหน้าไปต้น - ตัวตนเอง
 นนพองโตจนเต็มโลก - มนุษย์ชนคนยอมมุงยศความ
 เต็ดขาด - ใจแข็งชอบทำอะไรตามใจตัวเอง - จะเป็น
 ความคหรือชวาทาแล้วแต่เหตการณ์ - เราจะคงตั้งม
 มาศปรารถนาเสมอไป- ราวบริดคตทางขกค เป็นทง
 นเหตุะโลกททวณอยู่ในทุกวณ - ชีวิตมนุษย์จงอย
 ยากชนกว่าแต่ก่อนๆ แต่ดำหรับคตกาเซอเพงมีอายุอย
 มวในโลกเพียงสืบเท่าปีเท่านั้นเอง - หัวใจของเธอยัง
 ไม่ดำคาน ยังอ่อนนุ่มหวาดไหวเกรงกลัวบาปรังธาร
 ทงนกลองผู้อื่นมากกว่าตนเอง เพราะหัวใจยังไม่เคย
 ถูกกระทบกระเทือนกับ ความทารณ โหดร้ายนามากพอ
 ด้เห็นประธาทกขยงแรงพอทจรอดทนจงโคหคค ระวังระ

คัดค้านตรงมม นายไพร่หนึ่งข้างหนึ่งและเจ้าคุณหนึ่ง
 อีกข้างหนึ่ง ตั้งมั่นมานนึ่งตรงกันข้ามกับคุดกา ต่าง
 คนต่างพูดคุยกันได้เป็นอย่างดี นายไพร่ซึ่งเป็น
 การค้นหาเห็นรักภพนายแจ่มบอย ๆ เห็นจะเป็น
 เรื่องการค่า คัดกาว่าดีกว่าด้านของตัวออกจะระวังตัว
 มากแต่ไม่ตรงกับเดือตรอื่นเพราะนายไพร่และท่านเจ้า
 คุณต่างก็พูดจาด้วยแบบปรกติ ไม่มีการเกี้ยวเจย
 นายไพร่เป็นคนชอบพูดคล้อยตามมากกว่าคุดกา จึง
 คุยกับใครก็คุยได้ ท่านเจ้าคุณจึงคิดถึงคุดกาและคิดว่า
 “คุดกาคับช่วยก่า เวลาคัดกัน เดี่ยวด้วยชา
 ไบ่ ชายคงประมณยสืบ โอ! นัวเนอนอดโยงาม
 อะไรอย่างน—ชาวรวกกับคอกพูดซ้อ—แต่มีของคุดกำ
 แถ้วนัวถ่มใจแทน รักได้ไยไรกัน? ฉะคิดวาคาพอ
 คงชายแมกหลาบชาวไฟให้กับคาเกณฑ์นาถอยคนแบบแน
 ดวงตาของคุดกาจรมคถัยตาของนางฟ้าใน เรืองนทาน
 เล็กชงนายช่างโต้วถ้ว จะไม่มีจุมุกของใครในโลก

งามเท่าจุมพฏของคิตกาเดย— ริมฝีปากบางแตกด้รรมพ
 เข็ม ฉันแน่ใจว่าเธอเป็นคนมีวิญญาณเสียด้วย
 เพราะเวลาทศวงศาของจุมพฏกับตั้งได้ตั้งหนึ่งเธอ มัก
 จะมั่งเต็งตักปลั่งฉายออกมาอย่างประหลาด ทำไม
 ทนจนจุมพฏได้พบเธอเสียก่อนที่เธอได้แต่งงาน? ฉัน
 ไม่ควรจะมาทบทวนเลยทำไมไม่ควรจะนั่งอยู่ตรงหน้าฉันคิด
 ว่าถ้าฉันนั่งอยู่ตรงหน้าฉันคงจะตกหลุมฝังศพแต่จะมี
 อาจจะได้ถอนขึ้นได้เสียด้วย โอ! ถ้าเพียงที่ไฟเราจะ
 อ่อนนุ่มคล้ายเสียงนกพิราบ ฉันแน่ใจว่าผู้ชายทุกคน
 จะยินดีเสียถึงระดับเพื่อบาราคความรักของเธอ— เธองาม
 ไปด้วยนางฟ้าตลอดยวบยาบเมฆ— โอ! แต่เธอมานั่งอยู่
 บนพนักพิงขวาง ๆ ฉันเองแะแม่เธอจะนั่งอยู่ใกล้ ๆ
 แคนนกกัดก็จะเอื้อมถึง— มนธำรงเดินไกลเดี่ยวเหือดทน
 ในความหวังดีว่าทศวงศา ขอดั่งศักดิ์สิทธิ์ในตำนานโลก
 จงได้โปรดให้กำลังใจแก่ฉัน พอที่จะอดไปจากทนเสีย
 พลัด แต่— แคนนกกัดยังคงคงตองนางของอยู่ทนเอง— ฉัน

“ไม่มีความกล้าพอที่จะถูกหนีไปได้ นี่แหละโรค—
 เคาระห้กรรมละ!” พระยาอมรภักตร์กอดอกนหายใจ
 ยาว

“แหม คุณพ่อมาช้าจริง เหนียวเหนียวเหนียวเกิน
 เราตั้งตารอ ประทาน อาหาร โดยไม่ต้องคอย คุณพ่อคิด
 ไหมคะ? ทำโทษต่อยากมาช้า” คิติกภาพลกับคนทุก
 คน

ทันใดนั้นเอง กัดหน้าอบทราคาแพงหอมฉุน
 ขจรกตมตบและกระโปรงแพร บางของสัตว์ หม้ายกับ
 นายร้อยเอก คณิตชาญมรงค์ ก็โผล่เข้ามาแตะ ครวงมาท
 ใต้อาหาร

“ฉันเสียใจอย่างสุดซึ้งจนพูดไม่ถูก เป็นความ
 ผิดของคนดีแท้ ๆ เราเกิดพาดนไปชอบของคนต้อง
 การเสียด้วยฉันเสียเตือกของเพดินไป จึงมาช้า ขย
 โทษทุก ๆ คนนะคะ” นางเครือคำพูดจ้อ ๆ ไม่หยุด
 ปาก

“ฉันเห็นใจจริง ๆ ปล่อยให้ผู้หญิงชื่อของก็เท่า
กับปล่อยให้เขาเป็นจริงไหม เครือคำ?” พระยา
อมรภักทรกฤต

“กระ จงทเถยว คณยอมนรนาเวณเชนนน
เครือคำคอบอย่างเบ็ดผย

ท่านเจ้าคุณเห็นอะไรโปรดคไปวังเป็นทางยาวไป
ทเถยว เขารุดวาเพราะเหตุใดเครือคำจึงมาช้า ไม่ใช่
ชื่อของเน นางเครือคำผดแถวหตบตาตงตั้งผน เจ้า
คุณเขยบคว เขาโกต ดิดกาทตรงนม เพื่อจะได้ โอภาต
ต้นทนามให้ใครไดยินได้

“เขากำอะไรบ้างระหว่างอยุททหาหนน” พระยา
อมรภักทรกฤตถาม ท่านกมตงกระซิบททคิดลา “เขอะ
ไม่ใช่โอภาตให้ฉันได้พบกับเชอ บางหรือท ไม่ใช่เวตา
รับประทานอาหารเชนนะ” เจ้าคุณอมรภักทรกฤตถาม
เบาๆ

“ไม่ทราบนคะ คณเดินเตนคอนเขาเกอบทก

เข้า แต่เดินกับนายแจ่มดอกนระ บางวันเขายังไม่
 ด้กไม่ได้ไปเดิน เวลาบ่ายก็ ชมรถเที่ยวแฉะบางวัน
 ก็แฉะรอบ ประทาน น้าชากามทตาง ๆ แฉะแฉะจะตัก
 แฉะแฉะกวรถคยไปอีก บางวันไปตงชชากเคยคะ
 พอกถับมาคองค้ำรับ ประทานอาหาร แฉะตัก ครหนึ่งก
 เขาอน คินนพอนหัวค้ำมากคะ นายแจ่มยังไม่บ้าย
 พอกจะไปไหนกตางคนได้ คินนเดยคองอยู่อย่างคน
 เจ็บไปด้วย”

“โฮ! ท่านเองแหงริ ? ความเก็วของเชอที่
 หัวหนมอยุ่ท่านเองริ ?” เจ้าคุณพุดแฉะกวรถอนหาย
 ใจ แฉะเมื่อเห็นตถภาพหน้าเค้ว่าตถตถง ท่านก็เด็ยใจ
 ด้คยคยว้อย่างน

“ไม่ใช่ความเก็วอกคะ เป็นเคงเพียงชวค
 ชรรตดา แฉะทหัวหนน ชรรตชาคิงามตถได้มาก คัน
 ไม้เชยวชอม ถมแรงตถค้ม เวดตมพค้มาใบไม้
 ใบคถบค้ค ถวค้คถว กระทบ ก้คได้ ยินเด็ยง โทแฉะ ได้ค

และเตียงเหล่านี้โดนชกอะไรกับฉันมากมายบางอย่าง
ก็ทำให้เราฉกฉวยได้”

ท่านเจ้าคุณคิดไปว่าติดกา ไ้ปัญหา ให้อย่างผู้
หญิงที่ชำนาญการพูดขยริศคิดตั้งใจ แต่ที่จริงติดกา
พูดไปอย่างเด็ก ๆ ไร้เดียงสา

“ฉันใคร่ จะขอ อนุญาตคุณ และฟัง ถึงเหล่านี้
พร้อมกับเธอจริง ๆ”

คำพูดชนคนติดกาฟังนุ่หเพราะยังไม่เคยได้ยิน
และคำพูด ชนคน ไ้ใหม่ หนองพ ด่าทอเรียกว่าคำพูด
กระทบใจ ส่วนท่านเจ้าคุณนั้น ตามปรกติท่านมัก
ไม่ยอมพูดอะไรที่ตรงกับใจคิด ท่านมักเก็บนิ่งไว้ใน
ใจ นาน ๆ จึงจะพูดความจริงซึ่งตรงกับใจสักครั้ง
หนึ่ง ต้องจำเป็นจริง ๆ จึงจะพูด เช่นเวลานี้

หม่อมราชวงศ์คิดว่าคุณคง จะเบอแย้ ถ้าท่าน มานั่งฟัง
เตียงใบไม้กระทบกันอย่างดิ้น ดิ้นคิดว่าท่านคงจะ
ทนไม่ไหวเป็นแน่ แต่ถ้าท่านใคร่จะคุยและฟังจริง ๆ ก็

ไคนคะ ท่านเป็นผู้ชายแต่ยังมีศรัทธาบรรดาศักดิ์ออก
 ด้วย ย่อมมีเดรัจฉานจะทำอะไรก็ได้ตามใจตัวเองซึ่ง
 ผิดกับคุณ เพราะคุณเป็นผู้หญิงเด็กทำอะไรตามใจ
 ตนเองไม่ได้ต้องอยู่ในขอบเขตเดิมต่อไป คิดกาถอน
 หายใจยาวโดยไม่รู้สึกตัวและดูท่าก้มแต่แห่งความ
 เศร้าหมองผิดเต็มชนมายุอย่างน่ากรณา

แม่เพียงคำพูดเท่านั้นเอง พระยาอมรภักทรก็
 เห็นภาพซวดของคิดกาเป็นทางยาวไปแล้ว — แจ่มแจ้ง
 จนหมดต้น — ชัดเจนทุกเคี้ยว — เดียดถะเพื่อประโยชน์
 ของผู้อื่น — ไม่น่าสงสัยเลย — เดียดถะซวดทง ซวด —
 ชนิจจา! — น่าสงสารจริง ๆ — เป็นการทรมานความด้อย
 อย่างโหดร้ายที่สุด — เจ้าคุณยังแฉเห็นภาพนายแจ่มไกล
 ออกไปอีกในภายหน้า และแน่นอน จะเป็นการทรมาน
 คิดกา เพราะหมกกระทอนเห็นประดาหิดกาไปอีกคง
 หดรายบีกว่าจะต้นสุด ท่านเจ้าคุณหันไปจ้องดูคิดกา
 อย่างเต็มจะกรณายาง

“ฉันยังสงสัยอยู่ว่า คุณจะเดออกชีวิตของฉันท
 ให้อยู่ถูกต้องความต้องการใดหรือไมกั ไม้ดีจะเนนทกะ
 เธอ”

“ทำไมจะไม่ไดคะ ท่านมีเดรภาพดมบุรณท
 เดียว” คิตกาพูดเนนคำ

“ไม้ดมบุรณทกดอกเธอ เพราะคู้ ชีวิตฉันทจะ
 เดอกนหนออาจไม้มีเดรภาพกได มนยาภนทชวดคคนเว
 น เธอยังเดกอยู่จงเห่นวชีวิตเบ่นรองงาย เขาไ
 คอไปอ็กดักหน้อยเถอะ เธอจะรู้วามันเด่นยาก”
 เจ้าคุณพดยม ๆ อย่างเยอกเยน

คิตกาบ เปดเยน เรองเด่นทนา ทนทเพราะ คิตวา
 เจ้าคุณรทจะเดยวไปไนทางทไม้ดีจะเนนทคนัก

“คิตนรทประทานถามท่านบั้งดีคระว้า ท่านมา
 ท่าะไรอยู่ทน เพราะท่านบอกวาท่านมาอยู่ทนถาม
 เดอนเดว”

ท่านเจ้าคุณไม้ยอมคอบค้ำตามน เพราะถ้ำคอบ

ไปเห็นจะไม่เหมาะแน่ ท่านมาอยู่กันอย่างไม่มีสาระ
อะไรเลย ดอยไปก็ดอยมา กินข้าว กินเหล้า เดิน
การพนันทุก ๆ อย่างแล้วก็ไม่ไปถึงตัว พาผู้หญิงไป
เที่ยวเรือ ดองเบเนดิงซึ่งผิดศีลห้าทางนั้น

“ฉันคิดว่าฉันจะเป็นจะต้องเปลี่ยนวนอก ใจของ
ฉันเสียใหม่ ฉันเห็นจะต้องหันมาหาความเพ็ดพิศพิณ
ในตำราที่ฉันหาได้สัปดาห์ละครั้งละทีละหนกใหญ่เย็นราว
วันเจ็ดวันถึงบ ไม่ฟังท่านอย่างเคยเป็นมา เธอจะช่วย
ให้ฉันเปลี่ยนวนอกได้บ้างไหม ?”

“ท่านเป็นคนทรนมากและคิดตนเป็นคนร้นอย คิดตน
จะช่วยท่านได้อย่างไรกัน” ดิถีทามของศททานเจ้าคุณ
ด้วยแววตาอันอ่อนนุชเคลิบเคลิ้มมคธายกาตงผน คิดตน
คิดว่าดิถีทามคงช่วยอะไรท่าน ไม่ได้ดอกคะ เพราะดิถีทาม
ใช้คนฉลาดเสียด้วย” 10/2565

“เธอช่วยได้แน่นอน—เธอมีเหตุจะเป็นผู้ช่วย
ให้ฉัน รุจากความ ดงบดข โดเบเนดิงอย่างดิ ยง—และทงจะ

บนศาลาให้ฉันเห็นถึงซึ่งฉันยังไม่เคยเห็นได้ด้วย—การ
 ช่วยเหลือนั้นไม่ต้องไร้ความฉลาดตอกเขว—ใช้แต่เพียง
 ความกล้าหาญก็พอ—ขอเธอจงช่วยเปิดประตูโลกใหม่
 ให้ฉันด้วยจะขอบใจยิ่ง” เจ้าคุณพูดซ้ำ ๆ ซักถ้อย
 ซักคำ ตาของจิมอยู่ที่ใบหน้าของบิดากายอย่างไม่วาง
 ตา

“ถ้าภักดิ์สาวของคุณเคยสอนคุณไว้ว่า จะ
 ไร้มากถ้าพูดคุยกับคนซึ่งเรายังไม่คุ้นชินให้เกินขอบ
 เขตไปนัก และ—และ—คุณคงจะรู้จักกับท่าน แล้ว
 เราก็คงมาพูดเรื่องส่วนตัวเช่นนั้น คุณจะไม่ค่อยเหมาะ
 ภาระมังคะ ? เห็นจะเป็นด้วยคุณเป็นคนเขตาจง
 แผลอ” บิดากาพูดซ้อ ๆ

“ไม่ไร้แน่ เธอไม่ไร้คนเขตาแน่นอน เป็น
 คนเขตาว่าไม่ถุก—และ—และ เผอิญเราไม่ไร้คนที่
 ไม่คุ้นกันเสียด้วยซิ—ทั้งเราจะไม่คุ้นกันก็ไม่ได้เสียด้วย
 ซิ จริงไหม ?”

“ไม่ใช่คนไม่คนกัน งั้นหรือ?”

“จะรักแล้ว—เธอไม่เคยคิดบ้างทีเดียว? บาง
 เวลาเราพบหน้าคนที่เราพบเคยพบ แต่เรากรอหน้า
 นนจนทำให้ใจเรารู้สึกวากตายกับเราได้รู้จักคนเคยมา
 แล้วแต่ปางก่อน ทั้งเราเกิดอยากเป็นเพื่อนตายจน
 มาได้ทันที รวดกับความเมตตาของคนเราเคยใกล้ชิด
 กันมานาน—รักกันมาก—พอมาถึงชาตินี้และเดี๋ยวนี้ ก็
 เกิดความรู้สึกกันและรักใคร่เฉพาะต้องวิญญานเท่านั้น
 หมดความรู้สึกว่าจะไม่คนเคยกันไม่ได้เป็นอันขาด”

คำพูดเหล่านี้ทำให้ตดทงใจ—ขึ้น
 ใจ—อันใจ—ตะเตอใจยิ่งนัก เพราะเป็นครั้งแรกใน
 ชีวิตที่ได้ฟังคำพูดชนิดนี้ คิดถากอยากฟังคำพูดชนิดนี้
 อีกนาน ๆ แต่ก็ไม่มีความกล้าพอที่จะตั้งแตรม ทั้ง
 เกรงไปว่าฉันจะได้ตดชนทรายมากเกินควรไป จึงรีบ
 หันหน้าไปพูดกับนายไพรัชเดี่ยว พุดอะไรต่องตาตามคำ
 นำทางให้นายไพรัชมีโอภาสขยายการตันทนา ท่าน

เจ้าคุณ ได้ ตั้งเกิดเห็น ตั้งแดงเรื่อ จน มาที่ ดวงหน้าของ
 ดิดกา เพียงเท่านั้นก็เกิดความตั้งรกายส์บายใจได้ ภาย
 หดงเจ้าคุณก็เกิดฉงนขึ้นมาว่า ข้างที่ท่านจะใช้คำพูด
 เหล่านั้นเร็วเกินไปกระมัง ? ดิดกาจึงรีบหันไปคุยกับ
 คนอื่นเสีย ตั้งทำให้ท่านเจ้าคุณฉงนเพราะท่านยังไม่
 เคยคบกับเด็กวันเดียวขนาดนี้เลย ท่านเจ้าคุณคิดว่า
 คือไปนทานจำเบนจะตั้งระดับคำพูดลงให้ต่ำกว่า
 ดิดกา ส่วนนายไพร่ชนนปดมมากทิดกาหันไป
 ดันหน้าค้อย เราเริ่มพ่นไม่หยุดปากเขาพยายามหา
 เรื่องมาคุยหลายเรื่อง นาน ๆ ดิดกาถคอบตั้งครั้งหนึ่ง
 ทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย นายแจ่ง เพิ่ม
 ทรัพย์รับประทานอาหารได้เป็นอย่างดีจะพูดคุยกับทุก
 คนโดยไม่เคยเซิน นายร้อยเอ็กคิดชาญนระศักคุย
 หยอกถอ กับเสมหมี ย ตัวทรง เครื่องอย่าง อย่างต้นก
 ดันมกถมถดงขงนพาน

“เธอจะไม่ยอม พูดคุยกับ ฉนอก บ้างหรือ ?”

กว่า ดิฉันชอบองค์พระที่นั่ง งานแต่ละเป็นความจำทำ
ทำให้เรานกถึงความรู้สึกว่าเราเคยครั้งเก่าๆ เรียกว่า "โลก
เก่า" เกิดนะคะ โลกเก่ามีอารมณ์ดาวรอยู่มาก
มาย"

"แห่มทำอย่างไร ดิฉันจะได้พาเธอไปดูอีกสัก
ครั้งหนึ่งนะ ดิฉันจะรู้สึกยินดีมากถ้าได้พบโอกาสเช่นว่า
นี้ ดิฉันเห็นจะต้องคิดหาหนทาง ถ้าเธอมีประสงค์จะ
ไป"

"เป็นดีถานที่แห่งหนึ่งที่ดิฉันชอบมาก"

"ดิฉันก็ชอบ เพราะเราไปชมพระที่นั่งแล้วทำ
ให้เราคิดนึกถึงอะไร ๆ เมื่อครั้งกระนั้นซึ่งเต็มไปด้วย
ความหวังดังบด"

"แต่ท่านคะ ดิฉันยังไม่เห็นว่าเราจะไปชม
ด้วยกันได้อย่างไร เพราะนายแจ่มคงคิดว่าเดินทาง
ไกลเกินไป"

"ดิฉันจะพยายามพบกับบิดาของเธอ บางทีเรา

จะบันทึกให้สัมประสงค์ได้เพราะจะไม่มีอะไรไม่สำเร็จ
ตามความประสงค์ของคนที่เรา-เราชอบ”

เมื่อนางเกร็ดคำเอนควมาพูดกับคิดถ่าว่า เขา
โตพยายามคุยกับสามีของคิดถ่าเพราะเขาคิดว่านายแจ่ง
คงถาวรความมั่นคงเพื่อตนความเจ็บ ไซ้และนาย แจ่งได้
รับว่าจะไปรับประทานข้าวกับนางเกร็ดคำคนหน่ ไซ้เค็ด
และเราจะได้ฟังคนตรวจแจ้งตั้งทกาดมณยอมยง เขาชน
มาหว่าหวงคราว คนคงจะเบนคนทกรกครน ถ่า
รู้สัภททาวจะตั้งให้จิดโศรพิเศษชวงไนก็ได้ นางเกร็ด-
คำอยากท่ร่าบว่าคิดถ่าจะว่ากระไร คิดถ่าจะว่าอย่าง
ไรนอกจากจิตใจเป็นอย่างนาก

“ฉันเชิญแขกมาให้มากทีเดียว และในระหว่าง
แขกเหล่านี้มีเพื่อนร่วมชาติของฉันทคนหนึ่ง ซึ่งเขา
ได้เห็นเขยคนนั้น และเขาใคร่จะได้รู้จักกับเธอ”

ต่อไปต่างก็หันหน้ากันตามธรรมดา และเมื่อ
ได้รับประทานกาแฟแล้วเขาก็ตั้งคนตากผ้า นางเครือ
คำได้ชวนคิดกันไปชมรถเที่ยวด้วยกัน

“นายแจ่มจ๊ะ ท่านจะอนุญาตให้ภรรยาของ
ท่านไปชมรถเที่ยวด้วยกันสักหนึ่งชั่วโมงจะได้ไหม และ
ท่านเองก็ควรจะไปเที่ยวกับนายร้อยเอกคนใดบ้างสิ
เขามักแบก ๆ เพราะเขารู้จักคนมาก”

“เธอตัวใหม่ ตรึก ว่าเธอนะ เป็นผู้หญิง
ที่มารักที่รักคนใดเคยพบมา” นางเครือคำพูดเมื่อ
ได้ยินมาในรถด้วยกัน “แต่ฉันรู้สึก ว่า เธอจะคง
กลัวความตลกมากกว่าฉันสักหน่อยใช่ไหม? เพราะว่า
เธอยังเป็นเด็กชุนมาก ฉันคิดว่าเธอคงต้องงัดมุก
ในเรือของข้ากรบว้ยของดำของเธอ เพราะต้องกลายเป็น
คนเจ็บไป ค้วยไม้ ไต่ ค้อย จะ เทียวเตร อย่าง เด็ก
หญิงหงุดหงาย มาพักชุนทหวหน้อย่างนคองเทยว
ดีเธอ อย่างน้อยก็คงไปเมองปรานญ”

คิดการดีกวาคาญในการทนางเครือคามาพูดราว
กับจจนเณญาตกน แต่เมื่อใดครวจจุดเดวกรูตถวนาง
เครือคาคพูดโดยหวังดีจากใจจริง มิได้พูดเยาะเย้ยจง
เตยยอมพูดคดอัย ๆ ตามไป

“คะณนรี ถักอกใจในการเก็บชอด ๆ แอด ๆ
ของนายแจง แต่หมุนคเหมอนเขาจะคอยยงชวชน และ
เรากจวนจะกตบกรงเทพอยเดว”

มนุษย์ อย่าง นาง เครือคาคจะไม่ยอม พาใครไป
เที่ยวโดยมิได้ประโยชน์เป็นอนชาค คตอดเวดาก
นังรณไปด้วยกนหน เครือคาคได้ชกถามอะไร ๆ หลาย
อย่างซึ่งเกี่ยวกับแก่นายรอยเชกคนคและ เรองของนาย
แจงด้วย นายแจงได้ชอบานไวดตามหัวเมองบั้งหรือ
เปด่า ? และจะเชมูชกไปยงดีคัวบั้งใหม่ ? คิตกา
อยากจะพบพิศาวบั้งใหม่ ? พอพูดถึงพิศาว นาง
เครือคาคถันใจชนมา เพราะว่ามีชายทมถูกถาวและ
ยงเป็นไต้คอยคจะเหมาธมกับเม่หมาย คิงนหนาง

เกรงการบงกชกวมคิดถากถางนัยของพิศาวทงต้องคนนั้น
 คิดถากเถาให้ฟังตามความจริง คิดถาบอกว่าดำรง
 เป็นคนตลกคนของชอบพูดอะไรตรง ๆ ส่วนพิศคนใหญ่
 ชอบพยอมนนเป็นนตลาค

“ความจริงเขาใจกับฉันทงต้องคน” คิดถาพูด
 ยม ๆ

นาง เกรงคำเป็นคน มีไหว พริบ ซึ่งเขาใจอะไร
 ง่าย ๆ และนัยนัยรักง่ายดง่าย สำหรับคิดถาก
 เกรงคำคุยด้วยนิตเคี้ยวกรวดตอตปดอดไปวัง คิดถา
 ยังเด็กมากไม่รู้จากโลกพอแต่ยอมคิดว่า คนทุกคน
 ในโลกนิตจนเต็มใจภรรยานาและใจคทงโลก เพราะยัง
 ไม่รู้จักได้มของมนุษย์ออกชนคทง ฉะนั้นจึงยังไม่
 มีธรรมระวางตั้งดีเตย เห็นว่ามนุษย์ในโตกมีใจ
 ด้ได้ระอาต เหมือนคัวไป หมด ทุกคนซึ่ง ผิดกับความ
 จริง เพราะมนุษย์บางชนนิตร้ายเกินความคาดฝันของ
 เรา แต่เราจะอยู่ในโลกโดยไม่วระวางตั้งดีไปเตยหมด

แดงเมธ เราโดน มนุษย์จืดคำ คัดคัด เราที่จะ เจ็บซ้ำใจ
 มาก มนุษย์บางคนเขาได้หน้ากากแต่คงคนเป็นดีหาย
 แต่ในจิตใจนวมงวายเป็นอย่างร้ายกาจ มนุษย์ชนคน
 พระเจ้า เทานั้น ที่จะทรง ทราบว่าเขา ควรจะได้ รับโทษ
 ตกลงใจจึงจะเหมาะสม ยิงเวदानเป็นยามท้าวยาก
 หมายแพ่งขังรุกใจคนยากขงชน, แต่ดำมือของคิดกา
 หนเขา ออกจะ มีความ ชำนาญใน ทางคบค้า กับ มนุษย์
 เขามองคนอันด้วยความระแวดระวังตั้งเดิมขไป ยิงเกรอ
 ภาได้ พบกับ คิดมากจนก ยงตั้งตำรมาก ขนณะรุก
 เป็นทวง

“ไม่ไฉน แต่ขอเกินไปสักหน่อย ความคิดเขียน
 แหกมืออันโยนและใจดีทั้งไม่มีดัดมใน ความดีต่าง ๆ
 ของคิดถ่าน คิดเกินกว่าที่ฉันจะยอมอนุญาตให้เจ้า
 พอกพามาทำกรรมเอาไปได้ แน่นนอนละเมื่อคิดกา
 กตบไป ถึงพระ นครแล้ว คิดถากคงจะ ต้องได้พบคนมาก
 หน้าหลายตา และก็ไม่สู้จะแน่นักว่า ในหมู่ตั้งคมที่

คียงทงเบเนต ท ถอพทชคฺวตฺนาจงม ใจ กรณวเผอณณบ
 มนุษยด้วยกัน ไม่รักทจะเห็นผุใดใตรับทกรทรมาน
 ฉำบาถยากเชญ ชอบแต่จะช่วยให้มนุษย์ทุกคนพ้น
 ทกรพนรอนมหนาคานบกบาน เครือคำไม่ชอบเห็น
 หนาคานองหน้า เขอมีโคตงบทหนงทองประจำใจอยู่

เต็มอ

“จงจิตเจอนจิตเจ้า เจอจน
 กอบกอกเกอการณ แกกด้า
 รมวางเรอกรานรณ รวยเวง เรือรา
 บมบาปเบยตเบงบา เปียงบาง สร้างธรรม”

๔
บทที่ ๔

ดิฉันไม่รู้สักประหลาดใจเลย ว่าทำไม

หัวใจจึงไม่คืนเต้น ในการที่จะออกไปรับประทานอาหารข้างนอกถนน จนกระทั่งถึงเวลาแต่งตัวแล้ว ดิฉันก็ยังเฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้นเหมือนเมื่อก่อน กตางวันที่จะไปรับประทานอาหารกลางวัน นายแจ้รู้สึกมาก เพราะวันเตรียมเครื่องแต่งตัวเป็นการใหญ่ ทงบนคนตาย ๆ จะคิดว่าความหมกมุ่นของชอบชม ซึ่งทำให้ดิฉันรู้สึกอึดอัด

“ยายแม่หมายคนนั้น แกชอบยุ่งกับฉมจริง ๆ กต่ายกับว่าจะให้ฉนเป็นชมแปญ สำหรับจับเดินกระมัง ? ประเดยวชวนไปโน่นไปนี่”

www.scribd.com/19/10/2565

“เกรงคำเป็นคนใจดีเดชะชอบว่าเรงอัยกจะตายไป เราเป็นผู้หญิงที่ใคร ๆ ก็นิยมว่าโก้แก่น่าคบ ฉน

ไต่ คิดกาจรงูตักควไค้ตักคนมาเป็นปรกตณะเรม
 มองคุไปตามไต่ต่าง ๆ มีไต่หนึ่งจคคอกไมหรุเป็น
 พิเศษและในระหว่างทม้องฮยูนเอง พระยาอมร-
 ภัทรกตกเดินเขามากับแซกของเขาดองคน คิดการบ
 เมินหน้าไปเดี่ยวทางฮนณะรูตักใจเค้นแรง ตลอดเวดา
 ทเจ้าคุณ ยังไมมา คิดกา กมอง หาและ ขยก คว เองว่า
 ประเดยวคงมา ครนเมอมาเขัจริง ๆ กตบไมกถ่า
 ที่จระมองไปทางไต่ฮนนเดย พอรูตักว่าพระยาอมร-
 ภัทรกตนงฮยุดไต่ไค้ ๆ คิดกาถักเรมใจเค้นและระวัง
 กรยารนมาทนท คิดกาฮยอกเห็นให้ชคความหญิงคน
 ทมาควย กมจา คุณนน แลหรือฮาง หน้าตาจะ ฮงยุมาก
 หรือไม เธอเออบซาถองคอบอย ๆ เห็นเจ้าคุณนง
 หนทาณาทางไต่ของเธอ ฮงนฮภาพตครนนงนท
 หตงมาทางน และฮภาพบุรชอกคนหนงนงนท
 ราง

“คงเป็น คนชน เดียวกัน เพราะพูด คยต้นท่อนม
 มาก อยากเห็นหน้าชัด ๆ และผู้ชายคนนั้นเป็นสามี
 ของหญิงนั้นใช่ไหมหนอ ? เห็นจะใช่แน่แล้ว เพราะ
 ผู้ชายคนนั้นไม่น่ารักเลย คงเป็นสามีแน่นอน - ฉัน
 อยากได้ยินว่าเขาพูดคยเรื่องอะไรกัน ท่านเจ้าคุณจึง
 ทำท่าสนใจนัก” ดิดกาคิดตามตัวเอง

“นวดอนงค์ ฉันตั้งใจจริง ๆ ที่บอกเชิญ
 เธอมาอย่างกระทันหัน ที่จริงฉันพวงศควเมอรบประ-
 ทานอาหารกลางวันเองว่าคนนั้นฉนวนาง แล้ววกพูด
 ได้พบวิภทต์ต้นามกอดฟ้เดยรบบอกเชิญเขา” พระ-
 ยามรภทท์รกดพูด

“เราวิภทท์จะมาด้วยความยินดี เพราะเธอพูด
 จริงไม่ได้พูดเหลว จำจะเชิญก็เชิญ เราตั้งใจจะ
 ถัดบกรงเทพวันเด้าวัน และฉันเชื่อว่าคนหลายคนจะ
 ต้องถามถึงเธอ ว่ามาทำอะไรอยู่ที่นั่นจงนานนัก จะ
 ให้ตอบว่าอย่างไร ?”

“แม่เคยว่า นฉน กยงไม่ แน่ใจว่าจะ อยู่ค่อไปอก
หรือจะกตมคิ ฉนอาจกตมไปชวขณะหนงเดวกตม
มากนอถกโค - ทจรงฉน ตงใจจะอยู่จนถงเดอนกกรกฏ
มัน ต่ตเต ว่าฉนจะ ต่ก หรือไม่ ต่าง หาก - เวตา ฉน
กาดงรททวหนเหตอเกน”

เจ้าคุณหยดคนงคคเพราะ ระหวางพูด นตาจ้องอยู่
ท่ตตกาตตอตเวตา

“เธอด้วยอะไรอย่างนี้ - จัมีใจจริง อยากรู้
ว่าชนต่างชาติต้องคนนคยอะไรกับคิตกานะ ชิงนาย
คนท่เบนเพื่อนรวมชาติกับเคเรชคา ฉนยังอยากรู้ใหญ่
ว่าพคอะไรกัน คิตกาจง ยมออก - คิตกาด่มกนกร จง
ไตทวเรา - ยาย เคเรช คาณ รายนก - ไม่ยก เซญูเรา
ควย - นคิตกาเหนหรือยงว่าเรามาเดว ทำอย่างไร
จิงจะให้คิตกาหนมากมคัรชะกับเราได้”

ความคิดของท่านเจ้าคุณเนแรงมาก ทำให้คิต-
กาเหตยอมาคู้ได้ทะงตองตมตากัน ความคั่นใจได้

เห็นเธอหน้าซัดเขากรูตักเดี่ยวใจอย่างสุดซึ้ง เขาได้
 บอกกับเธอคำภายหลังว่า เขาไม่เคยเห็นสตรีใครจะ
 นำพิศวาทเทวดาเถย คิดถาเป็นสตรีทมิถวงคางาม
 ด้ระ เติกริยานุ่ม นวด นำเอ็น ตมิด กับ ผู้หญิง เมืองเรา
 ตามธรรมเนียม เธอคำ ควรจะโกรธถ้าใคร พดเช่นนแดน
 เธอคำไม่โกรธยังช้าลดบดงความเห็นด้วย ตดอด
 เวลารับประทาน อาหารเพื่อน นุ่ม พม่าได้ พยายามคุย
 เรื่องตลกขบขัน เธอบ่อนดกยอทงหาเรื่องซกถาม
 เพื่อให้ตลกาคอบ เธอเธอ กังคำไฟเธอด้วย ความชม
 เหยยง

ตลกาคอบใจยิ่งนัก ด้วยดังรอบต้อมถวน
 ทำให้ เกิดความครกครนใจชุ่มชื่นสุดธำราญ แสงไฟ
 สดชื่นถ้อยนรบริต ดวงจันทร์ซึ่งเห็นโคข้างบานหน้าต่าง
 ใหญ่เปิดกว้างอยู่ส่องแสงอ่อนนวลตอของ กัดนดอกไม้
 นา ๆ ชนคท คงอยู่ ตาม โดระ ค่าง ๆ แฝง กัดน ฟัง ขจร
 ความแก่ของการแต่งกายทงธำภาพบุรุษและสตรี ดวง

หนาทัดตบนิ้วตำราญ และถึงดำคึกคอกอโตะราง ๆ
 หนยงม พระยาอมร ภาทรกตหมา ค้าด้วย ง่าชวณชนนง
 อยุ่อกด้วย และภาคตกาเสอญเหดยวไปเนนตงพบ
 วนจาคุณก่าตงจของตอยุ่อย่างไม่วางตา ถึงต่าง ๆ
 นเป็นเหตุให้ตวงใจของตดกาแซมชนช่มฉ่า ควงตา
 ของเธอเบีกกว้างฉายแสงแห่งความสัวใจยิ่งนัก แม้
 แคนายแจ่งตำม ชงอกทจะ มองดูเธอคด้วย ความชมเชย
 มิได้ นายแจ่งเองกเกือบจะไม่เชื่อตาของตนเองว่า
 ผู้หญิงทงามดีดต้วาทนนคอภริยาของเธอ เพราะเวด
 อยุ่ทบานค เมกน คดกาไม่เคยมีหน้าค้าตชชนเช่น
 เดย นายแจ่มองดูภริยาบ้อย ๆ ด้วยความภาคภูมิใจ
 เพราะนายแจ่มคิดว่า เขาทำได้ถูกจริง ๆ ที่ได้ - ได้ -
 เธอมาได้เป็นเมียของเขาโดยถูกต้องตามกฎหมาย นาง
 เครือคำไคเอนต้วมาพูดกระซิบกับนายแจ่มว่า
 “ทำหนุ่ควใหม่ฉ่า ผู้ชายทกคนกวดงคดริษา
 ทำนอยุ่ เพราะท่านมภรรยาทด้วยทตุดแต่นารกยงใน

โตก ฉันหวังว่าท่านจะรักถนอมไว้ด้วยดวงใจ คิดกา
เป็นสัตว์รักนานหมยง

นายแจงอรอยรตนาคานยงกวารตอาหารดิบเท่า
นางเครือคาเป็นผุ่หญิงชนิดที่พูดอะไรได้ทุกอย่างโดย
ไม่มีขบขง

“ฉันคิด ว่าฉัน รุจก คำของ ตั้งประเดี่ร์ ดัดนค
ทั้งฉันก็จะบรชากนอมไว้ตลอดชีพ” พอนายแจงสด
จนกัไฮตัง คำพูดนฟังไพเราะหัดสำหรับคนทบรตทช
แต่อาจไม่ไพเราะดำหรับคนบางคนก็ได้

นายกรนทชงนงอยอกชางหนงของคิดกาได้เริ่ม
พูดประจบคิดกาอย่างเอางานเอากาว เขาบ่นคน
เงยบ ๗ และมอชยาศัยคชงทราเห็ดดกาขอบพดคยคย
โต้อย่างด้นทกงามองเซียงคย นายกรนทได้พดช่นว่า
คยของเราเป็นคณอดคทนอยางบกบพดคชาดยงนค แม
นเหตุอะไรเกิด ชนงกเขาแดงไม วาจะทงค หรกรายเขา

www.scribd.com 19/10/2565

ไม่คิดหดบเลียงหดย ปล่อยให้ตามยถากกรรม เพราะ
 เขาเชื่อว่าในโลกลกเราอาศัยอยู่ทุก ดั่งทุกอย่างคดงดุด
 แท้แต่ไรคจะบนดาวทางดั้น ชาวคมนุษย์เปรียบประคจ
 เรอนอยดอยอยู่ในมหาสมุทร และในน่านนคเต็มไป
 ด้วยหินได้โครกกระเกะระกะทั่วไป แม้เช่นนเราคยอม
 ปล่อยให้ชีวิตของเราให้ดอยไปคตามกระแสดโลก ไม่คัง
 คั้นชีวิตวางเดย ปล่อยให้ชีวิตดอยไปจนกว่าจะผ่านหิน
 ได้โครกเหล่านนพันไปเอง

“เราคควรคอง หดบ เดียงหรือ ผลกคหินได้
 โครกเหล่านนบางคระ คณคคิดว่ากรรมชาคคองคณน
 ชคชวางบาง แม้เราคจะคองใจหรือไม่คังคตาม กรรมชาค
 ย่อมบงคคให้ อวยจะกระคคบคองกนเอง”

“อา - นนเบนเพราะเรอียงเขาวออย จึงคคคชียง
 นน ถ้าหรับเหตุการณเดก ๆ น้อย ๆ เราคเบนแค่เพียง
 หดบเดียงคอบางคองคองคองใจของบญญูฯ แคคค

นมคอาภ 19/10/2565

โชคไม่อำนวยเราจะต้องชนได้ใครกนั้น แลวดต้อง
จับชีวิตบิดนากัน”

“แหม ท่านคิดเช่นนั้นชวคมีเคราะห์อะไรคะ ?

ฉันคิดว่าออกจะเคราะห์เกินควรไป และถ้าเราจะปล่อย
ทุกสิ่งทุกอย่างไปตามยถากรรมเช่นนั้นแล้ว เราก็คง
ไม่มหวังที่จะได้ผ่านพ้นหินได้ใครกไปได้ซิคะ ฉันคิด
ว่าถ้าเราพยายามจนสุดกำลังที่จะผลัดถิ่นเหตร้ายต่างๆ
คอยบอังกั้นหลบแต่ยังไม่ถึงดี แลวใช้บุญญาค่อย ๆ
แก้ไขไปอาจมีเหตุดาดกองคหนึ่งซึ่งมีใจดี และมีควม
กรุณาไม่โทศร้าย ทารณช่วย มันคาดให้ เช่นชีวิตกลับ
ร้ายกลายเป็นดีไปโตบางเป็นแน่ ทงเราก็จะปราศจาก
ภัยร้ายผ่าน พ้นไปอ้าย หินได้ใครกที่ท่าน เรียกนั้นไปได้
บ้างกระมังคะ”

“นั่นก็เพราะเธอยังเขาวยงมุ่งหวังได้รับควม

พมดอช 19/10/2565

กรุณาจากเทพทงหลาย จึงเชือดตนเกิด ฉันได้ชม
ความยุติธรรมของโศกมามากแล้ว มันไม่เป็นไปตาม

เพราะเรา อยู่ในโลก จะหลุด ตั้งได้ใครก นั้นพ้นไปไม่ได้
 รมตะยมเยาะมันดีกว่า ฉนคิดว่าเมื่อเจอเห็นโลกพอ
 แดง เธอจะตั้งความเห็นกับฉน เพราะฉนคิดว่าเธอ
 อาจได้ พบหิน ก้อนใหญ่ มหา ถว่าถฉนได้ พบเดี่ยวออก
 เพราะเธอเป็นสัตว์ ขอโทษนะ สัตว์ยอมมความ
 ทะเยอทะยานมากกว่ามนุษย์ และถ้ายความทะเยอ
 ทะยานนแท้ะทกกระทบกระทอนจิตใจมาก”

“ถ้าเชนนฉนถกควร เตรียมตัวตั้ง ตั้งเคียงเบ้น
 เด็กอยู่ เตรียมหัดต่านาไหลถกมากจนเราอยู่ภายใต้หิน
 ได้ใครก เห็นจะปลดอภัยได้กรรมังคะ ?”

“เด็กทนายถยง ฉนขออนุญาตชมเชยคชหน้า
 ถักตรงถศ ได้ไหม?”

“อย่าดีกว่าคะ ขอบพระคุณมากคะ”

นายครนทนาจองคคตถกาถวกถอนหายใจยาว

ถาร แต่งงาน อย่างถ่ามถรยาค นหายาก มากใน

ถ่มยบ ถนทคคถวจะไมมเหลอชอยอกถวถกถยง

ไปเสียทั้งหมด เจ้าคนคิดว่าผู้ชายทุกคนที่ได้มีโอกาส
เขาเกิดติดกาแดงมาเป็นคองรักติดกาเหมือนตัวของ
ท่านเองซึ่งหมดหวังที่จะห้ามใจมิให้รักได้

“ติดกาคงเพ็ดคเพ็ดนชมชายฉุนแน่เพราะแม้จะ
เป็นคนหม้ออายุแดงแต่หน้าตาของเขาช่างโก้เก๋อยู่มาก—แน่
แดง—เพราะติดกามีโค้มองดู มาทางเวรแดง—อยาก
โดยนเห็นอเกินว่า เขาคยเรื้องอะไรกันหนอ? แหม
ถ้าเรา ได้เะอายเจ้าคนนหนักก จะสบายใจมากทีเดียว
โอ!—เขาเอนคัวเข้าไปใกล้ติดกาเห็นอเกินแล้ว—อึด
ใจจริง—อึดใจเพราะฉันไม่มีสิทธิ์ที่จะห้ามเขาได้ค้วย”

นางนวดอนงศ์คัสเมธ ได้หันตัวไปมองคุณ
รอนน ๆ หอง เขามาหยดใจองอยู่ตรงโคะติดกา

“คอะไร โน้นแน่ศรัณย์ ด้วยอะไรอย่างนหนอ
คชเรอเคยเห็นผู้หญิงผิดชาวราวกับ ไร่ปอกอย่างนบ้าง
ไหม? โนนโคะโน้นนะ โคะทมิแะกมาก ๆ โนนนะ”

นวดอนงศ์คัสเมธ

“ทีไหน” เจ้าคุณแกดงมองไปที่โครชน

“เชอจริง โน้นไ้เด้า คนที่ถ้าวด้วยดัดคิมกับ
ผู้หญิงไทยหลายคนกเดยว คนที่คาตำราตบแต่งศวกเก
ผู้ชายทงออยข้าง ๆ กัดประจบประแจง”

“หวดอหงศทวกรของฉฉ ฉวีณย—เฮย เจ้า
คุณท่านหงหันหน้าตรงไปทางนตตอคเวตารัมประทาน
ชาฉ ท่านจะไมเห็นคนด้วยเตศันนโคตหรือ ว่าไ้
ศวีณย?”

เจ้าคุณยม ไมโคตชอบ และหวดอหงศเคตยวไป
องเจ้าคุณ

“ฉฉเองเบนคนไ้กตัด เนนอณศวีณยเห็นเดว
และชาฉ—วจกเดวกโคต เขาเบนผู้หญิงพมาร? หรือ
เบนเจ้าหญิงมาจากเมืองไ้ทกน ว่าไ้เจ้าคุณ?”

“ถ้าเชอหมายถงผู้หญิงขงมเขกมาก ๆ หงรวม
โคตยุดศรงนน โคตยมาเบนเพอนของฉฉและเบนคน
ขงฉฉวจกเดวทงน” เจ้าคุณพูทเรื่อย ๆ เพราะ

นวดอหงกตาตารุทกนทปราชญ์ ซึ่งทำให้เจ้าคุณ
 วิชาญ “และคนท่งขยในโคระนคตยตหประธาชาติ
 เพราะนคนทตยธาตนงอชกนน ชคเคนแจนแจนทอใจ
 ทรชงนวดอหงค — และไมม่ใครในหมนน เขมอะไร
 ของนคนทขยทเรคคตลย เธอเห็นจจะตองต้งใจว่า
 เรชทายตคตง”

“ไมม่ รอนคจ กอกรๆ ทรศากคชกหรือ
 คร์นย?” นางนวดอหงกคยตไมม่ได้ เพราะเขาแ่นใจ
 วามทญง คนนเอง ททานท เจ้าคุณ อชกตคน คอมนนทก
 ทนทาน แตะกเห็นจจะเพราะศษทญงคนนเองทเจ้าคุณชงน
 นารบประทานอาทาทน ทนทคคชงนจวให้ไปกนท
 ใดตองทอทนแต่เจ้าคุณไมม่ยอมจจะมาทน นวดอหงค
 รุคกคใจ ทเจ้าคุณเลคทรคทญงเป็นแตะ อชกจจะรบต้ง
 จ้างไปให้ คนทญง นารคทา ของเจ้าคุณ ชงนเป็นพ้าจาง
 ขชงนวดอหงคทรายโดยเรงทตลย นวดอหงคคชก
 รุคชอชญทญงคนนนเหตอเกน

“งามประหลาดทีเดียว” วัชรพิศศฉายกบคน
 เสร็จแล้วแอบชำเลืองดูบ่อย ๆ

“พอที่วัชร อยาามองมานานักเลย ประเดี๋ยว
 วันเสาร์ นอนจะไม่ได้กตมกรุงเทพดอก” นวดอนงค์
 นอนตาม

เจ้าคุณ อมรภักตร์ รุดต ขัดเคืองใจ อนุญาตทง
 ต้องมาแอบรักความในใจเสียแล้ว ท่านเจ้าคุณ รุดต
 เสียใจที่ใครอนุญาตทงต้องกน มารับประทานข้าว —
 ไม่ควรเลย — คนอื่นมกมไป ท่านไม่เคยคิดเลยจ
 ญาติพี่น้องจะวนกบเรองสัตว์ของทานกงเพียงน ไม่
 เป็นผิดเสียเลย ผิดที่สมบรูณยอมไม่ยุ่งเกยวกับเรอง
 ของผอน — จะชวจะ ตกคว ของเขา — ยุงไม่ เขาเรอง
 เจ้าคุณพวงเป็นครั้งแรกว่า หาดานของมารดาของท่านน
 เป็นคนอกชนหนึ่งซึ่งยังไม่สมบรูณ เพราะเมเราจะ
 รุกไม่ควรถจะแฉ่ดงกรยาออกมาให้ชด ไม่เห็นจะได้
 ประโยชน์อะไร นอกจากจะทำให้เจ้าของ เรอง เคียด

รอนและราคาญ — เพราะถ้าเราจะพยายามเอาเรื่องของคน
อื่นมาขมวดแกว่งตลกขบขัน ไม่ก็ขบขันทำอะไรมันเสีย มี
แค่เรื่องของคนอื่นขมวดขบขันตลกขบขัน

“ศิรัณย์ เธอต้องบอกเรื่องผู้หญิงคนนั้นกับ
คนอื่นหมายถึงคนชาวต่างด้าวคนนั้นนะ ฉะนั้นอย่ากรู” นวด
อึ้งคยงต่อไปอีก

“จะรู้เขาไปทำไมกัน แต่ฉันจะทำโทษเธอใน
การที่ขมวดขบขันคนอื่นมากเกินไป ฉะนั้นฉันจะไม่ยอมทำ
ตามคำขอของเธอฉันเป็นของเธอ”

“ศิรัณย์ เธอมาถึงเพียงนั้นแล้วหรือ?”

“เบ๊นเซ่นหมอกระมิง!”

“เห็นแก่ใจอย่างว้ายร้ายเกินไป”

“แน่นอนล่ะ”

พิมพ์โดย 19/10/2565

“เพราะเหตุใดฉันจึงควรขมวดขบขันคนอื่น
ได้ เธออย่าขมวดขบขันคนอื่น ฟังสิเธอความงอแงของเธอ”

“อ้อ, อ้อ, ฉันขอพูดเธอให้รู้ตัวสักที แต่ฉันคง

มีโอกาสรู้จักคุณกับเจ้าคุณบ้างไหมหนอ ? หรือว่าจะ
 ต้องไปกันคนละทาง ต่างคนต่างเก็บจุดประสงค์ไว้
 ด้วยความสงบเงียบ ฝ่ายท่านเจ้าคุณกำลังคิดจะตั้ง
 โศกให้จงได้ - แต่เมื่อมีนวดอนงค์กับวิกรมมานะเป็น
 กางขวางอยู่ - ฐิตภวาคณูยง

พวก ของนาง เกรซคร จะพากัน ออกไปรับประ-
 ทานลาพัชธานี ฉะนั้นเขาต่างคนต่างถอนจากโต๊ะ
 กินข้าว และได เดินผ่านโต๊ะ ชง พระยา อมรภทกรุด หนึ่ง
 อยู่ เพราะโต๊ะของท่านเจ้าคุณอยู่ใกล้ประตูทางออก
 ไปพัชธานี นวดอนงค์มองคนแขกทุกคนที่มานมาอย่าง
 หมัดมรยาต ท่านเจ้าคุณคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้อง
 เสนอพระอวดนวดอนงค์ เมื่อนางเกรซคาเดินเข้ามากับ
 นายร้อยเอกคนใด ชาญนรงค์ ท่านเจ้าคุณกรับถักหม
 ค้อนรับ

หนังสือ 19/10/2565

“เจอนายความว่ากระไรกัน ไม่มีเวลาเหลือ
 ถ้าหมื่นบางเฉยทีเดียวหรือ ? เกรซคามตรทก

“ฉันคิดว่าคนพวกนั้น เป็นเพื่อนที่ดีสุดของฉัน
 ยิ่งผู้หญิงสวยแถมฉันยังชอบเขามาก เขาไม่มจรถก
 เราต้องรำคาญเลย เป็นนกกพาทแท้จริงเวลาที่เรา
 คบค้าด้วย เราไม่ต้องระวังตัวเพราะเขาจะไม่พยายาม
 มัดเราให้แต่งงานกับเขาเลย”

“เธอชมเขามากถึงเพียงนั้นทีเดียว?”

“แน่นอน — เรากำลังเบื่อชาย เรื่อง หัวใจเดี่ยว
 เดิมทีฉันผู้หญิงพวกนั้นเดียวกับเรานะ เวลาเราคุย
 ด้วยเราต้องระวังตัว เพราะมักจะเป็นคนคิดมากใน
 เรื่องแต่งงาน คอยแต่จะเข้าใจผิดคิดมัดเราอยู่ตลอดเวลา”

“ไม่จริง ใจดีความกันเปล่าๆ เหตุไรที่คิด
 วิตก เธอหม่ากอย่างนเอง ผู้หญิงจริงตั้งใจอยากจะเอา
 ชนเธอ ใจดีเป็นเส้นหยิวใจคนอย่างนเอง”

“อ้อฉนั้นเห็นหรือ?”

“ฉันจะคิดค้นให้ไม่ได้หรอก เพราะรู้จักเธอมา”

นามเกินไป แต่เธอได้เขียนพจนานุกรมให้พวกมันเช่นนั้น

“เหมปดมใจจริง วิชาภรรยาเขอนช่างพูด
จริงนะ มีนาตาวิชาจริงแพรวาบ ความจริงฉนั้นบน
คนบุรุษหญิงนะ”

“ไม่จริงเลย เธอจะชอบให้หญิงบุรุษเธอ
คางหาก และโดยมากเธอคงมีประสงค์คงเธอต้อง
ถูกผู้หญิง ฉะนั้นไม่มีใครได้ เกือบคงจริง ๆ”

“ถ้าพูดกับกตอก โทษเขอว่าฉนั้นเห็น
ไรเต่า?”

“ไม่เขาละ เขเกยใจตอของตอด้วย หมั้นได้”

“เราตาไปนอยเห็นกับตอกรมิ่ง ศรัทธัยว่าไร”

วิชาพูด “เพราะพรังนเราจะต้องไปขอรบค้เขา และ
นวดอนงคกเป็นคนชอบนบนมาก ๆ ด้วย”

การที่สามพูดเช่นนี้ ไม่ถูกใจของตอหงค้เลย

แต่เชอิกคอง พยายามตามใจตาม ทั้งฉนั้นพูดอย่างใน
ตอหงค้เป็นนอยขางนเห็นอ้ไป ตอหงค้จึงตอหงค้ตามไป

“แน่นอนทีเดียว ศรัณย์คงไปอยู่กับพวกไหน
 ต่อไปอีก วิชาเรอรีบให้หนักกลับทำไมกัน” นวด
 ออังกศอว่าถ้าแม่ของนงรอกดบทุก

“โอ้ ศรัณย์เขาเคยคบคนมามากต่อมากนะ
 ช่วยเขาบ้างซี”

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นเขาคิดว่า ง่า— —เขาง่า— —”

แล้ววิชาไม่ยอมคิดอะไรเลย

คิดงานทเถาอซึ่งห่างออกมาจากเขตทงหลาย

แต่ผู้ชายต้องคนซึ่งบุราเขา ก็ยงคงนงคดอเธอขยอย่าง

เจดาร์ับประทานอาหาร ส่วนคนอื่น ๆ นงเถาอดอม

เป็นวงอย่างขรรมคา คิดงานงหินหลังมาทางประค

ห้องรับประทานอาหาร คงหนักดตภาคคิดว่าท่านเจ้าคุณ

คงกลับไปแล้ว เพราะได้เห็นรถของเจ้าคุณออกไป

ทางถนน พอคิดดังนงเกิดความเงยบเหงาใจชนทนท

ภาพบุรุษ ชาวพม่าได้ถูกไป เพื่อจะนำกาแฟมา

ให้คิดกา และสภาพดีศรีผู้หนึ่งได้พักคย กับนายค ทรัพ
ในระหว่างความเงยบเทงาน คิดกาโดยนเด็จงตกขงมา
กระทบได้ค

“ฉันไปไม่ได้จริง ๆ โดยไม่ได้ดาเชอ คิดกา
ฉันรู้ดีกว่าอาคารมอชของฉันไม่มรดเคย”

พระยาอมรภททภคพุดเรียบ ๆ ท่านเจ้าคุณผู้ น
มีความชำนาญกับโลกมามวก ทั้งรู้จักใจผู้หญิงดียง
ท่านรู้ว่าการพูดกระซิบเบา ๆ โทด ๆ นั้น ทำให้ผู้หญิง
รู้สึกใจเตนแะมันตะเทอนใจเป็นอย่างมาก คิดกา
รู้สึกคว ดอยอยุ่ บนอากาศ เมื่อได้ย นเด็จงเจ้าคุณ มา
กระทบห พระจันทรเวदानกบงเอญมแดงตั้งองสว่าง
ได้ ชนแะแดงของดวงตาของคิดกากรวมมช วจศคใจ
ชน คิดกาตอบควยเด็จงนกพรามของเชอ ตามทเจ้า

คุณเคยว่า 19/10/2565

“เจ้าคุณนนเอง คิดว่าใครเสียอ”

ท่านเจ้าคุณเากเกษมมานงขงพิตงคิดกา

“ทำอย่างไรฉันจึงจะห้ามมองเขียงคยไม่ให้มา
ใกล้ๆ เธอโค้นะ คนนั้นไม่อยู่ในอารมณ์ปรกติเลย
รู้สึกว่าจะอยากจะทำคนทุกคนที่พูดคุยกับเธอ” เจ้าคุณ
พูดเบาๆ และเมื่อพูดจบท่านก็ขบถกรมดัง

แสงสว่าง ของไฟ ต้องออกมาที่ต้นามซึ่งทั้งสอง
นั่งอยู่เป็นแสงสว่าง แสงจันทร์ฉายส่องอ่อนๆ งาม
ไสยมารวยๆ อากาศสดชื่น ถึงเหต่านโค้นช่วยให้
ดวงใจที่สดชื่นอยู่แถวสนามนาชนอกถนนค ดัดกาณ
— มัน — คนๆ และมันทรหวนชุ่มเค็มไปด้วยความ
ฉ่ำราญ

นางเครือคำ ขำแดง คาคู ครูหนง เขอก วิตถอด
ปลอดไปรุ่ง เข้าไปถึงใน ดวงใจของคิตกาและเจ้าคุณ
แต่ความเบ่งตภาพรณเธอจึงทำไมรูไมช เพราะตัวของ
เธอเองกกาตงบนเทงใจอยู่กับบิดาของคิตกา เครือคำ
เป็นกาน้ำใจเมื่อ เมื่อเธอกำลังได้รับคความฉ่ำราญ
บานใจยอมอดจากให้คนทุกคนเข้ามรับรับรสไปทุกคน

ผู้ที่มีความดี ย่อมไม่ยากให้ใครรับทุกข์ แต่ผู้ซึ่งไม่
ดี มีความดี ย่อมไม่ ยากเห็นผู้ใดรับดี
เหมือนกัน นี่แหละจิตใจของมนุษย์ในโลกที่เรายู่

คน เป็นคนทศตกา ได้ยกกับผู้ชายหลายคนและ
หญิงต่างชนต่างชาติ แต่ไม่มีใครทศตกาจะชอบพูดคุย
ด้วยเท่ากับพระยาอมรภททกตเถย เห็นจะเป็นเพราะ
เป็นชนชาติเดียวกันกรรมจึงทำให้สนิทสนมมากอุป
สรรคที่ตรงไปว่า จะมาติดคอ กอดมองเขียงคย แต่เป็น
อันว่าไม่คงอดกตเถ เพราะหม่อมเดือนเด่นของท่าน
ชายกำลังคยอยู่อย่างดีใจ คนท่านชายไม่โตแต่ดี
เพราะทรงศตชระจึงให้หน้าตาเครือคาไปรับมา นาย
ศรทนน ไม่คงเป็นทอง เพราะเขาเป็นคนชำนาญ
กับโลก และมีนิสัย เป็นตภาพบรช พอดดี ย่อมไม่ ชอบ
รักใคร่ใครให้ราคาญ ฉะนั้นตศตกา กับท่านเจ้าคุณจึง
ได้นั่งคุยกันด้วยความสงบ ท่านเจ้าคุณ ได้เดือนแก่
มาให้ตรงหน้า ตศตกาเพื่อจะใคร่มี คงหน้าอันหน้านม

โตเต็มตา ท่านเจ้าคุณช่างหาคำพูดมาโอ้อ้อมใจเพศ
 ตรงข้ามโตเป็นนอยางคยง คดกาเกอบจะแนใจว่าท่าน
 เจ้าคุณบุธาเชอ แต่ยงไม่บักใจเชอ เพราะไม่ตั้งคม
 มนุษย์ ย่อมไม่ไร้ ความจริง จากใจ ออกมา เป็นกรยา
 โดยมากถวณฉาบนาคาดตบตาทนทนงน ทุกตั้งคม
 ย่อมมกถนถกยอพงศอบ ชงคนทเคยชน กับตั้งคมวรกน
 ชมชาบ เขามกเวยกกนว่า "พูดเพอชนเทง" คดกา
 จงยงฉงนใจอยู่ ว่าคำพูดต่าง ๆ ที่ท่านเจ้าคุณไซพ
 นจากใจจริงหรือพูดเพอชนเทง ถ้าเจ้าคุณพูดเพอ
 ชนเทงแล้วคดกาจะไดไมเกบเอาไปฉนทบ้าน แต่ถา
 ท่านพูดจากใจจริงแล้วกเบมอกบญหาหนง คดกาหนง
 หนงคดจงมโตคย คุนเมอท่านเจ้าคุณพูดชนเชอกเวม
 ใจระวีจอก

“เชอ! เหมวฉนหนงคองคยระวีจเชอชยุดคดค

เวดตริบประทานชาเรว

คนนเชอด้วยอยางนางพา

จริง ๆ และผู้ชายชงนางชาง ๆ เขอกกงได้ออกกับเธอ
แล้วละซี” ท่านเจ้าคุณกระเซ้า

“คะ คุณหมื่นจะได้พูดอะไรอย่างนั้นแหละ” นี้
เป็นครั้งแรก ที่ตอลดา จะเริ่ม หัดเก้ อย่างคน ทั้งหลายใน
สังคม ในการใช้คารมยั่วต่อผู้ชายเด่น

“แต่เธอกชอบฟังงนร ?”

“ก็คำพูดไพเราะไร ๆ ก็ชอบฟังกันไม่ใช่หรือ
คะ ? ท่านควรจะทรงบรรดา ดิฉันไม่ใคร่จะได้มี
โอกาสได้ฟังคำเด่นารหนัก เพราะนายแจ่มเป็นพ่อค้า
และเป็นคนเจ้าบอดแอต ย่อมไม่มีเวลาที่จะหาคำพูด
เพราะ ๆ มาใช้ เขาชอบพูดหัวน ๆ พอฟังเข้าใจเป็น
พอ ทั้งดิฉันก็ได้ออกไปเที่ยวฟังข้างนอกได้อย่าง
คนอื่น ๆ และเมื่อเป็นเด็กอยู่ก็ไม่ค่อยเคยฟังคำเพราะ ๆ
ได้ ยืนแต่แต่เพียงพูด” ดิฉันพูดแล้วหัวเราะและหันไป
จ้องดูท่านเจ้าคุณ ๆ ฟังอย่างสนใจ และทรงคำของ

เจ้าคุณได้บอกอะไรกับบิดาทายอย่าง ในดวงตา
 นนมทงความกระวนกระวาย ความขี้เคือง ความรัก
 และสงสาร คิดถาคิดว่าความหมายในดวงตาของ
 เจ้าคุณนั้นคงจะไม่ อนุญาตให้ใคร ได้เคยพบเห็นนัก
 กรรมัง ?

“อ้อ — อ้า — ฉันหวังว่า เขา คงต้อง หนะจระไม
 กตบมานงขอเวระกับเขอตอหน้าฉันนอกระ เพราะคน
 ฉันไม่ได้อยู่ในอารมณ์ฉันนะจะบอกให้”

“อะไรกระทบใจท่านจนอารมณ์ขุ่นมัวมากเช่น
 นนทเคยหรือคะ ?” คิดกาออกจะตกใจในคำพูด
 ของท่านเจ้าคุณนิด ๆ แต่พยายามเคาะค่อไปอีก

“อารมณ์ของฉันมันหม่นมัวใจไม่ได้พักเฉย—
 เพราะ—ง่า—เพราะฉันอยากมีโอกาศได้คุยกับเธออย่าง
 ที่ไมตของมีใครมาควบคุม และฉันก็หวังว่าจะได้รับ
 ความสงบบ้าง” ทั้งที่เจ้าคุณก็มจ่นปากเหมือนจะติดกับ

ในเวลาทักขกับภักดิ์ตร แคนนและเคยอุทาน
 เจ้าคุณทนมโต ทจะไม่ปล่อยความรู สักซอกมาจงใจ
 จริง เห็นจะเป็นด้วยท่านเจ้าคุณโตคิดดีใจแน่วแน่
 แดวตระมิ่ง จึงยอมจนตงตาโต ถึงเพียงนี้ เพราะ
 ท่านเจ้าคุณไม่เคยยอมพูดอะไรตรง ๆ เลย ความรัก
 คงรุนแรงดุจรีดจนจะเหนียววงใจมิโตแดง สดออกชีวิต
 ท่านเจ้าคุณยังไม่เคยรักใคร อย่างจริงจังเช่นครั้ง นเคย
 ท่านโตเคยผ่านผู้หญิงมามากตอมมาก เคยหนงเกยวมาก
 หนัก ตอหนักแต่ กยงไม่เคย มผู้หญิง คนโต ทจะจริงใจ
 แน่นเท่าตงท่านเลย เจ้าคุณเคยมีผู้หญิงรมตอมมา
 มากมาย ด้วยตาแห่งของท่านดีและเป็นผู มความ
 ประพฤติดีเลิศด้วย ดึงนงค์ตรงทอายจงตริงนยม
 ชมชอบไปตามก้นอง แต่ท่านกศบด้วยเพียงแต่เป็นมิตร
 ไม่เคยท จะยอมเด็ดเดี่ยวโดย จงได้ ครองตัว เป็นได้
 อยู่จนทุกวันนี้ มารดาของท่านรักท่านปานแหวตาตาม

ใจทุกอย่างไม่เคยขจัดใจหรือใดเคียงกันเคย ทรัพย์สิน
 สมบัติคณมั่งมี มรดกคอยมาอย่างราบรื่น จะแต่งงาน
 กับผู้หญิงชนใดรุ่นใดก็ได้ แต่ท่านถ้อยยอมตัวเป็นโ
 คอนอยู่ ท่านเจ้าคุณมันด้ายชอบทำอะไรตามใจตัวเอง
 เต็มใจจนกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวไปโดยคิดว่าถ้าแต่งงาน
 ก็จำเป็นจะต้องมีใคร อีกคนหนึ่ง มาแบ่งแบ่งความ อึดระ
 เสรีไปบ้าง ทั้งท่านจะต้องคอยเอาใจได้หวังใย ท่าน
 วิตถวดความงนบวณท่านจะยิ่งแก่ลงทุกที และก ษณ มีความ
 นึกคิดมากจนตามอายุ ครั้นพอได้พบบิดดาเจ้าแล้ว
 ความเห็น แก่ตัว ของท่าน ดดระดบ ดงอย่างแปลกพิสด
 ทรครั้ง ทีใดพบกันแต่เมื่อต้องจากกันไป ท่านมักจะ
 รู้สึกว่า ท่านขาดอะไรไปอย่างหนึ่งเสมอ ทั้งมักจะเก
 โทได้โดยไม่มีเรื่องทศวรจะโกรชเลย ท่านเจ้าคุณ
 ต้องคงบัญญัติถามตัวเองบ่อย ๆ ว่า “นี่เราทศหรือ
 ด้รกันแน่ ถ้าเราทศทุกช จะทศชเรียง อะไรกันเห็นจะ
 เป็นด้วยขาดคู้หัวใจจะระมั่ง ?” และใครเล่าที่ท่าน

เจ้าคุณจะรับมาเป็นคู่ใจ พงคนนเองที่ท่านเจ้าคุณ
 ตอบตัวเองได้ชื่อว่า "ติดกานเหาะ" ท่านหลงรัก
 เดี่ยวอย่างโง่ศีรษะไม้ จนเสียแล้ว จะทำอย่างไรดี
 มองไม่เห็นหนทางเลย นิตมิดไปหมด หนทางแห่งความ
 สุขนั้นคนไปหมด แต่ท่านเจ้าคุณยังไม่มเวลาดำเนิน
 พิจารณาให้ละเอียดได้ เวदानทานคิดแต่เพียงว่าขอ
 ให้ได้ ยินยตคนทาทานรักเป็นพอ ขอแต่เพียงได้นั่ง
 ไลต์ ๆ ได้กระซิบพูดอย่างใจคิดอยากพูดเป็นพอใจ
 แล้ว ขอแต่เพียงให้ใครรับความดีสู่สำราญนิตเดียวแล้ว
 จะกลับไปฮึดออกอดใจก็ยอม เจ้าคุณกำลังคิดถึงวาท
 ครอบตุดวงหน้า ทงามแจวพวงเสียงขอส่งวรัศมทาทานคิดว่า
 ไพเราะที่สุดในโลก ราชันเป็นราชินีในโลกใหม่
 อ้าหรับต้องหมั้นสาวคุณ ติดกานยังไม่เคยหย่าหยีบ
 เขาไปเนโลกชนิดใหม่ นเคย นแบบความดี สักครึ่งแรก
 ในชีวิตสุดสุด แม่แต่ตัวท่านเจ้าคุณเองซึ่งชำนาญวิ

จักโลกมามากแต่ก็ยังไม่เคยรู้ดีที่ว่า โลกใหม่ที่เพิ่ง
 พบนั้นจะมีความดีชั่วร้ายซึ่งเท่าที่คาดถึง เป็นอยู่ในเวदान
 หรือไม่ว่า การได้ร่วมฟังดนตรีซึ่งบรรเลงอยู่เบา ๆ นุ่ม
 นวลตงนองอยู่ใต้แสงจันทร์อ่อนอ่อนดมนุ่ม ต่างฝ่ายต่าง
 เกิดความดำนึกมุ่งหมายไปถึง จุดประสงค์ อันเดียวกัน
 นั้นอยู่ในโลกใหม่ โลกเดียวกัน ท่านเจ้าคุณทรงบูชา
 และสนใจทุกกถะคติในอาภักดิ์วิทยาของคิตถา ไม่ต้อง
 ใช้คำว่ารักเลย แม้เช่นนั้นคิตถากเขาใจชมซาบว่าท่าน
 เจ้าคุณชอบศรัทธามากกว่าใคร ๆ ทั้งสิ้น มากกว่านาง
 เกรือคำ — มากกว่า ผู้หญิง ที่มา รับประทาน ข้าว ด้วย
 คณ

เมื่อคิตถากฎมามากมานั้น และเขานอนบนที่นอน
 อ่อนนุ่ม เธอถอดคิดได้ ที่จะคงถอนใจแต่ผู้พบกับ
 ตนเองว่า ๒๓/๑๐/๒๕๖๕

“ฉันจะต้อง เป็นคนไม่เรธา มากถ้า จะไปคิดว่า
 พระยาภักดิ์รักฉันมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ทาไมฉัน

คงเห็นจนคิดว่าเขาจะมานิยมโตงปานนั้น เมื่อได้
บอกกับตัวเองแล้วเช่นนี้คิดถากเถยนอนหลับได้

พระยาภักทรกณอนไม่หลับอยู่ตงเกือบดองชว-

โมง และเมื่อตนครนและตลอดคืน ท่านไม่ยอมออก

ไปไหน ๆ อย่างเคยเป็นมา เด็กการตั้งคมกับเพื่อนฝูง

ไปตงหลายวันจน ทำให้ล้มหาย ทั้งหลาย รู้ดีกประหาด

ใจมาก

๘
บทที่ ๕

เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก่อนที่ทนายจะ
จะเข้านอนเธอได้ไปนั่งที่โต๊ะเขียนจดหมายและได้เขียน
ถึงนายด้วย

หัวหน้วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

เรียนคุณนายศรีสละกราญทริก ทราบ

ดิฉันกับวิภาสได้รับ ความดีใจ
มากในการมาตากอากาศครั้ง นี้ ค่ะ ด้วยว่าเรา
ได้มาคมนา ณ พระเจ้านครใหม่ และฉัน
ศรัณย์ได้เชิญเราไปรับประทานข้าว ศรัณย์
อดทนกับทงมช อดใจเรง หน้าตาดี
ฉันคิดว่าถ้า พวกเราบ่นว่าดังตำราหน้
กนตทเดียว ไม่ควรหองใจเขาเลย และดิฉัน
มีข่าวที่จะกระซิบกับคุณนายได้ว่า มุหญิงชง

ศรัณย์ทองโหล่นั้นไม่ใช่ผู้หญิงพรรค นั่นถึงคน
 โจรคอกคัะ คิดนใดเห็นแล้ว ศรัณย์ได้พาเรา
 ไปรับประทานข้าวที่โฮเตอ "เอมโฮยริ" ซึ่ง
 วิชาได้ขอให้เขาไปรับประทาน ที่ โฮเตอ หัวหิน
 แต่เขาไม่ยอม พอเราไปถึงที่รับประทานอาหาร
 เราได้เห็นนางพาคคนหนึ่งนั่งอยู่ที่ โต๊ะ ซึ่งมแขก
 มาด้วยมากมาย ตลอดเวลารับประทานอาหาร
 ศรัณย์ไม่ ยอม ปล่อยให้ย้ายจาก โต๊ะผู้ นน
 เเลยทรงรับผลตกคนให้เรากลับเพื่อจะได้ไปต่อกับ
 นางพาคคนส่งยนั้น ผู้หญิงคนนั้นพียงสาวมากแต่
 คิดนคิดว่าคงแต่งงานแล้ว เพราะได้เสียดตะ
 แวงได้ใช้มุกตทคอเม็ดคให้ญุ่เบือเรื่อ อาจ
 ไม่ใช่ผู้หญิงไทยก็ได้ อาจเป็นผู้หญิงพม่า เขา
 แต่งตัว ดีเหลือ เกิน ทงคง เป็น ผู้ ค ด้วย หนาตา
 ก็ วิชาช่วยพร้อม คิดนถามศรัณย์ว่าเขาชื่อ
 อะไรก็ไม่ยอมบอก ๆ แล้วเป็นเพื่อนของเขา

คิดน คิดว่า ศรัณย์ คงหลง รักมาล และดูเหมือน
 วิชาภจะคบค้อย่างที่ คิดนคิด คุณน้าไม่ของ
 เป็นห่วงหรือกตัญญูใจคอกคะเพราะศรัณย์ ไม่ได้
 คบผู้หญิงแต่เพศอย่างชาวตอ วิชาภบอกว่า
 ศรัณย์เขาจะวงศาคณา เป็น และไม่เข้าผู้หญิงต่าง
 ด้วยคนนพคงจะช้อย่ากับด่ามี คิดนเห็นคุณน้า
 เป็นห่วงนักเดยรีบเด้ามาก่อนกตัญญูกับคิดนจะพยายาม
 ยามสืบให้รู้จกชื่อให้จงได้ คิดนทราบคิดว่า
 คุณน้าต้องการให้ศรัณย์แต่งงานและพูดกันตาม
 จริงแล้ว ผู้หญิง คนน ช่วยกว่า สุ่มาดี ผู้หญิง
 มากคะ วันเด้าวัน นคิดนจะกลับกรุงเทพและวัน
 อาทิตย์จะไปรับประทานข้าวกลางวันที่บ้านคุณ
 น้าและเราจะไต่คุยกกันถึงเรื่องน

หลานรักของคุณน้า

นวดตอหงค ดู่เมฆ

เมื่อคุณหญิงศรีระคราวญ อมรภักทรภด ได้รับ
จดหมายนเชอฮานซาตงหลายครั้ง และคิด ตาหนิ ห่อฉาน
ต่าง

“ นวดอนงศทนำส่งต่าง เขาไปเถานัดยคินซาอ
นมาจากไหนกันหนอ ? ฉนั้นประหตาดใจจริง ๆ—เห็น
จะคิดมาจากญาติทางบิดากรรมัง—พวกทางฉนั้นไม่เป็น
เช่นนเดย— ไม่ใช่ผู้คิด และไม่ได้ด้วย ” คุณหญิง
อมรภักทรภด ว่าพงกับตนเอง และทานกเรมเขยมนจด
หมายถึงถูกชาย—โดยยอมหยดไม่ไปคุดระคร

ในโตกมณษย เรานยง นความ ประหตาด อยอ๊ก
อย่างหนึ่ง คือ ผู้หญิงไม่ว่าคนไหนถาดงได้บักใจรัก
แต่วเบนนยอมเสี้ยสัดระเวด่าให้โตกงนน ไม่ว่าจะรักประ
เภทโตกค้ำคานท์ ฉฉวนอ๊กฉ่ายหนึ่งจะรักคอบหรือไม่
ผู้หญิงไม่ว่าฉั้น เช่นคุณหญิงศรีระคราวญัน รักบุตร
เป็นสุดศวาทขาดใจ ถูกชายเขาทงไปททยวเสี้ยนาน ๆ

คิดน คิดว่า ศรัณย์ คงหลง รักมาก และดูเหมือน
 วิชาจะคบค้อย่างที่ คิดนคิด คุณนำไม้ของ
 เป็นห่วงหรือกตุ่มใจคอกัะเพราะศรัณย์ ไม่ได้
 คบผู้หญิงแต่พูดอย่างชาวตอ วิชาบอก
 ศรัณย์เขาร่วงควเป็น และไม่ฆ่าผู้หญิงสาว
 ด้วยคนนคนงจะอยากบด่ามี คิดนเห็นคุณนำ
 เป็นห่วงนกเดยรบเดามากก่อนกตบคิดนจะพยายาม
 ยามสืบให้รู้จักขอใจได้ คิดนทราบด่า
 คุณนำต้องการให้ศรัณย์แต่งงานและพูดกันตาม
 จริงแล้ว ผู้หญิง คนน ด้วยกว่า สุ่มาต์ สุกฤษณ์
 มากคะ วันเสาร์ นคิดนจะกลับกรุงเทพและวัน
 อาทิตย์จะไปรับประพาสชาวกลางวันที่บ้านคุณ
 นำและเราจะไต่คุยกันถึงเรื่องน

หลานรักของคุณนำ

นวดอนงค์ สุ่มา

เมื่อคุณหญิงศรีระชาญ อมรภักทรกุล ได้รับ
จดหมายนเรอชานชาตงหลายครั้ง และคิด ตาหน หลาน
สาว

“นวดอนงคตนาส่งสาร เขาไปเถามนัสยคณชาว
นมาจากไหนกัหนอ ? ฉันทประหลาดใจจริง ๆ—เห็น
จะคิดมาจากญาติทางบิดากรรมัง—พวกทางฉันทไม่เป็น
เช่นนเดย— ไม่ใช่ผู้ดี และไม่ดีด้วย” คุณหญิง
อมรภักทรกุล ราพงกับตนเอง และทานกเรมเขียนจด-
หมายถึงลูกชาย—โดยยอมหยดไม่ไปคุดระร

ในโตกมนุษย์ เรามยง มีความ ประหลาด อยุ่อก
อย่างหนง คือ ผู้หญิงไม่วาคนไหนก่าองได้บักใจรัก
แล้วเบ้นยอมเสียตละเวตาให้โตกงนง ไม่วาจะรักประ-
เภทโตกตามท ด่วนอกฝ่ายหนงจะรักคอบหรือไม
ผู้หญิงไมค่านง เช่นคุณหญิงศรีระชาญนี้ รักบุตร
เบ้นสุดศวาทธาจิตใจ ลูกชายเขาตงไปทยวเดียนาน ๆ

ก็ไม่กล้าว่าอะไร, โต้แย้งแค่ว่าสังเกตจากพยายาม
 เขียนจดหมายถึงเรา จะตอบหรือไม่ตอบก็เขียนไปให้
 เจ้าคุณบุตรชายไม่เคยทำอะไรตามใจเลยแต่คุณหญิง
 มารดาก็ตามใจให้อภัยเพราะความรักเสมอไป คุณ
 หญิงศรีตระกูล รักษาความเป็นมารดาไว้นั่นหนาหนัก
 หดายอย่างที่ศรีธนียุตดูชายขี้ใจท่าน เช่นไปเที่ยวหัว-
 หินและอยู่เสียตั้งแต่เดือน คุณหญิงก็เป็นที่คิดว่า
 คงไปมีพวักผู้หญิง คุณหญิงอยากให้เจ้าคุณดูชาย
 รับผิดชอบ ดูก็ตอบว่ายังไม่รักผู้หญิงมากพอที่จะ
 ยอมแต่งงานด้วย ศรีธนียุตรอดตัดใจในทีแปลก ๆ
 และบอกกับมารดาว่า ชอบผจญภัยทุกชนิดเพราะมัน
 ทำให้รู้สึกสนุกซึ่งทำให้ท่านมารดา หัวใจเดือดร้อน
 หนักหนา ครองหนงท่านมารดาได้พยายามอ่อนน้อม
 ให้แต่งงานกับผู้หญิงชื่อ สุมานต์ สุทธิรักษ์ ซึ่งเป็นผู้
 ใฝ่รับมรดกและมีความประพฤติดี แต่เจ้าคุณผู้เป็น
 บุตรก็ชอบว่า ผู้หญิงนั้นไม่เดวแต่ท่านอยากให้เขาคอย

ไม่ท้อเพราะท่านยังรักความเป็นได้คืออยู่ ภายหญิง
 คนนยงคงอยู่เป็นสาวจนตง เวลาที่ท่านอยากจะทำงาน
 แลว ท้าพกไม่รังเกียจ ท่านคุณหญิงกมทรวงและ
 พยายามคิดคอกกับผู้หญิงคนไหนใจเต็มอ จนใคร ๆ
 ก็ต่างคิดว่า สู้มาดี สู้ทริภังคจะดมประสงค์เป็น
 แน่ เพราะคุณหญิงศรีระควาญชวนไปเที่ยวด้วยบ่อยๆ

ไม่ใช่เป็นเพราะศรัณย์ไม่นับถือ มารดา หรือไม่
 รักมารดากันไม่ใช่อีก แต่ศรัณย์คิดว่าคุณหญิงยังเกิน
 ควรไป ถึงกับจะมาจัดชีวิตให้แก่เขา และก็เคยเหมา
 จำมารดาแต่ด่าด่ามย์เก่า ระหว่างกตัญญูมาบ้านเจ้าคุณ
 หม่อมกประจบมารดาพูดคุยเรื่องเที่ยวเตร่ด้วย แลวก็ตา
 ไปเที่ยวตามหัวเมืองต่าง ๆ บางคราวไปอยู่เชียงใหม่
 เดียวคงหกเดือนจนคุณหญิงคิดว่า ถูกชายเห็นจะไม่ได้
 กลับมาตัวเปล่าเสียแล้ว แต่เจ้าคุณหม่อม กตัญญู มาหา
 ท่านตัวเปล่าอีก

เมื่อคุณหญิง ได้เขียน จดหมาย ถึงถูกชายเห็น

แล้วท่านได้อ่านทวนอย่างระมัดระวังมาก ท่านบอก
 ลูกชายว่าผู้ใจชนต่าง ๆ หลายนี่เองโดยมากหาว่า
 ศรัณย์คิดผู้หญิง ท่านพูดเชิงเย้า ๆ ไม่จริงจัง เพราะ
 ท่านมิได้เชื่อหูดานสำนถย. คุณหญิงอยากให้เจ้าคุณ
 กตัมมาบ้าน คุณหญิงเขียนเล่าข่าวใจชนอย่างเห็นอก
 เห็นใจปลอมโยนอย่างรักใคร่ เกรงจะเสียชื่อมาก
 เกินควรจึงบอกมา เมื่อเขียนจดหมายจบแล้วท่านก็
 มานั่งถกผ้าพันคอให้ลูกชายอย่างอารมณ์เรื่อย ไม่
 เดือดร้อนคนรบนกในเรื่องลูกชายคิดผู้หญิงพม่า คุณ
 หญิงเบนแต่เพียงถอนหายใจใหญ่สองสามครั้ง ท่าน
 นั่งคิดอยากให้ลูกชายแต่งงานกับมีดีมาดี เกรงว่าถา
 นานนัก ผู้หญิงเขาจะคอยไม่ได้ทั้งภักดีใครจะมาควา
 เขาไปเสียก่อน คุณหญิงอยากให้เจ้าคุณลูกชายเบน
 ผัวเป็นฝ่ายเสียแต่อยากให้ลูกศรภักษารวมเนยมิได้

๘
บทที่ ๒

จากวัน ที่ได้ไปรับประทานอาหารแยกกัน

วันนั้นแล้ว พระยามรภักทรกตยงไม่โอภาสพบคบ
คิดกาออกเลย เจ้าคุณชกจะกตุมมาก วันหนึ่งท่านได้
ผดุนผด้นไปหานางเครือคำ

ท่านเจ้าคุณเมปฐิก ธิยาภระดับภระถ่าย ท่าน
รู้สึกวุ่นใจ เพราะมาคิด เสียใจที่ ได้ไปรับ ประทานข้าว
กินนทานรดวว่าไม่ฉลาดเลยทำเช่นนั้น เซตยาเหตอ
ทนแต่ใน ชวโมงน ท่านก็ ยงคง เซตยาออกทมาหาทาง
เครือคำ เพราะ จะไม่ เกิดประโยชน์ รางค ะไร ันเลย
แต่ประเดี๋ยว แม่หม้ายดำว เกิดชอบท่าน มากจนจะดำ-
บาทใหญ่ ปรมาทานถหวังความช่วยเหตอให้เครือคำ
คิดโอภาสการพบกับบิดกา เพราะท่านเจ้าคุณคิดไป
ว่าแม่หม้ายดำวก็คงอยากจะพบนายร้อยเอกคนคชาญ-
ทรงค บิดาของคิดกาบ้างกระมัง ? นางเครือคำให้

ท่านเจ้าคุณคอยเพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น แต่ในระหว่าง
 คอยเจ้าคุณก็ไม่รู้ อึกเบือเพราะได้ชมของ กระจกกระจ-
 ะกึ่งแม่หมายสาวโดคองไว้ออกก่อกัดอนกถาค เช่น รูป
 ตัดต่าง ๆ เป็นปอดเด่น ตักตาตะรูปตัดด้วย
 แก้ว นภาพากงรูปว่างมัสตปวางถก

“ฉันเสียใจเหลือเกิน เจ้าคุณที่รักของฉัน
 ฉันมองเด็กเขมรถัดจะถัดถัดเด้อ เดอกเทอโดคยงไม่ได
 เดยทำให้เข้าไป” นางเครือคำตะโกนออกมา

“อนุญาตให้ฉันช่วยเหลือให้ได้ไหม ? ฉันคิด
 ว่าฉันจะเดอกให้ถกใจเธอ เพราะฉันรำนานุกัมของ
 เพชรนิก เคยเดอกให้ภาพัดตรมานานแล้ว เธอ
 ไปรดตั้งนรบไซให้เบคประตอให้กว้างหน่อยสิ”

“ดีเหมือนกัน ให้เชื่อเดอกคงถกใจคนหลาย
 คน” แล้วเครือคำก็เข้าไปพูดภาษาพม่ากับสาวไซตะ
 สาวไซได้เบคประตอออก พระยาอมรมภักตรถัดเดินเข้า
 ไปในห้อง จมมอเครือคำจนจบด้วยนอยราง ๆ
 เก้าอแม่หมายต่างหนามาครองเบงแฉะพฉางช่วยเดอก

แม่หมายดีงามของดเจ้คุณตลอดตัว “รูปร่าง
แบบบางแต่แข็งแรง มารยาทดี-หน้าตาดีมาก-ถ้าตั้ง
เป็นชายฉกรรจ์-เวลาดูก็เขายม เห็นแล้วชื่นใจแท้ๆ”

นางเครือคิด “เพราะว่าเขาไม่ได้ทำอะไรเลยนอก
จากดำรงค์เดรด่างค์ดี เป็นความขเกยจทนารัก ถ้า
เขาเป็นคน มั่งมี - แะะดของ ทามหา ก็นิดน เป็นเกลยว
อย่างพอกาแตว ตั้งเหล่านกงเบาบางไป แต่ก่น่าเดย
เลย-” นางเครือควงนงคตอยูนาน

“เขาคิดอะไรอยู่อย่างเคร่งขรึม” เจ้าคุณถาม
เพราะเห็นแม่หมายนยงคองงอย

“ฉันคิดว่าเธอเป็นสภาพบุรุษทงามมาก แต่
เป็นนุษย์ที่ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย เพราะเธอ
คิดว่าโลกนี้มีไว้สำหรับความสุขของเธอ - ผู้หญิงทง
โลกมีไว้สำหรับให้เธอมา ชิงนอะไรใหม่?”

“แหม! เธอดบประมาทฉันแรงจริง- ไม่ใช่
ความจริงเลย เพราะฉันรักผู้หญิงกับเด็กมากทีเดียว”

ของนาน ๆ ตามตามหญิงชบชอเด้อมาชอบเบตยบ
 บ้อย ๆ ผู้ชายต้องตามใจให้ผู้หญิงได้ชอเด้อใหม่เดะ
 จ่ายเงินโดยไม่มั่น เดะอีกอย่างหนึ่งดำคตุมมากคือ ผู้
 ชายต้องยอมแพ้ผู้หญิงทุกอย่างเด้อไป เช่น ผู้หญิง
 ต้องการจะไปชม ภูมิประเทศ ผู้ชายต้อง พาไป เดะถ้าผู้
 หญิงต้องการจะไปไหน ๆ คนเดียว ผู้ชายต้องปล่อยให้
 ให้เขาไปแต่ผู้ชายต้องอยู่บ้าน ถ้าผู้ชายเมือญเบบคน
 จนกตองพยายามให้ภรรยาจ่ายให้ ได้มาก ทัดต กจะ
 จ่ายให้ โดยไม่ถามว่าชออะไรบ้าง

“เหม! ฉันทพงเชอเดอวุดคเตนอยจรง เพราะ
 ไม่ได้มตชวคตคนมอเนะ มัดตมอองเดะปากเตยงเตย
 ค้วย มันจะมากไปดักหน้อยกระมัง? แต่เอาเดอะ
 เป็นอนว่าฉนยอมตามนั้น แต่ผู้หญิงจะให้อะไรคตบ
 แทน? ชายได้บ้างเต่า?”

“ฮาว กอได้ผู้หญิงทตผู้ชายต้องการใจเต่า”
 และเมือหมายสาวทอวาระตง ฮอทพินชาวชเดอ ๆ

ใจไปตอดชีวิต ไม่เหมาะที่ฉันจะตั้งแต่มิตรกรรมนี้?
 แต่ฉันก็ไม่อยากปฏิเสธ ฉะนั้นเธอจะให้ฉันรู้ก่อนบ้าง
 ได้ไหมว่า เธอประสงค์จะให้ฉันช่วยทำอะไรบ้าง แล้ว
 ฉันจะต้องเป็นมธุ เดอกว่าจะช่วยได้อย่างไรบ้าง”

เจ้าคุณเด๋าว่า จุดประสงค์ของเรามาแต่เพียงว่า
 อยากให้เศรษฐีใจดีให้ได้ ไปเที่ยวชมพระราชวังบ้านมุน
 ทเมืองเพชรด้วยกันเท่านั้น ก็อยากให้เศรษฐีชวน
 บิดาของคิตกา และเราจะไปด้วยกันตั้งคนรถสองคัน ทั้ง
 ขอให้ไปแต่เช้า ไปรับประทานอาหารเช้าที่โฮเตลดท
 เมืองเพชร รถคันที่หนึ่งเศรษฐีกับคิตกาจะไปด้วย
 กัน ส่วนอีกคันตัวเจ้าคุณกับนายร้อยเอกฉันก็จะไปด้วย
 กัน แล้วต่อคุณจะได้ไปเที่ยวชมพระราชวังบ้านมุน
 และคอนบ้าย ต่างคน ต่างจะคิดว่าจะไป ไหนแต่ได้ใจ
 ถ้าอยากจะแยกกันแล้วมาพบกันใหม่ในเวลาที่รับประทาน
 ข้าวเย็นที่โฮเตลด, แล้วจึงกลับไปพักผ่อนที่เรือน
 หงาย

“ฉันหวังฝากเธอให้จัดการอย่างไร อย่าให้ตัว
 ของเขาไปด้อยนะ เพราะฉันคิดว่าอายุหน้าตาหน้า
 เกตยดของเขาน่าจะทำให้ความสนทนของเราด้อยลง
 มาก” เจ้าคุณพูดแฉกหัวเราะ

“ถ้าเพียงแค่นี้คุณช่วยได้ ปล่อยให้
 ชูระของฉันทนายร้อยเอกคนคิดเกิด ฉันแน่ใจว่าฉัน
 จะจัดให้นายแจ่งสนใจกับตั้งใดตั้งหนึ่งได้ก็ คือให้ไป
 พบกับนายซัด บุญชัยเพื่อตรวจจุดเครื่องจักรใหม่เพราะ
 ทั้งสองคนสนใจอยู่มาก ไว้ใจกันเกิดจะจัดการเอง”

แม่หม้ายสาวทก คนในโลก ย่อมเข้าใจในความ
 พืดตพืดนในการเที่ยวชนคนโตคิด ฉะนั้นจึงเป็นการ
 ง่ายมากที่แม่หม้ายคนนี้จะจัดการให้ลุล่วงไป เป็นอย่าง
 ดี แม่หม้ายเกรงว่าความคิดว่าบนการตามบุญและรทรวงวา
 บุญนั้นจะล่นของคอบได้ทันที ทั้งการตามบุญทางใจ
 เกรงว่าความคิดว่าเป็นการไม่เห็นจะบาปอะไร ในการที่จะไป
 เทยวดด้วยกัน จะบาปได้ย่ำไร? อย่างมากก็เพียง

คิดดีพยายอกกนหด ๆ หน้อย ๆ แต่ในโด่งนี้ อ้ายเด็ก ๆ
 หน้อย ๆ นี้นั้นแหละที่มันค้อย ๆ ขยายตัวเต็มโตได้อย่าง
 ง่ายตาย ซึ่งนางเครือคำควรจะรู้เพราะไม่ใช่เด็กแล้ว

ทั้งนี้ของคนต่างยุคการไปเที่ยวกันอย่างนี้ราวปี
 ธารมณ แต่พวกพากันลงไปรับประทานอาหารกลาง
 วันพร้อม ด้วยแขก ของ นาง เครือคำ ทลายคน ตามเคย
 เมื่อเสร็จการรับ ประทานอาหาร แล้วเจ้าคุณ ก็ด่ากตัญ
 พรหมกับความหวัง ทั้งกระหยิ่มใจในการที่จะก่อกอง
 ษ โดยไม่รัดควรอรุณแล้วแต่มีความเห็นแก่ตัวมากกว่า

วันคนได้ดวงไป คิดกาไม่ได้พบกับพระยา
 อมรภทกรุดอกเดยและดูเหมือนจะไม่หวังเดยด้วยก็
 เขาคิดดกาออกไปเดิน คิดกาเดินด้วยแต่เห็นทีจะเบือ ๆ
 อย่างที่แต่ก่อนไม่เคยเป็นมาเดย การชนรถเที่ยวเวตา
 บายซึ่งเคยทำมา แต่ก่อนเคยคิดว่าดีบาย แต่เดยวัน
 ก็กลับตรงกันข้ามไปเสียอีกแล้ว เพราะคิดกาจะไป
 ด้วยความวุ่นวายใจคอยมองหาแต่หน้า ซึ่งเป็นที่พึงพอ

ใจ แค้กหมดทวง โสภ-พระเจ้า-ข้างทารณโศค
 ราชเดียนกระไร พระเจ้าทรงจัดเวด้าให้มนุษย์-ทรง
 เขียนเส้นทางชีวิตให้พวกอนคต้ายเราวงกต คัดกักโค
 เตออนวอนขอแต่เพียงให้พบเห็นหน้าสักกนคทนอยกพอ
 ใจ แต่-เบต้า-เบต้าเดย-โสภไม่ยอมอำนวยโศกาด
 แมแต่เจ้าคุณได้พยายามมาหาท ๆ พก แมอญจพนน
 คัดกาไปชนรตเทยว คช-พระเจ้าท ๆ-พระเจ้าทรง
 ไรอำนาจบาเกอนยงนค

นายแจ้งยังไม่ตบายพอก จะออกไป เทยวคตาง
 คนโค คัดกาชยากไปคตครชงเราชนมาจากกรงเทพา
 ก็ไปไม่ได้ แมแต่โฮเตดออยู่โกด ๆ บังกาโตว นายแจ้ง
 ก็ไม่ยอมไปรับประทาน อาหารทบ้านพก เฉพาะตองคน
 นายแจ้งโตกระวาจรมเดยงทโฮเตดในวณจนทร นาย
 รอยเอกคนคเบนผุจคการ แรกทเรณูมาโดยมากเบน
 พกคเพอน ๆ ของนางเคริคค้ำ และในวณเดยงนค
 ตังคนคทร ชนมาจากกรงเทพา

วันเสาร์ ตอนเช้า ดิดกาได้รับ จดหมายจาก นาง
 เครือคำ ซึ่งทำให้ดิดกา รังเกียดใจ นางเครือคำ
 ชวนดิดกาไปเที่ยวเมืองเพชร แม่หม้ายสาวบอกว่าจะ
 ไปกันตลอดวัน อยากทราบว่าดิดกาจะไปได้หรือไม่
 นางเครือคำบอกมาว่า ได้ขอให้นายแจ่งไปรับประ-
 ทานอาหารกลางวันกับชาติ บุญชัย ดิดกาใจเต็มด้วย
 ความยินดี ขณะเชอไปนั่งรับประทานอาหารเข้าอยู่
 กับนายแจ่ง ดิดกาออกอกยังไม่กล้าเต้าให้นายแจ่งฟัง
 เพราะเกรงว่านายแจ่งจะไม่ยอมให้ไป นายแจ่งเขี่ย
 ขันว่า

“ทกรของฉน   ต่ภาพต่ครหมายทหนารกโตม
 จดหมายถงฉนเมอเชาน   ถามว่าฉนจะกรรนาช่วย
 เหลือเราได้บ้างไหม?   ค่นวฉนให้พานายชิต บุญ-
 ชัยไปตรวจเครื่องจักร   เพราะฉนเราเบนมุ ข่านาญ
 มากแต่แม่หม้ายบอกฉนนายชิต ค่องการจะเรญฉนไป
 รับประทานอาหารกลางวันด้วย   เพราะฉนค่องการค่านะ

ทั้งหวังว่าจะไม่ ทำให้ นาย เจ่ง เบื่อหน่าย ใน การ ตรวจ
เครื่องจักรนั้น

“บางทีเราจะกลับเข้าไป เพราะถ้าเราเพือน
หรือมวซอของ ขอเธออย่าได้เป็นห่วงเลย”

นางเครือคำพุดกับ นาย เจ่ง อย่าง แข็งแรง ขึ้น เธอ
รับว่าจะพาดิถุกาลกลับมาตั้ง โดยไม่มีอันตราย การมี
รูปร่างแบบบางผดไปอย่างหนึ่ง เพราะทุกคนเขาให้
เป็นเด็กเล็ก ๆ และเขาก็มักจะจัดการทุกอย่างให้เสร็จ
ไม่ต้องเดือดร้อน ความจริงดิถุกาลแต่งงานแล้ว ทำ
ไม่ว่าใครจะมาคอยคน นาย เจ่ง ไม่ได้มีความตั้งใจ
การไปเที่ยวคนเดียว และทั้งไม่หวังที่จะรู้เลยว่า การ
เที่ยว นาง เครือคำกับ เจ้าคุณอมรภททฤถด เป็นจุดตรง
เมื่อดิถุกาลได้ขนนงบรรดเรียบรอยแล้ว นางเครือคำ
ได้พูดว่า

“นิตาของ เธอ กับ พระยาอมรภททฤถด นิดพิพท
ร้างหน้าตั้งนามมัน นิตาของเธอบอกกับฉันว่า เธอ

ชอบพระราชวังบ้านปืน และตำมห้องเธอไม่ตำมารกจะ
พาไปได้เพราะยังไม่ค่อยสบายพอที่จะพาไป ได้ด้วยหน
ทางไกลมาก ฉะนั้นเห็นว่า ฉันทเหมาะที่จะไปพาเธอ
ไป เพราะตำมห้องเธอจะไม่อยู่”

“เป็นความกรุณาของเธอมาก ชอบพระคุณ”

สตรีสองคนหมัดใจและทางความคิดตลกมาก
นางเครือคำเป็นคนซึ่งมีความชำนาญกับข วตรจกโตกล
ดี แต่คิดถกยงพงจะคงคนจะก้าวเขาไปในชีวิต ส่วน
นางเครือคำนพมข วดขอยมาอย่าง เดรัภาพ ไม่เคยถกถก
ซึ่ง เธอรักกับตำมคนเก่าแต่รักได้แต่เงงาพกัน แต่คง
แต่ตำมตายแล้วเธอก็ดอยไปในที่ต่าง ๆ คบเพื่อนหญิง
ชายมากค่อ มากไม่เคย มีใครทำ ให้ดวงใจ ของเธอ
เด่นแรงเท่ากบนายร้อยเอกคนใด ชาญนรงคนเคย ทั้ง
พูดจากถกถกถกนค้อย่างประหลาด นางเครือคำได้ถก
ถกต่าง ๆ ให้ค้อยคงหลายชั่วโมง—ก็ไม่โกรธ—แถถง
ทำเป็นโกรธถกตามของอ ฉนทำให้นางเครือคำจวน ๆ

จะแน่ใจว่า พระเจ้าโคตรวงศ์นายร้อยเอกคนนี้เป็น
 คู่ครองเป็นแน่แท้ มีหน้าเปดถประทาศคตพหุยิง
 ต้องคนเกิดมาเดินทางชวตโกตเคยงกัน แต่นาง
 เกรงความโงกต่างมากกวาดตถา

“ถ้าตามของฉนขงมชวคตอยเวदान ฉนกกง
 ตกอยในชวคตถาบกอยางดตถากนเหมอนกน แต่ฉน
 เป็นคนเดตชวค ฉนหนคองเดตชวคกน” นางเกรง
 กาคคต ฉวฉนคตถากคคคว

“พระราชาฉนขงมชวคคงจะงาม ฉนกวาเกาเป็น
 แน เพราะทานเจ้าคณคกมเรองเตาใหพงค ๗ ฉนชาง
 คใจเหตอเกิน ทโตได้เชอศวใหม่ นมาแฉเวदान โฉน
 ฉวฉงไฉวทงฉนคฉนทจะมคความฉว”

คตอคทางท หนงรถมา คางคกฉ ฉนทนา กนอยาง
 ฉนทฉนม ฉนรถมาคททหมาย ฉนภาพมรชฉงนาย
 ฉนคคตอยคตฉนรยอยู่ เขาทงฉงพงมาคกเหมอนกนคตค
 พยคคตคตฉนรยฉนภาพฉตททงฉง คตถาจะจคฉวฉน

ใจเต็มอไปจนกว่าจะตาย วนพบเป็นวันดำดึกของชีวิต
 ดั่ง ธรรมชาติเดือนเต็มโค้นนอน-ดั่งของฟ้าเป็น
 ดั่งนางเงาเต็ม - มองดูชนชวณ ความดั่ง - ดั่งของต้นไม้
 เรืองระอุมระมุนชวณให้ดวงใจเบิกบานยัง - นกของความ
 ดั่งตำราญในชีวิต - หน้าตาของเพื่อนเดินทาง ทางกมดี
 เตอตเตง ด้วยความ ปถาบปถม - แต่งแห่งดวงตาฉาย
 โดยมีความหมายอนตักขง

ดิถกาจองตุ ดัภาพบรช ทั้งต้องแล้ว กัดคตสันใจ
 ไม่กลัวว่าใครจะช่วยกว่าใคร ทั้งต้องคนนอขายไรเรย
 กนหมความนารกเกิดเคยงถน - ทั้งเบบคน ชนเคยวถน
 ด้วย-การคัถษาที่เสมอกัน จะพูดจากใช้วาจาธภาพ
 คดายถน ดั่งเถถานทาให้เกิดความสนุกครกครนใจยง
 ชน เพราะไม่มตงหนงตงใดจะมาทำให้ตุดคตาดคุดใจ
 ได้เตย เมื่อเดินเข้าไปในร้านกาแฟเล็ก ๆ อาหารได้
 จดตงได้พร้อมแล้ว

“ครึ่งชั่วโมงคงพอนะ สำหรับการรับประทาน
ของเรา” แม่หมายสาวกล่าว

เมื่อเสร็จจากรับประทานอาหารแล้วคางภพภณ
ซนรถตรงไปเมืองเพชรดังใดคิดไว้ แม่หมายสาวเป็น
ผู้จัดตั้งว่าใครจะนั่งรถคันไหนไป แต่ก็แน่นอนตะตัวแม่
หมายสาวรับขนนงทบนรถของเขา และนายคนตักตาม
ติด นายคนตีหันมาบอกตักสาวให้ไปกับพระยารอมร-
ภทรภักดี คิดถามได้โดยแยงเดินมาซนรถแต่โดยดี

“เห็นไหมเธอ ในที่สุดเธอก็ได้ไปชมพระ
ราชวงบ้านบนถนนโดยไม่มีตามไปด้วย วันหนึ่งเป็น
วันซึ่งเธอตาปรุปรนความดำราญให้แก่เรา ยิ่งงั้นใช่
ไหม ?”

“ค่ะ คงใช่” ติดกาทอบ

“ฉันจะพาเธอไปชมภาพต่าง ๆ และจะอธิบาย
ให้ฟังได้ทุกภาพ หวังว่าเธอจะไม่เบื่อ”

“ไม่เบื่อแน่เพราะติดกาทอดมความบันเทิง”

แต่ต่างคนก็หัวเราะดัง เมื่อรถมาถึงมฤคทาย-
วัน ก็ดักหันไปถามเจ้าคุณ

“นมฤคทายวันไซ้ใหม่คะ?”

“ใช่แล้ว ด้ถานที่ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแต่งตั้ง
ปฐมเทศนาธรรมจักร”

“อะไร พระพุทธเจ้า เคยเสด็จ มาที่นี้ ด้วย หรือ
คะ?”

“อ้อ... พระพุทธเจ้าไม่เคยเสด็จมาที่นี่ แต่
พระเวศน์คันทรเคย”

“พระเวศน์คันทร ท่านหมายความว่ากระไรกัน
คะ?”

“หมายความว่า พระเจ้าแผ่นดินองค์ที่ทรงสร้าง
มฤคทายวันขึ้น ท่านมีพระทัยคล้ายพระเวศน์คันทร
ทรงแผ่เผื่อกรุณาต่อมนุษย์ไม่ว่าชนชั้นคนมี พวกเรา
เรียกท่านว่า พระเวศน์คันทรยังงี้เจ้า”

“อ้อ เจ้าใจอะ เหม่ก้านนพุดฟังเจ้าใจยาม
จริง”

“เจ้าใจยามคร้? ความจริงณคังใจจะยิวให้
เธอพูดต่างหาก เพราะฉันชอบฟังเธอพูดมันดีนะ
หัด”

“อย่าอวดเลยคะ ดิฉันไม่ชอบ”

“ไม่ชอบบรี? ค้อแต่นเธอจะไม่ได้ยินฉันยอ
เธอดีเลย”

รถถ่นมาถึงชะอำ เจ้าคุณชโหดงภาค

“ชะอำแถว ทนเงยบด๋บายคี่ ไม่ฟังเพือ
เหมื่อนททอทอ”

“ใครคิดทาชนคะ?”

“กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์ ทรงชวนด๋ทหาย
นาจบคของด๋ร้างชน”

รถโตมาถึง เพชรบวร แถวก โดงถนคองไม้ทพระ-
ราชวงฆานบน เถยไม่ได้พกทเมองเพชร เพราะคังใจ

จรถบมารมพระราชวังบนเขาสายทอง เมื่อได้เห็น
 รมภายนอกพระราชวังแล้ว ต้องคุกเข่าก้มไปคนละ
 ทางแต่โดนตีพบบกใหม่ทเมของพระวิในคอนบาย

“พระราชวังบนบนงามนาเอนค ค่ายพระ
 ราชวงเวโรไซทเมของฝรั่งเค็ด แต่เดกกว่ากนมาก”

เจ้าคุณโตพาคิดกา เห็นคนทวเดวก ออกมานัง
 พก

“เงานงทกชมธรรมชาติกนทกนตักครตถวา เทน
 โทมเชอ เวदानเราโตนงชยคด้วยกนเฉพาะตองคนละ
 จะไมม่ใครมารบกวนเราไดโดย ”

“ทนเงบ ดงบคจรง ๆ ไม่น่าจะปตยใหรก
 ว่างเรนนเดย ถ้าโตกนบารุงจะเบนท ๆ งานตงคตงบ
 ตุงค ” คีตกาณงดงเดมของคตถากทรอบ ๆ

พระยาอนร ทกรกตมของท คีตกา อย่างเพง พินจ
 คีตกาณมคังใจอยางจะตตตมทตล ทานแจ คุณได
 เสนงงแกงคความตุง นายชอกมา จาก คีตกา ตักคานน

ผิวนวลเป็นใยผุดผ่องนารับประทาน เพราะปราศจาก
 ใฝ่ผ้าและไม้ย่นหย่อนเลย ผมดำรถับเส้นตะเข็บค
 อ่อน กระจุกผายเขวบางร่างเล็กส่มต๋อง มองคิ้ว
 ทำให้อยากซ่อนขนไว้นมื่อ ดวงตาใสต์อากบวิษฐ์
 ขนตาขนยาว ดวงหน้าคตายค กตาทมนขนไว้อย่าง
 วิจิตร งามเธอได้คมหูไข่มุกตเม็ดใหญ่ มีทองตอง
 ขางขาวเล็กการมต้นางน ทานเจ้าคุณมองดูเธออย่าง
 บูชาเธอไว้ในทรวงอกมิอาจเอ่ยออกมา

“ฉันอยากขอให้เธอเดาให้ฉันฟังว่า เมื่อเธอ
 มาชมพระราชมวงนกับพ่ดาวรองเธอนั้น เธอได้คิดอะไร
 บ้างและไปไหนอีกบ้าง”

“ได้สิคะ เรามาอย่างคนจน ๆ เพราะเวदानัน
 คุณพ่อกำลังอดคตมาก เราเป็นคนจนนะคะ ฉะนั้นเรา
 มากันอย่างถกที่ตต เรามารกไฟรันทตาม ในรตมแต่
 คนงานทงน และพวกคนงานคนหนงมาทาให้ตฉน
 ตกใจมาก” กตกาพูดแตวกทหวเราะเห็นพนชาวชเด็ก ๆ

“เดจจริง คนอะไรทำให้ผู้หญิงตกใจ”

“เวदानนคนนีอายุสิบสี่เท่านั้น”

“และคงกำลังสวยมาก”

“ไม่สวยดอกค่ะ ปล่อยให้ผมยุ่งเล่นมอ เราหนึ่ง
เกวียนมาก่ะเดะไม่มีใครได้คอะไรมากนั้ แล้วเราไป
รับประทานชาวดมทธานเจ๊กคนตระชาม เพราะเราเงิน
มาเพียงยี่สิบเท่านั้นเอง แต่เราต่างส่งนกกันมาก พ
พยอมเขาเดาให้เราฟังถึงพระทงของคณ เรองยดยว
จริงบ้าง ไม่จริงบ้าง คินนั้จำไม่ใคร่ได้เพราะมันนาน
มาเดว”

“นามมากเกือบครึ่งหนึ่งของชีวิตได้ไหม ?”

เจ้าคุณพูดแล้วหัวเราะ

“ท่านหัวเราะเยาะคินนั้ ?” ดวงตาของคิดกา

แสดงความโกรธจ้องค้ท่านเจ้าคุณอย่างฉุน

“โอ้ เป่ถ่าน่า — ฉินจะหัวเราะเยาะเด็กที่น่ารัก

อย่างโรกััน ฉินชอบฟังเธอเล่าสนุกดี และฉินชอบฟัง

เธอพูดถึงความหดหู่มากกว่าเดิวนั้น มันทว่าให้ฉันท
ถึงเวदानานโน้น ตัวแค่นั้นยังเป็นเด็กแคระเชือกยัง
เป็น-” เจ้าคุณกระโดดตัวเข้าใกล้ติดถา

ติดถาเป็นผุหญิงซึ่งผิดแปดกับมนุษย์ทั้งหลาย
คือ บางเวลาเธอก็มีความนุษย์ยอมมอบนิตยัค แต่
มีบางคนที่เธอคิดถึงไปในทางออกศักดิ์ ซึ่งความคิดของ
เธอไม่ค่อยจะสม่ำเสมอหมดๆ ตอนๆ เธอมิได้คิด
ว่ามนุษย์ยอมตนของเธอไปอย่างแต่ก่อนไม่ คงแต่เธอ
แต่งงานแล้ว เธอมิได้นับต่อมนุษย์อย่างแต่ก่อน แด
ระหว่างที่นงคยอยู่ยกยอท่านเจ้าคุณนั้น เธอยังไม่คิดฝัน
ว่ากระไร เป็นแต่เพียงรู้ว่าเธอใคร่จะตั้งมั่นตั้งนุการ
ตั้งตนนาน เพราะเธอรู้สึกเบื่อกายใจในความงามความ
มีเสน่ห์ของท่านเจ้าคุณคนนั้น ทั้งต้องได้นั่งสนทนากัน
อยู่ประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่า ตลอดเวลาที่คุยกัน
ท่านเจ้าคุณ ได้เรียนรู้นิสัยใจคอของติดถา - เธอเป็น
ผู้หญิงที่มีใจดียอมโยนแต่สมบัติภักดิ์ ไม่ใช่คนใจ

ทรงรักพิจารณาเหตุผล   แต่ยังไม่ค่อยละเอียดนัก
 เห็นจะเป็นเพราะยังเด็กอยู่   และอ่านหนังสือน้อยเต็มนัก
 คิดว่าเป็นคนระวางควเป็น   เห็นจะเป็นเพราะ ได้เคยอ่าน
 หนังสือเรื่องยวรกกระมัง ?

มโนภาพของท่าน เจ้าคุณ ได้เห็นเด่นชัดในความ
 ด้รของการแต่งงาน   ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิต   ท่าน
 เจ้าคุณเห็น ภาพมารดาของท่านกับบิดาได้ แต่งงาน กัน
 และพากันไปอยู่ที่บ้านทวเมืองกับลูกเด็ก ๆ   นั่นเป็น
 ความสุขออกประเภทหนึ่ง   โดยเชื่อในความดีอย่าง
 ใจเย็น ๆ   รอบด้อมไปด้วยเด็ก ๆ   ซึ่งเป็นลูกของตัวเอง
 ถ้าดี ของท่าน เจ้าคุณ จะเกิดทำ หน้าที่ ซึ่ง พระเจ้าทรง
 บัญญัติ ให้มนุษย์กระทำแล้ว   เจ้าคุณก็จะครองแต่งงาน
 และมดก - ดกเป็น ความหวาน สำหรับชีวิต อย่างหนึ่ง
 แต่ก่อนใครพูดถึงเรื่องการมดกของท่านเจ้าคุณเป็นของ
 หั้นเราะเยาะ   เพราะไม่คิดว่าจะมีความสุขเกิดขึ้นได้ -
 แต่ -   ได้พบความผดเกิดนิม   และเกือบจะเดอมได้

เห็นความตื้นเขินมาวาง ๆ ในการมีครอบครัว ท่านเจ้าคุณ
จึงคิดตกใจและคิดว่าถ้าท่านได้แต่งงานกับบิดงาคงจะมี
ความสุขมาก - พอความคิดเช่นนั้นเดินผ่านสมอง ท่าน
เจ้าคุณเห็นภาพนายแจ่มตอยเค่นซนมาทันที และความ
คิดทนาเกลียด ตยคตยองหนักกลตายเบเน ความปวดคร้าว
ยง ซนซนตุดพรณา

“เราจะไปเมืองเพชรกันหรือยัง?” เจ้าคุณ
ถาม

“ไปซิคะ คุณพ่อหนักกับท่านว่าให้ไปพบกณฑ์
ไหนคะ?”

“ที่ไฮ้เคตรถไฟจะ”

แถวทางต้องถรถแดนมาเมืองเพชร พอถึง
ต้องไผต ซนไป ที่ไฮ้เคต กพบ นายรอยเอก คณิต กับแม่
หมายสาวนางคอยอยแดง ดงหนท่านเจ้าคุณกับคิดกา
กเคมเราไปรวมโต๊ะด้วย คิดกาเห็นตกตาแม่หมายสาว
มองควเรออย่างตงตยยะไรตงก้อย่างหนง เพราะพอมอง

คิดกากับท่านเจ้าคุณแล้ว แม่หมายว่าถ้ายมอย่างไร
 พักดี คิดกาของกอดคงดีไม่ได้วาบตากบนางเครือคำ
 คงจะโตพบความตนเคนเบยมถ้ว คุณพอมหน้าตา
 ปดมเปรมถ้ว และถ้วยต์ดกวาแต่ก่อน คิดกาหวังว่า
 ทกอย่างคงจะเรีบรอย และยังเหตอเวทนาในคอนบ้าย
 ออกตงหลาย ชวิโมงที่จะได้ คุยกันอย่างตำราญ อารมณ
 อก

นางเครือคำได้คิดดงว่า ในคอนบ้ายนี้ เธอจะ
 ชบรทเทยวและจะตั้งให้คนรทชบรทเรวทสดเทาทจะชบ
 ได้ เพราะนางเครือคำบอกวาเธอรู้ดีกาเส้นประดำท
 ของเธอตองการจะพกผ่อน และนายร้อยเอกคณิตจะ
 ไปถ้วย ไม่มีใครทรวาจุดประสงค์ของนางเครือคำได้
 ถุกว่า จุดหมายปดายทางของเครือคำจะไปจบดง
 อย่งไร ทั้งเธอได้บอกวาจะไม่กถัมมารัมประทาน
 น้าธาถ้วย แต่จะกถัมมารัมประทานอาหารเย็น รอ

ให้ท่านเจ้าคุณ เป็นผู้ควบคุม คิดกาแต่ทรงจะตองรบผิด
 รบทุกขอย่าง — เวตาทนายร้อยเอกคนดกบเกรวคางจะ
 กดบนั้นขอเวตา๒๐ น. นิดให้มาพบกันที่โฮ้เตตณ เมอ
 ไม่ทราบว่าจะไปไหนแล้ว ก็ยอมไม่ทราบว่าจะกินเวตา
 เท่าใดกันแน่ทั้งไปแระมา นางเกรวคางบอกแต่เพียงว่า
 เขาอยากไปชมรดเทยวเท่านั้น แต่ก็ไม่มีใครจะคิดคำน
 ความคิดคนใด

ถ้าคิดกาเป็นผู้หญิงตัวแระยังไม่ได้แต่งงานหรือ
 เป็นแม่หม้ายศวเบตาแล้ว โสคคงไม่อำนวยเวตาชนิด
 นี้ให้เบบแน่ คิดกาได้นงอยกับผู้ชายซงตงใจในตัวเธอ
 เบบอย่างมาก — ได้นงอยด้วยกัน แต่แพะต้องคน —
 โสคอำนวยเวตา แต่จะเป็นเวตาทราเว้ง หรือรบทุกข
 นั้น ยิ่งยากที่จะรู้ได้ แต่ความจริงนบคตอดเวตานั้น
 เบบแต่เพียงเวตาที่ศักทนเท่านั้น แะจะเป็นเวตาซงไม่
 ควจะจดจำไว้โดย

“อะไรที่จะเป็นความศรัใจของเธอจะ ราชัน

“แห่งความงามของฉัน ฉันจะทำตามเธอทุกทาง”

ท่านเจ้าคุณพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนนุชมน “เราอยู่ด้วย
กัมนิเฬารของท่าน และเรามีโศกอันไพศาลอยู่ข้างหน้า
เรา — โปรดออกกำลังสิ”

“ไม่ — เอ๊ะ ฉันต้องการให้เจ้าคุณเป็นผู้คิด
ฉันซื่อกะ เพราะดิฉันอยากให้ท่านจัดการไป โดย
คิดว่าอะไรจะเป็นความพอใจของดิฉัน และดิฉันจะได้
รู้ของท่านจะทลายใจดิฉันถกหรือไม่”

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ตถตา ผู้ประโยคให้เป็น
ผู้พูดทนมอบสังข แม่แต่ตัวเองก็ยังไม่รู้ ตถตาประหลาดใจ
ที่ตถาพูดเหตุดังนั้นออกมาได้อย่างไร แต่ก่อนนั้นตถตา
ไม่กล้าเช่นนั้นเลย

“ขอบใจเธอมาก เพราะนั่นหมายความว่า เธอ
ยอมอนุญาตให้ตัวเธอเป็นของฉัน จนกว่าบิดาของเธอ
จะมา” เจ้าคุณรู้สึกยินดีอย่างเต็มที่ “บิดาของเธอ
เธอกับนางเครือคำใครชอบเธอไว้เถิดฉัน มาบคนตัวเธอ

ก็ได้อนุญาตให้นั่งมีรถเคมท - ขอเวลาดักครุหนึ่งนะ
ว่า ฉันจะหาความดีให้เธอได้อย่างไรบ้าง ”

ขณะที่ท่านเจ้าคุณพูดคำว่า ‘เธอเป็นของฉัน’
นั้น คิดการรู้สึกวูบไปทางตจ ค่ายถูกกระแสไฟฟ้า
‘เป็นของเธอ’ หมายความว่ากระไรกัน - ท่านเจ้าคุณ
ได้เรียกคนขับรถมาพูดอะไร ต้องตามคำ แล้วเห็นคนขับ
รถ ๆ เข้ามาจอด ท่านเจ้าคุณตั้งให้คิดการขับรถโดย
มิได้พูดว่ากระไร เมื่อได้นั่งเรียบร้อยแตรรถได้ออก
ไปแล้วเจ้าคุณหันมาพูดว่า

“เธอรู้ใหม่ว่าฉันจะทำอะไรบ้าง ฉันจะค่อย ๆ
ขยายสิ่งซึ่งฉันได้กระไว้ให้เธอรู้ทีละน้อย ๆ และจะคอย
สังเกตหน้า ของเธอว่า ฉันจะเดออกถูกใจเธอ หรือไม่ -
ฉันจะพาเธอไปที่เขาวัง และเราจะเดินชมสิ่งต่าง ๆ
แถวก็จะนั่งพัก ที่ใดคนไม่ใหญ่ ซึ่งมีประวัติเรื่องรถเก่า
ค็อกกันมา คนไม่เหนื่อยที่ข้างโรงม้า หวังว่าเธอจะชอบ
สถานที่ ”

“ชอบค่ะ ถูกใจดิฉันแล้ว”

“อ้าวเรามาถึงแล้วละ”

ทั้งสอง ลงจากรถและเดิน ขนเขาไปด้วยกันสอง
คน จนวางคนซึ่งเคยมาเที่ยวจน พอขึ้นมาถึงโรงมา
แตะมีคนตะโกใหญ่ไปหากรรม ท่านเจ้าคุณจึงมือ
ติดกาให้หนึ่งลง

“พุกทนต์กรณะ คนตะโกนเหตุนี่เรื่องเดาถน
มาว่า มีราชธวงเจ้านายคนหนึ่งชื่อ “ชวนพศ” เป็น
บุตรของเจ้ากรรมมาตน์และได้เกิดรกกบมหาดเล็กผู้หนึ่ง
ซึ่งยึดต้องตำวนจะแข่งงานกัน เกิดไปธมาเที่ยวแตะ
ผู้หญิงตกมาตาย ส่วนพ้อมมหาดเล็กคนนั้นไม่เป็นอัน
ทำอะไรนอกจากมานั่งร้องไห้อยู่ที่ โตคนตะโกน เพราะ
เคยนั่งกยกับนางสาวชวนพศทบ้นก่อนหนน ” เจ้า
คุณช มือไปต โตคนตะโกซึ่งมก่อนหนนตงอยู่ “แตะใน
ที่สุดเมื่อครบ ตำวนพ้อมมหาดเล็ก นนถผู้กคตตายทตน
ตะโกนเหตุนี่”

“แห่ม เสร็จจริงจะไปทอนกนเถิด”

“ขยำมของโหน่งเจ้าราชเธอ ดองมองโหน่งความ
รักนางซี พอมหาดเด็กคนนั้นเขามความรักแนวแนตนัก
เราทกคนทบรู้าความรักชอบมองตคนตะโกนแตรนกก
เจ้าของวญญาณทมใจเด็ดเดี่ยวน ฉนคนหน่งตะบรู
มนุษย์ทมใจเดี่ยว”

“คะ เบ็นมนุษย์ทนาบรูฯ แคเจ้าใจนะคะ”

“ความรักนะเม่นกเจ้าทงนพเหตเธอ แม้เรา
แตงวาร์กคอกทกซี แต่เรามนุษย์ในโถกก็หาย่นย่อไม่
เราชอบนกรเรื่องตู่ในทกชน เธอคิดอย่างนใหม่ ?”

คิดถาไม่คอบ เพราะเธอคิดว่าเธอไม่คงจะพ
คาวรักกับคนทไมใช่ถาม ดิงนพเธอจงนงแตรบ
เป็ดยนเรื่องพค โดยชวนเจ้าคุณเดินไปชมทางชนเดี่ยว
ทงตองคนไต่เดินชมมาจนถงองคพระทง เจ้าคุณถง
นงถวายนงคมถ่ามครง คิดถาถงนงกราบแตงจงเดิน
ชมค่อไป เมอมาถงถงพระทง เจ้าคุณจยังก็คิดถา

“ใจดำจริงนะคิดกา ฉันขอเพียงเท่านั้นเชียว
 ไม่ให้ ฉันหนึ่งจะต้องไปผูกคอตายเสียที ไตคนตะโกให้
 เป็นเรื่องออดาวบางตะ” พุดแต่ก็ขยับจะเดินไป

“ครั้นยคะ อย่าคะ” คิดกาพุดแต่ก็เบือนหน้า
 หัน

“ท่านเหตุดวงไปได้ กับอีกคำพูดคำเดียว ชอบ
 ใจเรามาก ไหนเรียกอีกทซี่”

“ชานกไม่ตบระเดยวจิด”

“อ้าว ๆ คนตะโกนะ เธออยากไหฉันตายบ้าง
 ี่ ?”

“เปล่ากันคะ คิดฉันไม่ใช่คนใจร้ายชอบฆ่าคน
 คอกคะ และไม่ชอบความตายเลยด้วยคะ”

“งั้นชอบความรักไหม ต้องคบนะคิดกา”

“ไม่รู้จักคะ” เมื่อหลุดปากออกไปแล้วคิดกา
 ก็หน้าแดงและรู้สึกตัวทันทว่าไม่ควรพุด แต่มันหลุด
 ปากออกไปแล้ว

“โถ ! น่าสงสารจริง” เจ้าคุณจับมือคิดกา
และบอบอย่างแรง

“อ้อ ยี่ ปด้อยคะเจ็บ”

“ขอโทษ” เจ้าคุณปด้อยมือและมกรยากระ
วณกระวาย “คิดกา ถ้าฉันกระโดดเข้านายเธอจะ
ว่าอย่างไร ?”

“คิดนกด่างอนุดาวรียให้ชคะ” คิดกาพูด
พองงหัวเราะพตาง

“อ้อ — ฉลาดเตยง แดวรองให้บ้างไหม ?”

“เอ — ยังไม่ทราบ เพราะเจ้าคุณยังไม่ได้กระ
โดด ใครจะทายการภายหน้าได้”

“ต้องทายคู้ที่เถิดน้า ฉนอยากรู้นก คัด บอก
หนอยเถอะคนคู้”

“เห็นจระรองคะ/๒๕๖๗เพราะชาติเพอนทกรรณาไป
หนงคน”

“เท่านั้นเองแหะหรือ ? แต่ถ้าเธอกระโดดเขา

ลงไปละก็ ฉันจะทำอย่างไรเซอร์ใหม่ ?”

“วิคะ ศรีณยักเดินกลับบ้าน”

“ที่ไหนได้ กระโดดตามเดยนะนะ”

“โอ ! เกินไปละค่ะ”

“ไม่เกินไป เธอไม่รู้ว่าฉัน - จำ - ฉัน - -”

“พอทีละ ประเดี๋ยวดิฉันจะหญิงจนลอยดม
ดอกค่ะ”

“ฉันอยากดูเธอหญิงจริง นี่เธอนะยังเด็กนัก
จึงไม่รู้จักชวดพอ ยิงชวดกรดละก็ - - -”

“คุยเรื่องอื่นไม่คหรือคะ ?”

“ไม่ค” เจ้าคุณจ๋องมองดูดิศกาแล้วถอน
หายใจยาว ดิศกาหลบตาแดงตื้น

“อ้าว ดิศกาอย่าไปจ้องต้นหญ้าสิมันจะชวย
ตุ้นตะโกโน้นแน่คักว่า”

“ต้นตะโกเศรษฐิกะ ดิฉันไม่ชอบ”

“ถึงเศรษฐิกะไม่ไรรักเทียม ความรัก

“นะเธอไม่ใช่ความใคร่ ผิดกันมากทีเดียว เธอรู้ไหม?”

“ไม่รู้”

“ความรักนะ เราจะเลิกถอนจากใจไม่ได้เป็นอันขาด แม้จะตายจากกันไปแล้ว คู่แท้พ่อแม่เด็กที่คืนตะโกนหนี”

“น่ากลัวจริง”

“อย่ากลัวเธอ มันเป็นคนต้งรักต้งชัง แม่จะอยู่ห่างกันคนละโยชน์นักมัจใจคิดลงกนมรุตม อายความรักนั้น มันอาจเข้าสูหัวใจเราโดยเราไม่รู้ตัวก็ได้ และบางทีไม่เคยคิดฝันเลยก็ได้ แต่ความรักนแหละทำให้โหดต้งชังคนตายต้งรักเทยวเธอ”

“คนตะโกนต้งชังหรือคะ?”

“เธอมองคนตะโกนต้งชังนี่สิ เธอว่ามันต้งชังหรือเปล่า ไบเซียงต้งเต็มไปหมด ต้งนเรื่องต้งแถมมา มันมันนานมาต้งแถมต้งนอยนักในเรื่องอย่างนั้น”

“คุณเป็นคน ซึ่งไม่เชื่อ หรือเดอมีได้ใน ความ
รักคะ”

“เธอคงคิดว่า ถ้าเรามีมนุษย์คนหนึ่ง
คอยคิดถึงเรา หวังคิดถึงเราโดยไม่มีที่สิ้นสุด เราจะ
ไม่สบายใจบ้างหรือ ? อย่างน้อยยามเราไม่สบายใจ
เมื่อนึกถึงความรักดวงใจก็จะชุ่มชื่น เพราะไม่
ใจว่ายังมีมนุษย์คนหนึ่งที่จะปลอบประโลมใจได้ เธอ
ไม่คิดว่าคิดว่ามีใครปลอบเรา ?”

“เราเดินไปทางข้างโน้นก็นึกว่าคะ ตรงหน้าแดด
ร้อน” แล้วคิดถึงากเดินนำไป

คิดถึงากหาง ด้วยเธอเกิดรู้สึก ตาบากใจขึ้นมา
ในเมื่อได้ยินคำพรรณนารักของเจ้าคุณเข้า เธอเกรง
ว่ามันจะเคยเกิดไปกันใหญ่ ศรัณย์ อมรภักทรกลไม่
ยอมอดคิด เธารับว่าพรรณนารักคือไปอีกจนเมื่อเขา
เห็นหน้าคิดถึงากชดชว

“เอ๊ะ มันทำให้คิดถึงากใจ ?” ท่านเจ้าคุณ

วาเราเป็นตัวเรา คิดเดี่ยวว่าเราเป็นเด็กในป่า เพราะ
 ฉันทองการจะเห็นแค่หน้าเธอคนเดียว ไม่อยากเห็น
 หน้าสาวนา มาเข้าไปในบ้านนกนเกิด”

แถวทองต้องคนกรบดำเท้าดินไป พอเข้ามา
 ในตะเมาะดักครุ คิดถามองค์ตนไม้แถวพุดชน

“อหม! ขรรษาคิงงามจริง ๆ คิดตนเกิดนชชชะ
 ตนเด็กไปเต็มงามหน้าตจริง อายนนนะ คอกคด้วย
 ไม้ ช่างดำ งามงาม คถ่ายใครเอามามัดคัตตนไม้
 นนไว ทำนเดอกถถานทตจริง”

“เห็นไหมเด่า ฉันทพยายามตั้งเกตุเธอชงเป็น
 ของฉันทในขณะน ฉันทรู้ว่าเธอชอบอะไร”

คิดกาเมินหน้าหนี ความจริงคิดกาอยากพูดคำ
 เหลदानเหมือนถน แต่ไม่กล้าพูด

เราเดี่ยวไปทางขวานกนเกิด” ทำนเจ้าคุณช
 ทางนำ คิดกาเดินตามมิได้พูดว่าอะไร

พอเดินไปครุหนงมถานกวางหงษาเขยอชอุ่ม มี

คันตะแบกกำลังออกดอกสีม่วงเต็มต้น และมะขามต้น
 แต่วิดอกสีแดงเล็ก ๆ เต็มเป็นกอใหญ่ คิดภาครงเข้า
 ไปเก็บมาถือไว้ช่อโต

“ ทงงามใหม่เธอ — งามอย่าง ชรามชาติแท้
 เดียว ต่อจากนี้ไม่มีทางเกวียนแยกไปได้หลายทาง
 ครวงชาวบ้านเรียกกันว่า ดาวรักใจเธอ ครวงใบไพน
 เมธงทางแยกแถวเราจะนั่งพัก และเธอจะได้ เดอก
 ทางเดินได้ เพราะมีทางงมหาแยกแน่ เมื่อเราพักพอ
 แถวและเธอได้เดอกทางเดินแถวเราก็จะเดินออกไปถึง
 ถนนได้ ทฉนกะคงถูกใจเธอหรือยัง ? ”

“ คดีว่ะ ”

ตอนไปต่างคนก็ต่างเดินไปเรื่อย ๆ มิได้พูดคุยกัน
 จนมาถึงทางห้าแยก ตัดอศทางเดิมไปด้วยความเงย
 ดงบเงยบจนเมื่อยงกก็ไม่ไคยนเดย มีแต่คนไม่
 เขียวชอุ่มใบหนาปกคลุม และบางคอรนก็มแต่งคค
 อ่อนดองดงมาบาง ซึ่งทำให้เราเห็นเงาคันไม้มนขดบ

ด้วยใหญ่ตั้งนระหวางที่วางนอนอยู่ เราจำต้องคิดถึง
ชีวิตภายหลังที่เราจะไม่เห็นเลยว่ามันจะเป็นอย่างไร
บ้าง ”

“ฉันคิดว่าชีวิตข้างหน้าจะงามดีทีเดียว”
ดิดกาเอ็นตวฟังตนไม่ตระหนักรู้

ท่านเจ้าคุณ นอนลงบน ญูราชง เถำของ ดิดกา
เจ้าคุณถอดหมวกไปทิ้งวาง ๆ ด้ว ไม่มีทีใดจะงาม
แถมมีความดำราญเท่าที่ นได้แด้ว — ทั้งยังปลอดภัยไม่
มีใครเข้ามารบกวนได้โดยด้ว เจ้าคุณกระดบักระ-
ด้ยมากด้วขยาก็จะพูดอะไรอย่างใจคิด แต่ก็ยัง
เกรงดิดกาอยู่ ท่านขยาก็จะบอกกับดิดกาว่าท่านเอ็น
รัก และดิดกาได้ปลอดความคิดใหม่ ๆ ให้แก่ท่าน
เจ้าคุณทราบด้วว่าดิดกาได้เผยหน้าตางออกกว้างจนแด้ง
อาทคยต้องเขาไปได้แด้ว ทั้งใครจะบอกกับดิดกา
ว่าท่านขยาก็จะขอแะแม่เพียงปลาดย นงก้อยเทำ — แะ
ขยาค — ขยาคจูบ — ปาก — ผม — ตา — เมอ ได้คิด

เช่นท่านเจ้าคุณก็รักเดอดวงชนดีหนา ถาดังที่ท่าน
 เจ้าคุณกำลังฝันอยากตายเป็นความจริงไปได้แล้ว ทน
 จะตายเป็นเมืองแมนไปทีเดียว ด้วยความหวังใน
 ความดำริแรงนโต แดนชน ดีดวง ตาของ ท่านเจ้าคุณและ
 ท่านพี่น้องไปของคิดตา ๆ มองตบตา ซึ่งทำให้ติดอว
 ลของเมืงหน้าหันเร็วผิดปรกติ

“ไปรดเจ้าอะไร ให้นั้นฟังหน่อย เจ้าเทพ
 นิยายอะไรก็ได้ซึ่งเธอคิดว่าจะเหมาะกับฉันนะ”

ท่านเจ้าคุณ หลบตาตาง ดูพินทุญา ด้วยท่ามเกรง
 ตาของท่านจึงคิดตกาแล้วท่านขอจยงใจไม่ยู่ จะเกิด
 ทุ้งซึ่งตกาพรุษไม่ควรจะทากบมหญิงทตวรกจรงๆ
 เมื่อเจ้าคุณได้งบ ดัดฮารมณ เป็นปรกติ แล้ว ท่านจึง
 เรมเต่า

“ในกาตตรงหนง มีเจ้าชายกับเจ้าหญิงซึ่ง
 แม่มดได้ด่าปมิให้รักกัน และได้ปล่อยเจ้าชายกับเจ้า
 หญิงเข้าไปในป่าซึ่งมคณไม่ เรยวชอุ่ม งามเหมือนป่าช

เรานั่งอยู่เฉยวัน และแม่ตให้สุนัขขควมมีให้
กามเทพใช้ครึ่งได้ เจ้าหญิงกับเจ้าชายได้บอกกับ

แม่ตว่า ยอมอยู่ใน บ้านนี้ โดยจะวิ่ง เต้นตะ คุกกันเท่า
นั้น แต่ครั้นกามเทพได้ยินเขาก็หัวเราะเยาะตะพุดว่า

“ในน้ำเขี้ยวขอมงวมอย่างนี้ จะมีอะไรไม่ได้นอก
จากตัวของฉันทกษัตริย์” ภายหลังสุนัขขทงม

ขยนั้นเกิดวงแฉะนอนหลับ วันนั้นเป็นวันซึ่งอากาศ
อุ่นมาก เหมือน วันนั้น — เหมือน กับที่ เรานั่ง อยู่เฉยวัน

แหละ — ทันใดนั้นกามเทพรีบแสดงศรัทธามากกเจ้าชาย
ดกศรีบักตรงพระหทัยพอดี — เจ้าชายวงพดางทรงพระ

ศรัทธพดางแฉะรับสั่งว่า “วันนั้นเห็นจะพอกันที”
เจ้าชายรู้สึกเจ็บปวดเค็ดร้อนแฉะน้ำหัด เพราะที่

พระหทัยแผดรักอยู่ ส่วนเจ้าหญิงมิได้ โคนศรีของ
กามเทพด้วย — ฉันทจึงไม่มีความรู้สึกอะไรเลย”
“เจ้าหญิงไม่รู้สึกถึงดาวเจ้าชายบ้างวะ?”

“ถึงดาว แต่เจ้าชายไม่พอพระทัย เพราะอยาก

“โง่เจ้าหญิงมณีแสงบ้าง”

“แหม! เจ้าชายพระทัยจริง”

“แต่พี่ชายในโดกนั ใจร้ายทงหนเหต๊ะเชอ
 และเจ้าชายก็เบ็นผู้ชายธรรมดาแวนเอง ถึงแม้วาจะ
 เบ็นเจ้าแต่อยู่ในบ้านหุเรียวฮ่อม กับเจ้าหญิงทงเด็น
 ด้วย เจ้าชายกยงตงเบ็นมนุษย์ผู้ชายธรรมดาอยู่หน
 เอง”

“แล้วอะไรเกิดชนอกเด้าคะ?”

“แล้ว ต้นกั ผู้ควบคุมกเกิดนอน หลบต้นทไม่รู้
 จากตน ภายหลังเกิดมตมพตมาเฉย ๆ และเดียง
 ตมหนโดกระซิบบอกวา ตอนปล่ายของทางเคินน
 ถ้าไค เคนไปจนถึง ตอนปล่าย จะพบการ ภายหนายท
 หนคอ ความรัก ทางเคินเหตวนเบ็นทงเด้าทรมเดียง
 ทาย ฉะนั้นจงพยายามตงใจเพียรเคินไปเกิดจะเคินไป
 ทางโลกไค เมื่อไคตงคนตงใจเคินเดอเบ็นตงพบ

ความรัก และแค้นแค้นที่เพ่งจะยิงศรัทธาเจ้าหญิงด้วย
 อีกคนหนึ่ง”

“ฉันหวังว่าเจ้าหญิงคงไม่ยอม ทรงพระดำเนิน
 ไปในทางเหล่านั้น ึ่งใช่ไหมคะ?”

“ตอบจบของเรื่อง ฉันยังไม่รู้ เพราะนาง
 พาทเล่าเรื่องให้ฉันฟัง ยังไม่ได้บอกตอนจบว่าจะ
 เป็นอย่างไร รู้แต่เพียงว่า เจ้าชายมณีตรรกตซึ่ง
 ด้วยแรงศรัทธาของกามเทพ เสด็จหนีไปตั้งอยู่บ่ตหนองซึ่ง
 ขยาก็ให้เธอได้ฟัง อยากฟังไหม?”

“อยากฟังค่ะ”

เจ้าคุณต๋องมีอดงไปในกระเป๋าทิ้งทางเกยหยิบกระ
 ดาชั้นหนึ่งออกมาอ่าน

“งามใจงามจิตเจ้า งามจริง

งามองค์ใครเอิบอิง อ่อนอ่อน

งามเนตรเมือเนตรยง ศรัद्ध์ พิแดด

งามพักตร์รักหุดชมนม เริงเร้า เริงรมณ

วิทยุญาณฝากแทบเท้า เรือนา
 จักห่างเหินยพา ห่อนใด
 หากหวังหวังแก้วตา ส้มรมิ่ง ใจเฮ
 ขอมอบความรักให้ แต่น้องนางเดียว”

ติดถาเบิดตาถว่าง คด้ายคกใจ เพราะโคตงน
 ไต่ให้ควมรุดกตกชงแกเออ

“แหม! ไพเราะหูแท้ ๆ ไครประพันธ์ล่ะ?”

“เจ้าชายซีเชอ ๆ ดั่งดาวเจ้าชายบ้างไหม?”

“ยังไม่ชอบล่ะ เพราะดิฉันอยากฟังโคตง
 นนอกครงหนง ดิฉันอยากจำให้ได้ล่ะ ไปรดอานอก
 ครงช้คะ”

“ชอบมากถงเพียงนนทเดยวรี? ชอบถง
 อยากจำได้จรง ๆ รึ? เอ้าดิฉันขอมอบให้เธอด้วย
 ความเต็มใจ” เจ้าคุณตั้งกระดาศให้พร้อมกบคำพูด

“ขอมอบความรักให้แต่น้องนางเดียว”

ติดการบ้ กระดาศมา เตะเธอได้ พยายามคุมสติ

เพราะกลัวมอจะตื่น คิดกาแต่งท่าไมรูไมช รับกระ-
ดาษมาด

“อ้อ ท่านเป็นนักประพันธ์ด้วยหรือคะ ?”

“ไม่ใช่ นักประพันธ์ เป็นแค่เพียงนักสมัครเล่น
แค่โคลงบทนเขียนด้วยใจจริงเพราะดังเธอว่า”

“เขียนออกมา ๗ เกิดคะ แล้วพอได้มากแล้ว
จะได้พิมพ์เป็นเล่ม เพราะเขียนได้ดังเพียงงนแล้วถา
เด็กก็น่าเสียค่าย และกรวเขียนหนังสือให้คนอ่านน
เป็นกุดอย่างหงเหมือนกันนะคะ เพราะทำให้ผู้อ่าน
เพ็ดเพ็ดน - ทั้งปลอบใจใน ยามทุกข์ - ทำให้สันก
ในยามว่าง”

“เอ ฉันทว่าเธอจะเขียนดีกว่า ฉันทเสียอกนะ
เพราะคุแต่พูดขงพูดเพราะฟังนุห ด่วนฉันทเขียน
ตามอารมณ์ต่างหาก บางเวถาเขียนไม่เป็นแม่แต่คว
ก ใ้ แต่ถาเธอชอบจะดังให้ฉันทเขียน ฉันทจะพยายาม
เขียนมาอีก”

“เรียนให้ติดัน จะเกิดประโยชน์อะไรคะ?”

“เกิดขึ้น เพราะฉันได้ ก้าวใจจากเธอจึงเขียน
ได้”

คิดกา กางร่มเพื่อยังคาพคนเสีย คิดการคิดว่า
 คว้า เธอไม่มีความชำนาญพอที่จะโต เกยกับผู้ชาย
 เช่นเจ้าคุณน รนคนดีแบบเพนะๆ ยังผู้ชายซึ่งชา
 ชาญกับโต้งมาแล้ว ยังไม่หวังโต้งกาชัยเลย คิดกา
 ลุกระแผนขานเป็นไม่เข้าใจได้อีกเลยว่า ตัวเจ้าชายกับ
 เจ้าหญิงนั้นเป็นใคร ฉะนั้นคิดกาคิดว่าเธอไม่ควรจะ
 พุดยวดยกับท่านเจ้าคุณอีกต่อไปแล้ว เพราะมันอาจ
 เลยเกิดไปจนกตมไม่ได้ก็ได้ ด้วยคำพูดของเจ้าคุณ
 ทำให้ดวงใจอัน ว่างเบต้า ของเธอเค้น แรงผิตปรกติ —
 และเมื่อ หัวใจต้อง ท่างานหนัก เช่นนี้ — ภาย หัดงอาจ
 ด้อยปรกติหัวใจไปนานๆ ก็ได้ คิดการว่า ท่านเจ้า
 คุณ ได้เถานทานเรื่องน รนด้วยคาง มคงใจ

พระยา อมร ภาทรรค คีตกา และกั เข็ใจ ทัณฑ์
แต่ท่านครูสักพอใจมาก ดึงหนท่านจึงมุ่งทำตามความ
ตั้งใจของท่านต่อไปอีก ท่านพูดเสียงกระเด๋เบาจน
เกือบเป็นกระซิบ

“ว่าไงเธอ? ส่งตำรเจ้าชายบ้างไหม?”

“คิดโน้ส่งตำรคนทุกคนที่ได้รับความทุกข์ เพราะ
คิดนเป็นคนใจอ่อน เมื่อทราบว่ามีใครมีความทุกข์
เดือดร้อนก็ไม่สบายใจ แม้แต่เรื่องนวนิยายที่เศร้า
อ่านแล้วยังร้องไห้”

“ใจดีอย่างนั้นแล้ว — พระเจ้ายิ่ง —”

พระยา อมร ภาทรรคไม่กล้าพูดให้จบ ประโยค
ท่านนั่งของคีตกาและคิดว่า เด็กหญิงผู้นั้นดูอย่างหาที่
ตำหนิได้ — ผู้หญิง อย่างนั้น อยู่ในโลก น้อย นก —
หน้าศาลด้วยสติได้ธอาด ดวงจิตเต็มไปด้วยความเมตตา
ตาปรานี — คีตกาเป็นมนุษย์พิเศษซึ่งจุดลงมากัดเพื่อ
กวนใจบุรุษให้เกิดความเศร้าหมองหมดธุระ เจ้าคุณ

ใครจะไต่ดูหญิงคนไหน ในตระกูลของท่าน ๆ แน่ใจว่า
 ถ้ามารดาของท่านใครพบเห็นแดงคองรอบเป็นแน่ บาง
 ทีจะรอบมากกว่านางสาว สู่มาดี สู่ทริภักข์ได้ เพราะ
 ลิดกา สู่ภาพ อย่างที่ เจ้าคุณ ยังไม่เคย เห็นใคร เหมือน
 หรือเท่าเทียมเลย เวลานั้นท่านมองดูติดกาแดง คดาย
 ควอดแดงเจียรไนในไส้สอาด หรือมณะนกกคดายค
 ของพารังปราศจากเมฆหมอก และยังมีแสงสว่าง
 ส่องลงมา เวลานั้นเจ้าคุณนอนอยู่บนพนพภพวงม
 หมายดีเขยวปออยู่ และนอนอยู่ข้าง ๆ เฝ้าของติดกา
 ส้มองของเจ้าคุณกาดัง คดกการที่จะดู นางพาทบริ
 สู่ครึ่งมาจากสวรรค์ และให้เข้ามาอยู่ในวงแขนของ
 เจ้าคุณให้จงได้ แม้ท่านเจ้าคุณจะมีบรรดาศักดิ์สูง
 ก็จริง แต่จิตใจยังคงเป็นมนุษย์ธรรมดาสามัญชน
 เรายังเอง ทั้งท่านยังเป็นหม่อมอยู่ ซึ่งกาดงฝนพอด
 ในชาติแรก ยังนอนหลับฝันยังมีได้ตนจากอวรมณ

เสด็จ วนเวียนอยู่ในโลกอันโลดแล่น เต็มไปด้วย
 กิเลสหนา ๆ ชนิด ไม่ผิดกับผู้ชายทุกคนที่พบผู้หญิง
 ชาวสยามคนใหม่ ก็ยอมคืนใจและคิดพยายามจะรวบรวม
 รัตธานาเป็นของควาให้จงได้

สัญชาติญาณของมนุษย์ ย่อมจำเป็น
 จะคอยสอดส่องเสมอไป การสอดส่องใหญ่เกิดตามฐานะ
 ตามทรัพย์และฐานะน้อยก็สอดส่องกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ
 แต่ตามทรัพย์และฐานะใหญ่ก็ขยาย การสอดส่องให้กว้าง
 ใหญ่ขึ้นตามลำดับ แต่เมื่อเราได้เกิดมาอยู่ในโลกนี้
 แล้วจากชาติของ - แข็งแรงสอดส่อง หรือสอดส่องจนกว่าจะจบ
 ชีวิตไป แม้เราจะนั่งนิ่งปล่อยให้สัตว์รุมเหิงขวางเคียด
 และเมอมนเห็นอยแล้ว เราคิดว่ามันจะหยุด - แค่นั้น
 นทานจงอย่าหวัง - ยิ่งเรานั่งม่นิ่งรุมเหิงหนักขึ้นโดย
 คิดว่าเราถ่วงแล้ว ก็บทงเห็นเป็นว่าเราเป็นคนที่ถ่วง
 ไม่นึกถึงความถ่วงสอดส่องกับมัน ถ้าเราชนม้วยก็ถ่วงเกยรัดไว้

แน่น เราท โคน กนจน เราย่อยยับ - ทางค้อดู้ ของคนท
 เป็นผ ดกมอยว้า - ถ้าจะ เยียบย้า รังแถดะก ทำดีได้เรา
 แถว แอบ กัดเจ็บ.๗ - ชงกรยา ชนคน เห็นแต่ คัดควอก
 ชนค ทนงเช่น คัดควัดเทา - มาบคน คัดควัดอง เทาภาตง
 นยมทาเช่นนค ฉะนงจจาเบนทจะตองคอยระวง
 ควโหจงหนก แถตองคคเตรียมค้อดู้โหวเส่มอ - ท
 จรงตงแต่เรา เกิดมาเราก รุกกกับ การค้อดู้ คกนอยแถว
 ทกคน - ค้อดู้เพอมอาหาร ได้ปากได้ทองเพอดารง
 ชพ - ค้อดู้กับ อปัสรรคณา ๗ ประการท กัดขวางทง
 คาเนนชวต - ค้อดู้กับ ชาศก ชง มา รุก ราน ประเทศ
 ตงแต่โดก ตง มา แต่ สมัยโบราณ กาด จนปัจจุบัน แถ
 อหาคค คำว่า 'ค้อดู้' นไม่ยอมคายไปจวกโดกนเคย
 คมชวคคอยคกกับโดกเรอยมา ฉะนงตมณษยจาเนน
 จะคองเตรียมใจง/เตรียมบุญญาใจค้อดู้เพอบองกน
 ชวต เพราะถ้าเราได้เตรียมใจไวคยงเขาเรายอม
 เคยชนคน - เมอมเหตุชงเราจะตองค้อดู้แถว บุญญา

“ชัย” ที่ใครได้กาไว้ในมือ เมื่อนานับเขาก็เกิด
 เบื่อปล่อยวางเฉยเฉย เมื่อนั้นแหละ ฝ่ายแพเพาะ
 กาดังใดไต่กระเวนต่อสูกันใหม่ บางคนพูดว่า การ
 การต่อสู้กันเกิด จากมนุษย์ ยังไม่ อารยธรรมเพียงพอ
 แค่มารด น โดกถ กาดังใจ อวดความ อารย ธรรม พร้อม
 แดว แต่การต่อสู้กันยังคงครอวยแต่ระคนเหมือนจระเข้แรง
 ยงชนเดี่ยวด้วยซ้ำไป มอญอย่างเคียวที่จะรบเดือนการ
 คต่อสู้ ใต้น้ำแข็ง ก็อนกวิทยาศาสตร์จะคิดผลมยา
 ฉิด ๆ ให้มนุษย์หมดความทะเยอทะยานเฉย นั้นแหละ
 อย่างที่การต่อสู้จึงจะจบเดือนหายไปจากโลก แต่ถ้า
 เป็นเช่นนั้นจริงแล้วมนุษย์ ก็เห็นจะกลายเป็นแมลงกะ-
 พรุนไป แค่มนุษย์รุ่นแรกไม่ควรจะคิดถึงเรื่องน
 เพราะทมนมนุษย์กลายเป็นแมลงกะพรุนนั้น เรากไม่
 ชาติอยู่เห็นแล้ว จึงควรปล่อยให้ เป็นหนาทของอนุ-
 ชนรุ่นลูกหลานเราคิดกันดีกว่า

มนุษย์ใน ยามรัก ต้มดวงใจ อยู่ยอมบรูชาการ
 คอด้ ยงนถึ เฉพาะอย่างยงบรูชายรักผุหญิง ผู้ชาย
 ย่อม ทมเท กาดังใจ กาดังความคิด มงคอดุเพอจะชรูชย
 โดยโคศวผุหญิงมาเป็นของเขาคนเคียว การคอดุ
 ชนคณบางทถงชากนตายมาหนคอดุหนก เพียงแต่ถูก
 ชโมยความหวงไปยงถงกับชากนโค

แต่ถารคอดุศวผุหญิงญาณอย่างตงบเงยบ ย่อม
 เบนถารคอดุ ทถุชมและถุภาพ เบนถารถนทถุชนถ
 เพระโคใช้บญญาต่าง ๆ ตถุแต่จะนถคคโค ณะน
 อายวโครทถมอยในโคถมนษย์นมนานถถวน คุจะ
 เบนถารถนทถุชเยยคอดอนเพระคอดุ กนทางใจ ถา
 กาดังใจ-บญญา-อำนาจ โครมาถกถวักชนระอย่าง
 ไม่มบญหา ถานเจ้าคุณอมรภททถถมกจะยมควช
 ความเครวถ่มช ๑๐/๒ ถานรวถความรทของถานนเบนถาร
 ทรมานใจ คถายญาชนถรมานใจอยในบักคชทรมาน
 ใจในทางแคบ ๆ นถหถบคถาพจาวถนาแยกเยระอยากว

ว่าต๋องนนต์มด้วยต๋องโรบางจจะเบนต์ต๋องโต แต่
 จะแยกเท่าใดก็จจะรูไม่โต เพราะต๋องต๋องเป็นแม่ต๋องซึ่งแยก
 ไม่ออก - และจจะมคณอกทหลายคนทชอบต๋องต๋องว่า
 ต๋องต๋องแยกโต ทงจจะทหวเวาระเขาระเวองทกต๋องต๋องอยู่
 ทว่าทำไมชวตมนษยจจะต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 เป็นปราชชปตย จจะต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 ต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 ในเวองทใดก็ตามจจะต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 ต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 เขยถามเจ้าต๋องต๋องต๋อง

“ศรัณยคะ ไปต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 เทพนยายนนให้ต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 จังจๆ แต่จจะทอายต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 ทกหรือคะ และเจ้าราชกบเจ้าต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง
 และเขาต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋องต๋อง”

“เจ้าหญิงกับเจ้าชายก็เขาออกไปด้วยซิเธอ”

“เขาอะไรออกไปด้วยคะ ?”

“เฮา-ฮ่า-” เจ้าคุณหัวเราะและพูดว่า “เขา
 ฆ่าออกไปด้วยนะซี” เจ้าคุณได้ตบคอกหญ้ามาถ่อ
 ตบตีไปมาด้วยท่อนไม้ ดังว่าหัวใจของท่านเต้นแรงมาก

“เหตวโหด อะไรเขาฆ่าออกไปด้วย” แล้ว
 ทั้งสองคนก็หัวเราะจนพรอมกัน

คิดการุ้ ดีกว่า ชั้วจว เค่นแรง ผิดปรกคิ และมีแม่
 เถดกชนิดหนึ่ง คุดคิง ดวงใจ ของเธอให้ นิยมชั้วชอบ
 ในตัวเจ้าคุณ อย่างหนักหนา จนรู้ ดีกว่าตัวอยู่ โทถ่าค
 อดทรายเต็มทนแล้ว คิดกา คิดอยาก จะหนี ไป ให้
 ห้างไกล

“คิดหนีไม่ต้องการ จะพูดเรื่องเหต่านนอกแล้วจะ
 คะ คิดหนีไม่ต้องการ จะพูดคยเรื่องอะไรที่ต้งนุกต้งนาค ทั้ง
 ทำนอเป็นนุอาณอยความต้ง โปรตเจ้าอะไรที่ต้งนุกต้งนาค
 ครพคคคค”

ท่านเจ้าคุณรททว่า คิดกาจจนจะยังใจไม่
 อยู่ ๆ แล้ว เพราะท่านได้เห็นมอชตอรมณฺยพนฺธ
 และทพค ออกมา ถิ่นใจพค เชียงจงด้นเกรอศดาขมก
 พราปยงชน ความครกครนใจได้เด่นเข้าด้วงใจ
 เพราะความทวงตงทดาขรือยเปอรเซม ปรดอย
 เวลาหัยคไปโตเดอ เพราะบดินเจ้าคุณรททว่าควได้
 เป็นดัง ตำคณฺย อยู่ใน ควงใจ ของคิดกา แล้ว — อาจจะ
 ตำคณฺยมากแล้วด้วย

ค่อไปอีกครึ่งชั่วโมงเศษ ท่านเจ้าคุณกโดยว
 ยวนใจคิดกาดวยดมดวาท ทกประโยคทหดคออก
 จากปากท่านเจ้าคุณตวนเบม คำพคทหวานดอม คิดกา
 ให้จนรก เจ้าคุณหวังจะรคิวิญญานของคิดกาให้
 แน่นกระขบยงชน คดอดเวลาทีได้พงคำเณนารไคคณ
 คิดกานงเหมอศดาขกาดงฝนฮย ภายทตงเมอคิดกา
 ได้รูดบรวมกาดงใจให้ขมแข็งแล้ว เธอได้คิดว้าเธอ
 คอรรจตนจากฝนรทนเสยท และรกคองบออกกบคัวเองจว

คิวไม่ใช่เจ้าหญิงในเรื่อง เทพนิยาย แต่คิวคของ
 คิดกาเบนซ์ วัตถุประสงค์แห่งงานว่าเหตุต่างหาก แต่ก็เพราะ
 เป็นคนทศ วัตถุประสงค์แห่งงาน จึงมีความจำ แม้นยากใหม่เมื่อ
 ได้ฟังคำแนะนำได้ค เธอรู้ว่าคำเหล่านี้จะนำพาเธอไป
 ด้—ด้ที่ไหนกันหนอ ? คิดกาประณามมือทั้งสองข้าง
 บบแน่นและพูดว่า

“เจ้าคุณคะ ท่านรู้ใหม่ว่า เราออกจะคุยกัน
 เกินขอบเขตไปแล้ว และคิดนี้—ง่า—ขอให้ท่านคุยให้
 ดิฉันสงบลงสักหน่อย ไม่ใช่เสไร”

“ดิฉันจะเดาอะไรที่จะทำให้เธอสงบได้นะ ถ้า
 ถึงบ้านของคุณเอาไหม ? เพราะดิฉันอยากให้เธอเห็น
 บ้านของคุณ ทั้งอยาก ให้เธอ รู้จัก บ้านนั้นเด็ดอกเกิน ”
 เจ้าคุณพูดต่างเอาออก หย้า เขยิบกระ ไปรงของคิดกา
 ไกร ๆ คงไม่คิดว่าจะเป็นอะไร แต่สำหรับคิวคิดกา
 แล้วรู้ ดกราคาญยงแต่ทั้ง ๆ ที่เธอนำความถูกต้องที่จะ
 ห้ามได้

“เฮอ คเหมือนกัน คินนอยากทราบจำบ้าน
ของท่าน เป็น อย่างไร อยู่ เหมือนกับ เป็นบ้าน โบราณ
หรือคะ ?”

“ไม่ใช่โบราณแท้ๆ คอก—เป็นบ้านสมัยกลาง
เชื่อว่าเขอคงชอบเพราะมีทิวทัศน์งาม คินนใจว่า
ถ้าคินนเกิดสนใจกับบ้านพ ขนมา คินนจะจัดห้องงามยัง
ขนอกได้ และถ้าคินนได้มีโอกาสดูบ้านนพรอมกับ
เชอ” ท่านเจ้าคุณพูดแต่พวกได้ ย่นคอกหญ้าเข้าไป
ใกล้ ๆ มีคคตลาออก

คิตถา มิได้พูด ว่าอะไรแต่เชอได้เออข่าแต่ของค
ท่านเจ้าคุณบ่อย ๆ และคิดว่าท่านเจ้าคุณนมอำนาจ
ทางใจสูงมาก และมรปร่างหน้าตางามเป็นพิเศษ
ข้างพูดอเลาะและมวจาชนิดกโดยนถอพงนมหุ คา
คมและเต็มไปคด้วยบุญญาอันฉลาดแหลม ผมหยักโศก
ซึ่งปลอวปกตงมาทหน้ามาก ตั้งแต่คทายคคอมอ ๆ ของ
ท่านงามเด็กและบาง มันน่าประหลาดใจนัก—ถ้าผู้ซึ่ง

จะเป็นด้ามไม้ดั่งเหล่าน้อยเดว — จะเป็นด้ามทนายรัก
 ได้อย่างไรกัน และถ้าเป็นไปได้หรือได้เป็นไปเดวก็
 คงเกิดความเอื่อมระอาจนภายหลัง ไม่คงดั่งดีย์
 เชื่อว่าภริยาที่ชุกกับด้ามที่ไม้ดั่งค่าง ๆ น ค่างทน้อย
 เพื่อนาทแทนนแนนอน

“คิดกา เธอไม่ได้ฟังเตยจนคำเดียวว่าฉัน
 กำลังพูดว่าอะไร ดิฉันเองคงไม่ได้ชุกกับตัวเตย
 เดว ดิฉันหนีไปไหนกันจะ สุภาพดิฉันที่ใจร้ายของ
 ฉัน”

คิดกาทกใจนิต ๆ แดวกหัวเราะคัง

“ดิฉันของดิฉันกำลังไปอยู่ในที่ชงท่านจะตามไป
 ไม่กังคะ”

ท่าน เจ้าคุณ รับผิดชอบ นางชน หัวเขา เอามอ กุม
 ศรัษะพุดดา

“แต่ฉันจะต้องตามไปให้ถึงให้ได้ เพราะฉัน
 อยากรูจัก ทนุ และอยากรู้ ถึง ความคิดเห็นของเธอ

ทั้งหมด เธอรู้ใหม่ว่า ตั้งแต่เราได้พบกันเมื่อวันจันทร์
 นั้นแล้ว เธอยังไม่เคยหายไปจากความจำของฉันเลย
 จนนาทีเดียว เธอจะไม่ฟังคำพูดของฉันบ้างหรือ ?
 ฉันพูดกับเธอเรื่องมิตรที่ฉันรัก มันเกิดจากความ
 รู้สึก ทนทีในครั้งแรกที่ได้พบกัน—เห็นจะเป็นด้วยเมื่อ
 ชาติปางก่อน ๆ — ต้องวิญญูญาณ เคยอยู่ โกลดเคียงคู่
 กันและรักกันอย่างดีซง—ที่ฉันพูดขึ้นแหละเหมาะจะฟัง
 สำหรับผาแท้ ๆ ฉันขอจึงวอนให้เธอไม่รังเกียจเช่น
 นเหมือนกับฉันด้วย เพราะฉันรู้สึกอย่างนั้นเสมอมา
 ตอบฉันชื่อว่าเธอ ง่า—”

“คุณเป็นคนที่ไม่มีความรู้สึก จึงไม่ทราบว่า
 ตัวรู้สึกอย่างไร — แต่— มันเป็นความจริงหรือที่เราได้
 เคยพบกันมาแล้ว—เมื่อชาติก่อน ๆ —เมื่อใดกันคะ?—
 ก็ร้อยสี่ศวรรษมาแล้วคะ ?—และเราคือใครในชาติเก่า
 นั้น ?”

“ฉันคิดว่า ไม่สำคัญเลย จนนึกเดียว — ชยแต่

เพียงให้เขามีความรู้อย่างที่เรารู้จัก เพราะเรา
 ก็รู้จักกันมานานพอแล้ว มันมีอะไรอย่างหนึ่งซึ่งตรง
 เราทั้งสองให้มันสัมพันธ์ทางใจระหว่างเขากับฉัน จริง
 ไหมเล่า ?”

ต่างคนต่างจึงคิดว่ากัน อยู่ นาน ประมาณ สาม
 นาที ต่างคนก็ต่างอยากจะทำความคิดซึ่งกันและกัน
 ถ้าจะอนุญาตให้ท่านเจ้าคุณพูดออกมาได้แล้วท่านเจ้า-
 คุณต้องการจะใช้คำพูดเพียงสามคำเท่านั้น “ฉันรัก-
 เธอ” แต่เพราะพูดออกมาเป็นคำนี้ได้ด้วยมันผิด
 สมบัตย์ จึงทำให้ทั้งสองต่างอดใจ เพราะว่าทั้งสอง
 คนนี้เป็นสภาพที่สมบูรณ์แล้วของอารยธรรม จึง
 จำปต้องให้คำพูดสามคำนั้นตายอยู่ในทรวงอกของเขา
 ทั้งสองคนนั้น ภายหลังจากการบรรจบกันจนเกือบจะเป็น
 กระโดด แต่เดี๋ยงต้นเขี้ยวในเมฆได้พูดขึ้นมา

“ฉันต้องการจะออกไปให้พ้นจากบ้านค่ะ”

ท่านเจ้าคุณ รับตกตาม และขนชดศิว ตกตามาก

แล้วขมื่อไปทางซ้าย ซึ่งตรงต่องคนกาตงยพหันหน้าไป
ทางหน

“เราต้องเดินตรง เข้าไปในหนทางหนเพื่อหวังจะ
พบถารภายหน้า” ท่านเจ้าคุณพูดซ้ำ ๆ “เพราะ
ว่าฉันตั้งคนขับรถให้คอยอยู่ทถนนใหญ่ ซึ่งฉันคิดว่า
ฉันจะพาเธอออกไป เราจรดัยทางเก่าไม่ได้ เป็นอัน
ขาด”

คิดกามีได้ตอบ เธอเองก็เกิดกตวทางเก่าจน
มาแต่ยเดว เพราะทางเก่าหนปัดขาดไปด้วยความรัก
ของทานเจ้าคุณ ซึ่งได้เดินกระหนงกระหนงกันมา น
แหละ มนุษย์คนดระนคิดอะไรมักไปคนดระทางอย่าง
เจ้าคุณกตวทางเก่าหน—เจ้าคุณ หมายถึงช วกเก่าของ
คิดกา—แต่ ทางเก่าทคิดกาทดวนนเธอหมายถึงทาง
เดินจริง ๆ เจ้าคุณคิดว่าตอดตทางทเดินกตบหนเจ้าคุณ
จะต้องระวังทุกคำพูดที่จะหลุดออกไปจากปาก เพราะ
จำเป็นจะต้องปัดอัยให้คิดกาทกลับมือหนดับไปคานเดิม
คิดว่า ถารนปัดทเห็นอัยตอดตเวลาเดว คิดกา

อาจารย์รักตัวแถมบนหนไปตั้งรักเสียแต่จะทงท่านเจ้า
 คุณให้คนรบนอบบนพนคนคนเคยว นอกอย่างทง
 เขาว่าความรักของผู้ใหญ่ ย่อมมีความรอบคอบและ
 เห็นแก่ตัว—ปนอยู่ด้วยเสมอ ไม่เหมือนความรักของ
 เด็กหนุ่ม ๆ ซึ่งไม่ค่อยจะคิดถึงตัว มุ่งอยู่แต่ว่าจะทำ
 อย่างไรจึงจะผูกพันหญิงให้แน่นหนาเท่านั้น ท่าน
 เจ้าคุณเคยช่วยอย่างขรรคมดา เดาร่องบานและมารดา
 ของท่านแฉวกเดาถึงพี่สาว ท่านบอกกับคิดถว่าท่าน
 อยาภให้ใคร่จัก และท่านหวังว่าคิดถจะรักพี่สาว
 ของท่าน และยังเชื่อว่ามารดาของท่านจะรักคิดถ
 มาก เมื่อใดพูดถึงมารดาท่านเจ้าคุณก็เกิดจาจนมา
 ได้ว่ามารดามุ่งจะให้ท่านแต่งงานกับพี่มาถ ท่านเจ้าคุณ
 ยังรู้สึกเกลียดพี่มาถ ยงชน

๒๐๒

แต่ก่อนนทานเจ้าคุณเคยคบและสนใจกับผู้หญิง
 ซึ่งแต่งงานแล้ว ท่านเจ้าคุณไม่เคยคิดจะบราหรือ
 ระวังตัวเลย เคยคิดแต่เพียงว่าเป็นเครื่องบนเทงชนิด

มันใจ เพราะโชคมักจะให้ความกรุณาแก่ท่านเสมอมา
ไม่ว่าจะทำหรือคิดอะไร ในบั้นท้ายท่านเคยได้พบความ
ดำเ็นมาอยู่ในกำมือของท่านทุกครั้ง

“เราจะกลับไปกรุงเทพฯ หนึ่งครั้ง มันทำให้
ดิฉันรู้สึกตื้นตันมาก เพราะคงแค่โตขึ้นแต่ยังไม่เคย
ไปกรุงเทพฯ เลย”

“ไม่เคยไปกรุงเทพฯ เลย” เจ้าคุณพูดทวนคำ

“ค่ะ -ไม่เคยไปเลย คุณพ่อเคยไปบ่อย ๆ
แต่ที่ว่ามันแพงมากเกินกว่าที่จะพาพวกเราไปด้วย ดิฉัน
นึกคุณพ่อมักจะทิ้งเราไว้ ตกเกิดบ้างส่งรถบ้าง คุณ
พ่อพาคุณแม่ออกมาตามหัวเมืองบึงกุ่มได้ และอยู่ที่
โน้นบ้างที่ นนทบุรีบ้างแต่โชคจะอำนวย”

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมเธอจึงรู้จักกรุงเทพฯ และคุณ
รู้อะไรต่อมิอะไรมากมาย อ่านมาจากหนังสืออะไร”

“ฉันไม่ยักจ้ออะไรดอกค่ะ เพราะดิฉันรู้อะไรที่
ในกรุงเทพฯ น้อยที่สุด พี่ ๆ เค้าให้ฟังบ้างคุณพ่อแล้ว

บ้าง อ่านตามหนังสือพิมพ์บ้าง เพราะหัดที่ คุณพ่อ
 ท่านพยายามให้ดิฉันเรียนกับครูดี ๆ เป็นพิเศษซึ่งผิด
 ติบพิศาจทั้งสองคน คุณพ่อท่านกรรณาต่อดิฉันมากค่ะ
 แม้ท่านจะแค้นจนท่านพยายามให้ดิฉันเรียน”

“เอ แล้วเธอจะคาดคะเนได้อย่างไร ว่าเธอจะ
 สบายหรือไม่ในเมื่อไปอยู่ ที่กรุงเทพ ซึ่งยังไม่เคยไป
 เลย”

“ที่อยู่ไม่สำคัญเท่าใจของเราออกค่ะ ดิฉัน
 คิดว่าดิฉันจะชอบกรุงเทพค่ะ เพราะเป็นบ้านเกิดของ
 เราและคุณพ่อท่านได้บรรยายให้ ฟังอย่าง ละเอียดยมาก
 ค่ะ คุณพ่อท่านพรรณนาถึงบ้านของคุณปู่ว่างามมาก
 คุณพ่อบอกว่า เดียวดิฉันเป็นศิษย์ครูแล้วไม่ต้องไม่
 รมกวนไป ฉะนั้นพวกญาติคงยินดีต้อนรับ” ดิดกา
 พูดตรง ๆ อย่างเปิดเผย ดิดกาเป็นคนซึ่งไม่มีดม
 คุมใน ทั้งเธอไม่ฮายหรือเสียใจในความจน นั้นเป็น
 นัยยอกชนคหหงซึ่งผิดกับผู้หญิงอื่น ๆ และเพราะ

เช่นนเห็นกระทานเจ้าคนพอใจยิ่งนัก

“คุณปู่ถึงอนิจกรรมเดียนานแล้ว พชายรอง
คุณพอกวบครองบ้านนอยู่ เวदानพของคณพอชอ
คณง เป็นหวดวงชาญนรงค์”

“ฉันรู้จกคณหวดวงชาญนดี เพราะเคยพบท่าน
ที่ดนามมา รูปร่างบางผอม แคคตองแคดวเครูตกว่า
เป็นคณขโมโท อายุประมาณหกสิบ”

“เห็นจะใช่แล้ว เพราะคณพอกเป็นคณโตโต
จดี”

“ถ้าเช่นนเมื่อเธอไป กรุงเทพคงไปติดคอกกับ
ท่านดะชี่ ฉันคิดว่นชอคงดีใจที่จะได้พบญาติผู้ใหญ่
ซึ่งยังไม่เคยพบกันเคย และเธอคงอยู่ในกรุงเทพนาน
ดะชี่”

“เจ้าคนนคานา ของ คีฉน คงไม่ได้ อยู่ใน กรุงเทพ
เพราะได้ ยินว่าท่านเจ็บชอด ๆ แอศ ๆ และท่านแก่
มากชอดคงชชบอยู่พหมีชอง ทราบว่าท่านนบ้านอยู่ช

ดพบร เดียงเบิดเดียงโกไปตามเรื่อของคณแก คินัน
 ใคเขียนจดหมายไปถึงท่านแล้ว คุณพ่อบอกให้เขียน
 ไป ถ้าสำหรับตัวคินันเองคินันไม่สนใจ เพราะคินัน
 คิดว่าท่าน ปราศจาก ความกรณา กับ มารดา ของคินัน
 ต่อให้พบกัน คินันก็ไม่รักท่านเป็นอันขาด ท่านไม่
 ยอมพูดกับคณแม่แน่ะคะ โกรธเพราะคณแม่มาแต่ง
 งานกับคณพ่อซึ่งท่านไม่ชอบคณพ่อ อยู่ดี ๆ ท่าน
 จจะมาเดื่อให้ นก ๆ กรนคณโบราณนี้ เห็นแกตัว
 อย่างร้ายกาจ แะจะเอาแต่ใจตัวไม่นึกถึงใจคนอื่น
 บ้าง ”

เจ้าคณมองชมคิดกา แะคิดว่า “โอ้ ช่าง
 ผดกนุหญิงทแ่นด้วยแ่นคิดดาต แหดมพรอมทกอย่าง
 ให้ตกอยู่ในฐานะเช่นนี้ไค ชีวิตคณหอนนมคองถก
 มิตทรมานไว้รบคณแก่อวันเคย คำชนิดไพร่ยังขานเจบ
 ลอก ๆ แะค ๆ คิดกาไม่ถวรจะค้องใช้นามตกถว่า
 เพิ่มทรพขเคย คิดกาเป็นคณ ๆ ณะรณกับตำมแท้ ๆ

นายแจ่มไม่ควรจะได้ โอกาส เป็นเจ้าของ ดิดกาอย่างที
เป็นอยู่ นเดย นายแจ่มมดทช ทจะบงคบดิดกาได้

เพราะเขาเป็นเจ้าของถูกต้องตามกฎหมายด้วยดวย จะ
จับก็ได้—จะกอดก็ได้—นานเท่าใดก็ได้ เมื่อใดก็ได้
ท่านเจ้าคุณยังคงคิดยงฉน ท่านชบگرامด้วยความโกรธ
แก่นโรครตา ดิดกาตั้งเกดเห็นจึงถามว่าเป็นอะไร

“ใจวนหนึ่งช่างหมา ฉนจะตอบเชอ—แต่เดย
น—ยง—ชอยงใจคอน”

แล้วเจ้าคุณก็ซักถามถึงเรื่องญาติคือไป แล้ว
ก็ถามดิดกาว่าคิดทำอะไรบ้างเมื่อไปถึงกรุงเทพ ฯ แล้ว
ดิดกาตอบว่าจะไปพกทบานเขาทถนนราชวถกอน แล้ว
จะไปกรงเก่าตอหงานบ่ใหม่ และหวังว่าบานทปดก
ทบางกระบจะแล้วพชค นายแจ่มได้ตั้งเดชาชงเบนคน
มรดนยมที่จตคบแต่งบาน ดิดกาอยากเห็นบานใหม่
มาก ทงใครจะได้จัดห้องของตัวเอง

“ดิฉนยังไม่ใครจะช่านาญไพกวรจัดบ้าน เพราะ

ยังไม่เคยมีบ้าน แต่คิดว่าคงจะรู้จักอะไรด้วยหรือไม่”

ท่านเจ้าคุณแน่ใจทีเดียวว่า คิดถากจะจัดบ้านได้เป็นอย่างดี เพราะคิดถากมรดกนยมิตร เห็นได้จากการแต่งงาน เจ้าคุณอยากให้คิดถากเป็นคนจัดบ้านของท่านเหลือเกิน ทั้งสองเดินมาโดยมิได้พูดอะไรเป็นครั้งใหญ่ จนพ้นด่านหน้าสี่เหลี่ยมแล้ว ท่านเจ้าคุณจึงคิดว่าเจ้าจะร้องพูดอะไรให้หัวใจคิดถากไม่ให้สงบได้อีกสักครึ่งหนึ่ง เพื่อจะได้กำจัดใจเขากลับไปบ้านด้วย

“เราได้มาถึงรกรกแล้ว จำไว้ละเธอว่า ‘รกรกมรดกพองเตย’ ฉันเห็นจะต้องเขากลับไปบ้านด้วยเหมือนดังเจ้าชายกับเจ้าหญิง ในเรื่องเทพนิยาย เขาพากลับไปด้วย”

“ท่านเห็นจะต้องเขาไปคนเดียวกับละ” คิดถากหัวเราะร่วน “แต่ฉันนึกคิดว่าท่านจะต้องรู้จักหนกแกะ

ลำบากมาก กว่าเราจะไปถึงในเมือง”

คิดภาคมงคลได้เป็นปรกตแล้ว เป็นอันว่าต่าง
คนต่างเดินมาแยก ๆ จนมาถึงรถ ซึ่งพอคิดภาชนะ
บนรถและท่านเจ้าคุณได้ช่วยพยุงให้ขึ้นรถ ตอนนั้น
คิดภาได้ออกหน้าอบจากเสื้อและผมเขา ซึ่งทำให้ดวงใจ
เด่นแรงและดวงตาก็แดงต๋กปลั่ง ถึงเห็นนามไฉนผ่าน
ด้วยตาท่านเจ้าคุณไปได้เลย เจ้าคุณเม้มริมฝีปาก
แน่นแถวบวมอ ตบเองเพอน เคอนัดค ไทบบยงม ให้ทา
อะไรทตะเบนท์เดือมเดือ ท่านเจ้าคุณปลดมมากทได้
มือโกลาตพาคิดภามาเที่ยววนนตมประดังครของทานทได้
มุ่งหมายไว้ กับทงปลดมททานมไฉนปลดอยให้อ่านา
ฝ่ายคำชนะความเบ็นตภาพบุรุษของท่านได้โดย

“โด่งใจ ฉันทยังชนะกามเทพอยู่” เจ้าคุณชมค้ว
เอง “ฉันทจะคอย-คอยจนกว่าคิดภาจะยกโทษให้ฉันท
ในเมื่อฉันทได้-ได้จูบเธอ” เจ้าคุณคิดด้วยความ
กระหึ่มใจ

แต่โชค-โชค^๕คน^๕แหละ^๕ที่^๕มนุษย์^๕ทุก^๕รูป^๕ ทุก^๕นาม^๕ห้วง^๕
 คอย^๕จะ^๕รับ^๕โชค^๕ที่^๕รุ่ม^๕รื้น^๕หัวใจ^๕ไม่^๕เคย^๕คิด^๕ว่า^๕จะ^๕คอย^๕รับ^๕โชค^๕
 ที่^๕โชค^๕ไป^๕ด้วย^๕นาตา^๕เดย “^๕ชั่วโมง^๕แห่ง^๕ชัยชนะ^๕จะ^๕ถึง^๕
 มื่อ^๕อยู่^๕แล้ว” ^๕นี่^๕เป็น^๕ความ^๕คิด^๕ของ^๕คน^๕คน^๕เอง ^๕แต่^๕การ^๕
 แข่ง^๕ขัน^๕ก็^๕ถึง^๕หุด^๕หุด^๕ ทำให้^๕ใจ^๕เต็ม^๕หัวใจ^๕หวน^๕ว่า^๕จะ^๕แพ้^๕
 หรือ^๕ชนะ^๕กัน^๕แน่ ^๕เพื่อน^๕มนุษย์^๕ที่อยู่^๕รวม^๕โลก^๕ของ^๕ฉัน^๕
 ท่าน^๕เจ้า^๕จะ^๕คิด^๕ของ^๕คอย^๕ — คอย^๕ด้วย^๕ความ^๕อด^๕ทน^๕ — คอย^๕จน^๕
 กว่า^๕จะ^๕ได้^๕รู้^๕ผล^๕ดี^๕หรือ^๕คน^๕ดี^๕สุดท้าย^๕ของ^๕ชีวิต^๕แพ้^๕หรือ^๕ชนะ^๕

บทที่ ๘

ตลอดระยะเวลาที่นั่งรถมาเมืองเพชร ทั้ง

ต้องคนตั้งใจบังคับตนเองได้เป็นอย่างดี - แแต่ทั้งต้องคน

ต่างมีความรู้สึกตกชงลงไป ในท้องแห่งหัวใจ - คิดถก

รู้สึกวาตองเองภาตงหดบและภาตงฉันทุเรื่องรัก - ครั้น

เมื่อรถจวนจะถึง คิดกาจงศนจากภววงกและพูดช่นวว่า

“มอโรบางอย่างบอกกับคินนว่า - ต่อไปนจะ

ไม่มทวงกจะไครับความดีอย่างจนวนนอกเตย ในชีวิต”

คิดกาหันมาทางท่านเจ้าคุณ “เฮอ นีเห็นจะประมาณ

๓๗-๓๘ น. ไคได้กระมัง? เราจำเบ็นจะตองรับกตบ

บ่บ่กตบศาควรดักกระมังคะ? เราจะไม่รับประทานนำ

ชากนบ้างหรือ? ถ้าจะคิมอะไรดีกนคิดหน้อยจะดี และ

คินนคคิดว่าเรารับ ประทานท รัตนกาแฟข้างบง นพคใหม่

คะ?”

ท่านเจ้าคุณหันไปตั้งคนรับรดแล้ว หันมาพูดกับ
ภิกษุว่า

“ฉันก็เหมือนกษัตริย์ ท้อยากจะประวิงเวลาให้
ไถนานทีไรก็จะนานได้ — ทงฉันดองการจะ นำเรือเธอ
ให้ได้รับความดีขเด็มือไปทีเดียว”

“มัน—ง่า—มันเข้าไปเดี่ยหมดเดวี่คะ แต่ก่อน
ดิฉันช่างใจอะไรอย่างนี้— ไม่เคยคิดถึงความดีขเด็มือ
เลย—หรือ แม้ตั้งไหนควรวจะทำอย่างไร—หรือ—ง่า—
หรืออะไรควรวจะเป็นไปได้อหรือไม่ เมื่อก่อนทีดิฉัน
แต่งงานนั้น ดิฉันคิดว่าตัวเองมีความรู้ดีแต่เพียงครึ่ง
เดียวเท่านั้น ค่อยกับคนซึ่งงวงงนอน เพราะเวदानน
นั้นดิฉันยังเด็กเหลือเกิน”

“เดี่ยวนเธอคิดว่าเธอเป็นผู้ใหญ่ จนเดวี่ ?
แต่ฉันว่าเธอขงเด็กอยู่มาก” และท่านเจ้าคุณคิดในใจ
ว่าความดีขเด็มือจะให้ภิกษุเป็นผู้นใหญ่ จน

ท่านทราบไหมว่าดิฉันนั้น นอนขาย น้อยทีดี

จึงทำให้คิดไปว่า อ้ายคำว่าคุณธรรมนะมันมีอยู่ในโลก
จริงหรือ? ในโลกนี้ฉันเห็นแต่ความทุกข์เต็มไป
หมด”

“คุณธรรมมีอยู่จริง ๆ — แต่ — แต่ในอีกทาง
หนึ่ง”

คิดก็ไม่กล้าพอที่จะถามท่านเจ้าคุณว่า อีก
ทางไหนหนอคะอะไร เธอกลับมาแต่แบบมือตัวเองแน่น
“ครั้งหนึ่งฉันเคยคิดว่าฉันมีความสุข เมื่อ
ครั้งแรกที่นายแจ่ง ได้มอบเงินให้ฉัน ต้องพันบาทและ
บอกให้ไปซื้อของเล่นได้ตามใจ โอ! เราซื้อของทุก
อย่างตามแต่จะอยากได้อะไร ฉันรู้สึกตื่นเต้นและมี
ความสุขเหตอกัน ฉันซื้อของดังไปให้พี่สาวสองคน
และน้าเหตุน้าของคุณอยู่แทน”

ทั้งสองคนได้มาที่บ้าน กาแฟจะได้ ดั่งนำชากับ
ขนม เค็มทั้งสองต่างคิดว่าน้าสาวคงไม่ร้อยแต่
ตรงกันข้ามทั้งสองรู้สึกอึ้งอึ้งแต่เกิดมายังไม่เคยรับประ

โทษตัวเองทั้งตำหนิตนเองที่ช่างเขลาอะไรอย่างนี้ ไม่
 ควรเอ่ยคำว่า คมनाผงพระจนทรเดย การพูดนั้นเท่า
 กับทำโทษตัวเองถนัดถใจ ทั้งทำให้ความชันบานหาย
 ไปได้ ในเมื่อนกตถการคมนาผงพระจนทรกยอมหนัก
 ถึงนายแจ้งได้ ค่อม ทั้งต้องตางนังจนรบประทาน
 นาราเดวีจ

“ฉันคิดว่าเราเดิน เดินกันเดี่ย ด็กเด็กน้อย จะดี
 เพื่อย่อยอาหาร โนนเดินไปตรงโนนตรงที่มถานหญง
 เขยวโนนแะราระไคนงพกธมอณถนถครุหนง”

ทั้งต้องได้ถุกชนเดินไปร้่า ๆ อย่างทอดนั้ง

“การเที่ยวเตรนพदनคนระคะ แหมคิดนอยาก
 ไปเที่ยวเขยงใหม่เหลอเกิน ไคยนเขาเด้ากันว่าด้วย
 งามมากมาย”

ไปเที่ยวเขยงใหม่ โอ! ถ้าได้ไปพว้ชมกัน
 แดงโลกจะเต็มไปด้วความสดชื่นสดช พชกคเชนน
 เจ้าคุณก็ใจเตน แะถักความผ่นคความน้กคคชองเจ้า

คุณกตบักดาเป็นความจริงขึ้นมาได้แล้ว เจ้าคุณจะ
พาคิดกาไปเชียงใหม่ทันที

ครั้นเมื่อเกิดจะลงเวลาที่จะต้องกลับ นนทหมาย
ความว่าทางต้องคนนี้จะคงจากกันต่างคน ก็ต่างมีความ
รู้สึกหวาดความ และอันตรายอย่างสุดขีดก็เลยเข้ามา
ใกล้หนุ่มสาวคุณอย่างใกล้ชิดเต็มทน เวลานางจะ
ลง น. อยู่แล้ว แต่งอาทิตย์เริ่มทวาย แต่งไฟเริ่มฉาย
แต่งต้องมาทันที ลมพัดเย็น ๆ ไชยมา ดั่งหนุ่ม
สาวถอนหายใจยาวพร้อม ๆ กัน ก็ด้ายนลทหมาย
กัน

“เขอรูสึกสบายใจอย่างฉันไหม? ฉันรู้สึก
สบายเหลือเกินที่ได้นั่งอยู่กับพร้อมด้วยเธอ ฉันเคย
กลัวงทพ เมื่อนานมาแล้วเมื่อฉันมาพักอยู่ที่เพชรทพ
อาทิตย์

“มีความสงบสบายเหลือเกินนะค่ะ คุณน้อยก็

มาอยู่ที่นั่นสักหนึ่งอาทิตย์จริง” ติดากอพนหายใจยาว
ดัง

“อย่าถอนหายใจซีเธอ วนนเป็นวันบรมสุข
ของเรา เธอไปรดจำวันให้ให้นานสักหน่อยนะ เจ้า
หญิงยอดดั่งดาวของฉัน”

“จริงซีคะ ดิฉันไม่ควรจะถอนหายใจยาว
เพราะมันหมายถึงความเศร้า-แค้น-แค้น ดิฉันรู้สึกเศร้า
อย่างไรพิศ-เห็นจะเป็นเพราะอากาศหมกมัววุ่นมัว
หมายความว่าอะไรกันคะ? เราคิดว่าเรากำลังมีความ
สุขแต่-แต่ทำไมใจเราเศร้าจริง บอกดิฉันหน่อยสิว่า
ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? ท่านเป็นผู้อะไรตายอย่าง
ดิฉันไม่รู้”

“มันหมายความว่า เวลาผ่านไปเร็วมากเกิน
ควร ใจเราเสียความที่เราจะต้องกลับไปเผชิญกับโลก
เพราะเราจะต้องไปนั่งกินข้าวซึ่งมีคนอื่นร่วมอยู่ด้วย-
แฉะ-แฉะก็จะต้องกลับไปหิวหิว ดิฉันอยากจะได้หนึ่ง

อยู่อย่างนั้เสมอไปตลอดชีวิต—เฉพาะฉันกับเธอ”

คิดกาไม่ได้รับหรือปฏิเสธ เพราะเธอเศร้าเกินกว่าจะพูดได้ ที่เจ้าคุณพุดมานั้นดวนเป็นความจริงทั้งต้น คิดกาถึงนาตาาคอดอโดยไม่รู้สึกตัว และเจ้าคุณได้สังเกตเห็น เมื่อได้เห็นตงนความเรวร้อนโดยตจนมาอย่างแรงยิ่งกว่าครั้งก่อน ๆ ท่านเจ้าคุณคองการจะปลดปล่อย ด้วยการ จุมพิตก ดวงตา คุ่นแฉะ บอกทุกอย่างทออยากบอก

“คิดกา” เจ้าคุณรวบมือทั้งสองข้างของคิดกา มากำไว้แฉะบอบอย่างแรง และยกขึ้นมาทหน้าของทานทงมจจุบแฉะจุบแฉะ—จุบทตรงหน้ามือ

“ขวัญใจของฉัน—ฉันได้ทำอะไรให้เธอ—จนดวงตางามของเธอต้องเบี่ยงไปตจยนาตา—ฉันรักเธอรักมากทีเดียว—แค่กลบทำให้เธอเศร้าใจ”

“ฮือ—” คิดกาของเหมยฮนเด็กขปวกรวดร้องเหมือนนกพิราบที่มันแผด และเจ็บปวด— น่าสังสาร

แนะนำเอ็นตปกัน “ไปรคอย่าพด – ท่านทำอะไร
รี? ท่านฆ่าวันความดีของเราหน้า”

เป็นครั้งแรกในชั่วชีวิตเจ้าคุณ ไตคน จากความ
ผ่นจริง ๆ เจ้าคุณหงเฮมออกมาศรัทธาอยู่หลายนาท
“เดจจริง มันอาจทำให้เราออกจากถ่วงตัว เเฮน
มันกลายเป็นดีตัวไปแล้วหรือ – ทำไมจึงคุมตักขบขง
ความเร้าร้อนใจไม่อยู่ – ปล่อยขอกมาได้ – แค่มันก็ได้
ทำไปแล้ว ตอ้งเคยตามเคย” เจ้าคุณเคียดตาด
ไคยงนท เห็นจะเป็นครั้งแรกในชีวิตท่านเคยรอน
รักมากที่สุด คำพูดของคิตกาจะตั้งใจเจ้าคุณอย่างมี
รหัย คิตกาเขมมอมมาจับมือของเจ้าคุณ ๆ รูดัก
คตายถูกกอดคักขบขงนางฟ้า

“ฟังฉันหน่อย เธอไม่ต้องเศร้าใจตอก – เหว
มีความดีจริงแล้วหรืออนนหน้า – โอ! ฉันควรจะร
แต่ ๆ ภาวหลังเรว จะตองเป็น อย่างทเวอขบ เคยถน
ฉันเองเป็นผู้ตักได้เตาเทพนิยาย ให้เธอฟัง ในบ้านนี้ –

ฉันไม่ควรจะทำให้เธอซึ่งเป็นยอดภรรยาของฉัน
ต้องเกิดความระทมใจ—ซึ่งด้วยฉันผิดอดดี เพราะ
เมื่อได้อยู่ใกล้ ๆ เธอแล้ว — ความรัก ทำให้ฉัน เกิด
เคลมแถมมีความผิดใจเหตุที่จะพรรณนา—แต่เดี๋ยวนี้เธอ
ได้ทำให้ฉันพ้นจากความผิดใจทั้งหมด—มา—มาใกล้
ไปด้วยกัน ดังที่ที่เราปรารถนาและเศร้าทรมาณ”

ถ้าใครได้เห็นหน้าคนทั้งสองในเวลานี้ จะ
รู้สึกถึงดีของกตเวทิตาความรักมากทีเดียว เพราะความ
รักไม่ได้ให้เฉพาะความดี มันให้ความทุกข์ทรมาน
ใจมากกว่า หน้าของเธอและคิดกาเวदानเต็มไป
ด้วยความเศร้าหมองของอารมณ์ทุกข คิดกาเขามี
ถอดอกแน่นคอตกคล้ายกับหมดกำลังแล้ว จะคอยคอ
ของตนเองไว้ก็ไม่ได้

“ไปรตชกโทษให้ฉันเถิด คิดกา—ฉันเป็นบ้า
ไปแล้ว—ฉันรักเธอปานดวงใจ—ถ้ามึงทำให้เธอเศร้า
ความจริงฉันตั้งใจจะบอกให้เธอทราบเพื่อเธอจะได้มัน

ใจฉันขอให้เธอคงโทษฉันได้ ฉันยอมทุกอย่าง
 แต่ฉันก็จะคงยืนยันว่าฉันรักเธอ รักแต่แรกพบดวงตา
 ของนางพาทย์บริพัตร ฉันพอใจ ด้วยอายุความพอใจ
 มันก็เริ่มขยายตัวขึ้น เธอหวานแต่มีความจริงอยู่ใน
 ตัวซึ่งผิดกับผู้หญิงทั้งหลายในโลกนี้ ทุก ๆ นาที
 ความพอใจได้กระเฝ้านั้นเป็นความรัก และทุก ๆ
 นาทีฉันก็ยัง รักเธอมาก จนทุกที— ทั้งฉันอยากชนะใจ
 เธอ— เธอจะโกรธฉันเท่าใดฉันก็ยอม แม้แต่จะเลิกคบ
 ฉันก็จะตามใจเธอ เพราะฉันเป็นคนเดวดมาก ฉันยอม
 เป็นทาสของเธอ— ฉันบูชาเธอไว้เหนือสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น
 และฉันจะไม่ขอร้องไรตอบแทนเลย — ขอแค่เพียงให้ยก
 โทษให้ฉันก็ได้พุดมานี้ แม้ไม่พุดจะต้องออกแตกสาย
 ฉันไม่ได้ขอร้องไรมากไปมิใช่หรือ ? เพราะขอแค่เพียง
 บูชาตลอดชีวิตเท่านั้น

คิดการ ดีกว่าไป ทิ้งตัว เมื่อใด ยิน ค่ำพูด เหล่านี้
 แดงเธอก็รู้ ทนทว่า เธอเองก็รัก เจ้าคุณเหมือนกัน — น

ความรักแน่นอนแล้ว—เดวิดวงษ์หน้าเบ่งยิ้มพริบ
 ตีตการู้สึกสำนึกความอายความป้อดราวเดชะ

“คุณ ไม้อะไร ที่จะต้อง ยกโทษ ให้ท่าน นี้คะ
 เพราะท่านมิได้ทำผิดอะไร เราได้ทำความผิดเมื่อใด
 กัน เป้าตาย—แต่ ไซ้”

ถ้าเป็นผู้หญิง อื่นอาจ ระวังตั้งดีว่า เจ้าคุณจะ
 ดอดวงบางเป็นแน่ แต่คิดถามมันดีขอมิเคยคิดคิด
 โกงใครโดย เธอจึงเธอคาพดกเจ้าคุณพดออกมา
 เพราะเธอเองก็ใครททานเจ้าคุณ—รักก็ รยาผิด — รัก
 วาจา—รักปร้วงส่ง่างามสมภูมิ เธอได้คิดดีใจทัน
 ทว่า—แม่ท่านเจ้าคุณจะเป็นคนใจร้าย เธอก้จะร้าย
 ดวย เธอพดชนเดี่ยวออย ๆ

“คุณนขวางใจเหลือเกิน ทจรวงจะรววด
 ว่าทำไมถึงอยากคบท่านเสมอ — คุณไม่ควรจะมาทน
 เดช แต่ทจรวงจะรววดว่า คุณนจะออกจากบ้าน
 โดยไม่มีความรักคิดตามขอที่มากด้วยไม่ได้—ค่อนไปเรา

คงจะหาความสงบสุขได้ยากบนแผ่นดิน-ระทมรัก”

“เธอรู้ตัวหรือว่าเธอพูดว่าอะไร คำพูดของเธอ
เนียน แปลว่าเธอรักฉันเหมือนภรรยา คิดถาทรภรรยา
ของฉัน”

“ศิโรนย์ ฉันรักท่านคะ แค้นแค้นเหตุนั้น ภารกิจ
เราเห็นว่าเรารักกันอย่างซื่อตรงแนบแน่น มันกลับทำให้
เราหมกหมองจนใจไหม้ไหม ?—และ— เราควรจะหนีจาก
มันเสียที และต่างก็เดินกันคนละทาง ท่านนั้นเมื่อก่อน
เข้มแข็ง ทงวรุจกโลกคิด—ฉันไวใจท่าน ฉะนั้นโปรด
ช่วยฉันให้ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องเถิด”

คิดถาทรไม่ได้คงใจจะตัดจิวัดเองตัวเดียว เป็น
ด้วยเธอเป็นเด็กและคิดว่า การกระทำนั้นเป็นการใจร้าย
กับนายแห่งจึงคิดว่าควรจะต้องคิดคิดถาทรเสียดีกว่า

“ฉันจะไม่ยอมตายจากกัน เป็นไปไม่ได้แน่นอน
เพราะเป็นคน ฉันรู้แล้วว่าเธอรักฉัน—ขอบคุณใจ—

เราจะจากกันอย่างไรได้—ถ้าเราจากกันชีวิตของเราจะ
มีอยู่อย่างไรกัน”

คิดกาของท่าน เจ้าคุณ ด้วยดวงตา อันเด่นสุด
เห็นเราตะปอดราว เรอกลายเป็นใบไม้ไปแล้ว ดวงตา
คุณขอความกรุณาช่วยเหลือ อย่างน่าสงสารที่สุด

ภายหลังครึ่งชั่วโมง—ความดี—คิดและธรรม—
ความเป็นผู้ดีในสายโลหิต ได้ค่อย ๆ ค่ายเข้าไปใน
ดวงใจของคิดกา และท่านเจ้าคุณ—ความเห็นแก่ตัว
และความคดงอเอาชนะ ได้ค่อย ๆ ออกจากใจท่าน เจ้าคุณ
สิ้น—ความรู้สึกผิดชอบ ได้ผิดขึ้นมาแทนที่ ท่านเจ้าคุณ
รู้สึกดีว่าควเป็นใคร และคิดกาเป็นใคร—แต่ความ
รักกตัญญูของ—ท่านเจ้าคุณจึงเห็นว่าท่านควรจะทำตาม
ความประสงค์ของคิดกา แม้แต่ตัวเองจะต้องทนทุกข์
ระทมขมขื่นสักเพียงใดก็ตามที ท่านเจ้าคุณคุกเข่าลง
ข้าง ๆ คิดกาและเอาหน้ากตัญญูของคิดกา

“ราชินีแห่ง หัวใจของฉัน — ฉันจะทำตามคำสั่ง
 ของเชอทกประการ — แต่ — ขออย่าให้ต้องตา จากกัน
 ตลอดชั่วชีวิตเลย — ขอแค่เพียงให้ฉันได้เห็น ดวงหน้าทรวง
 ใจบ้างบางครั้ง ไปรุดตออย่าปล่อยให้ฉันต้องปวดหัวใจ
 จนรอสาบาตให้ — ด้วยเกียรติยศของลูกผู้ชาย ฉันจะ
 ไม่รบกวนให้เธอต้องระคายใจ — ขอแค่เพียงให้ฉันได้
 บรุษเธอ — ได้พบเห็นเธอเพื่อเห็น ชีวิตของฉันสักวัน —
 เพียงแค่นั้นคงไม่บาปนะ”

“ดิฉันไวใจท่านค่ะ” คิดถนอ่อมมือไปถนอ
 แขนเจ้าคุณเบา ๆ “เราต้องรีบออกไปเสียจากที่
 นี้โดยเร็วที่สุด ดิฉัน-ดิฉันทนไม่ไหวค่ะ”

ดวงหนทางต้องรีบเดินไปบนถนนอันรวดเร็ว ใน
 ดวงใจ ของทั้ง สองคน มุ่ง ความปดุม ราวแรง แฉะราว
 ระทมปนกันแต่ก็ได้รับความสงบสุข ด้วยความโกรธา
 แค้นใจคนหมิ่นหมิ่นมาภายหลัง ความรักซึ่งเป็น
 ของกามเทพ จะให้ใครรักได้ — เมื่อเห็นด้วย คนเถิง

ใหม่เครื่องกตขวางกได้อกเหมือนกัน กามเทพเป็นผู้
 บินศาลแต่ผู้เดียว—แต่เจ้าคุณคิดว่า กามเทพเป็น
 กามเทพทไรราย — ยิงศรมาให้ถูกแต่อกดับแกลงกาย
 หลง

“ศรณัษคะ” คิดภาพดกรรขิม และเมื่อท่าน
 เจ้าคุณได้ย่นดงกาเรียกชื่อเต็มเช่นนั้น ความสะเทือน
 คนเด่น ได้กดับเขามาดี หัวใจของท่าน เจ้าคุณ ออกตรง
 หน้า “ถ้าพบรัชทรงธาง ๆ คณวณทริบประทาน
 ชาววงกอนน ได้พิศกับคณว่า ชวดเปรียบประคจ
 เรือนอยซงดอยอยในกระแค้นาทไหลไปทางเดียว และ
 เรือทเรานงอยนกดอยดะดงไปตามกระแค้นา ดอย
 ไปจนกว่าจะไปรหันได้โครกเข้า คือชวดเรานสุด
 แดงแคไรคะบันดาล — และคณนคอบเขาว่า ถ้าเรา
 พยายามณอย่างเต็มความถำมารถ บางทอาจมีเทวดา
 ทพระทัยค กรณาให้เรือ ของเราผ่านพห็นได้โครกนั
 ไม่ได้ และณถเราคจะไดพบเม่นาทราบเรียบได้บาง

กรรมัง? แต่ดิฉันขอให้ท่านชายค้นหาและซื้อของขวัญ
เทพองค์นั้นด้วยกัน—ทรงท่านจะช่วยให้บ้างไหมคะ?”

แต่คำตอบของท่านเจ้าคุณบอกว่า เทวดาของ
ท่านคือ คิณิกานเองและท่านมีเทวดาของตัวเองทั้งท
ศวรรค์และนรกกับทั้งในโลกนี้ด้วย แต่ทั้งสี่องค์ได้
ขึ้นรถกลับไปเมืองเพชร ไปทภักศคาร พอนั่งลง
ครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียง รถของ แม่หม้ายสาว มาจอดลงที่
หน้าภักศคาร

ในโลกนี้มิควรพูดกันให้ตายอย่าง ฉะนั้นคน
ดีคนหนึ่งรับประทานข้าวอยู่น คางเดือกวาจากไฟเวระ
หและไม่มีความสะดวกใจให้ใครต้องรำคาญ ด้วย
คำพูดชนิดที่ไม่จำเป็นคางเก็บนั่งไว้ในใจ เพื่อรักษา
ความสงบและความเบญจภาพชนไว้ เมื่อสภาพดี
ทั้งสี่องค์ ได้เดินขึ้นบันไดไป ช่างบน เพื่อดังผมและต่าง
มือ แม่หม้ายสาวได้เอามือโยบเองคิณิกานและพูดว่า

“ที่รัก ฉันคงตั้งใจจะแต่งงานกับบิดาของเธอ
แล้ว และฉันอยากให้เธอเป็นคนแรกที่จะให้พรฉัน”

อาหารเย็นวันนั้น มีรสโกลีเก่มากเพราะวาจาก็ใช้
มักจะคิดมากทงหน ยงแม่หม้ายสาวด้วยแล้ว เธอตั้งใจ
ตั้งร่ำค้ำมาพูดจริง ๆ นายร้อยเอกคนดี ชาวญวนรัก
เป็นคู่รัก ตบประจบประแจงเก่ง น่ารักยิ่ง — ไม่ใช่เพราะ
ไรศตวาท ดอกพระ — แค่ว่า นาย ร้อยเอก คนดี เบิก บาน
ตั้งราญใจซึ้งนัก — มนุษย์เรา ยามไรศจะอำพวย ก็มัก
จะอำพวยซ้ำ ๆ ซ้ำกัน ๆ — คนนายร้อยเอกผู้นั้น ได้
รับไรศซ้ำ ๆ ภายในไม่กี่ปี ก็คิดขอกับแม่หม้าย
สาวว่า แม่เธอจะไม่มีเงินเลยจนแก่เฒ่าเธอก็จะคงรัก
เก็บอค่า นเหตเป็นค่าพูดของมนุษย์ผู้ชายประจำ
ทุกเดียว ทั้งผู้หญิงก็มักชอบฟังคำของคนเดียวกันด้วย — ผู้
ชายเขาเรียกค่าพูดชนิดนี้ว่า “ค่าพูดที่เกดประโยชน์”
นายร้อยเอกคนดีมีสติบั้งความจนของเขา เพราะ
กลอดเวดวาทที่ เขาწံงรถไป กับแม่หม้ายสาวเขาได้เอาไว้

ฟังถนัดเขาทุกอย่าง เขาว่าเขาเป็นคนจนแต่มีนิสัย
 ขยันเฉียว แต่เป็นคนที่มีความรักที่แน่นอนหนักแน่น
 ทั้งเขา ขอมอบดวงใจ ที่รักของเขา ให้ไว้แทบเท้าของ
 เกือบแล้วแต่จะไม่มีความรักกัน แม้หม้ายสาวชอบ
 ว่า

“ฉันนะเป็นผู้ใหญ่พอที่จะรู้ว่า ประโยชน์ของ
 เงินนั้น มีความดีกับความรัก มากกว่า — ถ้าเราจะถามคน
 ทั่วแถวเขาขอมจะตอบท่านว่า เงินเป็นประโยชน์ยิ่ง
 กว่าสิ่งใด ในโลกนี้ — แต่สำหรับฉันแล้ว ฉันเป็น ต้อง
 ตอบว่า — ถ้าฉันจะต้องเสียเงินสักเท่าใดก็ตาม เพื่อ
 จะขอเพื่อนซวดสักคนหนึ่งแล้ว ฉันจะขอทันที ถ้าฉัน
 รักและเขาจริง ทำให้หัวใจของฉันเต้นโตแรง — ทั้งฉันก็
 พึงเคยพบคนคนแหละ ที่ฉันพอใจมากที่สุด ในระหว่าง
 เพื่อนฝูง เธอจะไม่ต้องวิตกเลย ฉันมีเงินอยู่ฉันเหลือ
 และทองนั้นเป็นเงินของฉันเองคนเดียวด้วย”

ต่อไปก็ไม่มื่อไรจะพูด เป็นอันทั้งต้องได้ตก

ตงกัน นายร้อยเอกคนศพยายามหาคำเส่นาหุมาเยน
 ยอเครอคำออยมิได้ราดปาก

คิดถายังคงใจเตนอยุ่ด้วยมความหวงววยงเหตอ
 เวดากัจะไคพบคูกกับเจ้าคุณออยอ๊ก คือเวดามังรท
 กตบไปหวัหน คิดถาดังถึยวบางทบตาจะ ให้งรท
 กตบพรอมกนทง ดัคนกเบนได้ แต่ถาเช่นนจรงม
 ต้องปล่อยรทถ่นไปเปด่า ๆ คันทึงหรือ ? เห็นจะ
 ใจเกินไปทน้อย ถ่าจะท่าเช่นน หรือจะให่มชรายนง
 ไปคนทง ผู้หญิงนังไปอ๊กคนทง ไมได้อ๊ก เพราะ
 บิตางออยากจะออยเชาแม่หม้ายควย ได้คกถงค่งงาน
 กนถวทให้งจะยอมนพราก เป็นอนวาเนนอนจะต้อง
 นังรทกันไปคนถะคู้ และคิดถกถ่าตองนังไปถบเจ้า
 คุณ เผอญคนนพระจพทรเดมค่วงเตยควย

ถ้าไม่ใช่เวดาก่นายร้อยเอกคนศก้าถงเวงถ้ววาท
 ตะกอ คงไม่ยอมอนญาคให้คิดถานังรทถบกับถาน
 เจ้าคุณเบ่นแน่ เพราะนายร้อยเอกคนศกเป็นผู้ชานาญ

ทางใดก็ยังมีไข่น้อย เดือนหงายแจ่มอย่างน — แม่
 คิดภาวะใดเป็นเหตุถึงที่แต่งงานแล้วก็ตามแต่ — อันตราย
 อาจมากกว่าผู้หญิงสาว เดี่ยวอก — แต่ผู้ชาย ในยามเรียง
 ตัวที่ ย่อมเกิดความเห็นแก่ตัวมากที่สุด — อาราม
 ปรถม นายร้อยเอกเคยตมดกเขยเดี่ยวเดี่ยวที่เคย เขา
 คิดได้คิดว่าเขาจำเป็นจะต้องผูกพันกับแม่หม้าย เพื่อ
 บำเรอเธอให้สำรงสำราญเท่านั้นเอง — ฉะนั้น แม่
 หม้ายสาวจึงกลายเป็นจอมบังการไป และก็นั่นเอง
 ณะ แม่หม้ายสาวในยามรักยอมเห็นแก่ตัวเป็นทง —
 ทงใครจะได้ทำบุญ เพราะเคราะห์กรรมคนมีใจเผื่อแผ่
 เดี่ยวด้วย แม่หม้ายออกคำสั่ง ซึ่งทำให้โชคได้หัวเราะ
 เยาะออกครึ่งหนึ่ง

“ท่านเจ้าคุณคะ ท่านพาดิดกาไปเกิด แล้วไป
 พบเรากี่ โส่เด็ดหัวหิน เวลา ๒๐.๐๐ น. หรือ ๒๐.๓๐ น.
 ก็ได้” แม่หม้ายหันไปบอญชากับนายคนคิด “เธอ
 ไปรดไตรศกให้จัดโต๊ะเบอร้งามที่ โส่เด็ด ฉันชอบ

เด็กที่ประจำโต๊ะเบียร์ด้าม เพราะรู้ใจและเอาใจได้ดี”

หงส์ตงก็ต่างพากันไปชมรถ

“โปรดเปิดหน้าต่างรถเถิดคะ เพื่อจะได้รับ
อากาศสดและจะได้ดูอะไรบ้าง” คิตกาพูดเพราะเธอ
ซักจะหวาดหวั่นใจอย่างไรก็อด

หัวใจของคิตกาเต้นแรงผิดปกติเมื่อได้ขึ้นไป
นั่งบนรถแล้ว เธอระลึกไปว่า จะต้องนั่งไปในรถ
ด้วยคนครึ่งชั่วโมงครึ่ง เธอจะคุมสติยับยั้งใจไว้ได้ละ
หรือ? มีธของคิตกาเย็บเย็บ - ดวงหน้าแดงระเรื่อ
ร้อนผ่าวราวกับจับไฟ ท่านเจ้าคุณเข้าใจในความ
เจียมตนได้ตลอดและมันทำให้ ท่านใจระริวไปด้วยความ
ใคร่ รถเดินไปนานแต่ก็มีใคร่ใคร่พูดอะไรเลย ได้
ยินแต่เสียงรถถ่วงคัดตอมไม่บนถนน ซึ่งฮาบไปด้วยแสง
จันทร์ - ดวงใจของหงส์ตงหม่นดำวนคองทำงานอย่าง
หนัก จนรถได้เต็มเขาส่งเงาไม้ทมิฬกับ ท่านเจ้าคุณ
สุดท้ายจึงก็มีไปกระซิบเบา ๆ

“ดวงใจของฉันทัน — ฉันทักเขมมากเหลือเกิน —
 มากกว่าคำพูดจะพรรณนาได้ — มากกว่าที่จะคิดได้
 เดี่ยวเดียว ขอให้เราได้พบความดีดังกลิ่นหนึ่งเกิด —
 เพราะแล้วเราก็จะต้องจากกัน — และฉันทักจะยอมทนรับ
 ทุกข์ทรมานใจ — ขอแต่เพียงให้ได้พบความรักอันจุใจ
 — เฉพาะเวลานี้ เพื่อได้จดจำไว้ไปตลอดชั่วในยาม
 ทกข์ — เห็นจะไม่บาปมากนักกระมัง ที่เราจะหมกมุ่น
 ความรักดังกลิ่นหนึ่ง เห็นจะไม่ผิดนัยหมายมากนัก —
 เพราะเราก็จะต้องใช้หนบาปนี้ อยู่แล้ว — ฉันทักคิดว่าเรา
 จะต้องทรมานใจไปตลอดชั่วพิ ขอให้เราได้ดื่มความ
 จ้ำจืดได้สักครั้ง จะไม่ได้ที่เดียวหรือ ? ขอเพียงให้
 เราได้นั่งพนอรากันสักชั่วโมงเดียวในเวลาตลอดชั่วพิ
 จะไม่ได้ที่เดียวหรือ ?” ท่านเจ้าคุณพูดด้วยเสียง
 ตันเครือ

คตายุ 19/10/2565

“พนอกันชั่วโมงเดียว” แล้วก็จะจากกัน
 ตลอดชั่วพิ จะบาปมากไหมนะ ? คิดภาควิดามาศ์

เอง จะขายมากไหมนะถ้าเราจะยอมให้เขาจบ - กอด
 ดึงกดทรวง รกขยเขาไปไหนหมด เห็นแสงจันทร์น้อยๆ
 คึดกาบบมอควเองแน่น จิตใจของคึดกาเวถานวน
 ถ้วาทอัยหนักหนา เพราะคึดกาเป็นเมหญิงซงคตาย
 นกพิราบที่ถุกซงใจในกรง ฉะนยยอมมคความนกคึด
 แคบๆ เธอคึดแต่เพียงว่าเธอรักเขาและเขาก็รักเธอ
 ยิงงงๆ ในความเงียบเท่าใด ใจก็ยังคึดวนมากวน
 จนตึดทวน

“ฉฉ - ฉฉเธอเธอจะศรัณย ฉฉเธอพูดว่าจะ
 ไม่มีขาย - แค่อำหรับฉฉ - ฉฉไม่คึด - ฉฉ”

แต่ไม่ทันจะพูดจบประโยค - ท่านเจ้าคุณก็รวบ
 ร่างของคึดกามาอยู่ในวงแขนเดี่ยวแล้ว - ความรื่นเริงที่
 มีได้ตงใจ - ความขำของฮารมณี - ความเหตงระเวิง
 รัก ได้ทำให้มนุษย์ฉคึดธรรมไปได้ไกลมากมาย
 ท่านเจ้าคุณจูบปาก - จูบตา - จูบนม แล้วกวเวม
 วิวาพรณรัก - ท่านเจ้าคุณบอกฉฉ คึดกาเป็นของ

ท่านแท้ ๆ — ไม่มีดวงรักใด จะสู้ เท่าการ จมพด น —
 ไม่มีนรกใด หรือนาปีใด ที่ท่านจะไม่ยอมทนรับเพื่อไร
 หน ความรักน — มีน คมคา เกนพอ — และ นหะระ คือ
 วิชาของท่านละ — คิดถากบอกว่าคุณธรรมไม่เคยพบ
 ในที่ใดเลย — ไม่เคย ได้จับ ลาก ใคร ที่มี หัวใจ เริงรัก
 อยางน มาเลย — ครหนง คิดถากอยศวหน และตั้ง —
 เธอว่าศวของเธอถางถาว — ศวมักศว — คิดถาก
 วิชาถางถูกปลุกศวศวอยู่ ซึ่งตักอนแต่ไรมาไม่
 เคยเลย — แตกมจะห้ามใจตนเองอยางไร — เพราะมัน
 เป็นศวศวเธอ ตั้งศวศว — ฉะนั้นคิดถากคิด
 ปลอบศวเองว่า — เฉพาะคนนคนเคยวทเธอจะมศว
 ศวแล้วศวศว จะตองได้รบทุก — ทั้งเธอกยงไม่
 เคยรู้เคยศวศวนเป็นอยางไร — จึงทำให้อรมน
 วิชาศวศวงาได้ง่าย — ใจใจของคิดถากวถานวนเวยน
 อยทศวศวแทนน ฐานะเจ้าคุณจุบเธอ ๆ ก็หล
 ปากถวศวศวของเจ้าคุณว่า เธอรั้มมากกว่าใคร ๆ

ทั้งนี้ ซึ่งถาคณมัตตคตเวกมอาจะพุดตงนไน ด้วย
 ควเบณผู้ มเจาของ อัยยอย่างตมบรณ ด้วยกฏหมาย —
 เพาะเพ็ดนระเวงตมรก จึงไดกอกกรรมชวชน รก
 ไตรบ เขาเขต หวหิน แดว — นจะ ถึง จุดจบ แห่ง ความ
 ต้ารามยอยู่แดวละชิ ท่านเจ้าคุณมองตนาพิกาเห็นเป็น
 เวลา ๒๐.๓๐ น. ความปวตราวเคร้าตตไคเด้นมา
 กระทบไคท่านเจ้าคุณทันที คิดกากเข่นกันเชอถอน
 หายใจอย่างหนัก แดวทั้งตองกเภาเขาหกรัน เขาจูบ
 ตาบนครวงตตทาย

“ขอคควงใจ ดาก่อน แะไปรดจำไว้ว่า
 คตชตชวคณน ๆ ขอมอบชีวิตแะความตู่รทงหมคไว้
 ไนมื่อของเชอ แดวเค้เชอจะบมฺุชา ฉนขอมอบ
 ชีวิตของฉนให้เค้เชอผู้เคยว — ฉนจะบมฺุชา เชอไว้ยชค
 ใจไม่วรตมเตอน แะขอขอบใจสำหรับความจำแห่ง
 ความตู่รในช่วโมงนี้ ถ้าเชอตองการจะให้ฉนทำ

อย่างไรและอะไรโปรดตั้งฉันจะทำทันที ฉันยอมเป็น
ทาสรักของเธอตลอดชีวิต”

“ฉันรักเช่นกัน ฉันจะไม่รักใคร่อดตาย และ
ถ้าเราจะต้องรับบาป ฉันยอมรับบาปนั้นด้วยความ
เต็มใจ ศรัณย์คะ เราต้องสู้กับโชค - สู้กับโชคอัน
แสนจะปวดทรวง” เธอยังคิดถึงถันเธอ

ท่านเจ้าคุณ ก้มลงจูบ ดิถิกา อีกครั้ง อย่างหนัก
หน่วง เพื่อแสดงวณญาณกัน แล้วเธอก็ได้มาจอดลง
ที่หน้าไม้เต็ดหัวหิน และคิดถึงจากไคเรียนรทงความรัก
- ความดี - ความชั่ว - ในชีวิตของเธอ

เชื่อมชมปวศราว ตั้งหมายด้วยเอกคนกับแม่หมาย
 ตัวนนตรวจรระรกรชกชกนอย่างเบกบานทัด ท่าน
 เจ้าคนคำหนตวเอง ท่านไม่ค ว่าจะทำให้ติดกาตอง
 เค้ราเหงาหงอยเฉย การกระทำของท่านนมความตข
 นิดเดียว แต่ผลตพชนนโครบความเค้ราตตมากมาย
 จริง ๆ ท่านไม่ควรจะไปปลุกความระทมให้แก่เด็ก
 หลึงทบริตชแตะแค้นคนนเคย ยิงเวธาททานเจ้าคน
 อยเค้ตาพณเคยวแดงทานยงโกรบตวเองมากจน ถก
 ทเค้ยวทแม่หมายสาวเค้ยวว่า ท่านจ่าชอบตัดตว น
 ทานกลายเป็นนกดำนนชยไปเดี่ยวแ้วตวระช การไป
 รตกับ ผู้หญิง ชะไมมี ทวงเค้ยวว่าจะได้มาเป็นรองควน
 มนเป็นการทรมาน อย่างรายกาตงตวเองแตะผู้หญิงท
 ทนรกดวย เพราะติดกาจะเค้ตองคงเป็นของนายแจ้งไป
 คตอชพ แตะการคคตวไตนายแจ้งเป็นตวมกโครบ
 ททชอยพอแ้ว เจ้าคนกลตไปเพมททชทบถมเข้าไป
 อก คชางเป็นมมชนทไจรายตตทน เมคคตองพทน

จิตใจ เวลานั้นหน้าคางห้องเปิดกว้าง ท่านเจ้าคุณเดิน
 ไปยืนที่หน้าต่างแฉะมองดูดวงจันทร์กับความว่างเปล่า
 ในอากาศ แล้วถลอนใจสู่คิดมเข้าปอดคล้ายปวดร้าว
 “ตั้งแต่เกิดมาฉันได้ทำความดีอะไรไว้บ้าง? เปล่า
 เลย! แต่เกิดมายังไม่เคยทำประโยชน์อะไรให้ใคร
 เลย ฉันเป็นคนที่ยืนแก่ดวงจันทร์ระอวยเหตอเกิน
 คิดกายงเด็กแต่สติปัญญาอ่อนกว่าคนอื่นมาก แม้เช่น
 นั้นเธอยังได้เคยเลี้ยงดูละ เพื่อช่วยบิดาของเธอ และ
 ครองน เธอคนเดียวตั้งแต่เธอนอก โอ! คิดกาทหน้า
 ดั่งดาร์ เธอเกิดมาเพื่อเลี้ยงดูละให้คนอื่นเสมอ ชีวิต
 ของคิดกาเป็นชีวิตที่ขาดทุนมาเรื่อย” เป็นความผิด
 ของเจ้าคุณจริงๆ เพราะท่านได้นำเอาทศไปทักถน
 ให้คิดกาอีกอนันต์ “โอ! คิดกา ค่ำระน้อยของเธอ
 ได้เคยวางอยู่บนบ่าของฉัน คือแค่นั้นจะไม่มีหวังอีก
 แล้ว” ท่านเจ้าคุณเอามอบคหวัตถุด้วยความระทม
 น้เหนือบาปที่ได้สร้างขึ้นมาเมื่อครั้งก่อนแล้วมา ผู้ใด

วิธรางกรรมชวน ย่อมฝังแน่น อยู่ในสมองและจิตใจ
มรดกร่างกาย

คิดกาได้ค่อย ๆ ย่องเข้าไปบนห้องนอนของเธอ
หน้าตาแทนที่จะ รุนบานกดบเคี้ยวหมอง ชัดเขี้ยวคล้าย
ฉดับ เพราะเธอมีโต๊ะหวัดญานกดบมาด้วย กง
กงไวทระเมาระทเมืองเพชรนั่นเอง เธอขยงเคราะห์คิดท
นายแจ้งโตเขาซ่อนตัว เขาทงจคหมายสั้น ๆ ฝากผู้
รับใช้ได้ เขาขอย่าให้คิดกาทำเตียงเฮ็ดของรบกวน
เขา ผู้รับใช้สาวรักคิดกามาก เขาคกใจเมื่อเห็นคิดกา
เพราะหน้าตาของคิดกาเหยเกคล้ายคนเจ็บ เขาเข้าใจ
ว่านายสาวของเขาคงเห็นคเห็นขยมาก ในการเที่ยวทาง
ไกล เขารับออกไปจากห้องเพื่อให้นายสาวได้พักผ่อน
เมื่อใดขยคนเดียว คิดการวตั้งสบายใจขึ้น เธอรับ
เดินไปทหน้าตาต่าง และเบคหน้าตาขยออกเพชชความ
ภรรณาจากพระจันทร์ เพราะพระจันทร์ททานทรเห็น
อะไร ๆ ทุกขย่าง ดังนพระจันทร์คงเห็นใจเขาเป็น

มือที่ทรพทรนแรง อาจบันดาลให้ทุกสิ่งทุกอย่างสดได้
 งามถูกต้องไปทั้งหมด ถ้าแม้ว่าเธอได้ทานเจ้าคุณมา
 เบนของเธอ และตัวเธอเบนรองทานเจ้าคุณแทนที่จะ
 เบนนายแจ่ง แล้วทุกสิ่งทุกอย่างคงยาวนานตั้งดำรงอยู่
 ไปตลอดชีวิต - แต่ - อมจา - มันจะเป็นเช่นนั้นไปได้
 อย่างไม่ก็ั้น เธอจะเขานายแจ่งไปทงใจที่ไหนเล่า ?
 นายแจ่งจะคงเบนทางขวางคอไปตลอดชีพ พอนึก
 ถึงตอนนั้นเธอรวบรวมเคียงนอน ๆ กายหน้าผาก ถอนใจ
 ด้วยความขดขดเคียดแค้น “อย่าคิดอะไรให้มากไป
 คิดว่า คิดแต่เพียงว่าฉันรักศรัณย์และศรัณย์กรรณ
 ทงเราต่างจะรักกันไปตลอดชีวิต” คิดภายในขณะงาน
 กับนายแจ่งเพราะความโงกหรือ ? เปล่าเลย เพราะเธอ
 ยังเป็นเด็กจริง ๆ และเป็นเด็กที่ยังไม่รู้จักโลกจึงยอม
 ทำตามบิดา คิดว่าคนกระตือรือร้นกระตือรือร้นเคียงนอน
 เป็นเวลานาน รู้ดีว่าอะไร ๆ มันผิดไปหมด นอน
 ข้างซ้ายข้างขวาแล้ว แก่ใจก็ไม่รู้จักหลับ มัน

เคียดแค้นใคร่โทษ น้แหละอายควบาบมันภาตังกวน
ความรังเกียจ บาบเพราะได้พาดพดงเมือตองชวโมง
ก่อนนเอง เมือนอนไม่หลับเต็มประดาตักไม่ยอม
ขยุงงเวมไซเครองจกร

“ถาฉนไม่ไดพบทาณาคนอก ชวคของฉน
จะเป็นอย่างไร? ศรัณยจะคดถงฉนอย่างทฉนคคถง
เราหรือเปลว?” คำถามเหล่านางงวนวงนเวยนอยุ่ใน
ตมขงชองคดกาจนได้ย่นนายแจ่งไอ “อ้อ ฉนคังงาน
แต้ว คังกับนายแจ่งท้ออดเขตไอขยเมือตักกรุนใน
ห้องโน้น แตะทงนายแจ่งกไดเคยกกรณาตฉนมามาก
ค้อมาก ครอบครวได้รบความต้งรักเพราะนายแจ่ง
เม่นายแจ่งจะไม่เคยม อชยาศยค หรือไม่ใคร่จะพะหน้า
พระนอ ฉนกเห็นใจเขา เพราะเขาคงถือเดี่ยวว่าเขาได้
ชอฉนมา ฉนพินหนากของฉนก็จะตองพยายามบารอ
เขาให้ได้รบความต้ง แต่ฉนก็ยังไม่เคยปด้อยให้มก
พร่องในหนาทเคย ฉนโคปฏูปคตามหนาทของภริยา

จะควรปฏิบัติทุกอย่าง นอกจากทางใจนั้น ช่วยไม่
 ได้จริง ๆ ทักษณะที่ฉันฝึกฝนมาตลอดทั้งกลางวัน
 กลางคืน เหน็ดเหนื่อยไปหมดทั้งที ทำไปไม่เคย
 มีใครเตือนฉันให้ระวังตัวในเรื่องความรักน่ะเลยหนอ ?
 ในที่สุด ฉันก็ตกเป็นเหยื่อคนพบด้วยตนเองแถมหนักเป็น
 ความชั่วร้ายปวงคร่า เห็นจะต้องโกรธโธษเหอะแม้
 ที่สุด มันน่าน้อยใจจะมาพบรักเขาเมื่อเราเป็นเจ้าของ”
 แล้วคิดถวิลหวนไปด้วยความระทม

นับตั้งแต่วันไปเที่ยวจนมาแล้ว คิดถวิลหวน
 หนายกาทหวาระ แม้เพียงแต่ขมขื่นไม่ยอม คงเหลือ
 แต่ความเศร้าตัดใจไม่มีสุข

นายแจ่มเห็นน้อยอ่อนไป ด้วยความ หมกมุ่น
 อยู่กับเครื่องจักร เพราะต้องขมขื่นเกือบตลอดวันแถม
 ยังขาดอดเห็นตัวเครื่องจักร จนทำให้เขาปรับประ-
 ธานอาหารกลางวันได้คามาก เมื่อดนขุ่นเขาได้ขอให้

คิดงานขยออยู่กับเขา คิดถากถาตาม แต่การขยอน
 ภาใครไดยินคงขบขัน เพราะนายแจ่งถามคิดถากถอบ
 ไม่ถามคิดถากหงงหงายคูกตาทบหยาก แค้ไตหง
 อยุ่ตอดคเวตาจนตอนม้าย จึงไปเตรียมควเพื่อไปชม
 รดเที่ยวตามเคย นายแจ่งได้บอกกับคิดถากว่า เขาเขา
 ใจว่าคิดถากคงจะไม่ใคร่ขมายเพราะคหน้าซัด แต่เขา
 หวงวาเมื่อไปถึงกรุงเทพ ฯ แดวคงค้อยยงชว นาย
 แจ่งถามถกการไปเที่ยวเมืองเพชรต้องถ่ามคำ คิดถาก
 ถกตอบตามแต่จะตอบได้ เพราะเป็นคำถ่ามทิ่ง ๆ ทง
 นน คิดถากไตเต่าว่าบิคาเธอจะแข่งงานกับแม่หม้ายสาว
 แต่แม่หม้ายสาวขอให้บิดไว้ก่อน จะคอยให้หนังสือ
 พิมพ์ตงในวงงานเดยงวนจนทรน

“ผู้ชายนี้ เห็นจะใจร้ายทุกคน” แม่หม้ายบอก
 กับคิดถาก “เห็นถกถวถะเบมยงไว้ให้ผู้ชายได้ แต่
 ขรรษชาติได้ปร่งแต่ง ใจใจหญิงให้นิยม ชมชมนผู้ชาย
 แดมหนักไม่เซหนาทของฉนทจะไปบองกนหรือคอดูกับ

ธรรมชาติ เพราะฉะนี้มิได้เป็นปราชญ์ บิดาของเธอ
 เป็นตถาคตบวช ทั้งเขาทำให้ฉันไม่เบื่อแต่รู้สึกหวาด
 นอนอย่างเพื่อนนอน ๆ ทั้งฉันก็มีเงินพอที่จะอยู่กันไป
 ไต่คดอดชีวิต ฉันคิดว่าเราคงได้รั้ความดีชมาก
 เพราะนิสัยชอบบวชนุกคตด้วยกัน”

คิดกาได้ฟังคำเหล่านี้แล้วถึงกับความเห็นพ้องด้วย
 ทันท้ แต่ในใจก็คิดตั้งตั้งมิได้ เธอตั้งตั้งว่า ผู้ชายใน
 โลกนี้จะเช่นดังที่ เกือบจะพูดหมดทุก คนหรือไม่หนอ ?
 หรือเป็นแต่เฉพาะบางคน คิดกาอยากจะทำว่า ถ้า
 เธอได้เงินให้ท่านเจ้าคุณเป็นต้นแล้วในการที่ตาม ให้
 ง่วงนอนแล้ว ท่านเจ้าคุณยอมรับหรือ ? คิดกา
 เห็นใจว่า ท่านเจ้าคุณจะไม่ยอมรับเป็นอันขาด จิตใจ
 — ความนึกคิด — และอะไรอีก หายอย่าง ของคิดกา
 ได้ยกมือบโหนให้แก่ท่านเจ้าคุณหมดสิ้นแล้ว และตั้ง
 ต่ำต้อยก้อ คิดกาบถอ ท่านเจ้าคุณ อย่างถนพน
 ความเมือหน้ายในสารเป็นอยู่ในครอบครัว ทั้งความ

หมดหวังในชีวิตภายใน ทำให้ดวงใจของเธอเหี่ยว
 แห้งเหี่ยวเหมือนของอย่างมรดกร้างร้าง มันแต่กันจะทรหด
 ต้องอดกลั้น ทนปฏิบัติ หน้าที่ คือนายแจ่ม ได้ยิ้มได้ใจ
 รักเฉยจนกระทั่งถึง คิดถามได้พยายามแยกแยะว่า
 เพราะเหตุใดเธอจึงต้องเป็นเช่นนั้น มันเป็นที่ความผิด
 ของใครกันเล่า ? ชาติที่ผิดก็ย่อมเกิดความหมด
 ด้รื้อถอนระทมทกขทรมาน ความจริงคิดถามได้พยายาม
 ทักห้ามความคิดที่จะหนีไปคิดถึงท่านเจ้าคุณ กับทง
 ได้พยายามบอกตัวเองว่า หน้าที่ของควนนั้น ต้องรัก
 และบูชา นายแจ่ม จึงจะถูกคอง ครองธรรม — บางเวลา
 คิดถามเกิดความ อึดหนัว ระอาใจในการ ฝืนบังคับจิตใจ
 ของตัวให้ ปฏิบัติ หน้าที่ — นับตั้ง แต่ได้ไป เทยวเมือง
 เพชรรัตนนแดน เธอก็รู้ ด้กจาควเธอเป็นคนฮาดคย
 ฮ่าพรางความผิด ไว้อย่างแน่นพัน

ตลอดเวลาวันอาทิตย์ บิตามิได้ ใฝ่เข้ามาเยี่ยม
 เธอเลย และคิดถามไม่มอดระเฉย ด้วยเธอคองนาง

ทาหน้าทพุดคยกับนายเงงตามคำอรั้งของเขา จน
 เมอรบประทานอาหารเย็นแล้ว เธอจึงได้อยู่คนเดียว
 ในห้องนอนของเธอ คิดงาได้เบ็ดหน้าตาใหญ่เพื่อ
 พุดความตบกับพระจันทร์ ซึ่งพระจันทร์เท่านั้นที่ไทร
 คุกคามดี ในดวงใจอันซอมซมน คิดงาได้ปล่อย
 ให้ความโกรธเค้นไซ้คลอตพมไปฉนั้น เพราะเกิดจำวน
 มาได้อ่า ทรงพเธอจะไต่พบกับศรัณย์ อมรภทกรถ
 ทยานเตียง — พบกันอย่างเชกทงทิดาย — และคือไปน
 แมจะไต่พบกันกงโคพบเคเพียงแก่นคตอศรชวด

ศรัณย์ อมรภทกรถใช้เงดาวนอาทิตย์ไปอยู่ที่
 ถ้ามแรงมา ซึ่งทนนทามเจ้าคน ไต่พบอภัยทัญ
 ซึ่งทานโคเคของอรมาชานาม ถักรมมน ไต่พยายามจะ
 เการกมอย่างเคย แต่ทานเจ้าคนขอพหอกหน โดย
 บอกล่าว มธระควม จะคอง กตมกรงเทพ ฯ ในเรอวันน
 ถักรมมนไต่เตอแเรองถ้ายอระอชอชอ ซึ่งทานเจ้าคน
 ไต่สัญญาว่าจะให้ ทานเจ้าคนไต่ตอบว่า ทานจะอั้ง

ไปให้โดยไม่เสียสัญญาและขอตาจากกันตรงหน้า ถ้า
 เป็นอย่าง แດก่อน ท่านเจ้าคุณ เป็นตอง ขวอนแม่รูปงาม
 คนนั้นไปเที่ยว คอไปอก - แต่เดยวณ ท่านเจ้าคุณเบือ
 ขวตกรกรวงเกวเรของท่านเดยเดว ในโตกหมตงเดยว
 เทามนทเจ้าคุณยงปรารกนาคอ คิดกา ซึ่งเบือนยชด
 บุชา จิดใจอาวณอชว ทำอย่างไรจึงจะได้คิดกา
 มาเป็นของท่านแต่เดยว สมองม่งม้นคิตวณไปจนมา
 จนทำให้รู สักปวคคัรชะ เพราะคิดไป ๆ มั่นก็ไปคิต
 ด้กรงควนายแจ้งทกท จนเจ้าคุณเห็นภาพนายแจ้ง
 โทญชจนเกอบเทายกษวคแจ้ง ตข้างกคเกะกะไปทก
 ทาง เวลาทท่านเจ้าคุณนงอยคนเดยว ท่านรู สักวา
 โตกหมตงเดยวสวามคมวและทงท่านรู สักวาหวอุนใจ
 อย่างพดไม่ถก - ขวตหมคควมาหมายไปด้น ไม่ว่า
 จะนง นอน ยิน เดน รู สักว่าม้นโหวงเหวงควัดอย
 ไปในอากาศ ใครพดอะไรบางครั้งถึงไม่ไต่ ยินเดยกม
 ท่านเจ้าคุณด้กทจะทพดงเดยว ชูยแคตาพงคนเดยวได้

ท่านจึงรีบรุดไปหาแม่หม้ายสาวโดยด่วน

ผู้รับใช้สาวของเศรษฐีได้บอกว่า เวลานาย
สาวของเขาถาดงนงอยู่คนเดียว เพราะเป็นเวลาพัก
ผ่อน แต่สำหรับท่านเจ้าคุณแล้วเข้าไปพบได้ เพราะ
นายสาวของเขาได้ตั้งอนุญาตไว้ พอท่านเจ้าคุณเฝ้า
เข้าไป แม่หม้ายสาวก็ต้อนรับเป็นอย่างดี

“นางตรงนงคะ เจ้าคุณคนงามของดิฉัน” แม่
หม้ายสาวพูดสัพยอกอย่างคุ้นเคย จนเศรษฐีได้เดิน
แพร่ฟองงามดอชบาบาง “ฉันแน่ใจว่าที่ท่านมา
หาดิฉันคงไม่ใช่เพราะทราบข่าว ดิฉันถาดงมความช้ำ
ในเรื่องรักตอกณะคะ คิดว่าท่านคงมีอะไรที่จะต้อง
สำรวจภาพแน่นอน และหวังว่าคงไม่มีอันตรายอะไรมาจก
มายนักนะ”

“ขอบคุณ 19/10/2555
พักบ่นอย่างเดิมดีกว่า ดิฉันสงสัยมากกว่า ทำ
ไมพอจะแค้นงานจึงเกิดพูด ดิฉันขอร้องเจ้าเศรษฐี จะ
คิดว้อออกห่างเกรงคนคดหัวง”

“เปล่าเลย คนศรัทธาไม่หึงแน่ ๆ แต่ใครจะ
ปฏิบัติตัวให้เป็นสตรีไทยคมมารยาทบ้าง”

“อย่าเลย พกกระดาษรับฉัน”

“ขอพระคุณค่ะ”

ท่าน เจ้าคุณ กาดัง คอ้ง ถาว ให้ ใคร ด้กคน หนึ่ง
ปดอบท่าน และเกรอศากเป็นมนุษย์ทมนหาใจตเด่มอ
มา อาจปดอบท่านให้หายงุ่นง่านตงบดงได้บ้าง และ
ทงท่านจะเดาอะไรให้ฟังก็ได้ ไม่ตองบิตบง เพราะ
เกรอศากกาดังหม่นอยูกบบคธาของตดกา ผู้หญิงท
กาดังเพदनรกยอมมใจตเฉยแณแณอื่น ไม่รัชยากด
กนอย่างผู้หญิงทไม่ตมมาคปรำถนา ฉะนันทาน
เจ้าคุณ ไคจบมอเกรอศากยกรนจูบและพูดว่า

“ฉันขอธำรภาพผิด ฉันได้ทำความผิดอย่าง
ใหญ่หลวงจวนควรที่จะได้รับคำครหาได้”

“ตายดี ทั้งนี้ได้หมายความว่า — —” แม่

พรมตำดแต่คงกรธำคิมกกระหมก

ปรึกษาให้ฉันทน้อย และก็ โปรดส่งสารฉันทน้อยเกิด
ฉันทน้อยจะทำอย่างไรดี กัดบกรงเทพฯ พรุ่งนี้ใหม่ ?
หรือจะควรไปร่วมงานพรุ่งนี้ ?”

“ท่านเห็นจะไปไกลถึง ก้าวสารภาพรักต่อกัน
แล้วจะกระมัง ? และต่างคนต่างวิ่งอื่นเสียใจ -
หม่อม พบกกันหนงอาทศยเทจนนนะ”

“ไอ้ อัยย้าว่าเราใจเร็วเลย เคืองคำ ส่งสารให้
โปรดอย่าเป็นคนใจร้ายหน่อยเดยนำ”

แม่หม้ายสาวได้สังเกต ดวงหน้าของท่านเจ้าคุณ
หมดสุจริต ๆ แต่ฉันทน้อยเป็นความผิดของท่านเจ้าคุณ
เอง ทำไมจึงยังไข่ม้อย ปล่อยออกไปได้ทั้ง ๆ ที่
เป็นผู้ใหญ่พอควรอยู่แล้ว

“ท่านเป็นผู้ทำชนม หกเดี้ยแล้ว จะโทษ เขาใคร
ส่งไปใจเขาเองดิคะ”

“เพราะว่าฉันทน้อยเป็นบ้าสติทนะฉันทน้อย
ไม่ตุกว่าฉันทน้อยคิดกาทำได ไอ้ เขอกเห็นอยู่เองว่า

คิดกำหนดมารักเพียงใด คำพูดที่ติดสากพูดออกมาทุกคำ
มันแสดงให้เห็นชัดได้ว่า คิดกาเป็นผู้มัวงมัววนที่
บริสุทธิได้สะอาด ไม่ไต่มน้อย่างคนทั้งหลาย — และ
มันจับใจดวงใจฉันเสียเหลือทน ฉันรู้สึกนบถอบธา
ติดกามาคล้ายนางฟ้า แต่ฉันก็อยากจะได้นางฟ้าขึ้นมา
อยู่ในวงแขนของฉันคนเดียว”

“แหม ท่านพูดราวกับบทละครนี่”

เครื่องคำรักคนไทยคิดแต่รู้ว่า ทุกคำพูดที่ท่าน
เจ้าคุณพูดมานอกจากใจจริงมิได้ได้ไต่ดี เพราะ
หน้าตาที่ท่านเป็นพยานอยู่อย่างแจ่มชัด ทั้งท่านเจ้าคุณ
ก็เห็นคนชั่วของเขิงชายมามากแล้ว ถ้าไม่ใช่จากใจ
คงไม่พรรณนาอย่างนั้นแบบนั้น เครื่องคำรักจะหวนใจเสีย
ใจด้วย เพราะเธอเป็นต้นเหตุในเรื่องน้อยมาก ช่วย
เหลือให้พบประติดอกกัน

“เธอควร คมดี ทรบววม อารมณ์ เหลิงเสียซี

ไม่ช้าก็คงจะส่งขดตั้งเดิมได้ ออกจะไม่ฉลาดนักนะที่
 จะปล่อยให้ใจให้ระเริงจนล้มตัว เธอเป็นผู้ชายออกต่าง
 ศึกก็ต้องคิดตั้งใจอย่างใดอย่างหนึ่งให้เด็ดขาด ท่าน
 ต้องอยู่แะไปตั้งหน้าเพื่อรับประทานอาหารพรุงน ให้จง
 ได้ ถดความอ่อนแอเสีย ท่านต้องทำตัวให้เป็นสภาพ
 มุรุษที่แข็งแรงดี เรามัธายจนปานนั้นแล้ว แะยังได้
 ผ่านการตรขมของมนุษย์มามากค้อมากแล้ว เมื่อใดคิด
 ตั้งใจว่าจะทำอย่างไรก็ทำลงไปซี อ้อ ขอโทษ ฉัน
 ไม่ควรพูดเช่นนั้นนะ แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมเธอจึง
 จะเลิกพบกันอีก เพราะเหตุใด หรือเธอทนไม่ไหว
 แต่ถาทนไม่ไหว ก็ควรพยายามบีบคนหัวใจให้ตมให้
 จงได้”

“ฉันตมไม่ไคเป็นอนธชาติ แต่ถกตามทเธอว่า
 ฉันต้องพบแะต้องสู้กับความรู สักอย่างเข้มแข็ง”

“จงคิดดูสิ เด็กหญิงคนนพวงจะแต่งงานมาได้
 บเดียว สั้แต่ถ้ามเป็นคนที่ไมนารลคตรงไหนเลย ถ้า

เชอเบน ผู้หญิง กคง จะเห็นใจ เด็กผู้หญิง คนนั้นมากที่
 เดียว ในการที่เขาคงทนเดินเคียงไปกับยักษวัดแจ้ง
 — แต่นั่นแหละ จะอย่างไรก็ตามก็ เขาก็ยังคงเป็นด้ามี
 ภรรยาที่ถูกคองตามกฎหมาย และก็อาจมีลูกก็ได้”

“ยักษวัดแจ้ง ฮะ ๆ ๆ เครือคำ เธอมีศัลป์ใน
 การพูดจริง เหมาะสมอะไรอย่างนั้น ยักษวัดแจ้ง เอา
 ละ ฉันจำเป็นคองเชิญเสด็จพระนารายณ์ให้ขอตา
 ดงมาปรำบตะ”

“อย่าลืมนะว่า ถ้าไม่สำเร็จตะก็ ดิดกาเกิดมี
 ลูกออกมาซึ่งจะคองไรนามล่กุดว่า เพมทรรพัย ดังด้า
 จริงจัง”

เจ้าคุณอมรภักทรกุดหน้าบางและเคี้ยวทนต์ ท่าน
 บบมอของท่านแน่นด้วยความโกรธแค้นโศก

“ฉันหวังคดอเธอมากนะคะ ทางทค ถ้าเธอ
 พยายามเด็กกอนได้จะคิ เพราะเธอกรวดวามนจะ
 เป็นดังทเบนไปไม่ได้”

ฉันขอเข้ามาด้วยเกียรติของดกมีชาย ฉันจะไม่คิด
 ทำลายคิดกาเบบอันขาด การทศเรือกความนออย่างเมอ
 คุรณะ มันจะทาให้ฉันเป็นบจ เซอร์ใหม่ ?”

“ทณวนหนักคองการให้เซอโกรช แดวกจะ
 ได้มกาตงใจคอดักขมาปัททานได้ดังรวงขน ชักกับเหตุ
 ราชทัตค พงช ดังดำกฏทเธอจะคองทนต์กคค คัดกา
 จะคองมตุกชงไซนามดักดว่า เพมทวพย แดะเธอจะ
 คองปวคราวองขนอกหลตายรอยเท่า แต่เธอกจะคอง
 อดทน ๆ อย่างบักมม เธอเข้าใจคำพูดของฉนใหม่
 คคคช่า ๆ”

ท่านเจ้าคุณหงง เถามอบิตานาอยู่ครูใหญ่
 แดวจงพูดว่า

“ฉนจะพยายามทาคคคคทจะทาได้ -- แต่ฉาเธอ
 มีโศกาตงะก^{10/2}เธอชงยกรณากับคิดกาบางนะ ได้
 ใหม่ ? เกรอคาทกรของฉน ฉนจะยอมทำตามเธอ
 ทกอย่าง”

“นะ ! เห็นไหม ฉันทของดิเรอเหมือนเด็ก ๆ
 เรอจกคอยรูดักควน” เครอคาเออหมอไปแควมอ
 เจาคณเบา ๆ “ออย่างนตจจะตมเบนเจาคณ ฉันท
 ทราบควาทานถกศรทามเทพออย่างหนัก แต่ทานกเบน
 ผุคพอทจะรชษาความเบนผุคณนไวได รุใหมควฉันท
 เตยใจและตงตารทานทงตองมากเพยงได เพราะฉันท
 ตักว ฉันทตจวนก้อใหเรองนเกดชน โดยไมไดคคคว
 นนจะเกดชน แตมนกไดเกดชนแควตจ”

ทงตองคณนงนอยนาน คางคคคางมอตกกัน
 แควคณนทายใจ ในทตตเครอคาพคชนคว

“บคารองคคตกาไมอชย เขาไปเยยมตคถาวของ
 เขา และคณนทจะยงไมกตบ ฉันทน ถาทานไมรงเกยจ
 ทจระนชอวรบปรททานอาหารกบฉันทได และเราจจะ
 ไดรชวยคณนถการลสำหรับรูดคของเรอทงตอง ฉันทคว
 ฉันทตจทช เพราะในไมชฉันทจจะเบนนมารคารอง
 คคตกาแคว

คำพูดของแม่หม้ายสาวได้ทำให้ท่านเจ้าคุณรู้สึก
 อยู่นิ่งจน ผู้หญิงคนนั้นเหมือนเทนมใจกรุณา แต่
 บางครั้งก็พูดตรงเกินไป ในตอนดึกนอนเอง ท่านเจ้า
 คุณได้เขียนจดหมายไปถึงบิดา

“ขอดีชีวิตของฉัน ฉันจำเป็นจะต้องเรียกเธอ
 ดึงฉัน แม้ว่าฉันจะไม่มั่งคั่งก็จะเรียกเลย ขอดีชีวิต
 ของฉัน ฉันต้องการจะเข้าไปให้เธอถึงการเป็นไปใน
 คนนี้ ก่อนที่เราจะได้พบกันอีกในคนพรุ่งนี้ เราจะได
 พบกันอย่างธรรมดาเหมือนแรกทงหลาย ฉันต้องการ
 จะให้เธอทราบว่า ฉันรักเธออย่างเด็ดอกทน ทงขอ
 บอกให้ทราบว่า ตอนไป การดำเนินชีวิตของฉันจะ
 มข่ชีวิตอยู่อย่างคนตาย จะอยู่อย่างไม่มีชีวิตเลย และ
 จะอยู่อย่างมูซาเธอเพื่อให้เธอเห็นว่า ฉันจงรักภักดีเธอ
 คนเดียวในโลก ฉันนับถือเธออย่างนางฟ้า ทงบาง
 เวลาฉันจะนึก ถึงชั่วโมง ซึ่งเราได้ รับความ สุขที่สุดวัน
 นั้นเต็มมือ และมันก็จะเป็นอย่างเดียวในชีวิตที่จะคอย

ไม่เคยรักใคร่เท่าเธอเลย ความรักที่ซ่อนระอู้อยู่ใน
 ดวงใจ ของฉันนั้น มากจน พรพรรณน่า เป็น คำพูด มีถก
 เพราะไม่มีคำพูดใดจะเต็มอเหมือนได้ใจในใจกัน ฉันขอ
 ให้เราเก็บ ความรัก ของเรา ทั้งสองไว้แค่ในใจของเรา
 และมันจะปลดปล่อย เราให้หายเคียดแค้นใน การจากทั้ง
 ต้องแยกกันอยู่ ใจของฉัน ๆ ฉันคิดถึงเธออย่างยิ่ง
 และคิดถึงทุก ๆ วิชาที่ ฉันขออนุญาตเข้ามาในภาพของ
 ฉันให้เธอฟังสักหน่อยนะ ฉันฝันว่าเธอเป็นภรรยาของ
 ฉันและอยู่ใกล้ ๆ ฉันเต็มอกที่บ้านของฉัน เธอเป็น
 ราชชนแห่งบ้านของฉัน ทั้งเป็นราชชนแห่งหัวใจด้วย
 อยากรู้ว่า เธอจะ พอใจใน ความฝัน ของฉัน บ้างไหม
 หนอ ? ฉันตั้งใจจะให้เธอรู้ว่า ฉันจะซื่อสัตย์จงรัก
 บุชาเธอเสมอ — ตลอดไป ฉันขอคงเป็นเพื่อนซื่อ
 ที่ซื่อสัตย์จงรักบุชชาเธอเสมอ ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่มีหวัง
 ว่าจะได้ตัวเธอมาเป็นของฉันเลยฉันก็ยอม ฉันได้บอก
 แล้วว่า ฉันจะยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อบุชชาความรัก

ของเรา เริ่มค้นฉันจะไม่ยอมแต่งงานกับผู้ที่หญิงใดใน
โลก นั่นก็แปลว่า ฉันจะต้องไม่มีทายาทสืบตระกูล
ฉันก็ยอมสละตระกูลของฉันให้สูญพันธุ์เสียเลย โดย
ฉันไม่เสียค่าเพื่อบารายอคตดวงใจของฉัน บางเวลา
ฉันคิดว่าเธออาจเห็นไปว่า ฉันเป็นบ้าก็ได้ แต่ฉันก็
ยอมรับโดยซนคำว่า ฉันเป็นบ้าก็เธออย่างไม่หยุด
ยั้ง คิดกา เธอรู้ไหมว่า ทุกคนนตามความรู้อัจฉริยะ
ฉันนะ เธอซ่อนแอบอยู่ข้างคิ้วของฉันบนเตียงนอน
บ้าไหมเธอ ? ขอฝากกดอนมากด้อมใจอดตงตำ
ของฉันด้วย

“ขอฝากกดอนให้สมรเจ้าอนอ้าพ

คัมภีร์กาญจนาภรณ์ให้หักทนาย

ฉันฉวยรักเธออยู่มธุราย

ขอมุ่งหมายติดกาดอดคกาด

จะได้องคองแอบมาแอบข้าง

หรือเห็นห่างควักใจก็หาญ

จะดูโทษบุญทุกกรรมมา

ถึงวายปรารถนาลากคางถึงใจเขย”

ท่านเจ้าคุณเซ็นชื่อเต็มคือ ศรัณย์ และมีได้
เขียนนามสกุล นางเครือคำได้ตั้งญัตติว่าจะเบนผู้นำ
ไปให้ภมมื่อของติดกาเอง ท่านเจ้าคุณแน่ใจว่า
จดหมายนี้จะปลอดภัย ท่านจึงขอเต็มจดหมายออก
ว่า

“ฉันต้อง จักทำให้ เธอได้พบ กับมารดาและพี่
สาวของฉันเมื่อเธอกลับไปลงกรุงเทพฯ แล้ว เธอจะ
อนุญาตให้ฉันจักการ ๆ พบใหม่? ฉันแน่ใจว่า
เธอคงชอบพี่สาวของฉัน และอีกอย่างหนึ่งซึ่งฉันคง
การอย่างเด็ดอกุศลจะให้เธอได้เห็นบ้านของฉัน ไปวัด
เขียนจดหมายตอบฉันด้วยนะ ทัก ฉันจะได้เก็บเอา
ไว้อ่านซ้ำ ๆ เพื่อปลอบใจฉันในยามที่แสนเศร้า”

เช้าวันรุ่งขึ้น นางเครือคำได้มาหาติดกาทุก ๆ พัก

แม่หมาย บอกว่าจะ มาถามถึง เวลาที่จะมี รับประทานอาหาร
 อาหารเช่นวนนวา เช่นเวลาทำโตแม่ เมื่อเครอกา
 พบคิดกาเข้าเชอตกใจในความซุบซัดของคิดกา หน้า
 ตาคด่ายกบว่าเป็นคนมัททชหนัก

“อหม อาการหนักมาก อ้ายความรักนห
 มั่นคงดกซงมากเดี่ยเด้อ น้ากถัวจะแกไม่ไหว” แม่
 หมายคิดในใจ “นี่เรากควรทำอย่างไรกันดี ดั่งตำ
 เหลือทน”

คิดกาวนนพุดมากผดปรกต ทั้งพยายามพุด
 เรืองต้นกถ่านานเพื่อจะกถบเกิดอนเรองในใจ คิดกา
 เด่คังความขนคชากอทบตาจะได รับความ ด้ชกับเครอก
 ก้า และได้คัยว่าเมื่อกถดับไปตังกรุงเทพ ๑ แล้วจะทำ
 อะไรบ้าง เชอว่าเชอได้กะการไว้แล้วทุกอย่าง ใน
 การทคิดกาแ่งรังพุดจ้อย ๑ ไม่หยคณ หาได้ห้คอก
 แม่หมายสาวได้ไม่ เพราะดวงคางงใส่ต้ออาดด้วยงาม
 รองคิดกาได้ เป็ดยนเป็น เค่วำหมองไม้ เหมือนเดิมเดย

ดวงตานันไค้กซงเหมอดอขงทงไท้ทวอคารุ้ดกตั้งถาวร
 ด้คปรมาณ

“เป็นความผิดของฉันท้ ๆ ไม่ควรจะจัดการ
 เทยวอนนชนนเดย ฉันทเห็นจระตองโครับบาปด้วยเบนน
 หน้” แม่หม้ายสาวว้าทง

ก่อนจระตอกดับแม่หม้ายสาวได้ เหาจคหมายของ
 ทานเจ้าคุณนยคได้มอดคดกาอย่างไม้กถวบาป

“ท่านเจ้าคุณขอให้ ฉันทตั้งจคหมายนให้ กับเธอ
 ด้วยมือ และตั้งให้บอกว้า ถ้าเธอจระคอบกให้ทง
 ไปรษณียไปทไฮ้เคตทานเบนนโครับ”

พดแควเครอคากจวบคดกา ๆ วับจค หมาย ด้วย
 มอชนนฉันท และรดกอบไปทวคว คดกาต่อจคหมาย
 ดงไว้ในกระเป๋นถ้อ เพราะยังไม้มีเวดทจระอ่านได้
 เกรงว้า ก้าตงอ่าน เมอ นายแจ้ง โผด เข้ามาจระ ด้ามาก
 คดกา รุ้ดกแปลกใจทเครอคากยอมน้าจคหมายนท ห้ชน
 น นเครอคากงรุ้ — เอะ — รุ้อะไร ? คดกาชยาก

ทราบว่ามีหมายสาวจะคิดว่ากระไรบ้าง? แน่นอน
 เครือคาคของรูเรื่องตดอดดแล้ว เพราะคิดกาตั้งเกดเต็ม
 เวลาที่ส่งจดหมายให้แะมองฉบับคาถัน ตกคาของ
 แม่หมายบอกขดีว่ารู — แะคงจะเวทนาจิงได้ กอดแะ
 จวบอย่างกรณา

“ฉันต้องกาให้เธอเป็นตด สาวของ ฉันจิง ๆ
 คิดกา ถ้าเธอมีความคับใจอะไรดะก็ — ฉันกรู้ตัก
 คับใจคับกับเธอ จงจำได้ว่าฉันเป็นมิตรของเธอ
 แะขอปดอบเธอด้วยคองใจ ฉันรักเธอมากทเดียว
 คิดกา”

คำพูด ของ เครือคาคได้ให้ ความอบ อุ้มแก่ คิดกา
 มากี่ มนุษย์เรา ถ้าผู้ใดให้ความปดอบโยนตดเวลา
 แะผู้ใด รับความ กรณาย่อมรู้ ตักชอบใจ อย่างตัพพะ
 แต่ถา แม่หมายสาวเกิดเป็นตัก แต่มารยามาทำค
 ษณตพุดานกนคายดะก็ คิดกาคงจะถำามาก
 เพราะตัพพะ ยังใครให้ความกรณาแะจงแะจิงเกิด

ก่ตั้งทำพิเศษ ค้นตรึงจากกรุงเทพฯ แรกได้ทยอย
 มากนเรอช้ ๆ แต่ท่านเจ้าคุณมาช้มาก เพราะพอ
 ท่านจะจนรถกพอดครบใช้นาจดหมายมาให้ และตาย
 มอทจาหน้าของเบมตายมอแปดก ท่านเจ้าคุณกร
 ทนทวาคงเบมของคตถา ฉะนนท่านจงจาตองอ่าน
 ก่อนมา

คตถาฉะม เวดางวาง พอทจะอ่าน จดหมายของท่าน
 เจ้าคุณได้ เธออ่านช้หลายครั้งทงเธอได้ดูบจดหมาย
 นนดวยความเปรมดช้ เธอรับเขยนตอบทท จด
 หมายม่ใจความวาคงน

“คฉฉนได้รบจดหมายของท่านแล้ว จดหมายของ
 ท่าน ได้ ทำให้ คฉฉนรู้ อะไร ชน อัก หลตาย อย่าง — และ
 ศัรฉฉนยัคะ และจดหมายนนให้ความด้ารายแก่คฉฉน
 มากมาย — ทงได้รู้ว่าท่านรักคฉฉน นนเบมดั่งด้าทญ
 ยง

ชาติ - เราไม่ควรจะเศร้าเสียใจใน การกระทำของเรา
 เลย เพราะเท่ากับพระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เราจับ
 กตภาพอันดีต่อวรรคครุทนต์ - ต่อไปเราจำเป็นต้อง
 ค้นหาเทวดา ดีของค หนงซงมี พระหทัย เพื่อให้ ช่วยเรา
 คือนำเรอวกของเราให้ผ่านหินโสโครกไปได้ ไปรด
 พังคินน้อยนระ - คินต้อง การให้ ท่านช่วย อะไร
 ดีกอย่างหนงคนน - รอย่าให้ท่านจงดู คินมากนั
 ในเวดาทพบกันนะ แต่กั ไปรดอย่าพูดกับคินมาก
 นั - เพราะมันจะทำให้ใจของคินงุ่น - ตามธรรมคา
 การฝนใจยากอย่แล้ว ไปรดกรุณาช่วยคินให้ได้
 ผ่านพ้นความยากคินนไปด้วย นระสนใจ - ถ้าท่านไม่
 ช่วย คินอาจทมิไม่โคกได้ - คินขอมอบชีวิตของ
 คินไว้ในมือของท่าน

คินนยนต์ ทงจะโค พบ มารดาของ ท่านและ พธาว
 ด้วย - แต่จะพบโคกใหม่ เมื่อใด หมน คินนรู้สึก
 ว่าคงไม่ลงมาก แม้การพบกับท่านคนนยังไม่ทราบว่

จะทำไมใจอย่างไรก็ได้ — คิดว่า คงอคงจืด หัวใจไม่ได้ —
ไปรตออย่าถามว่าคิดนได้ มอบชีวิตใจ ในมือ ของท่านนะ
คะ คิดนเชื่อในเกียรติและความรักของท่าน — เรามา
พยายามรักษาความศกนเถด คิดนกำลังจะพยายาม
ไม่รักท่านอยู่ แต่มันจะตั้งรับหรือ ?

ถ้าทคิดนคิดว่าไม่ควรจะ พุดอย่างท พุดมานเถย
ทจะไมพุดออกเถ แม่แต่คิดนไม่ควรใช้ไหม ? คิดน
ขอพุดออกนคิดขอให้ท่านทราบเถดว่า คิดนรักท่าน
คิดน”

พออาจนจบท่านเจ้าคุณกรบชนรทชบตรงไปท ๆ
พทของคิดน เพอรบประทานเถย อะไรจะเบน
อย่างไรทข้างมันเถด ขอแต่เพียงให้ได้พบคิดนท
แต่วกัน ในโลกมนุษย์ นมความดำบาคยากแก่น รัช
ของจนเคอของมากพออยู่เถด ฉะนนในเมอมีโอท
จะไดอุมความศบชาย ถกนคิดนท กเทากบได้ จนนทพ
เพื่อไดลบเถอนความยากดำบาคใจนท ประการ

ความคิดตรงกันอย่างนหะระ เขาว่ากามเทพกำลัง
 แผลงศักรมากถละ คินน มองเชียงคยก็ใครบเชญมา
 ชก เขาจึงคิดกาด้วยความประหตาใจ เพราะ
 เขาว่า คิดกาเปิดนไปมาจากวันก่อน อะไร
 หนอมาทำให้เปิดนไปไคตงเพียงน มองเชียงคย
 เคยคิดว่า คิดกากบท่านเจ้าคุณนพชอบพอกันมาก
 แต่วันทาไมจึงคิดเห็นห่างกัน ราวกับวาพงจะรุจกกัน
 “เห็นจะเดนมละครเดี้ยเดี้ยวละ ดูช่างผิดแผนก
 เอมามากมาย” มองเชียงคยคิด

การเตยงอาหารได้จบตง ขณะเมอนงพง
 ดนศรอย คิดกาคิดว่า ดนศรคนนอกจะปลตใจ
 มากไปตักหน้อย และตามขรรมคาदनศรวนหมกจะ
 ชอบเด่นเพตงรนเวง แต่ทำไมคินน คิดกาคิดว่าออก
 จะเค็ว่า และว่าตกว่าทรมานใจเธอมาก ทกตลกของ
 เพตง คิดกาว่าตกว่ามันทำให้เธอปลวตราวตวงใจยัง
 นก ท่านเจ้าคุณกนงอยู่ใกล้ ๆ แต่สำหรับความรูตัก

คล้ายกับว่านางอยู่ไกลกันคงห้ายร้อยโยชน์ เที่ยง
 ตนตนคล้ายกับจะ บรรยาย ความรัก และกรร จากกัน
 ทจริง ความรักควรเป็นความสดชื่นแทนใจนมากถาย
 เป็นเศร้าไปได้เจ้า เที่ยงเพื่องเบาดวงจวนจะจบ ท่าน
 เจ้าคุณได้ก้มลงมาพูดกระซิบกับคิดกาเบา ๆ ว่า

“ฉันได้รับจดหมายของเธอแล้ว และเมื่ออ่าน
 แดวยงรักเธอมากจนออก ฉมนันตทาทตามคำสั่งของเธอ
 เธอทุกประการ ขอให้เธอจงไวใจในตัวตนเกิด
 ยอดรัก ตาตะ แต่ไม่ใช่ตาเถยนะ”

คิดกามีได้ตอบแต่หัวใจเต็มแรง และจ้องดูท่าน
 เจ้าคุณอย่างไวอาตยเป็นครึ่งสุดท้าย แดวกจากกัน
 อนุรุธน นายแจ่งกับคิดกาภกตบกรุงเทพฯ

บทที่ ๑๐

ฝนตกตลอดวันในคืนที่ท่านเจ้าคุณมาถึง
บ้านกรุงเทพฯ ท่านเจ้าคุณได้โทรเลขมาถึงคุณหญิง
มารดาในนาทีสุดท้าย ซึ่งคุณหญิงมารดา จะเปิดย่น
ไม่ออกไปนอกบ้านมิได้ เพราะคุณหญิงศรีระกาญจ
ไต้หนัดใจกับสามี สตรีรักขเสียเขตว คุณหญิง
ศรีระกาญจนึกว่าจะไปรับประทานอาหารจนแล้วจะเสย
ไปชมละครที่ศาลาเฉลิมนคร คงหนักใจมเวตาพบกับ
ลูกชายน้อยนาทันก เมื่อท่านเจ้าคุณมาถึงได้เขาไปหา
มารดาในห้องแต่งตัวเลย

“ลูกรักของแม่” พดแล้วคุณหญิงก็กอดจูบ
ลูกชาย คุณหญิงดีใจที่โศกกับลูกชายจนเกือบจะร้อง
ให้ด้วยความบีบคั้น

“แม่สบายดีรึ ?” ฉันทับมาหาแม่แล้วใจระ
คุ่มแม่ของลูกสาวช่นอกมาก “นี่แม่จะไปไหนกันจ๊ะ ?”

“แม่จะไปรับประทานอาหารฉัน แล้วก็จะเคย
ไปดูละครที่เฉลิมนคร พอละครเลิกแล้วจะไปเล่นว่า
ท่งวนอมพรด้วย ลูกจะตามไปดูละครหรือเล่นว่าบาง
ไหม?”

คุณหญิงองค์ลูกชายแล้วก็ออกจะตกใจ เพราะ
หน้าตาของลูกชายเล่นว่าหมอง ชูบไปมาก ทำนเกรง
ว่าบุตรชายคงจะมี เรื่องอะไรที่ตึง ทนใจบ้างละกระ-
มัง?

“ลูกเหนื่อยมากแม่ บางทีจะไปดูละคร แต่
เล่นว่าไม่ไปละ เออพี่เขมอรนี่พออย่างไรบ้าง และ
คินนเขาจะว่างไหม?”

“แม่ใหญ่เขาเป็นหัวดีมาก อาจจะไม่ค่อยเคยหม
น คงแต่เอาทศยทแล้วมาเล่นตกเรื่อย เขมอรว่าจะ
รับประทานข้าวที่บ้านและจะนอนหัวคว แม่ได้รับ
โทรศัพทจากเขาเมื่อตั้งครุ่นเอง เขานึกคิดถึงลูกมาก
ถ้าวามาคงดีใจ”

“ถ้าเรานั้นจะไปรับประทานข้าวกับพี่ และ
จะไปพบแม่ที่โรงละคร”

ต้องแม่ ลูก พุด คุยกัน อยู่อีก ประมาณ สิบนาที
แล้วท่านเจ้าคุณก็ออกจากห้องไปแต่งตัว ครั้น
เกือบชนกับผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่
ท่านเจ้าคุณยังเบ๊นเค็ก ๆ อยู่ มุ่งดีใจมาก ดงกราบ
ท่านเจ้าคุณและกอดขา

“เหิม มุ่งคิดถึงท่านแทบใจขาดแล้ว คุณ
หญิงท่านกคิดถึง ช้อ เมื่อใดท่านเจ้าคุณของผ่องม
คุณหญิงบ้างหนอ ?”

“มีเมียออกแล้ว ? ก็ฉันจะขอแต่งงานกับมา
ผ่อง ๆ ก็อยากไม่ยอม ฉันเคยไม่เมียเพราะจะคอย
ให้มาผ่องยอมแต่งงานด้วยใจดี”

หม่อม “ดื้อบ่าวออกแล้ว ทอดหัว”

แล้วท่านเจ้าคุณก็ไปโทรศัพท์ถึงพี่สาว

“คุณหญิงเจ้าขา ท่านเจ้าคุณชอบไปหน่อย

“ทงพระเจาจะ บำวตใจ ทท่านเจาคณกตบมาบ้าน”
 ผองพูดแฉวทหวเราะ ผองไม่ชอบใในการทท่านเจ้า-
 คณจากไปนาห ๆ แตกไม่ชอบทจะให้ตั้งงานกับดู่มาถ
 เพราะผองเห็นว่า ดู่มาถเป็นคนหยงเกินฐานะ

“อ้อ ผองกเห็นว่าศัรณยผอมไปเหมื่อนกัน
 ร์? บคทเราได้ศวเขากตบมาถ้ว เราคองช่วยกัน
 ระวงทน้อย ถกจะคามไปคตระกรกับนิน”

คณ หยงศัร ณะควาญยง คงเบ็น ดศัร ทศัรชวย อยุ
 แมว่าอายุจะหาตบกว่าแฉวกคิ ยังทกระช่มกระชวย
 อยุ ผมทงอกมางแต่นอยเคมทท นนคณหยงได้
 ของเพชรพองาม ได้เสอดีเทาเงิน คณหยงแตงศว
 อย่างถกถ่มยแฉวออกจะศาวเกินอายุไปถักทน้อย

ระหว่างท่านเจ้าคณแตงศว ใจก็ว่นคคอยู่แค
 เพียงว่า เมื่อใดท่านจะได้พบคคกาทอก คคกาคงไม่
 ไปเห็นวำแน แต่อาจไปคตระกรได้ เพราะนายแจงคง
 ขยากจะพาคคกาไปอวดคณ

เอมอรภรรยาของคุณหวดวงนิตศาสตร์กำลัง
นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น เหมือนของชายมาดกทรงเจ้า

ไปหา คุณหวดวงนิตศาสตร์ไม่ได้อยู่ออกไปรับประ-
ทานข้าวข้างนอก ท่านเจ้าคุณตรงเขาไปจับพิงตัว
อย่างรักใคร่ ทั้งสองพูดคุยถูกคอกัน ธรรมชาติพบกัน

เอมอรมิได้กอดจูบน้องชาย เพราะคิดว่าแม่คงจูบ
แล้ว ทั้งรู้ว่าท่านเจ้าคุณไม่ใคร่ชอบให้ทำเช่นนั้น

“ดีใจที่ได้พบเธอ ต๋มายดี? กลับมานาน

เสียดกดี” เอมอรทกนองชาย

แต่ต่างก็พากันลงไปรับประทานอาหาร ทั้ง

ต้องคุยกันหลายร้อยเรื่อง เมื่อรับประทานอาหาร

เสร็จเรียบร้อยแล้วก็พากันเข้านอนในห้องนั่ง เอมอร

ของคุณของชาย อย่างเพ่งพินิจและเด็ดอกพูดชวนด้วย

เสียงอ่อนหวาน

“เธอได้มีเรื่องอะไรรำคาญใจนะ? เธอให้

พิงพิงไต่ไหม? เมื่อจะช่วยได้บ้าง”

“ช่วยไม่ได้ดอกพี่ ไม่มีใครช่วยได้ ฉันถูก
ไฟรักเผาอย่างหนัก เฮ้อ มันเป็นความผิดของตัวเอง
ฉะฉานจากตองทนกดุมไป”

“ผู้หญิงอีกแถวนี้ ผู้หญิงชนิดไหนกันอีกคะ
ญวน เขมร ดาว รี้?”

“ไม่ใช่ทั้งนั้น”

“นวดอนงค์ กลับมาจากหัวหิน เต็มไปด้วย
ข่าว”

“ใครอีกคะ หัวใจว่า นวดจะไม่หาความ
ว่าฉะฉานกตยเมหมายเครือคำเพื่อนรักของฉันนะ”

“เราไม่ได้บอกชื่อ และฉันก็ไม่ได้ถาม พี่ไม่
อยากให้น้องเล่าอะไรดอก ถ้าช่วยได้ เพราะพี่รัก
เคঁรามา มาก เมอเห็นน้อง เป็นอย่าง ทนอง เป็นอยู่เดียว
น้องเห็นจะต้องเสียใจอะไรมากระไร พี่อยากช่วยเธอ
จริง ๆ คุณแม่ชอกจะเดือดร้อนมากในเรื่องผู้หญิง
ซึ่งนวดอนงค์มาเล่าให้ฟัง นนเห็นเหตุระต่างกหัวงัด

เอาใจช่วยเธอทั้งนั้น เพราะทรงแม่ไม้ ต่าง ๆ
นี่”

“ทั้งพี่และพี่แม่ต่างคิดว่าฉันขายแป๊ะชวบนแป๊ะมอ
ไม้ ฉันน่าจะขายมากแต่แะแะกรักษาตัวเป็นแะ”

“คุณแม่นะรี ? ท่านจะไม่ยอมไว้ใจเธอ จน
กว่า เธอจะแต่งงานกับ ตูมาตี ตูทชกริชแต่ที่ท่านจึง
จะเห็นว่าเป็นคนดี”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเยาะดัง

“ตูมาตี ! ตายละฉัน ! ถ้าฉันให้ฉันแต่งงาน
กับผู้หญิงคนนั้น ฉันคงยอมชอกกับเขาได้เพียงหนึ่ง
ชอกตยัตะกระมัง ?”

“ศรัณยของพะจรก หรือชอตคัยกับผู้หญิงเป็น
รี ? เพียงตั้งต้นก เพราะพ คิดว่านางของพไม่เคย
รู้จักควารกเคยเสียดวยช

“ผู้เห็นจะหมายถึงแค่กอนกระมัง ? ทว่าฉัน
ไม่วางจากความรัก แต่กอนน พดกทเคบองแต่เดยงน-

เอมอรตั้งเกศ เห็นว่าท่านเจ้าคุณ พุดอวยงหนัก
 แน่นแฉะมกระแต่เสียงเคียดแค้น เอมอรรู้สึกสนใจ
 มากทเห็นท่านเจ้าคุณพุดอย่างจริงจังเช่นหม “เห็นจะ
 เกิดรักจริง ๆ หน” เอมอรคิดแต่ใจของน้องชาย
 เพื่อจะตรวจดูกิริยา แต่ก่อน ๆ ไม่เคยเห็นเจ้าคุณ
 น้องชายมีหน้าแค่วาเคย เคยรู้แต่ว่าผู้หญิงในสังคม
 ต่างรวมตลกกัน และน้องชายของเขมอรคอยเดียงหัน
 เต็มอ—แต่ครั้น รู้สึกแปลกมาก

“แล้วครั้นนี้จะทำอย่างไรต่อไป ถ้าเธอไม่
 รั้งเก็จพออุถามตรง ๆ ได้ไหม?”

“ได้ ถ้ามมาเถิด น้องก็กำลังอยากจะทำกุกคอยู่
 เพราะมันออกจรรยาสำหรับผู้หญิงคนดีของภคน”

“ผู้หญิงคนนั้น—เฮอ—แต่งงานแล้วใช่ไหม?”

“ใช่ กก พึงจริง”

“ครั้นนี้ เธอต้องการให้พุดลงเรื่องนศวย
 หรือไม่?”

“อ้อ แน่ซ่ะ”

“แต่เน่องต้องบอกพี่ ว่าเขาคือใคร และพี่จะพบเขาได้ที่ไหน ?”

“พี่จะพบเขาได้ที่ — ที่ไฮเตด ตำราญ อารมณ และเน่องต้องการให้พี่ช่วยกรุณา กับผู้หญิงคนนั้น พี่จะช่วยน้องได้ไหม ?”

“ได้นั่นอน พี่ต้องช่วยน้องของพี่เสมอ แต่เจอยังไม่บอกพี่ว่าเขาคือใคร ?”

“เธอ เป็นภริยามหาเศรษฐีตระกูล เพมทรวพย นายแจ้ง เพมทรวพย”

“เพมทรวพย” เออมอรพูดทวนคำแต่เธอ หลุดตา “เห็นจรงไม่ใช่—ง่า—คนชั้นเรา และอาจไม่ใช่ไทยแท้”

“อาจเป็นจีนหรือ ดาว ก็ได้ แต่ผู้หญิงเป็นไทยแท้ นวดอนงค์ นินทามัคแม่ ถ้าแอดอนงค์ไม่ใช่ภรรยาจรัชดะ ฉันเป็นเด็กคบขบเดียว”

“ศรัณย์ พรงนพจะไปหาผู้หญิงคนนั้น และ
ถ้าไม่อยู่ พรงนพจะเขียนจดหมายไว้เดะบอกเจริญมารับ
ประทานข้าวกลางวัน เขาไหม ? เราเห็นจะต้องเชิญ
สามีของเธอมาด้วยใช่ไหม ?”

“ถูกแล้ว ต้องเชิญสามีของเธอมาด้วย ขอบใจ
พมาก พตกรรณากับน้องเหตอเกิน”

ท่านเจ้าคุณโต๋คุย อยู่อกกรูหม่ง พอเม่นกฤษยา
แล้วก็เข้าไปดูละคร เมื่อเขมอรเหตออยู่คนเดียวแล้ว
เธอได้ถอนใจและคิดว่า

“ฉันคิดว่าผู้หญิงคนนั้นคงตัวด้วยดี จึงดีค
ตาของใจศรัณย์ — แต่ เห็นจะไม่ใช่ผู้มีตระกูลระ
กรมัง ? ที่จริง ศรัณย์ควรจะต้องงานกับผู้ชาย
เหมาะกว่า แต่หมั้นเป็นเพียงความคิดของคุณแม่
กับฉัน” พงศาวดี 19/10/2565

เขมอรนอนบนเก้าอี้ยาว และคิดอะไรค้อมีอะไร

ในเรื่องชีวิตของน้องชาย เอมอรแก่กว่าศรีณชัย
 เดียวเท่านั้น ฉะนั้นเราจึงตั้งชื่อมันกนคล้ายเพื่อน
 มากกว่าพี่น้อง ดังแต่เอมอรแต่งงานมาแล้วเธอกลาย
 เป็นคนสงบไปได้ มีความพอใจง่าย ๆ จะมีความ
 ด้หรือไม่นั่นเราไม่รู้ แต่ว่ามีความพอใจที่จะมี
 ชีวิตอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ครึ่งหนึ่งในชีวิตที่นาน
 มาแล้ว เอมอรเคยได้รับความชอกช้ำใจ คือเอมอร
 เมื่อยังเป็นสาวอยู่เคยรักผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อสุเทพ ชัย-
 ฤทธิ ผู้ชายคนนั้นแต่งงานแล้วแต่เดวทรามมาก คุณ
 หญิงศรีตระกูลเรียกผู้ชายคนนั้นว่า "จิ้งเหลนบ้า"
 เพราะมาทำให้เอมอรต้องเคียดกรอนไปตั้งสองปี ภาย
 หดจึงได้พบกับสามีคนใหม่ เพราะเหตุนี้แหละที่เอมอร
 เห็นใจน้องชายจึงได้พยายามช่วยเหลือ ด้วยอยากจะ
 ตอบแทนน้องชาย เพราะเมื่อตัวได้รับทุกข์คราวนั้น
 น้องชายได้ปลอบประโลมใจ และช่วยทำให้พ้นทุกข์
 ผ่านชีวิตมาได้

เมื่อท่านเจ้าคุณไปถึงโรงละครแล้ว ท่านได้
 ขอตัวขึ้นไปข้างบน นั่งใกล้ ๆ บอกรับชมมองเห็น
 มวยตลกบัลลูนมาดีโคถนัด ท่านเจ้าคุณเกิดยดเคืองดีเขยว
 ด้มาดีได้ และท่านรู้สึกไม่ชอบทนายชงน เมื่อ
 ฉากส่องโรงละครได้ปิดลง ท่านเจ้าคุณได้มองดู
 รอบ ๆ เพื่อกันหาคัดถา ท่านเจ้าคุณตั้งสยว่า ดูมาดี
 จะแต่เห็นท่านแล้วกระมังจึงทาทำดจจรด ดูมาดีเป็น
 ผู้หญิงทศอนชางจะช้วนและหน้าตาดีวยอย่างคนโบราณ
 ักวคค ตาเด็ก ริมฝีปากหนา ผมนางเส้นเล็ก ๆ
 หน้าตาดมจะกินหมากปากแดงมากกว่าทาดปัดคิก ถูก
 ตามองดูแล้วรู้ว่าไม่ใช่คนฉลาด ทั้งต้องการจะเห็น
 คนอมภูมิ ใครพูดอะไรก็ควไม่รูแต่กทาพยกหงกหงก
 ไป เป็นคนปมดอยเกินกว่าทจระยอมรบว่าควไม่รู
 แต่เป็นคนคณชางจะมอชจะกิน เพราะมรายได้เกือบ
 บัดแปดหมื่นฉนนี่ดูมาดีมาดีจงอยาก ให้แต่งงานกับท่าน

เจ้าคุณนักรู้ดีว่าชอบเที่ยวคดหนังกดตะครเพื่อพบ
 เพื่อนฝูง เธอชอบตั้งค้มกับคนชนสูง ทั้งเป็นคนหญิง
 ชอบมองคนด้วยหางตาเสมอ ถ้าใครที่ดูมาตมึงหมาย
 ว่าจะเค่งงานด้วยแถว ต้องเป็นท่านเจ้าคุณอมรภักทร
 กุดแน่นอน แต่จากที่แต่งตั้งอยู่นนคดา ยกชื่อว่า ไม่ค่อย
 จะคิดในเรื่องแต่งงานนัก เพราะเธอว่าด้วยเป็นสาวอยู่
 ทั้งว้าววยมทรพยเสียด้วย เวลาที่ไปไหน ๆ ดูมาต
 มึงใหญ่ชื่อคุณ นายส่งไปไหน ๆ ด้วย และเธอ
 เป็นคนชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ไม่ใคร่จะเชื่อฟังคำ
 ทักท้วงของคุณนายส่งสัก โดยมากดูมาตมึงชอบ
 ไปเที่ยวกับคุณหญิงศรีระราญ เพราะพูดคุยถกค
 กัน ดูมาตยังพยายามทำเป็นไม่เข้าใจในเรื่องท่าน
 เจ้าคุณอมรภักทรกุด แม่เอมอรเคยได้พูดเป็นปฤศนา
 ดักสองหรือสามครั้ง แต่ดูมาตก็ยังทำเป็นไม่เข้าใจเสีย
 ดูมาต และคุณหญิงศรีระราญได้แต่เห็น ท่าน
 เจ้าคุณแถวแถวเสมอเห็นท่านเจ้าคุณดกจากทง ทง

ต้องต่างกแน่ใจว่า ท่านเจ้าคุณคงเข้ามาในบ็อกซ์ของ
 คิวและต่างก็เตรียมตัวต้อนรับ ทุกคนในสังคมโดย
 มากคิดว่าท่านเจ้าคุณคงจะแต่งงานกับธิดาดี นั่นเอง
 เพราะทรงมารดาและพ่อผู้ชอบพอสันทกัน ไปเที่ยว
 ด้วยกันเสมอ เมื่อท่านเจ้าคุณได้เข้ามาในบ็อกซ์
 ท่านก็ทักทายด้วยกิริยาดีภาพ ครุ่นหงษ์มาหน้าเวทก
 เบ็ดขนซึ่งทำให้ท่านเจ้าคุณดีใจมาก เพราะจะได้
 มีโอกาสทำหน้าที่ตัวจนตัวบ้าง ท่านได้หยิบกตัญธิดาของ
 ครอบ ๆ เพื่อดูหน้าตาของหน้าตาที่ท่านพึงประสงค์ เป็น
 อนิวดาของท่านเจ้าคุณไม่เคยคิดจะครบหน้าเวทเดย หัว
 ใจของท่านเจ้าคุณเด่นแรงในเมื่อได้ประจักษ์ซึ่งพึงประ-
 สังก คิดกาบงอยู่กับธิดาและมดครนงชยด้วยอกคน
 หง ซึ่งท่านเจ้าคุณไม่รักที่จะให้คิดกาบงด้วยเดย
 เพราะศรัณผู้เป็นหญิง สนิตชอบพา นกทั้งเตยไป
 โทษ ๆ เสมอ คิดกาบงไม่เห็นท่านเจ้าคุณ ๆ ครุ่น
 กิดว่า ทำไมคิดกาบงไม่รู้จักกับศรัณผู้ได้หนอ ?

ท่านเจ้าคุณเกิดวอนทรนทรายชนมาทันที เพราะท่าน
 เจ้าคุณเป็นผู้ที่คนกับสิ่งมีชีวิตนั้นว่า ในไม่ช้า คิดกา
 กจะได้อะไรของสิ่งมีชีวิตที่คิดออกมาหลาย ๆ
 โคนที่ท่านเจ้าคุณเห็นประตูออกของคิดกาเปิด และ
 นาย คเชนทร์ไม่ได้อะไรมา และนายแจ่มถูกโหนงขวาง ๆ
 คิดกา โอ! อันตรายจริง ผู้ชายเช่นคเชนทร์ น
 เจ้าคุณอย่างร้ายกาจทีเดียว ท่านเจ้าคุณเห็นคิดกาหัน
 ไปยิ้มด้วย—“ผู้ใด เขวคงเคยพบกันมาแต่—” ยิ้ม
 คือนรบชายเจ้าเดอราย—“ตายละมิดกาเกิดกว้างขวาง
 ในสังคมไปทั้งแก่โหมแต่กับนั้น?” — ท่านเจ้าคุณคิด
 เต็มใจที่ท่านยังคงขบขึงควอยุค หิวหนอก ๆ ที่จริง
 ศวรวบกดบ กรุงเทพดงใน เมื่อคิดกาถับมากรุงเทพฯ
 เพื่อจะได้มากอยระวงม ให้เที่ยวคน กับคนอื่น มากมา
 นก เวदान... ถัดมาได้อันมาเห็นหน้าท่านเจ้าคุณ
 เขวคงจะตกใจ เพราะหน้าท่านเจ้าคุณ ดูราวกับ
 เตื่อ

“ฉันคิดว่า เธอควรจะได้ผู้ชายคนนั้นและตั้งกต
 ใจ เพราะเขาเป็นคนกว้างขวางมี นัยมกัณหมาก โน้น
 เขาั่งอยู่ในบ่ออกซตรงกันข้ามโน้น”

นางขใจ เพียรพนัช พดกับคิดกาเดะชให้
 คิดกาตทานเจ้าคุณอมรภักทรกุด ชังกาตงจวมอกกับ
 ต่มาตอย

“คะ ขอบพระคุณที่บอกให้ทราบ”

“ท่านเจ้าคุณผู้ โกรมาก เราจะแต่งงานกับ
 ต่ภาพดศร ทนงอยุ่ที่ในบ่ออกชนพยงใจเดา ผู้หญิง
 คนนหรววยมากในด่มยนี้ เขาขอ ต่มาต ต่ตชกรษ
 ดินเคยชศวทานเจ้าคุณอมรภักทรกุดให้ ใครใคร ด่เด่มอ
 เพราะทานเป็นผู้ชายตม ตระกุดตและทหน้าตาด้วยทงเป็น
 ไทยแท้ ๆ”

“ท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด ? เราเคยรู้จัก
 กับทานแถวทหวน ใจเดาทกรก” นายแจ้งพดอย่าง
 โย้อวด “ท่านเจ้าคุณได้รับประทวนข่าวกับเราท

“หัวหน้าคนก่อนที่เราจะคบมากกรุงเทพฯ ด้วย ไหม
ท่านอยู่ที่ไหน?” นายแจ่มพูดเสียงดังอย่างภูมิใจ

“เธอรู้จักกันเสียแล้ว? ฉันอยากเป็นคุณนะ
นี่ให้เตยเถอะสิ คุณเฮอ เขาเหมาะสมกันนะ สู้มาดี
กับท่านเจ้าคุณนี่” ขุนใจพูดพล่ามตามแบบผู้ชอบคุย
เธอพูดคล้ายกับว่า “ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ ในสังคมเป็น
ต้องอยู่ในกระเป๋าคือของเธอทั้งนั้น ขุนใจเป็นสัตว์ที่
เหอคนความหาวางขวาง และชอบกระจายข่าวเป็นที่สุด

“คะ เขาเหมาะกันมากตามท่านว่า” คิดกา
พูดสั่นไป แต่ในใจคิดออกอย่างหนึ่งซึ่งตรงกันข้าม
และคิดการรู้งานไปทั่วตัว หรือคิดกาขอไปหมด
ไม่ได้ยินตนใครเลย เธอพยายามบ่มมือเพอปลอดคดี
ให้เป็นปรกติ “แต่เขาจะแต่งงานกันไม่ว่าง ๆ นหรือ
คะคุณขุนใจ?” คิดกาถามอย่างหน้าเฉย

“ฉันยังไม่ทราบแน่ แต่เขาคิดออกกันมานาน
แล้ว แต่เราก็คงเป็นพหุเขาใจกันแล้วทุกคน เพราะ

เขามักจะไม่ไปไหนมาไหนกับคุณหญิงมารดาท่านเจ้าคุณ
เสมือ”

“ผู้หญิงคนผู้ใหญ่นั้นในบ่อขุ่นนี้ คือมารดา
ท่านเจ้าคุณนี่คะ ?” คิดคำถาม

“นั่นแหละ คุณหญิงศรีระชาญมารดาท่านเจ้า
คุณนะ ท่านแต่งตัวตามแบบแผนเสมือทีเดียว ท่าน
เป็นคนหญิงนักไม่ค่อยยอมจะรู้จักกับใคร ซึ่งไม่ใช่คน
ชั้นเดียวเลย ความจริงเขาเป็นลูกพวกรุ่นของกับมารดา
ของสามีของฉันทนเหมือนกันนะ ถ้ามีโอกาส ฉันทนจะ
แนะนำให้เธอรู้จักเอง”

“เป็นคน ด้วยแต่ ออกจะ ะไรได้ อยู่สัก หน่อย ”
นายแจ่มของคคุณหญิงศรีระชาญ แล้วนายแจ่มก็
ได้เพราะเคยเห็นจรดผ่านกันบ่อย ๆ เมื่อนายแจ่มยัง
เป็นเด็กและชายของอยู่ ที่ร้านชานานมาแล้ว

คิดถามไม่ได้ถามว่าอะไรอีกและพยายามจะแต่
ทบทวนเวทละครเท่านั้น เธอซาเองหวังตาเห็นท่าน

เจ้าคุณ กาดัง ต้องกตัญญู ต้องมา ทางเธอ — แต่เพียง
 มันไม่ใคร่เปิดว่าอะไรโดยเด็ดขาดจะแต่งงาน กับ
 สุมาน — คิดการคิดว่า ท่านเจ้าคุณไม่ได้เป็นอะไรกับ
 เธอเลย — ชวแต่ท่านเคยพบกับคิดกา — แดนไหนแหละ —
 กับออกพูด — เปิดยื่นเป็นคำพูดไม่จริง มันก็ได้
 เหมือนกัน — ไม่จำเป็นจะต้องพูดจริงเล่นมือไป คิดกา
 รู้ดีก็ไม่ชอบนางชวใจ เพราะเขาพูดคล้าย ๆ กับว่า
 เรื่องที่เขาเดานั่นเน้นความจริงแน่นอนแล้ว — ในโลกนี้
 มีอะไรบ้างที่แน่นอน ไม่มีใช่ไหม ? มันจะเป็นไป
 ได้บ้างไหมหนอ ? ที่ผู้ชายรักอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งแล้ว
 ไปแต่งงานกับอีกคนหนึ่งในเวลาเดียวกัน เห็นจะเป็น
 ไปไม่ได้แน่นอน — ถ้าเช่นนั้นแล้ว คิดกาก็ไม่ควร
 จะยอมมองเฉียดไปทางบ๊องช่นนเลยเป็นอันขาด เดอ
 เหลือเกิน

ต้องบ๊องช่นในโรงละครนเต็มไปด้วยความวิเศษ
 ต่างกันต่างเค็ดช่นไม่ด้วยความอัศจรรย์ ทุกครั้งก็

คิดการดีกว่าท่านเจ้าคุณมองมาทางเธอ คิดถากหิน
ไปพบกับนายคเชนทร์ คิดกาพยายามคุยเรื่องคนตรี
กับคเชนทร์ และนายคเชนทร์ก็มาฟังอย่างตั้งใจ
ดังนั้น แต่ในดวงใจของคิดถากหินนั้นจะระทมปวดร้าว

“คเชนทร์ เธอเห็นไหม ท่านเจ้าคุณอมร-
ภักทรูกดกลับมาแล้ว รู้ไหมว่าทำไมเขาจึงอยู่ที่หัวหน
น่านนี้ ? ฉันได้ยินว่า—ง่า—” นางชูใจก็มา
เข้าไปกระซิบกับคเชนทร์เบา ๆ แต่คิดถากหินได้ยิน
ว่า “เขาชอบดอกไม้ที่ไม่ดี” แต่ทว่าต้องให้วระ
ถน

คิดการดีกว่าเกิดยุคกรุงเทพฯ เพราะเต็มไปด้วย
มนุษย์ชนดป่าเถื่อน ๆ ชอบพูดอะไรที่โหดอน
เคียดแค้น นินทาคนอย่างชัดเจนน เธอเห็นหน้าไป
นายแจ่ม ซึ่งหน้าของนายแจ่มแต่ก่อน คิดถากหินมอง
ด้วยความเค่ง่า แต่เดี๋ยวนี้ เธอมองด้วยความกรณา
“ทริกรเธอไม่ดีมายั ? หน้าของเธอชดมาก

“อยากกลับมาบ้านรึ ?” นายแจ้งถามภรรยาด้วยความ
รัก

แต่ คิดกาไม่ยอมกลับมาบ้าน เธอพยายามรวบรวม
รวมกำลังสติใจให้เป็นปกติ และเมื่อมาหน้าเวที
ก็แสดงเชือกคยได้อย่างรวดเร็ว ท่านเจ้าคุณรู้สึกดีใจ
ที่ใครเขามาตลอดครคนนแต่ละนั่งใหม่ออกซิ น ครนจะถู
ออกไปก็จะแยก วิชาจากของพดคยออกก่อน

“แหม คนนคนนมากจริง แต่ก็ไม่มีคนแปลก
หน้าออก ซ้ำ ๆ เกือบทงน” ถ้มาถพด และก็เป็น
คำพูดที่ซำซก ๆ คราวที่มาตลอดครด้วยกัน

“จะ” ท่านเจ้าคุณตอบเพียงเท่านั้นเอง

“อันอากาศไม่สู้จะดีนะละ ทำให้ละครสนุก
น้อยไป” ถ้มาถพด

ท่านเจ้าคุณมิได้ตอบ เพราะมริจะตอบว่า
กระไร ที่ท่านเจ้าคุณไม่ทราบว่ ถ้มาถจะพูดเพื่อ
ประโยชน์อะไร อย่าพูดจะดีกว่า ถ้าไม่มรื่องจะพูด

การพูดดังนั้นก็ให้เป็นคำพูดหลุดออกจาก ปากและ
 โถมตอยอย่างนั้นแล้ว อย่าพูดเลยจะดีกว่า เพราะมัน
 บอกว่าดวงใจนึกเกินกว่าที่จะหาเรื่องมาذنทนาได้ และ
 ทำให้คู่สนทนาเบื่อรำคาญเปล่า ๆ ผู้หญิงชนชั้นหรือ
 ทมวรรคากบพธำวคคจะให้แต่งงานด้วย ไม่แต่งงานจะ
 ตกว่า ท่านเจ้าคุณมองดูดีมาด้วยความเวทนา เพราะ
 ว่าเขามรูปร่างเป็นมนุษย์ผู้หญิงเต็มตัวของขนาดตั้งเท่า
 นั้น "น่าสมเพชนัก" ท่านเจ้าคุณถอนใจเบา ๆ
 แล้ววกคกงคนมองคิดถกาค้อไปอีก "ไม่มีตรงไหนที่จะ
 เทียบเทียบกันได้เลย เอ๊ะ มีใครมานั่งคคมคิดถกาค้อ
 แล้ว น้องชายนางสุใจเขามานั่งอกุคนหนึ่ง แยะจริง
 เจ้าคนพทตงอย่างยอดเยี่ยมทเดียว นางสุใจพาพวก
 เขามาถอมคิดถกาค้อเพื่อเกาะกนเป็นแน่" ท่านเจ้าคุณ
 เคียดแค้นนางสุใจเขามากมาย ระหว่างพธำวคคได้
 ถึงเกิดเห็นว่า ท่านเจ้าคุณชอบมอง ไปทาง บัชกร์โน้น
 บ่อย ๆ เธอจึงหยิบกตถองมาต้อองคู้บั้ง

“ท่านคะ โปรดตบหญิงที่บอกชโน้นหน่อยค่ะ
 หน้าตาแปลกและเป็นคนที่เรายังไม่เคยพบมาเลย คน
 ที่ชื่อโฮมกตเม็ดใหญ่ นั่งติดตรงโถ่ง่าโน้นนี่ค่ะ ไซ้
 มุกตเทหอรอปดอมนะ เธอเป็นใครกันนะ มากับชรูใจ
 ด้วยค่ะ” ชมาตเรียนกับคุณหญิงดะควาญ

ท่านเจ้าคุณรู้สึกฉงนทโดยนคำพูดเช่นนั้น ท่าน
 รีบตบชนจวกเถาย และบอกว่าจะต้องไปหาเพื่อนแถว
 ก้อออกจากบอกร์ไป คิดกาเห็นท่านเจ้าคุณตบจาก
 บอกร์โน้น เธอรู้ทันทีว่า ท่านเจ้าคุณจะต้องมาหา
 เธอคงหนีเธอเตรียมตัวรีบโดยห้ามการคนเตนใจ เมื่อ
 ท่านเจ้าคุณเ็นต์มา คิดกาทคอรบด้วยอชยาศัยค
 และอย่างธาเย็น - เดือดไม่ ชนหน้า - เกมไม่ แดงเรื่อ
 อย่างเคยเป็นมาแต่ก่อน เมื่อเจ้าคุณกมศัระชะเธอ
 ก้มตอบ มิได้ขมข้มอย่างแต่ก่อน ท่านเจ้าคุณรู้สึก
 แปลก ทำไมคิดกาจึงเบียดยไปไคดังเพียงน ดวงตา
 เบียดยจากมชวค้อย่างเคย “อ้อ เขาใจละ คิดกา

คงจะมีคปประตงวรภคเบคปครวมแอกทพจรจก ถาน
 เจ้าคุณคิด และตั้งสัยว่า อะไรเบนเหตุททาให้ดตก
 เป็ดยนไปอยางน

นายแงงัดคยงควมเหตคนตนโค เขาคใจท
 ถานเจ้าคุณมาทา นายแงงคนวาควโคมเกยตรจก
 ธิบถ่านชนนางช่นนและถานโคกรณามาหาคว เขาพค
 ชนควยเตยงอนคังเพวระคองการจะเตน

“ ถานเจ้าคุณอมรภทกรกครบ เชิญนงครง
 นเกิด ” นายแงงพคอยางกรคอรอรน และทาเบน
 ไม่นใจกับบรชคองคนชงนงอยุเคม นายแงงดกชน
 จากเกาอเพอคอนรบทานเจ้าคุณ คงนนคภทบรช
 คองคน กคกชน และออกจากบอภช ไปเพอ ให้ทานเจ้า
 คุณโคมทง ถานเจ้าคุณนงคงชางคองคคกกา นาง
 ชุใจเกคควมไหวพรบชนมาทท เมอเห็นทานเจ้าคุณ
 เขามา เขาจงหาโอกาศคยกับนายแงงเรองชุระภคการ
 ค้าของเขา เพวระนางชุใจหวังวาควคองจะโคเกิด

ประโยชน์จากมหาเศรษฐีคนบางบนแน่ ทั้งเป็น

เวลาทักทายของนายแจ่มจะไม่ตอกรูเรื่องทศคุณนวดวย

คิดทักไม่พยายามจะหันหน้าไปมของตุ่ท่านเจ้าคุณ

เดย แต่ท่านเจ้าคุณหายอมไม่ท่านชะโรงคักกมเข้าไป

พูดควย

“ฉันได้พบกับพ่อตัวของคุณแล้ว และพ่อของกำร

จะพบเขมจาก ฉันได้บอกทักยพว บางทพร่งน คง

จะเหมาะที่จะไปพบเขอ ๆ จะอยู่บ้านเวลาย้ายได้

ไหม?”

“ค่ะ คงได้” คิดทักอยากหันหน้าไปตท่านเจ้า

คุณแต่ถามว่า ‘จริงหรือชาวถนนระชาการแต่งงานกับ

ผู้หญิงซึ่งกาดงตองภตองเพงมาคูกทางนนะ’ แต่คิดทัก

ก็เกิดความมานะชนมาไม่ฮยารพูดให้ท่านเจ้าคุณทักใจ

ท่านเจ้าคุณ เกิด ความ หมคตฺข ฮยาร เหตุอดน

ท่านได้พยายามพูดคยหลายเวอช ท่านได้เตาถงนาย

รอยเอกคนตกบเคระศา แต่ติดากตอขบบางเป็น
 ประโยชน์ ๆ จนท่านเจ้าคุณสุดที่จะทนได้ ท่านจึง
 กระเียบเกาเอาไป หึดและระโงกควักกระชบที่หลุดกา
 ว่า

“มีเรื่องฮาไร ? โอ พระเจ้าช่วย เธอทรมาณ
 ฉนั้น ๆ ได้ทำอะไรผิด?”

“ไม่มีอะไร” คิดถายังคงตอบสั้น ๆ อีก เธอ
 คิดในใจว่าเธอไม่มีผิดอะไร ที่จะไปถาม ท่านเจ้าคุณ
 ในเรื่องที่ท่านเจ้าคุณจะแต่งงานนั้น เจ็ดวันเจ็ดคืน
 ที่ได้จากกันมาแล้ว มันควรจะตอ้งแต่งงานไปเสียที่
 และ ทงเธอ ก็มิ ได้เป็น อะไร กับท่าน เจ้าคุณ เลยด้วย
 คิดกาคิดว่าจะ ไม่ยอม ให้ท่าน เจ้าคุณรู้เป็น อันขาดว่า
 เธอโกรธเคืองด้วยเรื่องอะไร

ท่านเจ้าคุณเขามือต้งลงไป ในกระเป่าเพื่อจะหยิบ
 ชองบุตร เพราะในชองบุตรนมีจดหมายของบิดกา
 อยู่ในนั้นและท่านได้เอาคิคควไปด้วยเล่มอ ท่านเจ้า

คุณหยิบจดหมาย มาดูเพื่อ ใ้ได้แน่ใจ ว่าท่าน มิได้ฝันไป
 และติดกาใต้เขียนจดหมายถึงท่านจริงๆ คิดกาชำเถียง
 ดูเห็นของแตกต่าเงินอ่อน ซึ่งเต็มไปด้วยความรัก
 ของเธอ ๆ ใจเต็ม

“ผู้หญิงทงอยู่ในบอกรสนนเบนมารดาของเธอ
 กระจก? ท่านส่ง่างามมากนะคะและผู้หญิงออกคนทงน
 ก็ช่วยมากด้วยดีมกนทงบอกรสนน”

“จะ ใช้ นนคอบมารดาของฉนส่งผู้หญิงออก
 คนทงนหรือ ส่งมาดี สุกซริกซ์ ซึ่งโลกและมารดา
 ของฉนคศว่า ฉนควรรจะแต่งงานด้วย เจ้าใจรักเงิน
 แจ่มแจ้งคหรือยังคิดกา?”

คิดกาไม่ตอบว่ากระไรด้วยเธอรู้ดีทงาย เธอ
 ไม่ควรรจะส่งดีท่านเจ้าคนเคย เห็นจะเป็นด้วยแรง
 อมปากของนางซุ ใจนั้นเองททำให้ดวงใจของเธอยังไป
 แหม! คำพูดของมนุษย์ นปลดทความระเวงส่งดีได้
 เป็นอย่างดียง คอไปคิดกาจะคองระวังปากของ

มนุษย์ให้มาก คิดทำไมทนคิดว่า นกคความอดจำซึ่ง
เกิดขนาจากใจ

“แต่ฉันขอจะแต่งงานกับเขาเมื่อใดคะ ? เขา
ช่วยฉันคะ ?”

“ตัดแต่แค่เช็ด ชีวิตไม่ใช่ของฉันนะ” ท่าน
เจ้าคุณปลื้มใจที่ท่านเดาถูกว่า นางชูใจคงเผยแผ่ข่าว
นั้นแก่บิดาแล้ว ถูกดึงความประสงค์ของท่านที่ท่าน
ได้บอกออกไปอย่างจริงจังทำให้คิดการใดทนท้อชาว
โจยนั้นไกลจากความจริง นางชูใจนั้นปลดปล่อยข่าวเร็ว
กว่าหนังสือพิมพ์มาก

“จะให้คิดฉันตั้งระคะ ?”

“ก็เธอถามทำไม เมื่อร้อยแล้วทุกอย่าง หรือ
เธอกคิดว่าฉัน เป็นคน ทพค ความจริง ไม่เป็น ยิงนร ?
เวลาเจ้าควนหนเธอฉันใดก็ระมัง ? จึงดเบดิยนไปมาก
เสียใจที่เธอมีความ จำฉันนคและ เสียใจที่เธอ เธอชาว
เทวดาไหน”

“ขอโทษค่ะ” ดิดกา รูดอกเดี่ยวใจและอายทศวิ

หุเบา ค้อเตนไปจะไม่ขอพึ่งคำพูดของใครอีกเลย คำ

พูดชนิดต่อความระแวงตั้งตั้งยืนบาดใจมาก ดิดกา คิด

ว่าจำเป็นจะต้องตำราภาพผิดกับท่านเจ้าคุณเดี่ย “ยก

โทษนะคะ ดิดน-ดิดนควรจะรูดอกเดี่ยวใจในความสุจริตของ

ท่านเต็มอ — แต่—ดิดนกดบเกิดขยค ผู้หญิงคนนคะ —

เกิดขยคตง ๆ ที่ยังไม่โตเคยพูดกนเคย บ้าไหมคะ?”

“ดิดกา ดิดนจำต้องขอวิงวอนเธอจากใจจริง

ขออย่าให้เธอมีความสงสัยเช่นนอภนะ เราทั้งคู่กน

ด้วยหัวใจ เหตุใดนเธอจึงจะยอมให้ปากมนุษย์มาดบ

ความจริงไปได้ ถ้านนเป็นอย่างที่เธอสงสัย ดิดนจะ

ต้องออกแตกตายเป็นแน่ เพราะเท่ากับเป็นคณทรยศกับ

คณเอง เธอไม่ควรจะต้องเศร้าใจเลย”

“ดิดนเศร้าและเจ็บปวดตมมาก แต่—โอ—อย่า

พูดอีกเลยคะ—หยุดเถิด พูดถึงคณทรยศกนคกว่าคะ หรือ

จะพูดเรื่องอะไรก็ได้ ขอแค่อย่าพูดเรื่องส่วนตัวของ
เราเลยนะ”

ท่านเจ้าคุณได้เปิดยื่นเรื่องทบทม์ ท่านคุยเรื่อง
เหตอ ๆ วิชา ๆ วิชา ๆ จนทำให้ได้หัวเราะกัน แต่เมื่อ
มานหน้าเวทีเบ็ดขันธ์ ท่านเจ้าคุณก็ได้ถุกถัดบไปนั่งที่
บอกรของมารคาของท่านค้ำเคิม ท่านเจ้าคุณรู้สึก
อึดอัดใจ ในการทคองมชวด อยู่ดวยการ หดขกตวงน
ท่านอยากทราบว้าเมื่อใด การหดอกตวงน จะโดยุคกน
เดี่ยทหนอ ?

“คุณหญิงคะ ศรัณยรจกกบดตวรผู้หนดวยคะ
เขานั่งคุยกันใหญ่ ถ้าจะสนทนกันมาก” สุ่ม่าต
พู่ ระหว่างทท่านเจ้าคุณอยู่ทบอกรของดิดกา

“ศรัณยรจกคนทกคนในเมืองไทย ไหนขอ
ยมกตองฉนหนชอซี แหม ! ผู้หญิงคนน้า คองชางจะ
ดวยนะ ด่วยไมใช่เด้นทเคี่ยอ เขอคิดเช่นมันใหม่?”

“ดวยรคะ ? คีนีฉา ชางมาก และด่วยอยาง

ชนต่างชาติ เราหนจะต้องสืบถามดูว่า เขาคือใคร

ต่อมาถวเอนกระวาย

ขอนเบนขี้สำคัญเพราะทุกคนในโรงละครต่าง
ก็อยากรูกนอยทุกคนจำ คิดกาชื่อใคร ผู้หญิงต่าง
ช่วยหน้าใหม่ และขี้สำคัญก็คือไข่มกต์เม็ดใหญ่ขึ้น
แรงต้งเต็มความอยากดูอยากเห็น ใหมากจน ยัง
เห็นนางสุใจประจ้อประแจเซ่นหน ยงท่า หักนทวายคน
สนใจ เพราะถ้าไม่ใช่เศรษฐีแล้วนางสุใจไม่สนิทชิด
ชิดด้วยเบนเน

เมื่อกำนเจ้าคุณ โคกถบเขามา ในบอกรูของ
มารดาแล้ว ต่อมาถกแรมชกถามตามเคยออก เพราะ
ถ้าเผื่อญมีใครแปลกหน้าทสุมาดไม่รู้จัก เธอก็นักจะซัก
ถามท่านเจ้าคุณตงนเต็มอมา ท่านเจ้าคุณตอบแต่ว่า
ผู้หญิงคนนั้นเป็นภริยามหาเศรษฐีคนหนึ่งเท่านั้น

บทที่ ๑๑

วันรุ่งขึ้นเอมอรได้ไปหา คิตกาดังที่ได้สัญญา
ไว้กับน้องชาย เมื่อเอมอรไปถึงหน้าเวด้า ๑๕ น. เอม-
อรนั่งคอยอยู่ประมาณห้า นาที คิตกาก็ออกมาพบ
ห้องนั่งรับแขกไปด้วยดอกไม้ และมีของวางอยู่ตม
ตามชน และของวางอยู่บนถาดนมสดปทงต้น เอมอร
รทททว่า คิตกาคงเป็นคนมรณนยมดี

คิตกา ได้เดินสำหรับออกไปจนรถเขยง คิตกา
ไผ่เข้ามาด้วยความสง่าไม่มีท่าเขินเคอะเดย เอมอร
มองดูด้วยใจนิยมในความงามของคิตกา แม้ว่าคิตกา
จะเกือบางเธอคิดว่าไม่มีใครจะจับได้เพราะความงาม
ของใบหน้าจะกลบตบความเก๋ได้ต้น เอมอรรู้สึก
เห็นใจน้องชายทันที

“แหม ! ฉันเคราะห์ที่จริง ๆ ที่ได้พบเธอ แรก

เกรงเธอจะไม่ชอบ น้องชายของฉันได้แต่งงานเธอให้ฉัน
 พังมากเดี๋ยวนี้เกิดขอร้องเธอ เราคงคุยกันบน
 เกอ นิดใหม่ ? หรือว่าเธอจะมีธุระรีบออกไปข้าง
 นอก”

“นั่งคุยกันได้ค่ะ การออกไปชมรถเกยงาน
 ไม่ไปก็ได้ ท่านกรุณาเข้ามาเยี่ยม ดิฉันขอ
 พระคุณ”

ในสมองของดิฉันคิดว่า ถ้าศรจะรีบร้อนน้อง
 ดาวรองท่านเจ้าคุณอย่างไรก็ทำให้เอมอรชอบด้วย
 เพราะรู้สึกว่าเอมอรต้องเป็นมเหสีใจดี ต่างต้นหนา
 กนด้วยเรื่องต่าง ๆ ในที่สุดเอมอรเอ่ยขึ้นว่า

“ขอโทษ เธอมาจากเชียงใหม่ใช่ไหมคะ ?”

“หามิได้ค่ะ ดิฉันยังไม่เคยไปเชียงใหม่เคยด้วย
 ข้าไป ดำรงรองคนชกระเคยอยู่ตามปางสามปี”

“หลายคนคิดว่าเธอเป็นชาวเชียงใหม่”

“เห็นจะเป็นด้วยฉันน้อยหัวเมืองมาก เพราะ

คุณพ่อท่านอยู่ตามแถวบักขี้ไต้เต็มอไม้ใครจะได้เข้ามา
กรุงเทพ ฯ”

“อ้อ ถ้าเซนนนเชอกคงยังไม่ใคร่จะรู้จักกรุง-
เทพ ฯ ดินะซี”

“คะ ฟังเป็นครั้งแรกก็ตดินนมากรุงเทพ ฯ ยัง
ไม่ใคร่จะรู้จักกับใครรู้จักเหงา ข้าฝนยงตกเบื้อยเช่น
นี้ ทำให้ใจเค็รณะคะ คงแตณนมาถงพงวนนแหะท
ฮากาศคี”

คือไปนเอมอรก็ถามว่า ดิดกา คงใจจะ ทำอะไร
บงก ดิดกาตอบว่า จะเที่ยวแะอยู่ทกรุงเทพ ฯ สัก
ต้องตามอาทคยแลจะไปหิวเมือง เพราะนายแจะจะ
ต้องไปคงานของเฮ แะบางทีจะถับนมากรุงเทพ ฯ
อีก ดิดกาได้ชมนางขใจว่าเบ็นคนใจดี ได้พาเธอไป
คอะไรหัดายแห่ง คนนจะไปเต็นรำทบ้านคุณหญิงขง
เฮมออกว่าเบ็นงานใหญ่มาก”

“อ้อ งานทบ้านคุณหญิงประคัย บิคัพนระนะ

รี? งานที่บ้านนมแตกมากเต็มอ ครงนไดยินว้าจะมี
เจ้ายอนซ่งเต็ดจมาเขยมกรุงเทพ ๑ เต็ดจมาด้วย”

เอมอรรู้ว่าคุณหญิงประดับเป็นญาติกับชูใจ

“ใช่แต่ัวคะ คุณชูใจบอกว้าจะมีเจ้าเต็ดจ
ด้วย”

“เฮอ เธอต้องเตนรากับศรัณยนะ เขาคงจะ
ไปแน่ เพราะคุณหญิงประดับจะเว้นไม่เซี่ยศรัณย
ไม่ได้ละ น้องชายของฉนเตนร่าค้มาก” เอมอรเอ่ย
ชอน้องชายคัง เพราะเธออยากจะดังแก้คุดหน้าของ
คิตกา

พอไดยินชอศรัณยเขาเดอดไคเถนขนหน้าของ
คิตกาจึงคังความคาคคิของเอมอร “เตนร่ากับ
ศรัณย” ดวงตาของคิตกาคนเตนเตแเดวคกถายเบน
แก้ร่าละพุดว

“ฉนคิตวาคฉนจะไมเตนร่าเตยเตะกะ ตำมของ

ฉันเป็นคนขี้โรค ฉะนั้นเรากำลังใจว่าจะไปอยู่ที่นั่นคนเดียว”

คิดภาตของไมเคิลรักกับเจ้าคุณอมรรักษ์ทรหด—เพราะความดำริว่าฉันนั้นไม่เหมาะสำหรับคิดภา—คิดภาไม่ควรแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำไป

แอมอรมองคิดภาอย่างเพ่งพินิจ “ด้วยปลาดิบอะไรอย่างนี้” ทั้งสองต่างพอใจกัน แอมอรอยากจะเหมือนน้องชาย เพราะเธอคิดว่า ผู้หญิงอย่างคิดภา ใครจะเกลียดใครได้ดังคอ และคิดภาคิดว่าเธอจะต้องรักแอมอรให้มาก เพราะแอมอรเป็นคนที่มีใจดีตามนุษย์ เมื่อแอมอรตากดิบไปแล้ว คิดภาจะไปรับรถเที่ยวตามเคย ระหว่างทางที่นางรถไปนั้นคิดภาถามถึงแอมอรอยู่เรื่อย เป็นครั้งที่ไม่มีใครจะด้วยแต่เบนพูดแทนน้องชาย แอมอรได้เชิญให้คิดภาไปรับประทานข้าวกลางวันที่บ้านทรงน และคิดภาตอบว่าฉันจะไป ถ้าถามไม่เกิดไม่สบายตัวจนมา แต่คิดภาที่ใจว่า

ได้ไป เพราะ ถ่าตำ รุกง คนใจท โคตบกับ ผู้ม ทรกุด
 เอมอรบอก ว่าอยาก ให้คิดกาได้ รุกกกับตำของเธอ
 และเพื่อน ๆ อีกด้วย

ขณะที่เอมอรขรนรถกลับมานเธอได้พบเพื่อนเก่า
 ของเธอคือ นายพนครพนยซึ่งเพื่อน ๆ เรียกชื่อเล่น
 ว่า 'หน้อย' เอมอรหยุดรถรับและบอกว่ามีธุระจะ
 พักด้วยและอยากจะปรึกษา เอมอรต้องการจะเล่า
 เรื่องของน้องชายให้หน้อยฟังเพื่อฟังความคิดเห็นของ
 หน้อยซึ่งเธอคิดว่า เขาเป็นผู้ชายคงมีความคิดเห็นดี ๆ
 หน้อยเคย เป็นเพื่อนกับเอมอรและ ศรัณย มาตั้งแต่ยังเป็น
 เด็ก ๆ อยู่ และเคยไวใจกันได้ เพราะหน้อยเป็น
 คนที่เก็บความลับเก่งมากไม่เคยแพร่งพรายเลย เอม-
 อรบอกความลับให้หน้อยหลายครั้งมาแล้ว

“หน้อย ฉันได้ทำอะไรไปอย่างหนึ่งซึ่งน่าสน
 ใจจริง ๆ”

“เรื่องอะไร เล่าได้ไหม?”

“เธอเคยได้ยินข่าวโจษกันเรื่องศรัณย์รักผู้หญิง
ที่หัวหน้าแถวไม้ไร่หรือ?”

หน้อยพยักหน้ารับ

“นั่นแหละ ได้ความอย่างร้ายกาจ ความจริง
ศรัณย์รักผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก ตั้งแต่นั้นเกิดมา
ยังไม่เคยเห็น ผู้หญิงหน้าตาสวย เหมือนอย่างผู้หญิงคน
นี้เลย พรุ่งนี้เธอคงมารับประทานข้าวกลางวันด้วย
กันนะ ฉันได้เชิญผู้หญิงคนนั้นไว้วางใจด้วยแล้ว ฉันอยาก
ให้เธอพบเขา เพื่อจะได้ข้อความเห็นของเธอว่าเธอ
เป็นอย่างไร”

“ตกลงฉันจะมาตามที่เธอขอ แม้ว่าฉันจะรับ
เชิญผู้นั้นไว้แล้ว ฉันก็จะตามใจเธอเพื่อพบผู้หญิงคน
สวยเลิศของเธอ และบางทีฉันอาจเกิดรักผู้หญิงคนนั้น
ขึ้นมาได้ เธอจะหวาดกลัวหรือยัง?”

“เธอตะพูดเล่นเล่นมอ เคยคิดจริง ๆ ฉันต้อง

การให้เธอแนะนำกับฉันว่า ฉันควรจะทำอย่างไรดี
และจะช่วยเหลือเราได้อย่างไรบ้าง ?”

“เด็กทารกของฉัน เธอยังเป็นเด็กขยตามเคย
เธอจะให้ฉันช่วยอะไรกัน เธอยังไม่ได้เดาเรื่องให้ฉัน
ฟังเลย ผู้หญิงคนนั้นแต่งงานแล้วนะ หรือว่าศรัณย์
ยังไม่ได้รักเขา เธอต้องการให้เขาทั้งสองรักกันหรือ
จากกัน ถ้าให้ฉันฟังก่อนบ้างสิ”

“เออจริงสิ ฉันยังไม่ได้เดาเรื่องให้เธอฟัง
เลยนะ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงจัง เธออย่าพูดเล่น ๆ
อย่างนี้ ถ้าเธอไม่จริงจังละฉันจะไม่พูดอะไรนะ”

“อ้าวโกรธทำไม ถ้าไปสิ ฉันจะเป็นผู้ฟังละ”

“ดูเหมือนศรัณย์จะได้พบเขาทางตั้งงมนักหวัดกัน
แฉวกเกิดไปรักผู้หญิงนมนมาก เพราะฉันไม่เคยเห็น
ศรัณย์เศร้าอย่างนี้เลย”

“เขาทั้งสองนั้นคือใครกัน และศรัณย์เป็น
อย่างไรบ้าง ?”

“เขาทั้งสองกอดตามภรรยาซะ ซีอจริง และ
 ศรัณย์เค้ราไค้ถมากขบซัด หน้าจ้อย ฉนตั้งดาวเหลื่อ
 เกินจนพดไม่ถก เห็นจะเบนครงแรกในชวตคศรัณย์
 เกิดรกเบนพรหมมาเบนเน

“สะใจตม่นาหนาตอยากทำจุจูนัก” พนย
 พุดแถวกวหวเวระ

“พนย เซอนบาจริง ไมรุทรอยงใจวาฉนถกตม
 จระตายไป และก่าตงตองการควมช่วยเหลื่อจากเซอ”

“เอมอรเฮีย ออย่าใจร้อนใจไฟไปนักษิ เต่า
 เรองให้ตะเฮียดตะพดขรัๆ เซอเตามนต่นกนนะ
 ฉนถกเดยไมเซาใจว่าเซอพดจริงจิง”

ตงนหมเอมอรจงเต่าเรองตงแตกนเกาทเซอ แต่
 มนถกมเรองอยนถคเคยว เอมอรพดขรมโฉมตถกาเตย
 ยคยาวราวกับคนเขียนชาวหนงตอพนพ

“หน้าตาของผูหญิงคนนด้วยเหมอพนางพา”
 เอมอรจบคำพดด้วยประโยคน

“ชนิดด้วยมากอย่าได้เชื่อนักเลย”

“รูปร่างต้งโปร่ง ชนิดงามระหงใจละ กิริยา
เรียบร้อย วาจาหน้าซนใจ”

“เอะ นั้ศรัณย์หรือเอมอรรักผู้หญิงคนนั้นกัน
แน่น”

“เขาอกแฉ้ว พุดตอแฉ้วอกแฉ้ว”

“เขาเฒ่าคือไปเกิด อย่าคงตนโกรธอีกเลย”

“ฉันแน่ใจว่า ผู้หญิงคนนั้นกรักศรัณย์มาก —
เพราะง่า — เพราะเขาช่วยไม่ได้จริง — เพราะศรัณย์รัก
เขามากน่ะ แต่ทั้งศรัณย์ก็เป็นคนทผู้หญิงจะไม่รัก
อย่างไรกัน”

“ฉันนะไม่ไร้คนตามอดอย่างเอมอร เอม
นระกนองชายอย่างหุดมตาตเดียว ถูกตะ ศรัณย์นะ
เป็นบรุษกด้วยพอทผู้หญิงจะหุดงได้ — แดทง ๆ ทเธอ

เด๋ามา^๕แล้ว ^๕ฉันยังไม่เข้าใจว่าเธอจะให้ฉันช่วย
อะไรเขา”

“ฉันต้องการจะให้ทั้งสองคนหมกความตื้นะ^๕”

“ตลอดไปหรือชั่วคราว”

“ทั้งสองอย่างแหละ”

“เป็นความต้องการที่เหลวไหล เป็นไปไม่ได้
แน่ เพราะผู้หญิงแต่งงานแล้ว และหวังว่าถูกค้องตาม
กฎหมายด้วยใช่ไหม? เราผู้ชายมักจะค้องได้รับ
ความเดือดร้อนในเรื่องนามาค้อมากแล้วละ เด็กที่
น่ารักของฉัน โดกมันทารณ”

“นั่นนะ^๕ ฉันจึงอยากปรึกษาเธอว่า เราจะ
ทำอย่างไรดี”

หม่อมฉาย 19/10/2565
“เธอทำอะไรไม่ได้เลย ควรจะทำไม่รู้ไม่^๕
ละพยายามเฉยไต่ที่สุดจะดีกว่า ถ้าเขาต่างคนต่างรัก
กันจริง ๆ แล้ว เขาก็จัดการกันเองนั่นแหละ หมูเขา

จะหามอย่าเอาคนเข้าปัดออก ผิวเมียเขาจะกอดอย่า
เข้าไปเชกกลาง”

“โอ้ เกิดจะมาอดคิดว่าจำสฤษดิ์ได้ขึ้นมา
ละ อ้ายเรากด้มจะแย่แล้ว”

“อ้าว ดนังกาดังจะช่วยเธอให้หายกด้มใจเด้อ
ถ้าเธอกรณาต่อเขาจริง ๆ ก็จงพยายามอย่าให้เขาพบ
กันมากนักจะดี และคอยแก่ข่าวถ้าได้ยินใครได้ร้าย นี้
เป็นหนทางที่คิดสุดที่เธอควรจะทำ เพื่อช่วยน้องชาย
ของเธอ ถ้าเธอรักศรัณย์ แต่ถาเธอเกลียดคบเป็นชก
อย่างหนึ่ง”

“โอ้ แต่ฉันตั้งตำรศรัณย์นั้น”

“ตั้งตำรก็ทำอย่างทศนวิชา ฉันเข้าใจเธอดี
เธอรักน้องของเธอมาก และทั้งเธอย่อมไม่อยากจะ
ให้น้องของเธอเสียหายไซ้ไหมเด้อ? เธอทำถตาม
หน้าทพ ตำวแถวทกรก และตั้งตำรน้องชาย และทั้งแต่ตั้ง
ว่าอยากช่วยเหลือ แต่ฉันคิดว่าปัดอัยเราก็ดักว่า ไต ๆ

ด้วยกนแต่ัว เขาไว้ช่วยเมื่อเขาคออบจะคักว่า — เมื่อ
 โดกเหยียบยาเขา เราเป็นพนองเราจึงจาคองช่วย
 เหนือปดอบโยนเขอเพือ ไม่ใช่ช่วยเหยียบยาข้าเคิม
 ให้คิมมนุษย์ธรรม”

“ก็จริงตามทเชอว่า แต่คิมนคตายกบว่าเรา
 เป็นคนทไมมหวใจเดย และนพงเบนครงแรกทเชอ
 ช่างไมเห็นอกมนุษย์ในยามทกรเดยเดย”

“แต่คิมกไมเคยเห็นวาคิรณยจะเกศรคณหญิง
 จริงจงเบนเดยเหมอคนนระ แต่วกรคณหญิงทด้วย
 เหมอนนางฟ้าเดยด้วยช อินทรายศตริค”

“โอ้ ก็เพราะอินทรายนะช คินจงอยากช่วย
 เขา แต่วคยงแมกบสุมาตอก อยู่ในเรองนเหมอน
 กน”

นพงเชอ “นพมกเรองของเขอ ไม่ใช่เรองอะไรของเรอ
 อคนนแหะ คุณสุมาตเรากคงแนใจในควาคิรณยแต่ัว
 และเม้มารดาของเชอก็เช่พกน”

“เปล่า แม่ดั่งดาร์อยู่เด่มชนะ”

“ทั้งต้องคนนหม่อมเจ้าระคองโกรธเกิดยศใน

เรื่อง

“แน่นอน ไม่ต้องตั้งดีเดยจะมากเอาด้วยนะ

นะขเป็นนอกเรื่องหนึ่งทจนกตม”

“บ๊ะ ทลายเรื่องกนจริง เรามาพดกันเฉพาะ

เรื่องศวันยกอนเกิด มีเป็นหนทางที่จะไม่ราบรื่น

เดยทเธอเกิดไปช่วยให้เขาทั้งต้องนพบกัน อาจจะมี

เรื่องใหญ่อุบัติจนกโตนะ”

“แหม! เธอกลบทำให้จนกตมยงชน ทำไม

กน ยังไม่เข้าใจว่าทำไมจึงจะเกิดเหตุใหญ่อุบัติจน

เด้า”

“เอมอร ผู้หญิงคนนยงเป็นตำรวจอยู่มากวี?”

“โอ๊ย เด็กกะแฉแพวเซียว อาจคงไม่ถึงยสืบ

กรรมง”

“ถ้าเช่นนเห็นจะทอดกไมพน ดำมเป็นคน

อย่างไร เธอยังไม่ได้พรรณนาให้ฉันฟังเลย”

“เพราะว่าฉันยังไม่เคยพบเห็นตำมรองเขาเลย
นะซี เมื่อคนนครณย์เตาแคเพียงว่า เขาเป็นมหา
เศรษฐีทางเหนือซึ่งไม่น่ารักเลย”

“ไปรดอย่าลืมว่า มนุษย์ย่อมรักชาติทรง
คนไว้อย่างแน่นหนาเต็มอ บางทีถึงกับเด็ดคตก็ยง
ออกกมันะ ใคร ๆ ก็ยอมบูชาภริยาด้วยของเขา ถ้า
เขาเป็นคนที่เขยทเป็นผุคพอ ยงคอยยงชว แต่ถ้าไม่
ใช่ผุคตะก ศัรณย์กมันหวงถูกหักคตตายเป็นแน่ ถ้า
ผุคญตำมฉดาคหนอย ก็จรวบพาทริยาเบ็ดไม้หัวเมือง
โกด ๆ เตี้ย”

“พิณย์ เธอนี้ช่างใจร้ายจริง เธอจะปล่อยให้
ให้ศัรณย์ถูกทารายดงชวคไตร์? เตวมาก”

“คนเรานั้นคตคองมทงคตะเดอแหวะเธอ ฉัน
ก็เคยเป็นคตคตำหรบ เธอมาเหมือนกนไมไรไร? แต่
บางเวดา เราก เกิด คองการ จะเป็น คมเดว ชนมา บาง

เหมือนกัน ง่ายเรื่องของน้องชายของเขอนมแนบ
 เรื่องที่จะให้ความขบขันแก่ทุกคนเท่านั้นเอง ง่าย ความ
 รกนะ มันมักจะให้ได้แต่ความขบขันแต่เจ็บปวดทงหน
 ความรักมันเหมือนนมเมฆหมอกปกคลุม กล้วยใจ
 เดือดดาล ในที่สุดเต็มประสาทกเดี่ยวย ความโง่
 เขาเบาปัญญา เขาอย่าปล่อยให้หัวใจของเราไป
 เตย แม้แต่เป็นผูดการใหญ่หญิงกับผู้ชายพบกันก็เกิด
 ความกตมขบขันได้ เห็นไหมว่ามันไม่คทงหนนหดะ คัง
 นนขณจงไม่ยอมเกี่ยวกับคำว่ารักเดย รออยู่ห่าง ๆ
 ตกว่า”

“เขอน เป็นมนุษย์ที่ใจร้ายแต่ขบขันประทุษ
 ร้ายเพื่อนอกคทวยร?”

“ตามใจเธอจะเห็นอย่างใดก็ได้ เธอรู้ใหม่ว่า
 บางเวลาดนิกเป็นคนใจร้ายได้เหมือนกันนะเธอ เพราะ
 ดนรตักเบออายเรื่องหัวใจรักทวอเดี่ยเขตอทน จน
 อยากรไปส่งนครรับจางรบ หรือไปปลาดกขหม กเอาด

แหะ หรือไม่ไปรับจ้างเดินละครตบตาเลยเดียงค
 กว่าที่จะต้องนั่งฟัง อายเรื่อง รกบา ๆ ชาติ ๆ อายเรื่อง
 เดียวตลอดชีวิต บางเวลาดันช่วงอยากเป็นใหญ่เป็น
 โดกกับเขาเดียงบ้างจริง ๆ เพราะจะได้มีโอกาสจัดการ
 ুদ্ধตั้งระดับของมนุษย์ หั่งชนบาง คออดชนให้พ้น
 จากความคิดหมกมุ่นในเรื่องอำนาจฝ่ายคำ ดันขอ
 บอกตรง ๆ ว่าเมื่อเห็นอันทดของหงอยู่แต่เฉพาะเรื่อง
 รกทกจน ทกชวโม่ง คด่ายกบจวเราคองชานหงตั้ง
 เรื่องเดียวอยู่ตลอดชีวิต เมื่อใดฉันจงจะได้เห็นมนุษย์
 เราเจริญจริง ๆ ดังก คอปลดคอายเรื่องรกทหนัก
 กระบานนนทงเดียงในท้อชางถนน เอาตมองไปไว้ไว้
 คิดถึงการทำมาหากิน คิดทำเครื่องจักรสำหรับประ
 โยชน์กว้าง ๆ ดังว่า เพราะเรายังจะได้เห็นผลที่เรา
 ผลิตออกมา นมวคยงคคจะจับเพชรนแกะอยู่อย่าง
 วนเวียนไม่จบ ยังอยู่แต่เรื่องเดียวไม่เบอเดียงควย
 ดนคควา เรองของใคร กควว ปลดอย ใหญ่ ننเราจัดการ

ของเขาเองจะเหมาะกว่า ถ้าเราเรียกคุณเราว่าเบน
 อารยชนแล้ว ก็ไม่ควร จะยอมให้ สมองของเราไปหมด
 มนอยกับเรื่องทมนต์เล็กน้อยน่ะเลย เพราะถ้าเรามัวคิด
 ยุ่งอยู่อย่างนั้นแล้วเราจะพ้นจากดีความด้วยวิธีอันอย่างไร
 กน

“พินัย ฉันไม่ไต่พินยอมมาปรากฏกาทนนะ เธอ
 จะมาวัดคิดต้นตอแห่งเมืองอยู่อย่างนั้นเพื่อจะหาคนละซี
 เพราะเรานิ่งมากนี้ต้องคนเท่านั้น เมื่ออยากจะได้
 ต้นตอแห่งเมืองก็เชิญเธอไปเป็นนักการเมืองซี ฉัน
 พินยอมมากหวัง จะขอคำแนะนำในเรื่องน้องชายของฉัน
 ต่างหาก เธอรู้ไหมจ้ะ ฉันเองเข็ดคนเดียวก่อนจะปลุกษา
 ได้ ถ้าอะไรก็เอาให้ฟังได้ทั้งนั้น โอ้ ไม่เห็นใจกัน
 บ้างเลย”

“เอมมอกรัก ทนพยายามพูดยาว ๆ นั้นแหละ
 ฉันให้ความเห็นเธอละ แต่ฉันก็จะช่วยเธอเต็มที่ถ้า
 ช่วยได้ และขอบอกเธอตรง ๆ ว่าฉันอย่างศรีธนยนิ

ถ้าเขารักผู้หญิงจริงๆ แล้ว เธอไม่ต้องไปยุ่งกับเขา
ดอก เพราะถ้าเธอจะห้ามเขากเท่ากับห้ามนาคไม่ให้
ให้ตก”

“ก็ศรัณย์เขาขอให้ฉัน กรุณาต่อผู้หญิงคนนั้น
นี่นา เธอเห็นว่าฉันควรจะนั่งเฉย ปัดอัยทองเฉยเช่น
นพร ?”

“ก็กรุณาตามแต่จะทำได้ซี - ชั่วแต่เอาไปนะ
นำตั้งเต็ม หรือยุ่งกับเขาในเรื่องส่วนตัว ของเขาก็แล้ว
กัน”

“เขาจะไปบ้านนอกในวันเสาร์”

“ใครจะไปบ้านนอกกัน ?”

“ก็ผู้หญิงคนนั้นนี่ซี”

“ก็ช่างเขาเป็นไรเด่า”

“ช่างอย่างไรกัน เพราะศรัณย์ก็เกิดจะไป
บ้านหัวเมืองของเราคนเดียวของชนมวบาง และฉันทเกิด
กลัวว่า - ง่า - -”

“เดียงออกจะเอนตรายตั้งกันน้อย เขาเถิดฉัน
จะไปหาศรัณย์ฟังเขาทุกอัน”

“เธอจะไปงานที่บ้านคุณหญิงประดับหรือเปล่า
เขาทั้งต้องนอนค้างก็จะไป ทอนพูดว่าทั้งต้องก็เพราะผู้
หญิงเขา ออกกับฉันว่า เขาจะไป และแน่นนอนศรัณย์
ก็คงต้องไป ฉันเองเป็นไปแน่ เพราะจะไปดูเขาเวลา
พบกัน เพื่อจะได้รู้และคิดถึงได้”

คิดถึงเวदान คิดถากถางคิดว่าเอมอรเป็นคนที่
ทตและมีความกรุณาต่อเธอมาก คิดถากใจว่าเวदान
ไปงานคนนั้นเธอจะคอยเกาะอยู่ข้าง ๆ นายแจ่มเรื่อยและ
จะไม่เค้นรำกับศรัณย์อมรภักทรกุดเดย แต่ - ไชครู
คิดว่าคิดถากเองมากนัก

ความคิดของท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุดเดวานเป็น
ดังนี้ หน้า ๑๙/๑๐/๒๕๖๕

“ถ้าในโตกมนษยที่เธออยู่น ไม่มีคิดถากอยู่แล้ว
ก็เท่ากับว่าไม่มีอะไรเหตุช้อยู่เลย ฉันจำแนมคองพบ

คิดกาออก จะเบนตายรายคิดตามที ฉันจะไม่พบเห็น
คิดกาไม่ได้ก็ออกไปแล้ว

ท่านเจ้าคุณ เกิดมความกระวนกระวายอย่างตลก
ซึ้ง เป็นเคราะห์กรรมที่ผจญเจ้าคุณเกิดไปรกผมหุง
ซึ้งมีเจ้าของประจำอยู่ด้วยเดี๋ยวเดียว ฉะนั้นจึงเป็นถาวร
ยากไปทุก ๆ ทาง หันไปทางไหนก็ต่วนมืดแปดด้าน
แต่ท่านเจ้าคุณก็ยังจะค้นฝันโลก เอาหัวชนกำแพง
ต้องการจะเอาชัยชนะให้จงได้ จึงต้องเดือดดาลอย่าง
แสนสาหัส เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ศรัณย์อมรภักทรภัก
เห็นว่าผุ หุงเป็นขงงสำคัญยิ่งกว่าตั้งโตในโลกละ แต่
ก่อนนั้นท่านคิดว่า ผุ หุงมีไว้สำหรับบำรุงความทร
เวียงเท่านั้นเอง - แต่ - ตั้งแต่ได้พบติดกาแล้ว ท่าน
เกิดรู้ขึ้นมาว่า ผุ หุงเป็นดังสำคัญยิ่งในชีวิต และ
ผุ หุงคือความดีชั่ว ฉะนั้นผุ หุงก็เท่ากับขาดความดี
ไป ในชีวิตของท่านท่านเคยชอบถวายฎีกาและถาวร
ต่าง ๆ เป็นหนังสือ ที่ต้องจึงจะสั่งการโดยต่อกับตัวใน

ทางใจ เพราะท่านเห็นว่าเป็นการง่ายมากที่จะเอาชนะ
 ผู้หญิงนั้นแทบไม่แปลกด้วยเขาปาก ด้วยท่านเคยมี
 รัชมาแต่ยหนักคอหนัก ททานเอาชนะมาได้ก็ด้วยดม
 ปากและอำนาจเงิน แต่ครั้งนั้นยังไม่แน่ใจว่าตัวจะไม่
 เป็นผู้แพ้ ท่านจึงหมกมุ่นมาแต่จะเอาชนะชนะทำ
 เดียว ท่านถ่มขี้มูรณะอันตั้งรองท่านเดี่ยคืน ท่านคิด
 แต่เพียงว่าท่านเป็นเดิมยศคนหนึ่งเท่านั้นเอง ท่านได้
 คิดความตั้งใจในชั่วคตงเสียดเดียว มัวมุ่งมัวอยู่ตรง
 ความดำริจะน้อยนอยนคเท่านั้น ท่านใจคนคงถกถก
 รองกามเทพเบ็นหอบ ๆ เบ็นแน่ ท่านจึงหดงรักเดี่ย
 จมุดมุดตาไม ฐน-ดมความเบนมมนุษย์-ดมเกยวค
 -ดมทุก ๆ อย่าง คด้ายกับว่าไฟโลกนมอยู่เฉพาะ
 คดกาเท่านั้น

ความเบนมเด็กเดระขอ ๆ รองคดกาเองททำให้
 ทานใจคนรักจมนตงหัดได้ ทานใจคนรักจมนตง
 ทานรักกับ คดกาพ ฐนเบนมกั พนจลยทจมนตงมาค -

คิดมากทำให้ตัวทำให้เกิดอยากได้ตัว คิดมากมาเป็น
 ของท่านอีก นี่แหละความโง่ของมนุษย์ไม่มีที่สิ้นสุด
 ดั่งใด ท่านเจ้าคุณยังมีใครคิดสนใจว่าจะทำอะไรได้
 “ฉันปล่อยให้เรื่อย ๆ ก่อน ฉันจะขอเป็นแต่เพียง
 คุกรักก่อน แล้วจึงจะคิดแก้ไขถอนตัวคิดมากมาจากนาย
 แจงให้จงได้” ความคิดของท่านเจ้าคุณวนเวียน
 เพราะไม่มีเวลาจะได้ใคร่ครวญ อ้ายความรักมันรุม
 รัตร้อนระอุอยู่ในใจทุกวินาที

ภายหลังจาก วนที ได้พบ คิดมาก ใน โรงละครนั้น
 แล้วท่านเจ้าคุณเกิดรู้สึกเปิดตาเปิดใจของนัก ความไม่
 สัมมัตทำให้ท่านเซอซึมเศร้าตัดดี ท่านนอนบน
 เก้าอี้ยาวแขนก่ายหน้าผาก ตาเหม่อลอยไปอย่างไม่มี
 จุดประสงค์ เมื่อญาติไปหยดออกศตหนังสือ ท่านรีบ
 ไปหยิบมาโดยมิได้เดอก เมื่อเบ็ดออกอ่านจึงเห็นเป็น
 กตอนรของนกรบผหนังสือเขียนไว้ดังนี้

“อารมณ์เราน่ามหัศจรรย์
 จิตชดาดดาขบค้ำจมนหวนคโหว
 เร่งรบบรกกบณพันเข้าไป
 พอกำชัยตีเป็ดยวเป็ถำวระอา
 พบเมืองรางอางวางงวนหาเหว
 ดุดันเหวอดคิดจิตผวา
 ชัดคอยู่โตดเดี่ยวเป็ดยววิญญา
 อนจก่ำชัยไร้อุชเอย”

ความรักมีอยู่ในโลกหลายชนิด แต่ถ้าเกิดรัก
 ชนิดใหญ่หุดงจรงจรงจนถงหุดงดาตายเดว ก็ยอม
 เกิดความกล้า ไม่รู้จัก กตัญในการ ที่จะไป สวรรค์ หรือ
 นรกขมมาเดว กมกจะคณ ไปจนถงถดถด — นานเท่า
 โลกคามที่ นคชความรักขงมุษยในโลกนุษยคน
 นักหนาที่จะหุดกเดียงหุดบพันไปได ทั้ง ๆ ที่เห็นตัว
 ยิวงมามากค้อมากว่า ได้รับความระทมอย่างหนักแะ

ยิ่งเคยได้ยินคำพังเพยว่า “เล่นกับรถเท่ากับเดินไฟ”
 แต่ทุกถาดต้มยำ ทุกชาติ ทุกภาษา ก็มักจะต้องมีผู้
 พยายามทดลองจับไฟเพื่อพิสูจน์ด้วยตนเอง จึงต่าง
 ไม่ค่อย ครั้นคร้าม ในความร้อน ของไฟรัก กันมาก นัก
 ท่านเจ้าคุณ อมรภักทร ก่อ ได้ยกพรพวดพราด ขนรดยนต์
 ขยับ ออก จาก บ้านไป เพื่อดับ อารมณ์ ร้อน แรง ไฟรัก
 ท่านชอบรถเร็วราวกับรถแข่ง เพราะท่านเจ้าคุณคิดว่า
 ถ้าชนนอนอยู่นิ่ง ๆ คงเป็นบ้าเป็นแน่ ท่านอยากจะ
 ให้ถึงเวลาดีดัดศิวจริง ๆ เพราะท่านเกิดอยากจะมี
 ดั่งควมขจรเจดีย์เต็มทน ท่านอยากจะมีใหม่บนไป
 เวदानุสติใจของท่านเจ้าคุณราวกับว่าผีโคเฮาตั้ง ท่าน
 กัดขยับจากขมรถออกไปเดินเทนนัด เมื่อคอนค่างดับมา
 ถึงมานท่านคอยวิ่งกวดานออก และกอดเป็นศิวของ
 ตัวเอง ความคิดอย่างหนึ่งใดแฉ่งเข้ามาด้อมอง ดังที่
 เหมอรได้ทายไว้ ทวนคิดขึ้นมาได้ว่าคุณหญิงประคัม

เป็นญาติกับนางชูใจ ฉะนั้นนางชูใจคงพยายามบีบ
 เค้น เขา บัตรี เขียว ไปให้นายเจ็ง กับบิดกา ได้เป็น แน
 เมื่อใดก็คิดเช่นนี้แหละ ท่านก็ ตกดวงใจจะไปงานกับนันท
 เพราะต้องการจะเห็นหน้าบิดกาสักนิดให้จริงได้ และถ้า
 ได้โอกาสจะขอบิดกาแต่งงาน ก็จะขอติดบิดกา ให้สมัคร
 ในเวลาเช่นนั้น แม้เพียงคิดว่าจะได้แต่งงานกับบิดกา
 เท่านั้นท่านเจ้าคุณก็กรมดบายใจ หมุ่นไม่ว่าจะทำ
 อะไรมันมักจะวนเวียนไปเกี่ยวกับบิดกาเสมอไป

“โลก — ความรัก — ชีวิต — ต้องเดินถูกทาง
 จึงจะพบความสุข”

ทุกคนในกรุงเทพฯ รุกขมานมีตพจนชค เพราะ
 เป็นบ้านที่โอโถงสว่างงดงามเป็นอย่างยิ่ง และถาวรคือน
 วนเขตกตึกเตี้ยพร้อมทุก ๆ อย่าง เจ้าของบ้านมี
 อชยาศัยค ผู้รับใช้เรียบร้อย อาหารรสเยี่ยม กับ
 ท่งทวนเจ้าของบ้านรักษา ระเบียบโบราณ คดีเบบพิเศษ

แรกที่เชิญมาของคณเดวคคเต่า ไม่ใช่ตั้งแต่วันที่
 เชิญมา คุณหญิงประดับเจ้าของบ้านเบนคนกว้าง
 ขวางแต่ชอบคบเพื่อน ฝ่ายท่านเจ้าคุณผู้ดำมกคชย
 แคเป็นช่างเทาทอง เพราะท่านทราบที่ท่านหมดหวัง
 ที่จะบังคับภรรยาได้ เห็นจะเป็นด้วยท่านเจ้าคุณ
 รักความสงบมากกว่าความกึกก้อง ไม่ว่าภรรยาของ
 ท่านจะทำอะไร แม้ท่านเห็นว่าผิดท่านก็ไม่ขัดท่าน ท่าน
 พยายามเมตตาทุกที คุณหญิงเดยจนอายุห้าสิบแปด
 แดงแต่ท่านก็ยังรักความ สงนถ่านชอบเตน แรงเตนกา
 อยู่ ฉะนั้นตาทบ้านของท่านจะมงานเบนเตนว่าแต่
 ว่างเต็มมือ ศวของท่านเป็นผู้นำความร้ายิ่ง จนทำ
 ให้คนทกคนกระหายที่จะ ได้รับเชิญไป ในงานของท่าน
 ยิ่งนัก นเป็นเหตุหนึ่งที่ท่านยังคงยึดตั้งคมไว้ในกามือ
 ของท่านได้ ทุกคนนิยมชมชอบงานที่บ้านของท่าน
 คุณหญิงประดับ แก่กว่า คุณหญิง ศรีระคราญ มารดา
 ของเจ้าคุณอมรภักทรทุก และแน่นอนมีทรัพย์มากกว่า

กันมากนัก ที่ชอบกันมากก็เพราะคุณหญิงศรีระคราว
เคยเป็นเพื่อนเจ้าสาวของคุณหญิงประดับมา การแต่ง
ตัวของคุณหญิงนั้นสมัยใหม่ทุกทาง เวลาที่ท่านแต่ง
หน้าแถมองค์คล้ายคุณหญิง ชายยืมปลอกว่า ๆ แต่เวลา
ท่านเสียไฟ หรือเวลาต้นนอน ใหม่ ๆ ระวัง คอใจ
เพราะเหมือนหน้าภาคนี้ มนุษย์เราไม่ค่อยได้รับโชค
อย่างคุณหญิงประดับเลย คุณหญิงท่านได้อะไรที่
พระเจ้าพรทานเป็นพิเศษมากกว่าคนอื่นหลายอย่าง

คนนคุณหญิงแต่งตัวด้วยเป็นพิเศษ ท่านได้
ของเพชรเจมมัท ท่านย่นอุทัยนโคกขยับแขก ท่าน
ทักทายปราศรัยอย่างอ่อนหวาน แยกทุกคนเปรมปรีด
คนนมแขกหลายชาติหลายภาษามากน้อยมากมาย

ติดมากับนายแจ้ เธอได้รับบัตรเชิญจาก
นางชูใจคักกรจะติดการรู้สึกคล้ายไปบนดอรรค์
นางชูใจได้พาเข้าไปแนะนำกับท่านเจ้าของบ้าน แล้ว
ก็พาเข้าไปเล่นกับแขกทั้งหลาย ติดการรู้สึกอายนิด ๆ

ประหม่าหน่อย ๆ เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่โตเยี่ยม
 เข้ามาในงานใหญ่อย่างนี้ เธอออกจะประหลาดใจที่คน
 ทุกคนในหมู่ใหญ่นั้นดูเหมือนจะรู้จักกันทั้งหมด เห็น
 เขาพูดคุยกันอย่างดีกันหมดและทุกคน หัวเราะออกกระซิก
 ดำเร้งดำราญกันทั้งนั้น แต่ด้วยเธอกับนายแจ่มยืนม
 งามอยู่ด้วยยังไม่รู้จักกับใครเลย และนางชูใจนั้นกดะ
 ทิ้งไปเที่ยวทักทายคงอื่น ๆ วันต่อไป นางชูใจคงรู้สึก
 ว่าเขาจัดการให้โตในงานแถมเป็นพอกันที

ในงานใหญ่ซึ่งมีคนมากมายเช่นนี้ แม้ใครจะ
 สงสัยใจเสียอย่างไรก็ยากที่จะเดินได้ กับทั้งทุกคนก็ดัง
 เพลงดังขยาก็จะดู เจ้านายที่จะเดินเข้ามาใน อย่างคนใจ
 คิดการรู้สึกวามายแจ่มไม่ใคร่จะพอใจ เพราะไม่มีใคร
 พุดคุยด้วย นายแจ่มเป็นคนปมค้อยแต่ทรงมีความเหอ
 เหมือนว่าดีสำคัญอยู่มาก คนนั้นเขารู้สึกว่าเขาจะเดินไป
 มากจึงมีใครจะพอใจ ครั้นทั้งทุกคนได้เดินตามกัน
 ค่อยส่งและเข้าไปในห้องเต้นรำ ผู้ชายหัดขายคนมด

คิดตกใจด้วยความตั้งใจ และต่างคนกระวนกระวาย
 อยากรู้จัก คิดกาแคงตัวถูกคองด้วยเยี่ยม ของเพชร
 ที่เธอได้จบนัน ผู้หญิงหลายคนเห็นแล้วอดใจถามได้
 คิดการรู้จักทันทวนายแจ่ม นร่างไม่เหมาะ ที่จะเดินเคียง
 ไปกับเธอในงานอย่างนเคย เพราะเธาก็ไม่รู้จักกับ
 ใครเลยจนคนเดียวเหมือนกับเธอเหมือนกัน คิดกา
 ชอบงานนมากและเธอก็ดีงานนเหมาะสำหรับเธอโดย
 ต่ายโลหิตของตระกูล คิดการรู้จักเหงานคๆ เมื่อทุกคน
 เดินไปเดินมา และเธอก็ขอยนอย เพราะนายแจ่มก็
 ไม่ชอบเดินมา

ตักครุหนงมผู้ชายตั้งอายุ หน้าตาดี ๆ เดินตรง
 เขา คิดตกใจกับนายแจ่มขอยนอย ก่อนที่จะเดินเข้ามา
 คิดกาเห็นขอยนอยอยู่กับนางสุใจ

นนขอยนอยญาติแนะนำตนเอง นนเป็นน้องของ
 เชื้อชื่อ คณิง ขาญนรงค์ นนขอยนอยใคร่รู้จักเธอ

หมดวงขาญนรงค์พุกกับคิดกา

ติดกายมือไหว้ เธอไม่ใคร่จะยินตนัก เธอ
ไม่มีความรักพวกญาติเหต่าพเถย เพราะเธอมีมั่ง
ผิดกับบิดาทั้งไม่เคยเออเพอบดาของเธอ ยิ่งช้อออกจะ
รังเกียจบิดาของเธอด้วย

“ขอบพระคุณ ๆ ดั่งกระ” ติดกาพูดเรื่อย ๆ

“ฉนกับภรรยาพังกดบจากหัวเมืองมอคนนเอง
จ้งยังไม่มเวดาทจได้ไปเยี่ยมเธอ” แล้วคุณทอง
ชาญนรงคคหันไปพูดกับนายแจ้ ซึ่งติดกาไม่ได้ยิน
ว่าพูดว่ากระไร เห็นแต่นายแจ้แต่ดงกรียงกเงินถึง
ประดำนมอพูดอย่างเควพยง เห็นจะเป็นดีด้วยความ
ประหม่านเอง

โลก—จะเป็นอย่างไรก็ตามที แต่ระเบียบแบบ
แผนประเพณีกยงคงเหลือคค่างอยู่อกมาก ในแผ่นดิน
ไทย ไหงานใหญ่อย่างนี้ ผู้ทมาทุกคนยี่มต่างไว้
ดั่งว่ามีฐนให้ด้มฐนระกนทกคน ดั่งนั้นจ่มักจะได้
ยินมผลดวักนว่า “ผู้ดะมกจะหยงทุกชาติทุกภพ”

ถ้าจะใช้คำพูดว่า "ถือตัว" จะเหมาะกว่าที่ยังบ้าง
 ตะกรมึง พวกผู้ตมกเคราะห์ร้ายถูกหาว่าเหยียดหยาม
 บ้าง รังเกียจ แต่ทว่าจริงหาใช่เช่นนั้นไม่ มนุษย์ทุก
 ชนในโลกล้วนย่อมชอบพุดคุยกับคนทรูจกกับคนเคยกันแต่
 มากกว่าพุดกับคนทแปดกหน้า เป็นธรรมดาแต่เหตอ
 เกนท พบคน ชงยังไม่ รุจกกับ ใครเลย จึง ต้อง เคยไว้
 ก่อน ในทน นายแจ่งเป็นคณชนกต่างพุดคเข้ามาอยู่
 ฝูงหงส์แต่ยังไม่รุจกกับใครเลยจึงต้องยืนเกออยู่ คุณ
 หตวงชราญนรงคทองอายุทงตั้งสี่ารจึงได้พยายามพุดคด้วย
 ดิถาได้ตั้งเกคเห็นตั้งเหตาคดอศ เพราะเธออยู่
 แดกว่าดำม ของเธอ นนเวดา เจ้า แรก นกประ หมายมต
 มนุษย์เสมอ ดิถกาพยายามช่วยดำมโดยพยายามพุด
 คุยผิดกว่าเคย ดิถกาเป็นสัตว์จิตใจดี ไม่เฉพาะแต่ดำม
 ของเธอแม่ผู้ชนคกอยู่ในฐานะ อย่างนเธอกก็ช่วยให้เรา
 ทายเกอเสมอ นายแจ่งกทราบว่าดิถกากรณาคอดัว
 มากแต่กรูจักชอบใจกรยาทมจจิตใจเอิบแกดัว คุณ

หลวงยังคงยืนคอยอยู่ด้วยอก และคุณหลวงโคมชั้นถูก
 ขอให้หลานสาวเด็ยใหญ่ คุณหลวงไม่ต้องพูดเดยจน
 คาเดย คิดถวว่าคุณหลวงคหนานายแจงยังไม่คอย
 เตมตา ทง ๆ ถวว่า นายแจงมงม มากกวา ผดหลาย
 รอยคนทมาในทน คุณหลวงนกกถึงคจามมงคงของ
 หลานเขยรณมาได้จิงโดยชกเชญให้ทงต้องไปบ้านของ
 ทานชงจะเชญเชกไปในระหว่างครษน คุณหลวง
 บอกวาจะไม่ยอมพั่งค้ำปฏิเดชเดย เพราะอยากให้
 คิดกาได้เห็นบ้านของครภุตชงบิดารองคิดกาได้โดย
 อยุมาคตงแต่เด็ก ๆ

เมื่อนายแจงโดยนว่า คุณหลวงเชญ ไปบ้านกดี
 ไจ ริมคอบรบเชญทนท เพราะคิดกายนงฉย เรา
 จงรบพคคตบทน

“เบมคความกรณารองโคเทาทโคเชญภริยาอะ
 กระทบ ๆ ยินคเบนอย่างมากในคความกรณาน เตม
 ไจไปทเดยว”

นายแจ้ได้รับจดหมายของเฮียนตรงของเขมออก
 มาว่า บางทีบ้านของนายแจ้ทกาดงทಾಯนน่าจะแถว
 ไม้ทนเวดาดรช ฉะหนักคุณทดวงเซญน นายแจ้คง
 ตใจมาก วยรบทนท

เวदानทกคนในหอง นนตางคนเตน ด้วยกษตริช
 ทา ดงเสด็จ มาถงแตะ เพดงเตนรา-กทาดงชม ชงทกคน
 เตรมม ตวจะ เตนรา แตบางคน กอชากเห็น กษตริชมาก
 กวาเตนรา ผู้ชายหลายคนเรยบเคยงอชากรุจกกม
 คดถา กอนทคดทากะทนรุตักตวชอกโตเตนราชอชกม
 ชนนางคนหนงหน้าตาไม่ตวยเดย ความจริงคดทากไม่
 คองการจะเตนราเดย เพราะไม่ชากจะทงไห่นายแจ้
 คองอชกนเคยง แต่นายแจ้โตตั้งไห้ไปเตนราในเมือ
 ทานชนนางนนั้นได่มาชอ

“ไม่เตนรา เทวดาโตมาก ไปชี่ ไปเตนรา
 กบที่านชี่” นายแจ้ชอกค้ำตั้งในเมือคุณทดวงชาม
 ได้พาเจ้าคุณบริบาดนครเขตมาแนะนำไห้รุจกั และ

ท่านเจ้าคุณหม่อมกฤตไธโสภาขอคิดถากเห็นว่า ท่าน
 เจ้าคุณคนยังไม่แก่ชราเห็นจะประมาณสามสี่บกว่าๆ
 แดหน้าตาแก่มาก พอเห็นว่าไปโตสักสามรอบเจ้าคุณ
 ก็เริ่มชรา คิดการรักไม่ชอบและไม่เข้าใจว่าทำไมจึง
 ต้องพลัดออกัน ช่างดูไม่มเหตผลเลย ท่านเจ้าคุณ
 บรรดาบองคิดถากเห็นท่าหน้าเฉย ๆ ท่านรู้สึกประ-
 หลาดใจและ ท่านรู้สึก ภูมิใจ โดดเด่น รากบ นุหญิงชง
 หตายคนอยากรู้จักแต่ไม่มีโอกาส ท่านเจ้าคุณคิดชม
 คิดถากไม่สิ้นเคนค้ายนัยของท่าน โดยมากผู้ชาย
 มักจะคิดว่าหญิงยอมชอบการเยนยอเต็มมือไป แต่
 คิดถากหาเป็นเช่นหญิงทงหตายไม่ ระหว่างนี้ เจ้า
 คุณอมรภทภักดี ไผ่ตมาทห้องเตนราพุด ก็จริง
 ท่านได้เดินหาคิดถากย่นมานานแล้ว เมื่อท่านเห็นคิดถาก
 กาดงเตนราอยู่กับเจ้าคุณบรรดา ดีหน้าของท่านเจ้า
 คุณอมรภทภักดีก็ชดัดถาก และจึงคอยอย่างไม่
 ว่างคาทรอมด้วยความริษยา เวदानคิดถากยังไม่เห็น

เพราะเธอ มีพุด คอยอยู่กับ ท่าน เจ้าคุณ บริบาท เพ็ญ
 ต่วนเจ้าคุณ อมรภักทรกุด นนรุตต์ถยยาก จะฆ่า เจ้าคุณ
 บริบาทเตมทพ ยิงเห็นพุดคอยกับติดกาท่านเจ้าอมร-
 ภักทรกุดยิงโกธรมาก

“ตกลงจริง บริบาทน มาเดนมรายุหญิงซึ่งเรา
 รักเท่ากับดวงใจ” เจ้าคุณอมรภักทรกุดคิด แต่แล้ว
 ท่านกรูตึกคิดว่าท่านไม่มด่ทชเดยทจะไป ว่าเขาเช่นนั้น
 นายแจ่งตีมด่ทชด่มบรณ แต่นายแจ่งกกดบยนยมท
 เห็นภรรยาของตนใดเตนมรากับผู้มเกยรต

“ศรัณยทรท เธอเป็นอะไรจะ หน้าตาจริง?”
 เขมอรถาม เขมอรพงไผดมาพรอมกบนายพนครพนย
 พอเห็น เจ้าคุณ อมร ภักทรกุด กรบ เคน ตรง เขา ไปหา
 “เกิดเหตุอะไร? ดูหน้าของเธอ ราวกับจะฆ่าคน
 เนอะ”

“ถูกแล้ว ฉันต้องการจะฆ่าใครสักคนหนึ่ง

จริง ๆ - บางทีก่อนเสร็จงาน วันนั้นฉันอาจได้ฆ่าคนก็ได้นะ”

“ศรัณย์ อะไร คืองเพียงนทศเดยว” แล้วเอมอรก็หันไปพูดกับนายพนครพนย “พินัยปล่อยให้ฉันอยู่กับศรัณย์เถิด เธอเข้าใจนะ ประเดยวเราจึงพบกันใหม่” เมื่อนายพนครพนยไปแล้ว เอมอรหันมาหาศรัณย์ “เกิดอะไรขึ้นศรัณย์?”

“คุณั่นแน่ คุณเจ้าบริษัฒนศรเขตชเอนาคัดชบคิดกา เดวมาก ฉันทนไม่ไหวแน่”

“ศรัณย์ - เขาก เตนวากนอยาง ชรรมตานั้นเธอเป็นอะไร ตาตายแล้ว” เอมอรตกใจท่นชงชายของศควเป็นเช่นนี้ เพราะเป็นคนช้ำชองกับโลกมามาก ค่อยมากเหตไฉนจึงเป็นเช่นนี้ไปได้

“เต็นวาชรรมตารี? ฉันทบอบอกว่าฉันทจะไม่ยอมทน พินัยไปไหนเสียเถ่า ฉันทอยู่กับพี่ไม่ได้ละ ฉันทต้องไปพูดกับคิดกาเดวรับเอาคัจมาเสีย”

พอได้ยินเสียงตุ้มตุ้มเขาก็ดูดีกว่าทนายตระเกตุยด เอ็ม-
 อร์ยงคองเกาะแขนน้องชายออยควย เขอยงคองหวาดอยู่
 ขณะนั้น เจ้านาย ไต่เต็ดจ ผ่านมากับ เจ้าของบ้าน
 เจ้าของบ้านได้พูดชวนเอ็มเมอร์ให้ไปช่วยกันตัดอินรีบแจก
 ดึงนมเจ้าคุณอมรภักทรกุดกุกให้เบนผู้ควบคุมตุ้มตุ้มมาตุ้ม
 พูดอะไรยาวแต่เจ้าคุณอมรไม่ได้ยินเลย เพราะมัวตั้ง
 ตาคอยดูคิดกาอยู่ ท่านเจ้าคุณเกรงว่าคิดกาจะออก
 จากห้องไปโดยท่านมทนเห็น เวลาคิดกาถึงคองเต็นรา
 อย และตกครงที่เต็นผานเจ้าคุณอมรภักทรกุดไปถ้วน
 เจ้าคุณก็เคียดดาตตระเกตุยดเจ้าคุณบริบาทมากรน

“เฮอ แน่ ผู้หญิงที่เราเห็นที่โรงละครเมธคน
 พกมา เอ๊ะ นำประหัดจริงคนนอกตั้งคมทำไมมา
 งานนี้ได้ ไต่เต็ดด้วยหูอึกแล้ว ศรัณย์เข้คิดเช่น
 นมใหม่? อ้อฉันดมไปเขอรจากกับเราดี ฉันจำได้
 ว่าคนนั้นเข้อคุยกับเขามาก” ตุ้มตุ้มพูด

เจ้าคุณอมรภักทรกุดมิได้พูดว่าอะไร เพราะท่าน

คิดว่าถ้าท่านพูดคงจะใช้คำพูดที่ไม่เพราะไม่ได้ ดูมาต
 มองดูเสื้อของคิงดาแตรกับของตัวเอง เดิมเขาคิดว่า
 คนนเขาได้เสื้อด้วย ทั้งชุดเพราะได้เสื้อ ผ่าตุ๊กไม้ไปรังทง
 ดูมาตคิดว่าใคร ๆ ควรจะชมเชยเธอ มากกว่าผู้หญิง
 อื่น ดูมาตยิ้มกับท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด เพราะดูมาต
 คิดจะกำแจ้วคุณไวราช ๗ ต่อดองงานคนนแมงวาเธอจะ
 ต้องใช้กุดอธิบายของเธอบ้าง เธอก็จะทำเพื่อจะได้ให้คน
 เห็นมาก ๆ และก็เท่ากับมัดไปเองในตัว

“เราไปเดินกันบ้างไหมคะ ? ฉันทยังไม่ได้เห็น
 ดอกไม้ทในห้องดีเหลืองทางโน้นเลย ไฉนว่าจัดไว
 งามมาก”

ขณะท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุดได้เห็นคิดกาพูด
 กับคุณเห็นว่าและเดินออกไปจากห้องคุณว่า

“เดี๋ยวใจมากฉันทไปช่วยไม่ได้ เพราะฉันทมึน
 จะเดินราเพลงหนาน ทั้งฉันทจะจะต้องไปตามหา
 คุณเห็นว่าของฉันท เธอจะให้ฉันทพาไปหาใครหรือเธอจะ

ไปอยู่กับใครฉันจะได้พาเธอไปส่งให้”

เจ้าคุณโตนคิดเห็นว่ากับใครก็ไหนกัน ? คำพูด
 นเบนคำพูดชนิด ‘ขอไปที’ และเรามากเรียกกันว่า
 พูด ‘ขปคขาว’ คือ มนุษย์เราพอเริ่มรักถเริ่มพูด
 ปด อย่างนี้ไม่เคยเคยจะเคยคิดว่าคิดปากจะลำบาก นาง
 ตัวสุมาด โกรซเม้นรุ่มนุษย์ปากแน่น

“ฉันยังไม่รู้ว่าจะไปอยู่กับใครเลย และฉัน
 คิดว่าเธอคงไม่ใจร้าย พอที่จะทงให้ ฉันยืนอยู่คนเดียว
 ได้นะ ขอให้เธออยู่กับฉันจนกว่าฉันจะพบกับผู้ พทกษ
 ของฉันก่อนสิ”

ท่านเจ้าคุณมองดูสุมาดอย่างฉุน อะไร โสจน
 บานฉันจะตองมผู้ พทกษออกหรือ ? คิดจริง
 ท่านเจ้าคุณรู ด้กรขระเขยงเคมททงทงหมนได้ดวย เวตา
 นตตกาไดหายไ้จากฮ่ายตาของทงเจ้าคุณแล้ว คง
 เพราะเห็นว่า ท่านเจ้าคุณ ยืนอยู่ กับสุมาด กระมัง ?

เพราะได้เคยมีผู้บอกเล่าว่าดีมาดี จะแต่งงานกับท่านเจ้า
 คนอมรภักทรกุดด้วย เมื่อเจ้าคุณคิดดังนี้ หน้าของ
 ท่านเจ้าคุณก็ขัดขี้ตูด และเกิดโทโส เจ้าของบ้าน
 เกิดมาชวนเอมอรไปเสียได้ ท่านเจ้าคุณมองหาคน
 จะฝากดีมาดี แต่ก่หมัดหวังยังไม่เห็นใครที่ท่านจะโยน
 กุดองไปได้ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องพาดีมาดี
 เดินไปเที่ยวหาเพื่อน ๆ ที่พอจะฝากดีมาดีไว้ ท่าน
 เจ้าคุณยื่นแขนให้ดีมาดีและรีบเดินคุ่ม ๆ ไปทางที่
 คิดกาหายออกไป

“เออ ท่านจะไปที่บ้านคุณหลวงชาญในวัน
 ครุชใหม่คะ ? เราชินยฉินแล้วแต่ฉันตั้งใจว่าจะไป
 เพราะคงจะได้พบคนดี ๆ มาก และคงจะสนุกดี”

ท่านเจ้าคุณ อมรภักทรกุดไม่รู้ตั้งถัดใจในคำพูด
 ของดีมาดีเลย เพราะท่านมองหากิดกาอยู่อย่าง
 ขวนขวาย ท่านเจ้าคุณหนักใจเกรงจะตามหาไม่พบ
 เพราะคนมากมายอย่างหน้าบากหนักกว่าจะหาพบ

“บ้านหลวงชาญอยู่ที่ไหนกัน ฉันไม่รู้จาก ฉัน
ตั้งใจว่าจะไปพักที่บ้านของฉัน”

“อะไรคะ ท่านคงรู้จักแน่นอน ก็คุณหลวง
ชาญนรงค์นี่ใคร ใคร ๆ ก็รู้จักกันทั้งนั้น”

หลวงชาญนรงค์ ข้อตั้งของติดกาเมื่อท่านเจ้า-
คุณนึกได้ ท่านก็เดยมองเหมือน ด้วยท่านคิดต่อไปว่า
ติดกาจะไปไหนหนอ ? แน่แล้วเป็นดวงของติดกา
เพราะติดกาเคยเล่าให้ฟังทีไร หิน ติดกาต้องไปด้วย
แน่แล้ว ท่านเจ้าเป็นจะต้องรับพบติดกา เพื่อกามให้
แน่ว่าติดกาจะไปหรือไม่ และถ้าไปท่านก็จะได้เดงดม
การที่จะไปพักผ่อนที่บ้านของท่าน เบียดยเป็นไปบ้าน
คุณหลวงชาญแทน ท่านเจ้าคุณเคยรู้จักกับคุณหลวง
ชาญเลวที่ถ่านมา ทงภรรยาของคุณหลวงชาญท่าน
เจ้าคุณก็เคยได้พบต้องตามครั้ง ฉะนั้นยอมเป็นการ
ง่ายมาก ในการที่ท่านเจ้าคุณจะต้องทำให้เขาเจริญ
เป็นของตัวเรงแน่นอน เพราะทุกคนต่างก็มียินดี

ที่จะได้แจกเช่นตัวท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด ก็นั้นแทบจะ
 ทุกคน ท่านเจ้าคุณยิ่งกระวนกระวายอยากพบคิดภา
 ยงชน ท่านรีบเดินเขาห้องโนนห้องนแถวออกมา
 เถิดยงแต่ก็ไม่เห็นคิดภาเลย ดูมันดูมาดีก็พยายาม
 ชักถามโน้นท่านเจ้าคุณก็ตอบบ้าง ไม่ตอบบ้าง แต่
 ดูมาดีก็ไม่รู้ดีกว่าท่านเจ้าคุณว่าตาย จนเมื่อดูมาดี
 ถามว่าเมื่อใดเราจะได้พบเพื่อนของเรานี้บ้าง ท่าน
 เจ้าคุณตอบว่าไม่ทราบ คำพูดคำนี้ทำให้ดูมาดีก็อดจะ
 รู้สึกดีอะไรจะทำให้เธอไม่สบายใจ ความจริงดูมาดี
 รู้สึกกับท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุดมานานนักหนา เพราะ
 บานทห่มองอยู่ติดกัน และไม่เคยพบปะเห็นกันมานาน
 นักหนาแล้ว ไม่เคยเห็นเป็นคนที่ใจดีอย่างคนไหนเลย
 ดูมาดีเป็นคนหยิ่งแต่เธอไม่เคยดูความดีของเธอ
 เพื่อจะของของท่านเจ้าคุณเลย แต่แน่นอนถ้าท่าน
 เจ้าคุณขอแต่งงานดูมาดีก็จะไม่ปฏิเสธ เพราะเธอ
 รู้ว่า ทั้งมารดาและพ่อตาของท่านเจ้าคุณ รักเธอมาก

“นะ แม่ย่นเอง เธออยู่กับแม่ได้นะ” ท่าน
เจ้าคุณคิดใจแต่ตั้งมาตั้งถนัด

ทั้งต้องต่างเดินตรงเข้าไปที่ คุณหญิงศรี
ระศราญ ๆ ย่อมอย่างพอใจที่ได้เห็นลูกชายเดินคองมา
กับถนัด เพราะท่านเห็นว่าเหมาะถนัดกัน

“ทรวงานคนนถนัดนะ และฉันคิดว่าเธอคง
ถนัดมาก” คุณหญิงพูดกับถนัด

ถนัดตอบเรียบ ๆ หน้าตาเป็นปรกติไม่
โกรธเคืองเลย

“แม่จ้ะ ฉันอยากขอให้แม่แนะนำให้คุณได้รู้จัก
กับภรรยาคุณหุดวงชาญ ฉันเห็นเขาอยู่ทางโน้นนะ”

ในโดกนมีอะไรน่าช่นอยู่มาก ความคิดของ
มนุษย์ย่อมคิดอะไรข้างค้เขาค้เองเสมอ ถนัดก็เป็นที่
มนุษย์ช่นคน เขาคิดว่า ททานเจ้าคุณอมรภททฤ
ชอยากรู้จักกับภรรยาคุณหุดวงชาญ ก็เพราะอยาก
ไปบ้านนั้น เพราะมุงจะได้พบเขา ผู้หญิงตะเป็นเดี่ยว

โดยไม่รู้จักกับใครเลย นายแจ่มวิ่งไล่หนีไป
 เบียดตัวเข้าในคอกวัว คุดคอกยังไม่มาเขาคงยืนหันหน้าไป
 มาอยู่คนเดียวคนเดียวในคอกวัว มองดูท่านเจ้าคุณอมร-
 ภาทรรคเดินตรงเข้ามาหา นายแจ่มคิดใจคำนับคงต้องตาม
 ครอง ท่านเจ้าคุณก็พูดทักทายด้วยถ้อยคำอย่างดี
 นายแจ่มวิ่งหนีไปมาก ท่านเจ้าคุณพูดคุยกับนายแจ่ม
 อยู่ แต่ในใจคิดว่า อะไรเกิดชนกับคุดคอกหนอจึงยังไม่
 หนีกลับมาจนบ้านนี้ ? อ้อท่านเจ้าคุณบริวารพาไปไหน
 กันหนอ ? หัวใจว่าจะไม่ได้พาไปรับประทานอาหาร
 ว่างนะ พอคนครัวชนเพลิงไหม้ คุดคอกไล่ต้อนมา ท่าน
 เจ้าคุณตกคุดคอก ด้วยท่านเห็นคุดคอกยามยังกว่านางฟ้า
 เตี้ยออก เล่นของของข้างแดงระเรื่อ คุดคอกปลั่ง
 คมวาวมีแสงแห่งความดี ท่านเจ้าคุณกระหม่อมใจ
 คิดว่าเพลิงนคองเป็นความดีของท่านบ้างนะ แต่ท่าน
 เจ้าคุณบริวารดูไม่ใคร่จะอยากจากไม่เลย เขายังคง
 ยืนหันหน้าอยู่ข้าง ๆ คุดคอก ท่านเจ้าคุณอมรภาทรรค

๘ ๒๓ ๒๒ ๒๒ ๒ ๕
ตักทระยงใจไว้ได้แถวทามรบพุดทรวา

“คิดกาเธอจะไม่ให้ ไฉนได้ให้ ฉันได้ เห็นว่ากับ
เธอเพื่องบมาว? ฉันพยายามเดินคามาหาเธออยู่ตลอด
เวลา

คิดกาตอบว่า เธอเห็นอ้อยอยากจะพอก แถวกเดิน
เขาไปยืนข้าง ๆ ถ้ามี เทนอ้อย แดะรู้ ดีกว่าควร จะอยู่
กับนายแจ่มบ้าง แต่ทพโค่นนางชู่ใจไม่ตมาจากไหน
ไม่ทราบพอมมาถึงกพตอะไรกับนายแจ่ม แดะนายแจ่มก็
ยื่นแขนให้นางชู่ใจเกาะ แดะก็พากันเดินไป คิดกา
เดยยื่นอ้อยกับทานเจ้าคุณอมรภัทรกุดต้องคน ไชค
ชอบทำตายความคง ใจคของคิดกาเต็มอกเดียว คน
ครทาแดงวอดดี ที่ไพเราะถูกใจคนมาก ไม่ซาห้อง
เดินรอกเนองแนบไปคด้วยหญิงชาย กับคนถัดดำค้อยจน
เต็มห้อง รวมทงคิดกาบทานเจ้าคุณอมรภัทรกุด
ด้วยออกคหนึ่ง วงแขนของทานเจ้าคุณกระชั้นแนบ
รอบทวคิดกา ความดำราญเปรมถ้ำทไม่มคพุดจะพุด

ได้ เพราะคนจากกันมาหนึ่งอาทิตย์แล้ว ดิฉันของ
 ดิฉันเวลาดานมเหสีตอนนอยเต็มทน ทวดรพทางค์ของ
 ดิฉันก็นับว่าปดียบเดี่ยว เพื่องดิฉันจะไพบเราะและ
 ยงไฟเราะยงชนทกท

“เราจะเดินรายอยู่เพียงต้องรอบ ทอดคนแน่นห้อง
 แล้วดิฉันจะพาเธอไปรับประทานอาหารว่าง” ท่านเจ้า-
 คุณกระซิบเบา ๆ

เอมอรได้พบกับนายพันตรพนย และทั้งต้อง
 กาดง ยนของ คุณตุ ท่านเจ้าคุณกับ ดิฉันก็อยู่ด้วยความ
 สิ้นใจ

“โอ ด้วยอะไรอย่างนี้ ด้วยพอที่จะทำให้
 เราผู้ชายยอมไปนรกก็ได้ดี ๆ ดุซึ ดิฉันเชื่อว่าเราจะ
 ไม่เห็นรายอยู่นานเป็นแน่ ดิฉันแน่ใจว่าครั้นนี้จะเดินอยู่
 อย่างเราไม่ได้แล้ว เราจำเป็นจะต้องทำอะไรที่ วมริต
 เป็นแน่”

“โอ พี่นัยอย่าพูดอย่างนั้นซิ นี่เราควรจะ

ช่วยอย่างไรก็ตาม ฉันหวังว่าเราจะไม่รังเกียจก่อนห้าม
 นะ และก็หวังว่าเหตุของคนจะไม่ได้จนคนนั้นนะ —
 เพราะ—ถ้า ต้มยมนะ คน—จะพาหนีตามกันไปหนีไม่
 —ไม่จำเป็น—”

“ขอ ไม่ต้องกลัว เราไม่หึงงาคนนอก—
 เราจะอยู่บ้านนี้—อยู่จนเพื่อนของด้ามจะเขียนจดหมาย
 เค้าให้ด้ามฟัง”

“แต่—งา—” เข็มอรพุดแดงก็ขงก

“เขาจะฉันจะพูดเอง ฉันชอบบอกกว่าเรื่องนั้น
 เป็นเรื่องจริงจริงแล้ว เต็มเมื่อเธอเค้าให้ฉันฟังฉันเกิด
 ว่าไม่จริง เพราะฉันรู้จักศรัณยัตถ์คนเดียว ถ้าดังเขา
 เป็นเขามากอย่างนั้นแล้ว ไม่มีใครจะไปห้ามหรือขัดเขา
 ใดเป็นอันขาด ทั้งฝ่ายผู้หญิงก็ยังไม่เห็นแก่หน้า เค้า
 กับยัง เป็นเด็ก แต่ง ๆ ก็ยัง ไม่มี ความ คิดอะไร เลย
 ฉะนั้นเด็กหญิงคนนี้จะจัดการเรื่อง อย่างนั้นไม่ได้แน่นอน
 ต้องดีดแล้วแต่ศรัณยัตถ์นั้น เด็กคนนั้นได้แต่รอหิว

หว่าไปค้นธรรมชาติ เธอคงเดาออกเดชะที่ว่าครั้นนี้
จะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น

“ ไร เราควรจะช่วยเธออย่างไร ได้บ้างถ้า
ช่วยกันคิดบ้างซิ เดอกเขาทางคิดที่สุดนะ ”

“ เธอควรจะช่วยพยายาม พุดกับ น้องชาย ของเธอ
อย่างใจเย็นที่สุด ชะเงงให้เหตุผล บางทีเขาอาจเปิดยื่น
ใจได้ แต่กี่ยากนัก ถึงเขาจะรักเธอมากเท่าใด เขา
ก็คงรักผู้หญิงคนนั้นและตัวของเขามากกว่า ดังนั้นคง
ไม่มีประโยชน์ ”

“ ฉันได้ยินว่า คิดจะไปหัวเมืองเร็ว ๆ นี้
และถ้าเขาไม่ได้พบกันบ่อย ๆ คงไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ดอกนะ หรือไง ? โอ๊ย ฉันกลัวใจจริง ๆ ถึงถ้า
เขาก็ถึงต่าง ฉันก็กลัวจนคิดอะไรไม่ออกไม่รู้ว่าจะทำ
อย่างไรดี ” เธออรพุดเสียงต่ำ “ พี่นัยตั้งเกศหน้า
ครั้นนี้ หรือเปล่า ดูซิ เต็มไปด้วยความกระหาย
อ้อ—โน่น—ถ้ามีของผู้หญิงอยู่โน้นไงละ คนที่อดทน

“คุณแม่คะ คุณศรีรัญช๊ะคะ มัวไปเดินเกาะกุม
ดวงผู้หญิงคนไหนอยู่เรื่อย”

“ไอ้เอมอร ดูกจะให้ศรีรัญช๊ะมาเดินอยู่กับ
พวกเราอย่างไรได้ มานานอย่างหนักต้องหาความ
ต้นกบ่างช๊ะ จะให้มาเจออยู่กับเราก็อแย่นะช๊ะ เขาเป็น
ผู้ชายนั้นะ จริงใหม่สุดมาดี” คุณหญิงศรีระกาญ
หันไปถามสุดมาดี

“คะถูกแล้ว เขาคือต้นกบ่างช๊ะ” สุดมาดี
พูดคดอัยตามคุณหญิง

เมื่อทง สุดมาดี และคุณหญิง ต่างไม่ เห็นพ้อง กับ
เอมอรแล้ว เรื่องกบ่างช๊ะนี้คิดง ไม่น่ามีความสงสัย
เกิดขึ้นอก ฝ่ายผู้กระตาคตทงต้องต่างกมความบนเทง
ดำเรงดำราญไปคตามขารมณ คิตกาเป็นเด็กมากกว่า
ที่จะรู้ จักใดกและคนชิ่งอยู่ในใดกได้ ว่ามันไ่ดมม
ดกปรกปานใด น้อยคนนักที่จะมีดมของไ่ด้อาค
โดยมากมักคิดไปในทางอกคัดเดมอ แต่เพราะว่า

ดิถกานเป็นเด็ก จึงกระทำตามใจชอบ เธอได้รับ
 ความสนใจในกาแรกที่เดินรากับท่านเจ้าคุณ และแล้ว
 ก็พากันมานั่งรับประทานอาหารว่างด้วยกัน อย่างที่
 คนอื่น ๆ ก็พากัน ดิถกาคิดแต่เพียงว่า คนของเธอจะ
 หาความบันเทิงบางระ การเดินร่านกักราพอใจจะ
 เดินกับใครก็ได้ ไม่มีใครว่าได้ และทำไมเธอจะ
 ทงให้นายแจ่งอยู่คนเดียวบ้างไม่ได้ ในเมื่อนายแจ่งก็
 ได้ปล่อยเธอให้อยู่คนเดียวโดยไปกับนางสุใจ ดั่งนั้น
 ไม่ผิดแน่ ที่ดิถกานจะนั่งรับประทานอาหาร อยู่กับท่าน
 เจ้าคุณ แม้จะนานไปสักหน่อย เพราะดิถกาคิดจะ
 ดิมความดีที่เห็นภรรยา ทงจะดมวงพรหมเสียให้
 สิ้นเชิง แม้ว่าพรหมจะต้องได้รับความเปลวเปลว
 แต่เวदानเธอก็ได้รับความ เปลวเปลว เปรมกมล มาก
 ๒๘๘

๒๘๘
 เจ้าคุณอมรภททฤคเดออกทรงมนุหอง ดั่ง
 ๒๒
 นนทางต้องคนต่างได้รับความ ถึงบ้งชตตชเวดา ทรง

๑๙/10/2565

ชิวโมง ท่านเจ้าคุณเป็นมหาบุรุษ วิชาใจตรัสเป็น
 อย่างคียง ท่านโคปฎิบตจนเป็นทุกใจคิดกาโดยไม่
 ต้องใช้วาจาเลย คิดถากหัวใจ ด้วยในดวงตามักระ
 แดร์กทงก ฆยาทคอยเขาใจได้ ดุเหมือนจะตกจวบด
 ออกมาเป็นคาศัยด้วยซาไป มนตคชงแอะทาใหม่
 ดัมพนิชทางใจแน่นหนาจนอก คิดกายอนให้ท่านเจ้า
 คุณเป็นผู้นำในทุกทาง จะนั่งที่ไหน จะตั้งชะโรมาตม
 หรือรบประทานเม็เรื่องต้นทนา ท่านเจ้าคุณกเบมณนา
 เรอง อย่างนแอะ ท่านเจ้าคุณจะไม่ปดตมว่าตวโคเป็น
 เจ้าของอย่างไกรกัน ทั้งต้องค้างคมความดีอย่างดัม
 บุรณ โดยมองศุคากันแอะแอะวคคางยม ท่านเจ้าคุณ
 อมรภัทร์กุดเบ็กขานใจจนดัม ไม่ได้คิดจำ ภายหลัง
 เวดตา นไปแล้ว ท่าน จะต้องได้ รัยความ ระทม เจ็บปวด
 เสรีโสภเท้าโค ท่านเจ้าคุณไม่สนใจทั้งต้น ทั้งต้อง
 นคัง ปดชย ชิวคให้ ดอย ณะดอง อยู่ใน อารมณ รัยท

เหลืองจนดมควอดมฐานะ ทุกครงททาทนเจาคณจะพุด
 ทานมกจะกระซิบให้เนาทัดค เบายงกวาทพุดทพระ-
 ราชวงบ้านบนเสยอก แศกทำให้คิดททาใจคั้นแรงได
 อย่างมากถน เห็นจะไม่ตงหนงตงโคมาทำให้ทาน
 เจาคณหุคยงโคเดยเดว ทานรุดหน้าคะบันไป -
 เพราะทานเนใจเดวฉาดิดทากกรททาน แตะเมอต่าง
 ฝายกต่างเช้นทจะตัดฉวาททกนเช้นมเดว จะมคองแม่มค
 หรือมบ้า อะไร เขามาเชกกตางใน ฉากกรท น ไดออกตะ
 หรือ ? ทานเจาคณเบ้นมูนาแตะคิตทกจากผอนช่าย
 ฉวาทตามอย่างไมคคจะตงคินเดย จ้งททำให้ทานเจา
 คณยงพอใจมากทวฐนออกหลายเท่า ทงตองกาดัง
 เต็งรัก เพราะตง รอบตอม กัดวนเจริญตา เจริญใจ
 คนคกรเด้นเบา ๆ โทเพราะหน่มนวดโลต โฮ ความเพตค
 เพตคพาเวตาไปอย่างเช้นจะเริงกมด จนไม่มีเวตาพอ
 ทจะนคทจาวรนาชอมกพรอองผตพตาค หรือบาปบุญ
 คณโทษโคเดยเดว แมตคกฏหมายทานเจาคณกถม

เดี่ยวนั้น ไม่มีอยู่ในสมองของท่านเลย — แต่ท่านเจ้า
 คุณกัมโตทำดังใดที่ผิดกฎหมาย ท่านเห็นว่าแต่นั้น
 รับประทานอาหารว่างอย่างทุกคนในงานหนักต่างหาก
 อยู่ทุกคน — แต่เจตต์กัณฐ์นั้นผิดกับคนอื่น เพราะท่าน
 เจ้าคุณเมธาวรณทางใจเขาไปอีกทางหนึ่ง ในที่สุด
 ท่านเจ้าคุณก็ถามคิดว่า จะไปที่บ้านหรือจะชานู
 หรือไม่ และคิดสักได้ตอบไปอย่างซื่อ ๆ ว่า จะไป
 แต่ส่วนท่านเจ้าคุณจะไปนั้นท่านไม่ได้บอกกับคิดภา น
 แหะเลยชายเห็นแก่ตัวอย่างนเอง ผู้หญิงจึงมักจะเสีย
 เปรียบเสมอไป

ความคลั่งงั่ววาทได้ประทับแน่นอยู่ในดวงใจของ
 ท่านเจ้าคุณอย่างมีรูปร่างขา ครองหงอนมาแต่
 ท่านเจ้าคุณได้ตั้งถ้ำคิดภาว่า เป็นเด็กที่คล้ายนกเงือก
 แดบดินความคณนโคตต์ญัตนไปจากสมองท่าน ๆ มาก
 บันม่งมันจะทาสยให้จงได้ ทั้งสองคนน ได้ผ่านพ้น
 ความกระหายทททรหดมาแต่ และต่างกมความอดคณ

ทงตองนโตตาจากกนทหวทหนมาเดว ฉากรกกไดยึด
 ดงดวยความเค็ว ะหวางความคักกับความชัว ขณะ
 เมอทงตองนโตตาจากกนทหวทหนมาเดว ฉากรกกไค
 บิตดงดวยความเค็วดีดตเหมออบทตะคร ชิงพระเอก
 กับนางเอกไคเดียดระอย่างตูกในความเค็ว แต่ทว่า
 ชวดคนษยนนผลทกบบทตะคร ชวดคนษยจรมิตฉาก
 ไคกคอเมอความมรณะมาพรากไปเท่านั้น คายเมอไค
 จิงบรชิตหยดแตดง ถายังไมคายไซคักแทรกความหวัง
 ใวใให้เพอดอใจ แดรมนษยักหวังว่า พรงนงมโสภา
 ทจระแกความปวตราวระทมไคอก แต่ความปวตราว
 ชิงพระเจ้าไคทรงบัญญัติเต็นชวดใหม่คนษยคองพบนน
 ถาเวายงพยามแกมากครั้งเทอไค อายความปวตราว
 นนคจระยงพอกพูนทวคณยงชนเท่านั้น ชิงทถกคจรงค
 เวนเมนหันเตยไคจระเบนาการคยง แต่คนษยไคกตาม
 เมอโตนคามเทพแแดงศรมักคจรงใจแตว ย่อมยาก
 นกทจระรักษาแฉงรกนนไค ท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด

ไม่ใช่คนที่ไม่มั่นคงหรือไม่แข็งแรง ท่านบนผู้ชายที่แข็งแรง
 แกร่งทงร่างกายจิตใจและสมอง แต่ในท่านจึงยังคง
 ปล่อยให้มีความรักบังคับท่านได้เช่นนั้น ทำไมท่านจึง
 ไม่รู้สึกผิดในการที่ปล่อยให้ภรรยาของผู้อื่น เมื่อทง
 ต้องได้นั่งอยู่ด้วยกบหมานเวลายาวนักหนาแล้ว คิดกา
 เป็นผู้ใดสักคนหนึ่ง และบอกกับท่านเจ้าคุณว่าจะ
 คงกลับไปดี โลกและฝูงชน ท่านเจ้าคุณจึงค่อย ๆ
 รู้สึกตัว และรีบเรียก จิตใจ ที่หลงระเหิง ดอยดมอโยให้
 กลับสู่ตน พอท่านเจ้าคุณรู้สึกผิดดั่งมบุตรนั้นแล้ว
 ท่านก็คิดบอกกับตัวของท่านเองว่า การกระทำที่
 หนักในเวदान ท่านทำเพราะจะตามใจคิดกาต่างหาก
 ไม่ใช่ทำเพราะไม่รู้จักผิดและชอบ ต่างคนต่างพูดดา
 กันและต่างก็ได้ออกว่า จะขอตั้งคดียกอกันเดี๋ยวนั้นไปและ
 ก็จะรักกันอย่างเป็นเพื่อน ระหว่างทางเดินมาห้อง
 เดินว่า ทงต้องได้เห็น นวดอนงค์ สู่เมฆ กำดงย่นคุษ
 อยู่กับคุณหญิงศรีระดาญ

“คุณน้าคะ คุณโน้ตสิ ทรัพย์สินก่าตั้งเดินควงมา
 คุยผู้หญิง ซึ่งดิฉันได้เขียนจดหมายบอกมาจากหัวหิน
 ใจคะ ? เห็นไหม เขาไปรับประทานอาหารว่างมา
 ด้วยกัน ผู้หญิงคนนั้นด้วยมากแะระของเพชรของเรา
 สิคะ” นวดอนงศพูดอย่างคน

คุณหญิงศรีตระกูลได้ ะใจก็ดูอย่าง ยอมเสีย
 อธิบาย

“คนเดียวกบกับที่เขาได้นั่งคุยในโรงละคร เขา
 รอดดกา เพมทรพย เป็นภรรยาของมหาเศรษฐีกรุง
 เห็นอ — นพูดกกับนงนงนงนะ เขาเป็นหญิงที่สวย
 มากทีเดียว ออ — เธอบอกวาศรีนยบชานหญิงคนน
 ตงแต่หัวหิน ?” คุณหญิงศรีตระกูลถามแต่ยัง
 เหยอ ๆ

“อ นั่นนงนงคะ ไม่เชื่อคุณน้าถามถามของ
 ดิฉันสิคะ”

“ถ้าเช่นนั้น เราไม่ต้องกตุ้มใจออก เพราะว่

นนมชาวดจะบอกให้ว่า คนนครณย์แต่ดงฮาการซึ่ง
ถูกใจเรา คือเขาได้เดินอยู่คนเดียวมาดี”

คุณหญิง ค่ำระคราญ ยิ้มอย่าง ภูมิใจใน ความ
หวังว่าจะสมปรารถนา แล้วท่านก็เปิดยื่นเรื่องต้นทพ
กับหลานสาว

บิดกาเดิน มาและเธอได้บอกกับท่านเจ้าคุณว่า
“ฉันคิดว่าเราควรเดินไปหานายแจ่มเสียดีกว่า”

ทั้งสองได้ มองดู ตากัน ด้วยความ สับสน ขัดขืน
เขาเดินมาด้วยกันอย่างสงบสุข

นางสุใจได้หลุดตัวไปจากนายแจ่ม ซึ่งทำให้
นายแจ่มต้องยืนนอนอยู่คนเดียวออก เมื่อดึกกาเห็นนาย
แจ่มต้องยืนอยู่อย่างเบอหนาย คิดการุ้ ตักส่งตัวและ
เสียใจคิดว่าไม่ควรจะทิ้งนายแจ่มไปนานเลย ถ้าไปงาน
คร่งหน้าจะไม่ทำเช่นนอคนเป็นอนธาค คิดกาได้ทราบ
ว่านายแจ่มต้องรีบรับประทานอาหารว่าง เพราะนาง

เดี๋ยวนี้ จึงทำให้คุณหลวงชาญยินดีต้อนรับหลาน
 สาวน้อยอย่างเต็มใจ ส่วนภรรยาของคุณหลวงนั้น ไม่
 ค่อยจะตรงความเห็นด้วยนัก เพราะพี่น้องของเธอเองก็
 มีมากแล้ว ย่อมไม่อยากให้หมั้นญาติเพิ่มจนออก ยิงเป็น
 ญาติของเธอแล้วเธอยังไม่สบายใจเลย ภรรยา
 คุณหลวงนั้นเมื่อรู้ว่า คุณหลวงได้เชิญหลานสาวและ
 หลานชายไปมาในวันตรุษ

“นี่ เกิดมีญาติขึ้นมาแล้ว แต่ก่อนนี้จะเชิญ
 ทำไมเธอไม่ตามฉันเสียก่อนนะ ฉันได้กะคนที่จะ
 เชิญไว้เรียบร้อยแล้ว ฉันเห็นชอบแก่ผู้ชายดำหรีบให้
 เธอเชิญคนหนึ่ง นี่ไปเชิญมาเป็นต้องคน อย่างนั้นแม่
 บ้านดำหรีบขอให้พอกันทีนะ เพราะเขาก่อนหน้านี้
 เห็นใจให้เธอนั้น ฉันก็ได้เชิญเจ้าคุณอมรภักตร์กุด
 ไหว้แล้ว” พูดแล้วก็พากันไปชวนรถกลับมา

บทที่ ๑๒

ท่านเจ้าคุณอมรภักตร์คุมมาทงบ้านพิงดาว
ก่อนเวลาอาหารครึ่งชั่วโมง วันนั้นเอมอรได้เชิญแขก
มารับประทานอาหารกลางวันด้วยหลายคน เมื่อเอม-
อรทราบว่าแขกชายมากดีใจรับตงมาทง เอมอรได้
พมด้ามทตรงบันได

“ผะเคียงทกรก เธออย่าฟังเขามาในห้องนั้น
ก่อนนะ นนคองการพคกับศรัณย์ดองตยดอง”

พระบรมานตศำตศรดำมีของเอมอรพยกหน้า
ตะเคียนขนไปข้างบน

“ศรัณย์ เธอจะไปบ้านคุณหลวงชาญ และ
เด็กไปบ้านหัวเมืองของเราแล้วไม่ไรรี่ ? คุณแม่
บอกกับฉนเมื่อเชาตนเอง คุณแม่ดีใจมากเท่ากกับชน
ดวรวรคทงเบนนทเคียว”

“เอ๊ะ ทำไมต้องดีใจเธอมากถึงเพียงนั้น จนยังไม่เข้าใจ”

“อ้าว ก็คุณแม่ทักกกตงตงเธอว่า เธอจะยอมทำตามความประสงค์ของท่านนะซี”

“ความประสงค์อะไร ยังไม่เข้าใจอีกจนแหละ”

“ก็ดูมาดิเงา เดียวมันเห็นแต่เพียงเธอ กับดูมาดิจะตกตงกนเท่านั้นเอง ส่วนคนอื่น ๆ นะเห็นด้วยแถวทงน”

“เห็นอะไรกัน”

“ฮือ - ก็ใคร ๆ ก็อยากให้เราแต่งงานกับดูมาดิทงน เอะเมอคน -”

“ดูมาดิจะไปบ้านคุณหลวงชาญด้วยรึ ? เพื่อจะไปพบกับใคร ?” ท่านเจ้าคุณถามด้วยต้งนทต้งมาดิบอกว่าจะไปบ้านคุณหลวงชาญ

“เอ๊ะ น่องรักของฉัน เธอ - ง่า - เธอไม่ได้
น้ดกน้ดอกรึ ?”

“น้ดกน้ดอกรึ - อ้อ - เข้าใจละ ฉันจำได้
แล้วตุ้มมาตุ้มพูดว่าจะไปบ้านคุณหลอดวงชาญ” ท่านเจ้า
คุณหัวเราะอย่างขบขัน “โอ มนุษย์ทนมมนุษย์
น่าขันจริงๆ”

“ขันอะไรกัน ?

“ขันผู้หญิงสิ - แต่เขาเกิดขย้าไปพูดเรื่องของเธอ
เขาเลย ว่าแล้วพเจ้าเชิญอตาบวิมาตนครเขตมากินข้าว
กลางวัน ๆ วันนั้นด้วยหรือเปล่า ?”

“เปล่า ไม่ได้เชิญ เธอถามทำไม ?”

“เพราะเมื่อเช้านั้น ฉันเห็นพเจ้ากับเขาอยู่หน้า
ร้านตัดผมทางเจ้าวังช้างนะ เผอิญรถของฉันผ่านไป
พเจ้าใจนะว่า ฉันจะต้องเกิดวิวาทกับเจ้าหมอนี่ภายใน
ไม่ช้าแหละ”

“ถ้าเธอต้อง การ จะกับ วิวาท ก็คง จะ ตำรวจ

เพราะเขาจะไปบ้านคุณหลวงชาญเหมือนกัน เขาชอบ
กับคุณหลวงชาญมาก ไปไหน ๆ ด้วยกันเสมอ แต่
ศรัณยูจะ ฉลาดทบทวนจะก่อเรื่องครหาให้ของกงม
นะ” เอมอรพูดหัวเราะ แต่เห็นหน้าของชายบงตะ
เขาเดินไปที่หน้าศาล

“อ้อ จะไปเหมือนกันหรือ?”

เอมอรไม่เข้าใจ ว่าทำไมน้องชาย จึงเป็นเช่นนั้น
เพราะเอมอรไม่ทราบจำ คิดกาเป็นหลานสาวของคุณ
หลวงชาญนรงค์ ฉะนั้นเอมอรคิดว่าเขาถูกว่า
คนอย่างนายแจ้จะได้รับเชิญไป เอมอรสงสัยว่า
ทำไมน้องชายจึงเปลี่ยนใจ เป็นยอมไปงาน บ้านหลวง
ชาญ หรือว่าเขาหวังว่าจะได้พบใคร ซึ่งคงไม่ใช่
ธมาตตะ

“ฉันทน์ แม่จะ มารับ ประทานอาหาร กับเราด้วย
หรือ?”

“มาจะ แม่เชิญตัวเองตามเคย พี่ไม่ได้คิดว่า

จะเชิญแม่เลย เพราะว่าคุณแม่ไม่ค่อยจะชอบใน
 การที่หอมเพื่อนใหม่ พักตลอดคุณแม่จะขอสั่งกรวย
 ตั้งเครื่องกับนายแจ้และคิดกา ซึ่งคุณแม่ก็เบบเช่น
 นเดิมอดทำท่านไม่ชอบใคร คุณแม่ไม่มาเราคงจะสนุก
 กันมากกว่า แต่ก็ช่วยไม่ได้”

“มากดี เพราะจะได้คุยกันเสียบ้าง ฉันจะ
 เชิญนายแจ้กับคิดกาไปที่บ้าน หัวเมืองของเราในเมื่อ
 มีโอกาส และแม่ก็จะคงเป็นผัวเมียของดิฉัน ฉะนั้น
 ราชการท่านบางนั้นจะเป็นประโยชน์อะไร?”

“เชิญเธอคิดดิฉันกับคุณแม่เอาเองเถิด แต่โปรด
 จำไว้ว่า คุณแม่นั้น พยายามที่สุดที่จะทำดาชแอกคน
 นั้นของเธอ”

ท่านเจ้าคุณอมรภักตร์กอดแม่ริมฝีปากแน่น

“คอยดูกันเถิดกัน และพี่เชิญใครอีกบ้างเถ่า
 วันนั้น คงไม่ได้เชิญคุณหญิงประดับและนางชูใจนะ”

“ก็ดิฉัน เหมเป็นอะไรนะจึงเกลียดคนในหมัก

ฉันนึกว่าเธอกับคุณหญิงประคัมชอบกัน ฉันเคยเชิญ
ท่านมา ไร่ ศรีนัย ไม่มีใครที่จะกว้างขวางในวง
ดังคมเท่าท่านนะ”

“ดาวดังคมวี ? กรรมจริง ฉันยังไม่เคยได้
ยินยายคุณหญิงคนไหนใครเลย ฉันว่าแกเป็นดาว
นันทาจะเหมาะกว่า ชอบพูดเรื่องของผู้คนเป็นที่สุด
ทั้งเป็นคนใจร้ายไม่เคยกรณากับใครด้วย แต่พวกที่
ห้อมล้อม คมกตเงิน ของแก นนเหละ น่าจะถูก คำหั้น
มากกว่า เพราะตัวแกเองนะช่วยไม่ได้ แกเดียวมานาน
แล้ว และอีกไม่ช้าแกก็จะตาย ปด้อยแก่คัว” และ
ท่านเจ้าคุณเดินไปหน้าต่าง ตะกตัมไปกตัมมาอย่าง
กระดืบกระด้าย “ฉันชอบออกตรง ๆ ว่า เมื่อคน
ฉันเบอแทบตาย ทุกคนทักฉันด้วยต่างกตาคำหั้นคนไหน
คนไหนด้วยกนกกยัง ฉันพูดเองไม่เคยมีใครคนนอก
จากคัวเอง เผยแพรหรือเผยแม่พนคัวร คัวองคัว ยง
คุณหญิงประคัมตะยังว้อยใหญ่ ไร่สังวักคัวเป็นคณ

สำคัญ แต่สมองว่างเปล่าและเป็นคนคิดในข้อขโมยใน
กระตัก ดูเหมือนจะเลวที่สุดในฝูงนั้น ฉันเกลียดทั้ง
ฝูงเลย”

“ศรัณย์ เธอ เป็นอะไรไป”

“เป็นโรคเหมือนตำปุ่นุษยพวกพช พวกทพ
คบอยู่นะ ไม่มีคนใจดีหรือรู้จักความดีเลย ูใหม่?
เขาเต็มไปด้วยความริษยาเคียดแค้น ชิงต ชิงเดิน
เพราะปมด้อยอย่างร้ายกาจ ตกปรกใต้โครกโถม
จนไม่รู้ว่าจะหาคำอะไรมาว่าอศักดิ์ สมบัติทางังไว้
เหมือนทาสทนายงนแหละ ฉันเบื่อ ๆ เต็มทน”

“ศรัณย์ เธอไม่เคยเป็นเช่นนี้เลยนะ”

เธออรพุดเลี้ยงคังจนเกือบเป็นตระโกน “น้องรักของ
พี่ เปลี่ยนไปอย่างน่าตกใจทีเดียว”

“เอาละ ฉันจะบอกให้ว่าอะไรมาเปลี่ยนความ
คิดของฉัน ๆ ได้วิญญูหมึงทมความดี เห็นชอบพวกของพ

และความคั่นนไต่สอนให้ฉันเห็นแล้วว่า ในโลก
 มนุษย์นัยมอกทางหนึ่งที่เราจะมีชีวิตอยู่ได้ ไม่ใช่
 ชีวิตที่ฉันเคยมาอย่างแต่ก่อน ฉันไม่คิดเพราะตัวของ
 ฉันเองก็ได้หมกขุ่นในความโล้म्मหตถกดวง — เทียบ
 ผู้อื่น เพื่อ ตัวเดิน — ทำลายคนให้ บ่นไป โดยปราศจาก
 ความกรุณา — พอพบกันเขาก็ขมแย้ม พูดคุยคล้ายกับ
 ว่ารักชอบกัน แต่ในใจดี โต้म्मไปด้วยเสียงเพลง
 อาฆาต โอ อย่าให้ฉันพูดอีกเลย พอคนที่สำหรับ
 ฉันนะ ฉันขอหลุดจากการประหัตประหารบ้าง ๆ นั้น
 เดียว เพราะคนฉันได้พบอุปสรรควรฤกษ์ซึ่งเต็มไปด้วย
 ด้วยความสงบ เราสอนให้ฉันรู้จักความเป็นผู้คนอื่น
 แท้จริง — รักความดี และชื่อ ด้าย — ในวิญญาณของ
 ผู้หญิงคนนั้นไม่มีความโล้म्मประปน มีแต่ความกรุณา
 ความ อ่อนโยน — ความ เมตตา — เห็นใครได้ รับทุกข์
 รับช่วยให้พ้นทุกข์แทนกระทั่งมาอย่างพวกพี่ โอ พี่
 เอมอร ถ้าฉันได้เขามาเป็นพรของฉัน — ฉันคงเท่ากับ

ได้อยู่ในโลกที่สงบเป็นแน่..

“ศรัณย์น้องรัก พี่เดี่ยวใจแต่ตั้งตัวเรา
อย่างพูดไม่ถูก มันจะไม่มีหนทางใดเด็ดอยู่บ้าง
ที่เดียวร? เราพยายามคิดดูซ้ำๆ อย่าใจร้อนใจไฟ
ไปซี”

“โอ้ พี่เอมอร”

“ตั้งบัดที่ขารมณเดี่ยวและพยายามฟังบ้าง ผู้
หญิงคนหนึ่งของรัก นมเผลอญเขาได้ แต่งงานแล้วกับผู้ชาย
คนหนึ่ง และเขาจะไปพยายามลดเขาและตัวเขาเอง
ให้ลงมาในที ๆ คำ พิศดว่าถ้าเขาพยายามอย่าพบ
ผู้หญิงคนใหม่มาจนกว่าจะดีกว่า เพราะถ้าพบบ่อยแล้ว
แทนที่จะเป็นดังรัก พวามนจะตรงกันข้ามนะ คิด
เดี่ยวให้รอบคอบนะน้องรัก อย่ายความรักนะ มันคิด
คอก เพราะมันได้รับความรักมานานใจ แต่อย่าความ
มานานใจนี้จะไปทำให้ผู้อื่นชอกช้ำ มันจะเหมาะจะ
หรือ?”

จากศพของฉันทน์ไว้ด้วยนะ”

เอมอรมอง คหฬานองชายเห็น มนาคา หยตอย
ต้องหยด และใบดวงดาซึ่งเคยเต็มไปด้วยความขม
หยพพน บดินเต็มไปด้วยน้ำตา — เอมอรรู้ทันที
นองชายของความทุกข์หนัก จนเขอชยากจะร้องไห้ไป
ด้วย เขอเดินเขาไปจับไหล่ของชายพดางพดธรวา

“ศรัณยนองรักคนเดียวกับของพ พัดญญาภาจะ
กรณากับคิดกาเต็มอดตลอดไป และภาพจะเป็นประ
โยชน์อะไรอีก บอกเกิดไม่ต้องเกรงใจ พจะร่อบ
นึ่งของพทุกอย่าง”

“ขอบพระคุณพี่มาก”

“ทจรงคิดกาบั้นผู้หญิงที่สงวยเด็กแต่นารัก พ
เห็นใจ แต่ โอ พ — —”

ท่านเจ้าคุณกรมตงจ พัดว พอดิคุณหญิง
ศรัณะคราญกับคนหญิงประคัมไม่เข้ามำ เอมอรร
ตั้งค โสภคัมได้บอกมารดาว่า จะเชิญนายแจ่งกบ

คิดกาดวายน เพราะเรดงความเห็นด้วยกับน้อง
 ชาย ว่าคุณหญิงประคิ และพวกในตั้งคนนั้นใจคบ
 และเกียดกันคนแปลกหน้า แรกอกหักตายคนใดทยอย
 กันมา ค้างพูดคยกันอย่างสนิทสนมคล้ายกับว่าเป็น
 เพื่อนสนิท เมื่อนายแจงกับบิดกามาพบ ไซ้โคเขา
 ฆานชื่อ ทุกคนเ็นห้องเห็ดยวไปคทางประคิหมดและ
 คุณหญิงประคิได้พูดกระซิบกับคุณหญิงทองอยู่ข้าง ๆ

ตั้งตัวคุณเหดะทฐใจ บงกบให้ ฉนเรญ มาเมื่อ
 คน ฉนเรญมาเพราะเกรงใจไซ้โค ทั้งตั้งตำเพราะ
 ฐใจจนมากเดะเขาได้ประโยชน์จากต้องมนุษย์ฉน ฉน
 หวังว่าจะได้มากพอ คือคานชายชี่ ใครเคยเห็น
 คนทวารงเกยจเรนนาง ชนคนตั้งมควรรจะชายหม
 มากกว่าจะมารวมอยู่กับเราอย่างนนะ” แล้วพวกทวาร
 อย่างเบกบาน

ท่านเจ้าคุณ อมรภักทรกุดเห็ดอ ยดเมือได้ขึ้นดัง

นี่ เพราะท่านนั่งอยู่ใกล้ ๆ

“ฉันไม่เคยเข้าไปในร้านขายหมเดย พงจะ
ทราบวาท บานของ คุณหญิงโต จดตง รวยชวย หมชน
เราดอกนวาทการคณยวงประหลาดทเียด ฉนยง
รุดกประหลาดใจอยู่เดยว่า ทำไมคุณหญิงประดับ
ทรกของฉนจึงเกดขายหมเองชนมา”

คุณหญิงประดับ จึงดู เจ้าคุณ อมรภัทรกุล
อย่างเคียดดาตแต่ก็มีโตชยวาทระไร ด้วยเกรงระ
เดยเหตยม คุณหญิงทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดของท่าน
เจ้าคุณเดย เจ้าคุณอมรภัทรกุลทำหน้าที่นาย เตชชาย
ทางตามองดูคุณหญิงประดับทงบมอยางใจเย็น จริง
อยคนไดยมาก ในตั้งคมมัทคองอยู่โต คุณหญิงประดับ
แต่ดำหรับท่านเจ้าคุณนั คุณหญิงไม่เคยครอบครอง
ไทเดยจึงมคองหวนหวาด เมะคุณหญิงถดำววาจา
หยาบคายแะศุถคณซึ่งไมระศอโตเดย ทำไมเจ้าคุณ
จะตอบเขาให้อยบ้างไม่ได้ คดอดเวถารับประทาน

อาหารทาน เจ้าคุณ ยังก้อยคุมเชิง ทงค้อยจับ นิดพิศชัด
 คอคคนหญิงอย่างไม่ว่างหน้าเสีย เอมอรได้เชิญแขก
 เข้าไปรับประทาน อาหารโดยไม่ว่างชาย หนุ่มอีกสอง
 คน ซึ่งเบนนคนทมาชว้เดิมอจนรัตนด

คิดกา นังโต๊ะ ระหว่าง นาย พันศร พนย กับชาย
 หนุ่มหน้าชัด ๆ นักการเมืองทมอชยาคัยดี ถึงพนาย
 แจงนนเขารักวาลุคชบคนมาก เพราะตของนงราช
 ราชของเจ้าขอบ้าน เอมอรไม่กล้าจดโทษของชาย
 นงก็ถัดคิดกา เพราะ เกรงใจ มารดาทง คิดวาชยวเสียง
 คกาประเคยวมารดาจะตกชนเอะอะ เวदानคน
 หลยศรีระคราญกตงฝนด เพราะเชอมนวาตอก
 ราชอยากไป บ้านคน หลวงราญกเพราะ อยากพบพิศ
 คัยกมอณาต ฉะนพเมอเอมอร ได้นำคิดกามาแนะนำ
 ฅบมารดา ฅคนหญิงกแต่ตงชยาคัยคตยแต่ไวตงา
 มองตวยหางตา ฉะนพคนหญิงศรีระคราญนงทหว
 โต๊ะ

“คุณหญิงคนช่วยมาก — ด้วยเป็น พี่เลี้ยงผัดกับ
 คนอื่น ๆ” คุณหญิงศรีระดาอุทิศ “หน้าของ
 เด็กผู้หญิงคน นคล้าย — คล้าย เจมจันทร์ นิตกรณซึ่ง
 ได้เห็นตามน้องชายทอดวงชาญไป และบิดาตงโทษตัด
 ชาติจากตระกูล อยากรู้ว่าเจมจันทร์จะเป็นอย่างไร
 บ้างหนอ ?” คุณหญิงได้ค่อยตั้งเกดกริยาแต่ท่าน
 รู้สึกพอใจในกริยาของดิดดากมาก “มีมารยาทเป็น
 ผิดแท้แท้ยว ดิดดากคุณหญิงประดับด้วยผ้า แต่
 นนแหดะ ใคร ๆ ก็ต้องชอบเพื่อนซึ่งคบกันมากเท่า
 แก่มากกว่าคนแปลกหน้า ยิ่งคุณหญิงประดับแล้ว
 ต้องชอบ มาก อยู่เอง เพราะ เคยเป็น เพื่อน เจ้า ตาง ให้
 ค่าย”

นายพันตรีพนย เรม ตรวา ดิดดากา จะม นดย
 คตบคตหรือไม แต่ในทศกพนยภคกเป็นท่ายตวง
 ตางามของดิดดาก ไม่นใครทโคเห็นตวงตงนชย
 ดคยอชนนหมของดิดดากแล้วจะไม่คิดใจ ทั้งกระแด้

เลี้ยงเส้นนารีได้คำพูดที่พูดออกมาฟังแล้วก็ทราบว่าเป็น
คนใจคกรุนา

“ศรีธนียไมใช่คนคงอย่างทณนศักดิ์เสียแต่
หญิงคนนเบนทองทบวดีศรี เตเมคายง — ดูภาพสตรีพิ
นำดังตำรา ชีวิตของเขาจะจบลงอย่างไรกันหนอ ?”

พินยัคค

เจ้าคุณอมรภทภฤตซึ่งนั่งอยู่ตรงกันข้าม ท่าน
ระวางตัวทกภระตัก เป็นแต่มองคิดดกาเพื่อให้ตาได้
ถายภาพให้คิดดา คิดดาเวदानรตักมดูระแถมตั้งหรณ
ในใจว่าคนหญิงประดับไมใครจะชอบตัวนัก เพราะ
ดูคาทมองมานนชนเขยว ดูจนมารดาของท่านเจ้า
คุณอมรภทภฤต นนคงไม่ เกิดยดแคร์ ดักวาทยงเตระกอ
ตัวตงเหยยบคิดกาเพราะพคชามหัวต้องครง แคคิดกา
กัตาเฉย ๆ ไม่สนใจ คิดดามความคิดจดวงอาทิตย์
ทมความ ตมา เตเมอกาทาหนาท ต้อง เต่งมิได้ ขาดเพื่อ ให้
ความมอบอน แม้จำใครจะหน้าเกิดยดทรอมมมนุษย์ซึ่ง

นายแจ่มนั้น บางเวลาทีหุดคำพูดออกมาแต่
 ช่วยไม่ได้ คิดการรู้ว่าท่านเจ้าคุณได้ตั้งเกิดเห็นแต่
 เข้าใจในความดำของนายแจ่ม แม้ท่านเจ้าคุณจะรู
 ว่าคุณหญิงททานกำลังหลงรักนนั้นเป็น ภรรยาคนชั้นตาแต่
 ท่านก็หาได้ทรงเกียจไม่ กตบรัดักตั้งตำด้วยซ้ำไป

เอมอร มอง คิดกา บ่อย ๆ และ ก็อด ชมมิได้
 เธอใดหันไปตบ้องชายของเธอต้องครึ่งตัว ตบ้อง
 ของเธอก็คิดไปว่า “น่าเสียดายตระกูลทรกุดจริง ๆ
 เห็นจะหมดพันธุ์ กนแคบเอง เพราะศรัณย์คงไม่มี
 ห่วงใดเข่งงานแต่ก็หมดหวังที่จะได้มีทายาท โอ ชีวิต
 คนเรานั่นช่างแสนเศร้า เอมอรถอนหายใจยาว
 ด้วยความหนักใจเสียดายน้องชายทั้งตั้งตำสุดพูดออก
 มาเป็นคำพูดได้

ก่อนที่จะอดจากโต๊ะอาหาร นายแจ่ม เกิดเหอชน
 มาโดยชอบกให้คน รังวามรยา ของเขาเก็บผู้ ตแหมอน
 กน เขาพูดจนว่า เขาก็ภริยาจะไปบ้านคุณหลวง

ชาติ และบิดกาเป็นหลานต่างของคุณหลวงชาติ
 ทรงเป็นหลานตาของพระยานคกรณบุญญิต ประค
 ด้ยฟ้าฟาดลงมาบนตัวเอมอร เพราะเช่นเองหรือ
 ทศรัณย์ได้ให้เอมอรเชิญบิดกาไป เอมอรก็ขอ
 ขย่ำให้มารดาได้ยื่นคำพูดนเดย บัดยให้มารดา
 หวังตม ๆ เรื่องสุดมาดีไปดีกว่า สำหรับคุณหญิง
 ประคมันถึงจะรูโรคไหนก็ไม่เป็นอะไร เพราะ
 คุณหญิงได้มองผ่านบิดกาไปเสียแล้ว ท่านเห็นเป็น
 ถอนอรูกอนหงแทนนเอง การสนทนาต่าง ๆ ได้
 ผ่านไปเป็นปรกติ พุดกันถึงวันตรุษทุกคนคยว่าตน
 จะได้นกขอย่างไรบ้าง ดิดกาคใจทพอกผู้หญิงได้
 พุดวามเรื่องซึ่งถ้ามพุดออกมานนเดย เธอได้พุดคย
 ถมสุภาพศตวรรษงคชชายหม่นกการเมองไป เอม
 อรมองคดิดกาแล้วอดชมมิได้เพราะเป็น คนมเด้นประ
 ด้ยทขงคจรง ๆ ทรงไมนปมคยเดย ทจรงคดิดกา
 เป็นผู้หญิงทต พรอมคงนองชายชมไว้ - แต่ - ทางมา

ของบิดาไม่งาม — แต่มีใช้ความผิดของบิดาเลย
แต่ถาวรสันตนาได้ เอียงงานที่บ้าน คุณหญิง ประทับ
ทุกคนชมว่าเรียบร้อย ดั่งคนดีนางซึ่งทำให้คุณหญิงชม
รับคำเขียนยอนด้วยความเต็มใจ

“แต่งงานกันนั้นนะ มันไม่ได้ เป็นไป อย่างความ
คิดของคน ๆ หนึ่งนะ มันประปรายหลายชนนกกตคน
คำ ๆ ก็มี คนตั่ง ๆ มีมากนะแน่นอน ฉนั้นจาเป็น
ต้องตามใจเพื่อน ของฉนั้นคน หนึ่งจึงต้อง เชิญคนชันท่า
เข้ามาปนด้วย แม้บางคนซึ่งฉนั้นไม่เคยคิดจะรู้จักเคย
ในชวคยงต้องเชิญมา พกน ไตรโบศกร์เชิญเพราะ
เพื่อนของฉนั้นเขาอ้างว่าคนพวกนั้นอยากเห็นเจ้านายกัน
จริงนะ แรกบางที ผิดหน้าเขามาคบ พณฉนั้นอยากจะหวั
เราะเขาระได้หน้าดังตามครั่งกม”

“แต่ได้เท่าเจ้าคะ ท่านไม่รู้จักภูมิใจบ้าง
หรือเจ้าคะ ทั้งจนได้ให้ความดั่งนั้นกับผู้ที่ซึ่ง
ไม่มีโอกาสได้ เห็นงานอย่างนั้น ท่านทราบไหมคะ

ว่าท่านได้ให้ความ สนุก กับเพื่อน มนุษย์ ในงาน คนนั้น
 เพราะว่า ถ้ามีกับตัว คุณ อยู่ใน จำพวกสนุก สนุกนานมาก
 ละ” พุดแล้วคิดถวิลหนีไปไปรยยมกับทุก ๆ คน
 รอนไต่ ซึ่งทุกคนต่างมองคิดถวิลอย่างสนใจและนึก
 ชมความกล้าหาญตอบทันทีที่ไม่วายกาย ทั้งไม่
 สะทกสะเทือนด้วย

คุณหญิงประตัยเดอดจมนแทบจะคลั่ง เพราะ
 ไม่เคยมีผู้ใดกล้าเถียงท่านอย่างนี้ มันเหมือนตดหน้า
 กันตรง ๆ แต่คุณหญิงก็อดกลั้นไว้ หน้าของท่าน
 แดง ลัวะแระ คิดในใจว่าจะต้อง เกิดยศคุณหญิง คนนี้ไป
 ตดตดชีวิต - ท่านหันไป จึงคิดถวิลแต่ หัวตดตดเท่า
 แต่คิดถวิลลับ ยมอย่างอารมณ์ เรื่อยไม่สะใจในความ
 โกรธของคุณหญิงเลย ซ้ำคิดถวิลก็คิดออกว่า คน
 อย่างหน้าดังดาว -- ๐/๒๕๖ เป็นคนแก่ทันทไปด้วยก็เดส์
 หยาบคาย ไม่เป็นผล - คิดถวิล ถึกเดี่ยวคายอายุระของ คุณ
 หญิงที่โตมานมา - คนอายุมาก ๆ ควรร่วมตดกับ โม โท

โต — น่ะโรคถ่ายเด็ก ส่วนคุณหญิงศรีสระคราญ
 นน นกขมคิดถากว่าเป็นคนมีไหวพริบฉลาดเหม
 คุณหญิงศรีสระคราญ จึงคิดถากอย่างต้ง

เมื่อรับประทาน อาหารเสร็จ แดวต่างพากันออก
 มานั่งทห้องนั่ง เอมอรพยายามทำตกับคิดถาโดย
 ไม่ใคร่จะ สบายใจเกรง มารตากับคุณ หญิงประคัมแต่
 ถังตำร่นองชายกษ ทงเอมอรได้ รับปาก กับน้องชาย
 ว่าจะทำตด้วย เอมอรนั่งตงข้าง ๆ คิดถา ท่านเจ้า
 คุณอมรภททกรดี ถัก ตใจทได้ เห็นคนท เขารัก ทงตอง
 คนนงรวมเการ ออกน จึงรับเคนตรงเข้าไ้หา

“คุยเรื่องอะไรกันน่ะ ตองคนนนั้น?” ท่าน
 เจ้าคุณถาม

“เราคุยกันอย่างเด็ก ๆ เรื่องเหตุว ๆ น่ะ
 ณฑเจ้าเวธงมาฆองตุกรของณนหลุดหายไ้ตุกเด่ ครั้น
 คนนวมมาก” เอมอรตอบ

“ตุกรของพเอมอรเนนเด็กทนารกมาก คิดถา

ฉันอยากให้เห็นจริง ๆ เธอคงรักแน่” แล้วเจ้า
คุณก็หันไปพูดกับพี่สาว “อนุญาตให้ลูกลงมาข้าง
ล่างได้ไหม?”

“คอยประเดี๋ยวก่อนเถิด คอยให้เช็กเหล่านัน
กดับเสียก่อนสิ คุณหญิงประดับเกิดยุคเด็ก และลูก
ของฉัน เคยท้อ ผมของท่าน ว่าหงอกแล้ว ยังคิดให้หยิก
เหมมท่านฉนใหญ่”

“ฉันอยากให้ลงมาทักออกครึ่งจริง เพราะคุณ
หญิงประดับอยากชอบถกหนึ่งหัวคนฉนนัก จริง
ไหมพี่เอมอร? คิดอดเวตาถนชาวฉนแกะระเกด
ถวกถางคนอยู่เรื่อย แก่แล้วยังไม่เจยมตัว”

“นายพันศรีพนย พุดกับฉนว่า คุณหญิงประดับ
เป็นคนฉดามาก แต่การแหวะคนทว ๆ ไปนเสียถว่า
ฉดหรือคะ? ฉนไม่ฉนอยากคิดเช่นฉน” คิดถ่าพุด

“โอ๊ย ท่านเป็นคนฉดแต่ถว้างฉว้างมาก

พวกเขาคร่ำทานกนทงนหน พวกเขาอมแพทานเด่มอ
 พุดอะไรคนกมกจะคดอยตามกนทงนหน”

“ไปยอมแกทำไมกน พื่อมอรนเหตจใหตจวิง
 ถาณมกรยา หนจะไมยอมใหคบถนทด้วยเดยเบ็น
 ษนธาต”

เอมอรตองทาหนาทเมบานจถกไปคยกับแรก
 ษน ๆ ทานเจาคูณอมรภททรกถโตโอเกาถรบหนงดง
 ษาง ๆ ดิดกา

“อนกถยคณนุษยจาพวกนเดะเบเชคมีทน ผิด
 กบเพอณ ๆ ทเราพบคทอทพมาก พวกนชอเบคคทา
 หยงไวทาว่าตวเบ็นใหญ่เบ็นโตเตแต่ทจวิง ชอเบนิห
 ทาคณเดะชอเบพุด เรอขงของผ ชงไมเกยงกบ ตวขงตว
 เดย พุดกถาความชวขงผอนคถายกบวาตวนะ
 วจเคษ ความจวิงนุษยเรานะ ถาตวขงตวเองคยอยู่
 แถวจะไปพุดกบถนผอนเพอประโยชน์อะไรกน เรา
 ไมควรคบคณเหตานเดยเพราะเบ็นคนใจแคบ เธอไม

ควรคบให้สนิททุก ทั้งนึกคิดว่าเธอควรไปเที่ยวตาม
หัวเมืองดีกว่าอยู่จำเจในกรุงเทพฯ เธอคิดเช่นนั้น
ไหม ?”

“ฉันเป็นแต่ผู้ตามน่ะ อะไร ๆ มันต้องสุดแล้ว
แต่ นายแจ่มตงนน เธอรู้ใหม่นายแจ่มเขาพอใจที่
จะปันอยู่กับคนเหล่านี้ เพราะเขาเห็นว่า เป็นมนุษย์
ชั้นสูง แต่ทั้งเขาต้องกำจะตั้งหันมด้วย ภายหลัง
ครุฑแล้วเราก็จะกลับมาอยู่กรุงเทพฯ อีกนาน”

ท่านเจ้าคุณอมรภักทรกฤตเมื่อได้ยินคำว่า ครุฑ
ท่านเกือบจะเผือดอืด เพราะท่านนึกว่าจะได้ไปอยู่
ร่วมชายคาภักตึกที่บ้านคนหลวงชาญ ในเมื่อ
เวลาครุฑแล้วชาวมะไรเกิดขึ้น ซึ่งคนทุกคนอาจได้รับความ
ความสะเทือนใจก็ได้ ท่านเจ้าคุณเกือบจะหลุดปาก
บอกกับตึกตาแล้วว่าท่านคิดถึงเมืองเพชร ที่โน่น
อันงามชรรวมชาติ ผดกับทนนก และเมื่อท่านกลับ
มาตรงเพ็ชรดีกว่าถนัดตั้งตั้งนรททเดียว คิดถากตั้งแต่

มาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร เธอพึ่งเข้าใจว่าทำไมผู้ชายจึง
 ไม่ใคร่จะชอบแต่งงาน กับทั้งพยายามหัดถักเตียงเต็มมือ
 ที่จะไม่แต่งงาน เพราะแต่งงานมันแปลว่า ต้องทำ
 หน้าที่กตัญจะเบือหนาย เหมือนกับตัวของตัวเอง
 คดอดเวลาตั้ง แก่แต่งงานแล้วเธอถ คองทาหนา ทเรื่อย
 มา คิดถากอดไม่ได้ที่จะคิดว่าคงมีสตรีไทยบางคน
 ได้รับความสุขในการแต่งงาน ถ้าแต่งงานกับคนซึ่งเรา
 เลือกเอง และผู้หญิงคนที่จะได้รับความสุขยิ่งกตัญ
 เป็นผู้หญิงที่จะเป็นภรรยาของท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด
 เมื่อได้ คิดเร็นนเธอคองเม็นหน้าออกไปดู ทางหน้าต่าง
 และในตักคานนุกเต็มไปด้วยความเค้ว่า ท่านเจ้าคุณ
 กัมมโนภาพทศตถายคตงกับความคิดของคิดถา ท่าน
 เจ้า คุณ ก่าตงคิด ว่าถา ท่านได้ ตัว คิดถาไป หนึ่งข้าง ๆ
 อย่างเวถาน ทบ้านของท่านแล้ว ท่านจะมีความสุข
 ปานใด และยังหวังได้ว่าจะได้มีเด็กเล็ก ๆ งดงามอยู่
 ข้าง ๆ ด้วย ทั้งต้องได้มีองมาเงอะคากันและกต่าง

“จริงอย่างเชียว คุณคิดกานดาคนไหน มี
ไหวพริบเข้าใจใช้คำพูดได้คอบทั้น คนไม่มีข่มข้อย
นี่เองเป็นเหตุให้ศรีฉันทองหงวรงค์” พินัยพยายาม
พูดคล้ายตามเขมอวเพราะเชื่อว่าเขมอวกำลังถ่มน้ำโด
จริง ๆ

“มีหน้าขยดขยของขงนท ทดองเห็น คิดกานดาคนใด
ใ้กับศกแก่ ทชนคทา ๆ ทั้งรูป ร้าง หน้าตาและ ทงกรยา
วจาด้วย ไร่ ฉันทองธำรมหญิงคนนั้นเหลือเกิน
คิดกานดาพยายามททชนาทกรยาอย่างเข้มแรงที่สุด เรื่อง
ทงหมตนมหนักให้ฉันทกรเศราเหลือทน เพราะศรีฉนัย
มทกรหนักทเดยวณะเธอ ทฉนถ่มมากเพราะทราบ
ว่าเราทงต้องจะไปท บ้านคุณหงวรงค์ชานู และคุณหงว
ชานูนี้ เป็นตงของคิดกานาแหละ -”

เขมอวมิได้พูดจบประโยค เธอก็คิดจะพูดถึง
เรื่องมารดาของคิดกานาแก่ขงไวทั้น เดียงของเขมอว
เบาตงคล้ายพูดไม่ออก แต่ขงมิของคุดอกไปทงหน้า

ต่างอย่างหม้อดอย · พี่นัยไม่ชอบเห็นเอมอรมีความ
ทุกข์เพราะเขารักเอมอรมากมาตงเคียงเบนเด็ก ๆ อยู่

“นี่นะ เอมอร คดอคเวถารับประทานอาหาร
ฉันได้พยายามสั่งให้ตรวจตราติดลัก และฉันคิดว่า
ฉันไม่ผิดนะ เพราะฉันยังไม่เคยทนายอะไรผิดเคยใช้
ไหม ?”

“จริง เธอทนายเก่งเต็มมือ เธอทนายเรื่องนว่า
ยังไถ่ได้ ?”

“อา — ถ้าพ่อศรีคุณหมความหวานอย่างชุ่มชื่น
ทอด — ทศวรรษของเรา เหมือนนางฟ้า นนถกตเคยว —
ทั้งฉันคิดว่าเราได้นำเอาอันดีนางฟ้ามาปฏิบัติด้วย และ
เมื่อฉันเช่นหมแดงจาเบนอยู่เองที่จะครองมี ผู้ตแดงควบ
คม ฉันว่าเราไม่ตองคิดวุ่นไปคอก · ฉันหมายถงเธอ
กับฉันนะ เวาหนึ่งๆเราไปเฉย ๆ คิดว่า”

“พี่นัยเพื่อนเก่าของฉฉ ฉฉจริงนะ แต่ฉฉแหละ
แม้จะเป็นนางฟ้าก็ตาม ฉฉฉันคิดว่าของชายของฉฉ

ด้วยแก่มาไม่ไร้เงินนะ — ทั้งเขาเป็นคนที่ไม่ฉลาด
เหมือนง่า — นายช่างผู้ชำนาญซึ่งชอบทำอะไรตามใจ
ตัวเสมอไม่มองหน้ามองหลังนะ จะเอาแต่ใจตัวเป็น
ใหญ่ยังซ้ำถูกโยนให้กระปนก้นอยู่บ่อยเช่นนี้ เขาจะ
ทน — หรือช่วยตัวเองได้อย่างไรกัน ?”

พินยงมิได้ตอบเอมอรพูดต่อไป

“ ตรงกันข้ามกับตุ้มมาตทีเดียว ตุ้มมาตไม่มี
เงินหัดจะ ชวนใจให้ หั้นเหมา รักตัวได้ เลยจนนึกเดียว
ฉนั้นจะวิตกกังจะไป ประชุมกันอยู่ ที่บ้านคุณ หลวงชาญ
พน คนมาก ๆ นะ เขื่อย่อมจะมีใคร ดักคนหนงจับ
เรื่องนใด เพราะศรัณยกับคตภาคยกันมากและศรัณย
หรือจะยับยงได้ อยายผุควบคมตุ้มมาตชอบเดินไฟ
จะตายไป และเมื่อเดินไฟแฉวกลมกมนไม่มเวลาด
จะคอยเคอนตุ้มมาต แดวยังคงจะมีใครดักคนหนงท
ไม้มกพนออยกอด ๆ ย่อมจะนงคชยจ ผคหาเรองออย
แดว พนะชฉนจงแฉนวดค เพราะพวกนพอรุกพค

ทณคนกคองหาคความบั้นเตงใจบางซันะ ความจริงอาย
เรองรัก นนะมมม มานมมาน คงแคบ่ยุยาคาซวด มาแต่จ
ฉนคูนวนเวณนอยเรองเดยวซา ๆ อายเรองรักก
พกถนะโดยมาก เป็นคองมมูรบ บาปคนหนง เต่มอไมผู้
หญิงกผชาย”

“กนพระช ซวดแะโถก มนกกมอยเรองเดยว
แะเรอ คอเรองรัก ฉะพนธ์เรากวรออยู่หาง ๆ คักฉา
‘ทมเราจะหามฮยาเฮาคามเข้าไปดอด’ เซอ มีกตอน
อยู่บพหนงเราเขียนว่าผู้หญิงฮยาโกรชนะ ขยากฟัง
ไหม ?”

“ไมโกรชคอก ว่าไปเกิด” เอมอรคอบ

“เมื่อแรกรักดตรมักจะผิด ฝ
มุงม่นในควคนรักดตจก
แต่นานไปเบียดยใจ ฝฝันคิด
รักซันซิดแปดกใหม่ ‘ฝใจเอย’”

หนังสือ

“ของเขาคิดใหม่เอมอร์?” นายพันตรีพูด

แสวงหาเพราะดัง

“ดี ออกจะมีความจริงมาก”

“เอมอร์ เธอเห็นารกจริง เป็นผู้หญิงแต่ไม่เข้ากับผู้หญิง เธอรักความจริงมาตลอดผู้หญิง ดันก”

“ขอบใจจะ ไม่ต้องมายอกกันดอกหน้า บกแดง
เราไปยังดีตัวที่บานคุณหอดวงชาญ มีเรื่องทศของหน้า
แดงเกิดขึ้น แต่สำหรับนกกบดำม่น เราต่างปลดอด
ภัยด้วยกนทงคู คารากรรยาคุณหอดวงชาญเป็นเข้า
ถ่ายตาของแรกทงหลาย ความจริงใคร ๆ ก็ชอบตะ
นบดอแก่ แต่แม่เช่นนหยง - ยิงทำให้เราตองหน้าแดง
- ต้มคอกคุณหอดวงชาญ ดีจริง ๆ ใจดีตามใจภรรยา
อย่างไม่รู้จักจบ เห็นจะเป็นด้วยตามใจเกินไป
กระมัง คาราเลยชอบมเพื่อนแปลกหน้าบอยๆ”

“เออ เผอิญครึ่งเขาเซญฉนเดี่ยด้วยนะ ทง

ฉันก็ตั้งใจว่าจะไป ฉันชอบคุยกับภริยาคุณหลวง
ชาย เพราะแกช่างชวนฉันดี”

ชาวันททำให้เอมอรตบมายใจ เพราะรู้สึกว่
เรื่องของ พันยกบ ดาราณ จะช่วยให้ฉันสนใจ จนเรื่อง
ของศรัณย์กับคิตกาเดือนไปได้ ในมวตหมุดังคม
ย่อมกระหายข่าวก็ จะเข้าประกาศจับจับ ดันทนกัน
ระหว่างผู้หญิง และเพราะคุณนายดาราเป็นคนหนึ่งท
ดั่งคนเพ่งเตง ฉะนั้นหมุดผู้หญิงคงจะทงมากกว่าคิตกา

“ฉันคิดว่าถ้ามาตคงจะเคียดเคืองมาก เพราะเขา
จะต้องค้นพบว่า การทศรัณย์ไปบ้านคุณหลวงจริง
นี้ หาใช่ไปเพราะอยากจะพบตัวของเขาไม่ และฉัน
หวาดว่ศรัณย์ จะต้องพูดฉันเขา อย่างมี คุณหญิง
ประดับด้วย” 10/2565

“เฮ้อ ฉันเชื่อว่าจะต้องเป็นอย่างเธอว่าแน่ ๆ”
แต่ถงต้องถนงนถนอยนมนครใหญ่ เอมอร

กำลังใช้สมองคิดอย่างหนัก ความคิดที่มืดมน —
 เอมอรวิตกถึงตระกูลเก่าของเธอมาก — ศรัณย์จะไม่
 ใต้แรงงาน — ตระกูลภักตร์จะสูญ ฝ่ายพินัยกำลัง
 จ้องเอมอรอย่างเพ่งพินิจ ในที่สุดพินัยพูดขึ้นมา

“ฉันคิดว่าศรัณย์ควรจะไปเที่ยวตามเมืองต่างๆ
 เสียสักพักหนึ่งจะดี — เธอควรบ่อนความคิดคน ให้เขา
 ใต้จะดียิ่ง แทนน้แหละนะ ฉันเกรงไปว่าเรื่องหน้ากต
 จะจบลงด้วยหน้าตา”

จัดอย่างมีขนนางหงสหายมีของเก่ามาก ห้องทก
 ห้องใหญ่กว้างเพดานสูง ที่เคยยงทางเดิมมีรูปปั้นนกก
 ยุงรำแพนตงกตาง และมีขวดตายครามใบใหญ่คงต้อง
 ข้าง ข้างฝาผนังพุดนามนและฝาบอกตดัดตบกน ภาพ
 เหล่านั้นเป็นภาพบรรพบุรุษ เครื่องประดับห้องนั้นใช้
 ของโบราณซึ่งมีค่าสูง ห้องหนึ่งจัดเครื่องมุกขทงห้อง
 เต็มเครื่องตายครามชนกมคงเต็มไปหมด ในตู้ข้าง
 ฝาผนังทงต่าง ๆ ซึ่งมีขนาง ๆ ขวนชม ทกคนชอบ
 ห้องทกจัดด้วยเครื่องมุกขนมาก เมื่อเราเข้าไปนั่งใน
 ห้องนี้รู้สึกว่ายืนดังบใจใครเป็นอย่างดี

บ้านชาญนรงค์คนเป็นนกกแผ่นแน่นหนาตั้งจำโอโถง
 ยิง ท่านผู้เป็นนคนครระกตนมยายเป็นดกสาวชอยท่าน
 เจ้าชิวคนทง ฉะนนต์ท่านจึงมีหอขงาม ๆ เป็นเอก
 ในกรุงเทพฯ ๑ ถึงตบแดหยกอนทงตงอยู่บนหลังค
 ซึ่งคน ทกคน ฉะนนต์ จำตอง หยัดชม ความงาม ของ
 ลวดตายฝีมือททานนเต็มไปด้วยความปราณีต คุณ

หลวงชาญนรงค์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองบ้าน อยู่ในเวดาม
 ยามว่างไม่เม้าเข้ามา ท่านมักจะมองดูบ้านของท่าน
 ด้วยความระทศ เพราะท่านเกรงว่าจะรักษาไว้ยากนัก
 ค่าเก็บบ้านเวดามแพงขึ้นกว่าแต่ก่อน ๆ มาก มาย
 เพราะทิศที่ยงมบาดเก่าแก่อยู่ด้วยออกมาก คนเหล่านี้
 รักของทุกชิ้นเท่ากับตัวของท่าน ด้วยเขาเหล่านั้นได้
 เคยเห็นของเหล่านี้มาแต่ยังเยาว์จนชรา ต่างช่วยกัน
 ระวังกลัวจะแตกสลาย คุณหลวงหนักใจว่ารายได้
 ทานมอญเวดามน้อยนัก ถ้าท่านจะเกิดของคดียภาพ
 ฝรั่งใช้ขึ้นมาจะลำบาก ฝรั่งใช้มีผู้หญิงมาก ผู้ชาย
 มอญเพียงสองคน แต่ถ้าวางงานเชิญแขกมาอย่างน
 ท่านก็ไม่เกรงกลัว เขาตกหลานเหลนของยาย แก่ต่าง ๆ
 ทออาศัยท่านอยู่ในบ้านมาช่วยช่วยคราว
 “ฉันจะมาบ้านเธอทุกครั้ง ถ้าเธอเชิญฉันมา
 และถ้าเธอขงมเงินจ้างแม่ครัวคนน้อย เพราะรังมีเด็ก
 จริง ไทพะเนงเป็นทหนงทเดียว แต่ถ้าเธอเกิดจะต้อง

ประหยัดและให้แม่ครัวคนนั้นไปดื่มน้ำ อย่าเชิญฉันมาเลย
 นะ เพราะฉันชอบบอกเขตรง ๆ ว่า ฉันไม่ชอบคน
 จน มันอึดใจนัก" คุณหญิงประดับพูดกับคุณหลวง
 ชาญ

บุตรของคุณหลวงผู้เป็นทายาท เวลานอนอยู่ที่
 มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งกำลังจะเค็มโตชนทกวันและ
 เป็นผู้ที่จะโตครอบครองบ้าน เขาชอบ देख ซึ่งมารดา
 ถนอม देख และรักใคร่เอาใจได้เป็นพิเศษ ส่วนบุตรที่
 ชื่อดาวประดับ ซึ่งคุณหญิงประดับเป็นผู้ให้ชื่อนั้น
 มารดา देख อย่างกตัญเพราะไม่ใคร่รัก ดาวประดับถูก
 देख อย่างทง ๆ ขว้าง ๆ หน้าตังตำรามาก คนสำคัญออก
 คนหนึ่งในบ้านนกขอ หลานสาวของคุณนายดาวราชขอ
 นภาศิริ ๆ เป็นคนฉลาด เดอกตำม เป็นพอกำท่มงคง
 และไม่มีใครจะได้ยู่คิดกรงเทพ ๆ เขามักจะค้องไป
 ตามหัวเมืองต่าง ๆ เพื่อดคคอกการกา ฉะพนนภาศิริจง

มาอยู่ที่บ้านคุณหวดวงชาญ กับนำตัวโคหนาน ๆ เต็มมือ
และนำตัวกรกมากกว่าตัวของตัวเอง

การเชิญแขกมาครึ่ง พ่อกับจะเป็นแขกชั้นผู้ตง
หมด และในวันเสาร์ยิ่งจะมากนอกคังตามตีบคน นาย
แจ่งตนเคยหนักที่โตเขามาร่วมอยู่ในฝูงหงษ์ แรก ๆ
มาเขารู้งักประหม่าและศกใจระวังตัวมาก ก่อนมา
เขาเตรียมเป็นกาใหญ่ จนทำให้คิดการว่าศกการ
เหอเหมน ยงนถ ชาติเจ้าสมรบไซของนายแจ่งกคใจ
ขอเงินตวงหนาเพื่อจะเตรียมตัวตามนาย เพราะนาย
แจ่งตั้งว่าจะต้องเอาไปด้วย เจ้าสมรบไซตั้งใจที่จะ
ได้ไป คิดภาทามว่าทำไมจึงตนเคยหนักใจนัก เขาตอบว่า
เพราะสมจะได้มีโอกาสอดคนรบนาวตงหลายพวกผม
จำ ท่านให้เงินเดือนผมแพงมาก

“โอ้ เดือนละแปดร้อยนไม่ไรชโกนะขอรับ
คุณนาย ผมอยู่มาหลายนายแล้วไม่มีใครให้แพงเท่า
เถย และเงินหนักคงเป็นเงินไม่ว่าชาติใดภาษาใดละ

ครั้น ทักคนต้องเห็นประโยชน์ของเงินกนทงนพ
 ตั้งนคดกานนเฉย ๆ แต่ในความเฉยนั้นม
 ธรรมณครกครนปนอยมิใช่น้อย เพราะศรัณย์จะไป
 อยุททนควยอย่างไม่มีปัญหา การพบกับเจ้าคุณอมร
 ภทรรกุด มันเป็นความตั้งใจในตอนแรกพบ แต่ย้าย
 ตอนจะจากกันมันจะต้องรับความเศร้าสลดตอก แต่
 นั้นแหละในโลกมนุษย์ นความ สรรทุกข นเป็นของ กคน
 เวลาคดตถกถอยกับนายแจ่ง เขาได้รับความสลดทุก
 สด แต่เวลาคพบกบท่านเจ้าคุณอมรภทรรกุดนั้น
 คดการ สักความทง รก - โกรธ - เกดขค - เคี้ยวใจ
 - รนเรงใจ

ตอนบ่ายวันเสาร์ฝนตกปรอย ๆ ในเมื่อฝนไป
 ถึงที่บ้านเดิมของบิดาคิดกา เมื่อไปถึงที่บ้านนั้นเขา
 ได้ตงหาชานครยมนไวพรอมแล้ว มีแขกหลายคนที่ได้
 ร่วมทางและได้มาตงพรอม ๆ คิดกา เวลานั้นเขาเข้า
 ไป ผู้รับใช้ได้ชานรชคตคามได้เอ่ยรชนายแจ่งควย

คุณหญิงชาญเป็นผู้ชำนาญในการต้อนรับแขก ชนิดที่
 เราเรียกว่าหวานกนตาย เพราะท่านมอชยาศัยกับ
 คนทักคพาทัก วิทยาชอบหอม แต่ภริยามทำใจดีง่าเยื่อ
 หยงเยียงคุณหญิงประดับ นภาคี ริหदानดาวเจ้าของ
 เป็นคนร่าเริง ฉลาดาวประดับถูกดาวนั้น นำพาซาไป
 เทียว แจกให้แขก และคอย ปฏิบัติ แขก อยู่ ตลอด เวลา
 แรกที่มาถึงแต่ คุณเคยต์นท่งนม ต่อเดือนเถียงกนิมิได้
 ชาติเตียง และบางที่เรืองต้นทหนักคือเนื่องกันมาจาก
 การพบครึ่งกอน เพราะเขาเหล่านั้นพบกันเต็มอทุก ๆ
 งาน และดูเหมือนจะซาหนักนเต็มอ นอกจากติดกา
 คนเดียวทเป็นคนแปลกหน้าและหญิงงามดั่งบ ตาม
 ความรู้สึกของติดกาคิดว่า คนเหล่านั้นต่างคนต่างจะ
 อดความตอมนซาชของกับกรตั้งคม ทงดเหมือนจะ
 พยายามให้ นายแจ่ง และติดกา เกอมากที่สุด ทงรทำได้
 เจ้าคุณอมรภทกรุดมาถึงภายหลัง แรกทงทอดายตงครึ่ง
 ซอโง และยิงมมูอนอกธองคนทมาตงซา

นั้นนอนตะไหง่จำนวนแรกมาก ๆ เช่นนี้ ย่อมมี
 มนุษย์ที่ใจคองมอธยาก็คัดป่น้อยมากคน แต่เพราะ
 ยังไม่มีใครแนะนำกบตดกาจตางหงคมเซ่งกนอย ซึ่ง
 ทำให้คุณตาย ก็บว่า พวกคนใจคองน เป็นมนุษย์ใจเหยม
 ไปด้วย การปะป่นอยกับมนุษย์ชนตดยากนก็ เพราะ
 ตยารูว่าท่านมเงนโคธนาคกับเรา เขากยนคจะพูด
 คุยด้วยโดยเต็มใจ แต่ถารูว่าท่านเป็นคนหน้าใหม่ เรา
 ยังไม่ทราบวาท่านมเงนอยในเบงคเท่าใดแน่ เขากมก
 จะระวงคววอกอน ถารูว่าเบงคนมกเงงแอง บางท
 ยอมคนจนเรียกขอเคมกนก็ได แต่เน่นอนเราจะชวน
 เขาโคะไฟทนท แล้วมมาใหม่กควจะยอมเสียไฟเพื่อ
 ให้เขาได้ประโยชน์ เขายังชอบมากชน แต่ถาทาน
 เต่งไฟได้ก็ทกรงไป ท่านอาจถกรงเกยจหาว่าเบงนั้ก
 เต่งการพนนหมอเถากได ถายังเรายอมเสียไฟมอย ๆ
 บางทเราลจะรบคตเรญบอยคตงชน แต่ถาทานเต่ง
 ไฟเฮารัดเฮาปรยมจนเราจับได้ เราอาจเชิญท่านไป

ออก แรกจะเพียงเชิญไปนั่งวง ๆ และพวกเขาจะ
 มองดูท่านคล้ายมองคนเก่า ๆ นาน ๆ เห็นเหตุที่พวก
 ว่า จะเข้างคมนาหน้าบ้านของมเงินเหตุอะไรเพชชอ
 ดังคม ตามทนมูกดาวกนโดยมาก ดั่งคมนาพียงยาก
 นก เพราะรู ดั่งว่าเขารกที่จะอยู่ร่วมกันเฉพาะพวกเขา
 ในวงแคบ ๆ ไม่ต้องการกว้างขวางออกไปอีก การ
 ดั่งมากกับมนุษย์ที่มาที่บ้านนยากจริง เพราะคุณหญิง
 ประดัยเบบยอ ดั่งคุณหญิงพูดคุยกับใครมากผู้
 กมีผู้ชอบคุยด้วย ถ้าเบบผู้ชายก็ต้องประจบนภาศร
 บอสนยอจนเจ้าหดอนคิดใจแล้ว เขอกชยายความ
 กว้างขวางให้ได้อย่างรวดเร็ว ดั่งกาเกตุยคนมนุษย์
 ชนิดพวกไม่มีความจริงน ซึ่งเต็มไปดด้วยความมารยา
 แะต่างกใช้ความจริงน้อยที่สุด คนทมิไหวพริบแะ
 ฤดาดีไมใครมีประโยชน์นในที่นี้ ท่านเจ้าคุณผู้
 ทนงเคยพูดว่า ผู้หญิงผู้งามความฉลาดเพียงแะจะ
 หดบฝนพนเท่านั้นเอง เห็นจะเบบดด้วยท่านเจ้าของ

บ้านท่านชอบเลือกเชษฐาเฉพาะแขกทมิฬ เพราะ
 หลายคนที่ท่านได้เชษฐามาเพื่อขอเช่าที่ดินในการค้า
 ของเขา คุณหญิงประดับมองคิดถึงกาแต่นายแจ้
 อย่างหนาไม่รับชาวบริษั เพราะคุณหญิงตั้งใจ
 ครองคุณหญิงมาเพื่อเป็นคู่ครองคนดีมาดี ท่านจึงมิได้
 ถ้ามองหาว่า จะเชษฐาใครมาบ้าง ตามธรรมเนียม
 คำท่านต้องถามก่อนเสมอ

ขณะที่ท่านเจ้าคุณอมรภักตร์กุด โผล่เข้ามาใน
 ห้อง และท่านเห็นคิดถึงกาแต่นายแจ้ นั่งอยู่ด้วยคน
 ครองประดับนั่งอยู่ด้วย ท่านรททว่า คิดถึงกาแต่นายแจ้
 ด้มาคนนั้นนั่งด้วย เจ้าคุณรูสึกตั้งใจจะมาขอไป
 ท่านเจ้าคุณมองดู คำประดับ ด้วยความ ชมเชยเพราะ
 มีใจภรรยา เห็นจะเป็นด้วยกำลังคนคิดถึงกาแต่นายแจ้
 ญาคนใหม่ที่จะใคร่จากกันระระมัง ? ทำไมนภา
 คีร์จึงไม่รับแขกคิดถึงกาแต่นายแจ้ ? หรือเพราะว่าตงเขน
 ญาชราภรรยาหลวงชราญเตยเริ่มเกิดคิดถึงกา

ความจริงนักวิไม่ชอบคิดถากถางแต่แรกเห็นแต่
 ด้วยหน้าตาดีดก่าด้วยมาก จนนักวิริว่าด้วยกว่าตัว
 เลยเกิดความไม่พอใจขึ้น ทุกครั้งที่เขามองคิดถาก
 เขาคิดว่า คุณหวดวงชาญไม่ ควรจะเชิญ ผู้หญิง คนมา
 เลย และเพราะความริษยานิดเดียวเท่านั้นเอง นักวิ
 จึงไม่ยอมเข้าใกล้คิดถาก ก็คอยากปล่อยให้เถิด
 เลย

คุณหวดวงชาญ ตีใจที่ได้เชิญ นายแจ่มกับคิดถาก
 มา เพราะเขาสืบทราบว่ นายแจ่มเป็นพ่อค้าทากา
 คาหลายอย่างแะเป็นพ่อค้าทามงคง นายแจ่มบริษัท
 อยู่สองบริษัท คุณหวดวงคิดว่าบางทีท่านจะได้ประ
 โยชน์เพื่อเขาหุ้นส่วนกับนงยแจ่มบ้าง คุณหวดวงคอย
 ห่มหน้าพูดกับนายแจ่มบ่อย ๆ เพื่อจะคอนแกะทรัพย์
 แดกนายแจ่มกับเป็นพ่อค้าชานาญอยู่มาก ทั้งเขาเป็น
 คนพูดน้อย กระนั้นคุณหวดวงชาญรู้ ดีกว่ายากไม่ใช่
 เงินที่จะคอนนายแจ่ม

ท่านเจ้าคุณ อมรภททกต เป็นผู้มีอำนาจ คุณกับ
 มนุษย์จำพวกนี้มาก ฉะนั้นท่านมิได้เคียดตรงเขาไปหา
 คิตถา คนซึ่งทำมรกดทนต์ ท่านได้ไปเดินคุยกับคน
 อื่น ๆ เสมือนครูใหญ่ แต่ในที่สุดคิตถากก็ได้เห็นท่าน
 เจ้าคุณนามงอชฺฐาง ๆ เธอ คิตถาพยายามสกัดความ
 ยินดีที่เจ้าคุณมา แต่กตตามากมิใช่เดี๋ยวจะห้ามดวงใจ
 เธอรับประดานมือและบอบแรง ๆ เพื่อให้เห็นใจคนดี
 ของตัว ท่านเจ้าคุณได้สังเกตเห็นอาการคนใจของ
 คิตถา และท่านเจ้าคุณตั้งใจแนบ ผู้ที่มากทพุดอก
 คนหนึ่งก็คือเจ้าคุณบริบาลนครเขต พอโผล่เข้ามา
 ตรงมาหาคิตถาทีเดียว ท่านเจ้าคุณคนนทาตวเหมือน
 ผงชอบคอมดอกไม้ ท่านเจ้าคุณบริบาลทียบทรอง
 เท้ามานางชฺฐาง ๆ คิตถา ทำให้ท่านเจ้าคุณอมรภททกต
 หน้าฉงฉงแดง เพราะจะพูดว่าอะไรก็มิได้เสียด้วย
 ในหมู่ซึ่งคิตถานางชฺฐางนอมชฺฐากคน ดาวประดับ
 ห่งคุยกับนายแจ้ง ท่านเจ้าคุณต้องท่านนางประจบและ

ประมุขณอยู่ต้องทางคดดา เมื่อนภาควิเห็นคณ เรอ
 โดโรจนเกือบขงไม่ขย เพราะท่านเจ้าคุณบริบาดน
 เคยเบเนเพื่อน ขงนภาควิชอบแต่ว่าท่านเจ้าคุณกเคย
 คดอเคยนภาควิขยบอย ๆ แต่วนพกตายมาเบเนเช่น
 นไป ส่วนท่านเจ้าคุณอมรภทกรถน นภาควิรู้ว่า
 ท่านไมใครจะชอบคว ท่านเจ้าคุณบริบาดเบเนผู้ชาย
 ที่ไมใครจะส่วย เคยเบเนคนมเส่นททำให้ผหญิงพอใจ
 ได้มาก ๆ ท่านเจ้าคุณบริบาดเบเนคนเจ้า ขเบอผ
 หญิง แต่ตาท่านเริ่มชอบท่านกหาคาพูดเพอกดอมใจ
 สดกรให้ส่นใจในคัวของท่านได้เส่มอ ยังไมเคยมีสดกร
 ไตที่จะด้อใจให้ ท่านเจ้าคุณ บริบาด คดขย ได้ถึงหนง
 ชาติตยเดย ท่านเจ้าคุณอมรภทกรถจกเจ้าคุณบริ-
 บาดค เพราะเคยเบเนเพื่อนกเรียนกนคองคตกรงไป
 คักษาขยในค่างประเทศ แะทงต้องคองเบเนเพื่อนชอบ
 พอกนมาจนพบคดกาแต่วนแหะ ทท่านเจ้าคุณอมร-
 ภทกรถเกิดเกิดขคทหน้าเพื่อนคนน ขงนภ เพราะเขา

เป็นคนพูดเก่ง คิดถว้หวเราะขบขันคำพูดของเขา
 และพูดคุยกับเจ้าคุณบรมานมากกว่าเจ้าคุณอมรภักทร-
 กุฎ ๆ คิดว่าเจ้าคุณบรมานเหมือนสัตว์ร้าย จนท่าน
 ไม่ทราบว่าจะชื่อนานนามจากระไรจึงจะเหมาะสม ส่วน
 คิดถว้หวเราะ ขอบคิดว่าเจ้าคุณบรมานมีแต่ปากเท่านั้น
 เพราะเป็นคนคุยสนุก แต่หมาตาดีเหมือนจะเดาว่า
 นายแฉงเดียดจะพาไป

คุณหญิงประคัม สมารดี พระยาบงกชบาราม
 ดำรงของคณหญิงประคัม เตะนายพิณเอกหลอดวงเผด็จ
 อัครพายมาบ้านพรหมกัน และได้นิดเข้ามาในห้อง
 อย่างดีว่า เจ้าของบ้านและอัครอกทอดายคนได้เข้าไป
 คือนรับอย่างเคารพนบนอบ คิดถว้หวเราะ คิดว่าทุกคนใน
 ห้องต่างก่สนใจและยำเกรงกัน หลอดวงชาญกับภริยา
 เจ้าของบ้านก่พินอบพิเทา มีท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุฎ
 คนเดียวททาทอญ ห้องมนใหญ่กว้างมากจะพินต้อง
 สักภาพสัตว์จริงไม่ทันเห็นคิดถว้หวเราะ แต่พอคุหนงได้หันมา

เห็นเธอก็อดสงัดหน้าไม่พอใจ คุณหญิงประดับบั้น
 งามของนอศอดรอน แนนอนตะเพราะคุณหญิงได้
 เห็นหน้าคุณหญิง ซึ่งเคยทำให้คุณหญิงหน้าเหยเมื่อ
 รับประทานอาหารกลางวันที่บ้านของเขมอร คุณ-
 หญิงได้กำหนดใจไว้แล้วว่าจะไม่ยอมดั้น ท่านทำ
 หน้าบึ้งแฉะไม่ยอมด้นหน้ากับใคร ถ้าใครถามก็ตอบ
 ห้วน ๆ อย่างไม่เต็มใจ สู้มาดีเดือดดาลใจยิ่งนัก
 เพราะฟังเข้าใจว่า ทำไมเจ้าคุณอมรภักทรกุดจึงชยาก
 มากหนัก ไม่ใช่เพราะอยากมาคุยกับตัวเธอเลย ดัง
 นั้นสู้มาดีเกิดความผิดหวังเสียใจระคนกัน และเดี๋ยวก็
 กลายเป็นความเคียดแค้นอาฆาตมาดร้ายคือคิดกา น้า
 ดังตำรังคกา เธอไม่รักตัวเลย ว่าเธอมี สักครู่ใดคน ชนมา
 บदनคดงามมนุษย์ต้องคน ซึ่งคอยจะจับผิดเพ่งเต่ง
 จะใส่ร้ายป้ายสีอุยทุกถมหายใจเขาออก แดวกยัง
 นภาศรอกด้วย รวมเป็นสามคน นิดว่าคุณหญิงศรี-
 ระคราวรูเจ้าคงจะเป็นนอกคตหนึ่งเป็นแน่ คุณหญิง

ประคับกับบดมาดมักจะคิดถา และเมื่อตบครกพิทักต่าง
 ยมคล้ายกับวารี ไถกัน ทั้งสองตภาพตกรนต่างคิดว่า
 คุชชินไม่ได้รบความงนกันแล้ว

เวลายาคาโต๊ะไฟโตเตรียมไว้รบราชจะประตอง
 ฝมอกัน หตายคนพอใจในเมื่อแต่เห็นโต๊ะไฟ ดาว-
 ประคับตบภาคี รวดกรวดากงกำลังฉนอะไร เพราะ
 ทนาบงแต่เมือตบตาทนกันเมหนานาน ดาวประคับ
 ไม่รอความความฉดอะไร ครุหนง ภาคี รเดินตรง
 เขามาทกของคิดถานง และพุกกับทานเจ้าคุณบริบาล

“ท่านควรจะไปเล่นไฟชคะ เพราะคุณหญิง
 ประคับจะเดิน และท่านควรจะช่วยกันเอาใจท่านผู้ม
 เกียรติหนอย ” ภาคี รพูดข้ามครษะคิดถา

ดาวประคับหน้าแดงแฉะรทททว่า ภาคี รคง
 เกิดยคิดถาเพราะเป็นญาติของบิดา ดาวประคับ
 ด้กลชายเขอจึงคิดแก้ โดยแนะนำคิดถาให้ภาคี รได้
 ว่าเป็นญาติของเธอ

คุณหลวงธำมญนรงค์เขามาคุยกับนายแจ้ เพราะ
 คุณหลวงรู้จักแขกของท่านดีพอ ว่าชอบรวมหัวกัน
 แล้วตั้งถ้อยรางวัลแก่นายแจ้ เพราะเป็นคนหน้าใหม่ทั้ง
 มิใช่ผู้คดโกง เรื่องที่คุณหลวงค้นหาเป็นเรื่องการค้า
 ค้าง ๆ ท่านซักถามถึงโรงงานของนายแจ้ และการ
 เช่าหุ้นส่วนกับทางการแบ่งปันผลประโยชน์ ซึ่งคุณ
 หลวงเข้าใจวิธีทะโถมหนัก

“อย่าอยู่ข้างบนนานนักนะคิตกา” ท่านเจ้าคุณ
 อมรภัทรลดกระชับกับคิตกา “ถ้าจะรับประทาน
 อาหารก็งดงด ๒๑ น. เราอาจหาห้องนั่งคุยกันด้วย
 ความสงบได้บ้าง”

“ไม่ต้องมาดะคะ ราคามัน และฉันมีจดหมายจะ
 เขียนถึงคุณพ่อกับพี่ ๆ จะลงมาเวธารับประทานอา
 หารเดย”

ท่านเจ้าคุณอมรภัทรก็อดจำต้องพอใจ เพราะ
 คิตกาใช้ยมน้อยอย่างชวนใจ

คิตกา รู้สึกสนใจมานานมาก เพราะเป็นบ้านของ

กระจุกของเธอ และเมื่อคนจากคนป่ของเธอได้เคย
 ครอบครองบ้านหมา ทั้งปากที่เคยขยบ้านหมาใน
 ยามยังเขาว คัดกาพยายามรุดจากรองทุกสิ่งทุกอย่าง
 เพาะจะให้คิดคาและตลอดเวลาทเดินคยบน พดางเธอ
 กคิดคา ถาขณอบุยานหยงคงเบนของบคามตทชทจะ
 อยุ่โตเตว เธอคงมีความต้งรุมก คัดการกของทุกชน
 ในบ้าน เธอได้เพาะมโนภาพมโนตมองจนเธอเห็น
 บคาคณอย ความคคณทาให้คดกายอนหดงไม่ก
 เมอครง อยุกบ บคาคะคอง ร้อนเว ระเหะหน ไปในท
 ค่าง ๆ ถ้ามากถ้ามน ซึ่งบคาคของเธอคงจะเค้ว่าตด
 หมดต้ว แตกเปด่าเดยบคาคของเธออยู่โตตบยวร้าง
 ไม่เค้ว่าหมองเตอดรอน คัดกาณขมบคาควร้างเบน
 คนชคทนอย่างเตศตณ คัดกาขงคงจาได้วามทาได้เคย
 เต่าให้พงถงบ้าน แต่ไม่เคยหมกถ่ามจจะสง่าใหญ่โค
 ถงปานน เมอศคตถงบดระถวตมองถนาไปศคถง
 มารคาคด้วย แต่ก่อนหนคคตถงยังไม่เขาใจจ่า ทำไม

มารดาจงได้กตาดูแลผู้ด้อยเพียงนั้น มาบัดนี้ตถกา
 เขาใจดีเพราะตัวได้เกิดมาพบรักแท้และรักซึ่งเราแล้ว
 เมื่อภรรยาคนทหนึ่ง ของนายคนใด ชายผู้นั้น
 ตายแล้วนายคนใด ได้กตบ เข้ามายู่ใน บ้านกับ พราย
 ครั้นต่อมาได้เกิดเรื่องซึ่งไม่มี ใครนักมีนว่าจะเป็นไปได้
 คือเจมจันทรบุตร คุณพระ นิตกรณเบญญูเกิดมาหลง
 รักนายคนใดและได้ขออนุญาตบิดามารดา จะแต่งงานกัน
 แต่คุณพระไม่อนุญาต เจมจันทรซึ่งดุกดงเคยมาอย่าง
 ทนถนอมไม่เคยทำอะไรตามใจตัวเองเช่นมา จึงหัน
 ตามนายคนใดไปแต่งงานกัน คุณพระโกรธมากถึงคิด
 ฆาตไม่ยอมคบค้า และหลวงชาญนรงค์กพดอยคิด
 ห้ามคนใดเขาบ้านเหมอนถัน คนใดกับเจมจันทรทั้งสอง
 ดำบากและเที่ยวอยู่ตามหัวเมืองจนเมื่อ ได้คลอดคตถกา
 ออกมาไม่ถวิลเจมจันทรก็ตายจากไป
 คตถากายนี้คตอยู่ตรงหน้าต่างตามอง คู่ชื่อนามทญา

ดั่งเรียวระจางและบนต้นนามนหมกวางกำลังเดินเดิมน้ำอยู่
 หดวงชาญเยนคนรอบเตียงตั้งคางๆ และเตียงปัด้อย
 เคนไม้กกรงม้นอกตัวใหญ่ ๆ หดายนัด คัดกาหนังดง
 เรยนจตหมายถึงพธำวกับพอเพณ จนถึงเวตาแต่ง
 ตัวไปรับประทานอาหาร คัดกาไคเห็นรวดบั๊กคอกไม้
 เงินใบเด็ก นารกเจอ หยบชนมาค มควอกษร จารักว่า
 “ให้พคหนึ่งทกรกของน้อง คนค” คัดกานาคาคดอด้วย
 รุวาพอรกพ-แต่-พ-อชยาคัดคกวา นายแจงไคเขามา
 หา เขาพคว่าเขาพอใจบ้านนมากเพราะทุกตั้งทุกอย่าง
 ตั้งควคถบายและรอบใจ คุณถงหดวงรอง คัดกา ทมิใจ
 กรณากบเขาเบนอยางคยง แม้วามบางตั้งบางอยาง
 ชิงเขายังไม่ตั้งจะคตองใจนคคักยงถนถบาย
 ระหวางทแรกทงหดวงชนมาคตงควกัน นภาควิ
 ได้หา โอการ์ด ไคพบ ถูมาถเพื่อจะ นคคหมาย กัน ให้ช่วย
 ปรายคัดกา ถูมาถรูถกเคยคคคณยงชน เมอไคทวาม
 ว่าคัดกาเป็นหถานหดวงชาญนรงค เพราะเขาจะว่า

คิดว่าเป็นผู้คิดค้นคิดไม่ได้แล้ว กระจุกตกรวมกับ
 กระจุกตกรวมกันใคร ๆ ก็คงรู้ว่า ต่างเป็นผู้คิดเก่า
 ส่วนหนึ่งของส่วนคนเคยเป็นเพียงพอควาณา มา และ
 บิตากพงโคเป็นชนซึ่งจะเทียบเทียมกันไม่ได้

“ฉันคิดว่าคิดกาไม่ใช่คนด้วยวิเศษอะไรนักเลย
 เชอคิดยังไงนภาศิริ?” ตูมาถาม

“อ้ายด้วยนะเราด้วยละ แต่มันก็ไม่ใช่อะไร
 อะไรของเรา มันเป็นเรื่องของมิชายเราต่างหาก เจ้า
 คุณอมรภททภทนะ จะยิ่งกว่ารักเดี่ยวแต่นั้น จะบอก
 ให้” นภาศิริเริ่มเหย

“โอ๊ย—นภาศิริ เจ้าคุณบริมาตรของเชอก็
 หยอกอยู่เมื่อไรเล่า” ตูมาตอบสวนควัน

“เรามีเงินหัด พิไซ์ คนอยู่ทางใต้ละเชอ!
 เราต้องช่วยกันจัดการ ร่มกันทำให้เชค”

“จะเริ่มจัดอย่างไรกันเล่า”

“อย่าให้มันมีตุรไคไซ์ คอยชักไว้ ใครหนึ่งช่วย

เราก็เข้าไปแซกแฉะแย่งคุยเสีย”

“เจ้าคุณบริบาลจะยอมหรือ ? ฉันทรงจะไม่ยอมนะสิ เพราะตเหมือนจะครึ่งเฮามาก” ตมาได้เห็นว่าควรวุ้ให้ภักดีวิโกรชมากชน จะได้ประโยชน์มาก เพราะตได้รู้ว่าภักดีวิกรชน่าจะชอบคุยกับเจ้าคุณบริบาล จึงเห็นสมควรให้ภักดีวิกรชคุยคติดกามากชน

“ตแถว คอยคุณบางนะ ฉันทรงจะไม่ยอมให้นางคติดกาได้รบความตขเดย จะคอยแกตงทำตายความตขไทยบทเดย” พดแถวทหวเราตง

เมื่อได้ตคหมายกนจนเบนทเขา ใจคทงตองชางแต้ว นภักดีวิกรชออกไปคั่งค้ว แะตมอังกเค้มไปค้วด้วยความรชยา เขาคคคว่าจำเบนจะตองพบคาวประคคเพื่อห้ามมิให้เขาอกเขาใจคติดกา ในะหวางหวานนจะ ไม่ยอมให้ คติดกาถู ตักตงนคตบาย ได้เดยเบนอิหฺวค

คิดถกกับนายเง้งลงไปข้างล่างและเข้าไปในห้อง
 ใหญ่ซึ่งติดต่อกับห้องครัวและห้องอาหาร ห้องนี้เป็น
 ห้องที่กว้างใหญ่มาก ประตูใหญ่ตั้งมีม่านแพรด้วย
 บางามโปร่ง คิดกายนตร์ป้อยแต่นายเง้งรู้สึกอึดอัด
 เพราะไม่มีผู้ใดพูดคุยกับคิดกาแต่นายเง้งเลย คน
 ทดวงชาตก็มัวไปนอนรบแรกทพวงมาดงใหม่ ส่วน
 คุณเตาร่า ภริยากั ทำเฉย ไม่ได้แนะนำให้นายเง้ง หรือ
 คิดกา รุจากับใครเลย ท่านเจ้าคุณต้องคนนทกยงไม่
 ได้ลงมา ฉะนั้นจึงกลายเป็นการทรมานลัดจ์ไป
 เพราะทุกคนก็ต่าง มองคิดกา แตะนายเง้ง ไม่ทราบว่าเป็น
 ใครมาจากไหนกัน คิดกาไม่รู้สึกหวั่นเสียวเลย
 เธอเดินครูป แต่มายเง้งนมนงมนงเมื่อเห็นทุกคนเขา
 พูดคุยกัน พวกผู้หญิงสาว ๆ ต่างก็เป็นคนเห็นแก่ตัว
 ไม่มีใจจะจรรวาทจะเอื้ออารกับเพื่อนมนุษย์

“เราเป็นใครมาจากไหนกันนะ ? ความจริง

เราไม่ต้องการคนซึ่งเราไม่คุ้นเคย เราต้องการจะพบ

คิดกา มุมหนึ่งของห้องรับแขก ชนกลุ่มหนึ่งได้นั่ง
 ถ่อมประจบประแจงคุณหญิงประดับต่างพูดคุย ชุบชิบ
 แดงกหัวเราะกันพร้อม ๆ ทุกคนทำเหมือนไม่คิดกา
 อยู่ในห้องนั้น ดาวประดับกลบขมของพจนของเขอ
 เพราะคงกลัวนภาคีรี ดาวประดับไม่อยากจะทำตาม
 ค้างจึงเฉยเฉยงเดียว ดาวประดับเบ่งสดครทมใจคกับ
 ทงเขอรตญาตของเขอจึงไม่อยากจะเห็นการทวารณ ทง
 เขอรตงตั้งสำญาตของเขอคอดิดกา ดาวประดับคิด
 ว่ากาเขอโตคนกนแดงเขอคงต้องรักคิดดกามาก เพราะ
 คิดกายกยของเขอ นคกับผูอื่นซึ่งเห็นตวเขอเหมือนเคษ
 กระจาษ

คิดกาตองนงอยท เกาชคนเคยงแฉะ ห้างออกมา
 จากคณมชนฝูงคนหญิงประดับมาก คิดกาว่า
 ประหลาดใจนค เขอนงคควา นทรอดมามากนค ?
 เขานใจคใจอยางนเองนหรือ ? แรกคหนึ่งซึ่งเป็น
 ญาตต้นทของเจ้าของ บ้านถูกคคหน้า อยางกเดคคหยาย

มาก ไตยีนแต่เพียงหัวเราะคังและหันมาคิดถกถก
 คิดการตั้งเถิดครั้นหน้าด้วยความโกรธ เขา
 ต้องกาตงพดถึงนายแจงอยเบินแน่ และคงกล่าวขวัญ
 อย่างเป็นตอตถะไรคนหนึ่ง คิดงานงนงครองว่าจะ
 ทำอย่างไรคัง จะถกคังและ ไม่ใช่ก็เดศหยาบจนเกิน
 ไป คิดงานงนงเกินกว่าที่จะโคคอบเป็นคำพูดได้—
 แต่กั้นใจว่าไตยีนเขาเอ่ยชื่อนายแจงกับตัว เองจริง ๆ
 คิดงานงนงคล้ายรูปมันไม่ไหวคังเลย และทุกคน
 ขำตองดู เขาต่างมองตอคล้ายรูปมันข้างหน้าของ
 คิดกาแดงด้วยความโกรธ ในกลุ่มกองกเดศนง
 ด้นทหนักอย่างเบกบานคล้ายกับ ว่าพวกเขา เบนผิดท
 ตกมาจากสวรรค์ และทุกคนมีความประพฤตคัยอด
 เขียมไม่เคยมีต่างพรอยเลย ฮี! มินนำชนนทคิดว
 คนอนเขาไมรุหตงฉากฉะนทร ? น้เหตมะมุนษยทคดะ
 “ฉันอยากจะมีงัดกให้พวกนเดยจริง ๆ แล้วจะได้
 ตรวจหน้ากว่ากระดาให้เดยคัยเลย” คิดกาคิด

“จริง ๆ นะเธอไม่ควรจะมาป่วนอยู่ในที่นี้เลย
 เราเป็นพวกผกผองกอยทงนน ถ้าเธอเป็นของฉันทะก้อ
 ฉันทะพาเธอไปเสียให้พ้นเดี๋ยวนี้แหละ—คนนทเดี๋ยว”

ท่านเจ้าคุณพูดเสียงเรื้อย ๆ แค่ว่าพูด ประโยค
 ทว่า “ถ้าเธอเป็นของฉันทะ” นั้นทำให้คิดท้อใจเดิน
 ได้ ทั้งเธอก็คิดว่าเธอรักเจ้าคุณมากพอที่จะอยากให้
 ท่านเจ้าคุณนั่งอยู่ข้าง ๆ เสมอไป แต่ว่าต้องคนก
 พุดคุยกันอย่างธรรมดาแต่เมื่อมองดูคนรอบ ๆ เห็นนาย
 แจงนงคย อยุ่กับคุณ หดวงชาญ หน้ารูปปั้น ของคนป
 ของคิดท้อ และเมื่อก่อนนั่งอยู่ไกล ๆ นอกถ้ำหาคัน
 ท่านเจ้าคุณบริมาณนงคยกับธัมมาตเถระทั้งสองคนมองดู
 นายแจงอย่างเขาะ ๆ ท่านเจ้าคุณอมรภทกรถชั่วต้อง
 คุ้มนาด และรู้สึกประหลาดใจที่ธัมมาตเถระกำลังพยายาม
 จะคุยกับผู้ชายเช่นเจ้าคุณบริมาณด้วย ท่านเจ้าคุณ
 อมรภทตั้งใจทันทีว่า ตลอดชีวิตของท่าน ๆ จะไม่
 ยอมแต่งงานกับธัมมาตเป็นอันขาด เพราะเหตุที่ท่านยังไม่

เคยทำตัวดีกับขี้มาแต่เคย คุณหญิงศรีตระกูลดีที่
 มหอง ท่านเจ้าคุณเจ้าเรือนเทพนิยายซึ่งท่านเคยอ่าน
 คงแต่เด็ก ๆ ใ้ว่า มีเทวดาองค์หนึ่งได้ให้สัตว์พระ
 เอกให้สาปคนได้ ท่านเจ้าคุณนึกว่าถ้าเทวดาให้สัตว์
 นนแก่ท่าน ๆ จะสาปเจ้าคุณบริบาทให้เป็นแพะ และ
 จะสาปให้ขี้มาด ให้เป็นน่องของงู — เมื่อคิดเช่นนั้น
 ท่านก็หัวเราะออกมาและหันหน้ามาจ้องคิดกา

พจนซึ่งพวงมาตงเมือกอนเวตาบริประทานอาหาร
 คำนเอง เขายังไม่มีโอกาสได้พูดกับคิดกาเลย เพราะ
 ถูกอุตุให้ไปเดินไฟเดี่ยว นภาศวีซึ่งไม่เห็นว่าออกมา
 จากห้องเดินไฟ เขาพูดกับขี้มาดว่า

“เจ้าคุณบริบาทเดชะขี้มาดคะ เจริญเข้ามาเดิน
 ไฟกันเถิดคะ เสาคอยกนอยู่คนตุงหลดวงคะ ขวพท่าน
 เจ้าคุณอมรมภักทรกลมาเดินไฟชคะ”

นายแจงกับ คิดกา จะต้อง ถูกทง ให้อยู่แต่เฉพาะ
 ต้องคนออกแล้ว

“ภักดีรึ ฉันเสียใจ ฉันจะไม่ยอมทำดังเข
 ตั้งแน่นอน ฉันไม่ชอบการพนันและฉันจะไม่เดินไฟ
 ทองจะไม่ถูกไปจากที่^{๕๕}เลยเป็นอันขาด” เจ้าคุณอมร
 ภาทรกุดพูดเสียงดัง

“ไปรคอนุญาตให้เราได้พูดคุยเพื่อได้ย่อยอาหาร
 ดึกหน่อยขึ้นภักดี และฉันหวังว่าสูมาดีคงยังไม่อยาก
 จะเดินไฟเป็นแน่” เจ้าคุณบริบาลตะโกนตอบ

สูมาดีหัวเราะและหยิบพัดขึ้นพัด ความร้อน
 ระอไปด้วยแรงวิชา ได้เคลิบเคลิ้มในใจ ร้องสูมาดี ๆ
 เกดยคิดตกกายอย่างสูจะพูด ออกมาเป็นคำ ได้ถูกตั้งใจ
 ของเขา “แน่นอนแล้วเจ้าคุณอมรภาทรกุดต้องรัก
 คิดกาแน่” สูมาดีคิด ถ้าเป็นจริงดังเธอคาดเดาก็
 เป็นอันหมดหวังที่จะได้เป็นคุณอมรภาทรกุดละซี สูมา
 ดีของคิดตกกับเจ้าคุณอมรภาทรกุด คล้ายแมวจะ
 ตะครุบหนู และคอย โอกาสจะ ขยี้ หนูนั้น ให้หลุด ดาน
 คุณหลวงชาญได้พานายแจ้เข้าไปในห้องเดินไฟ และ

ชวนให้นายเจ้งนั่งตงเต็น โป่บรัช ซงยงชาติ ขยอกคน
 หนึ่ง—นายเจ้งเป็นคนที่เอ็นโม่ไม่เก่ง เขาเคยหัดเต็น
 เพื่อฝึกตัว สำหรับ จะเข้ตั้งคม — แต่โชคได้ช่วยเขาไว้
 โดย สภาพิสดครท เป็นชา กับเขา ได้คอย ช่วยเหลืออยู่
 ตกตงในห้องนนคงเหลดออยเตเพียงด้คนคอ ท่านเจ้า
 คุณบริบาท กับด้มาต กับหงแตะ ดิดถากับท่าน เจ้าคุณ
 อมร ภัทรกุด ๆ และดิดถา วัคว้าด้องคน โน้นคอยคุม
 เร็งแะค่อนขอคอยู่ ท่านเจ้าคุณอมรพยายามคุมด้
 อยางเคร็งขรมคยออยวงคนทงหตายคยคน และดิดถา
 ด้เขาใจในกริยานค

“เราไปนั่งเต็นโพถนบางเถด” ด้มาตชวน
 เจ้าคุณบริบาท แดวทงด้องคนกัพากันเดินเข้ไป
 ห้องเต็นโม่ คงเหลดอเตเจ้าคุณอมรภัทรกุดกยดิดถา
 อยเนพาะด้องคน

“ฉนคองการจะไปคนายเจ้งด้ยทคระ เรา
 จะไม่ไปในห้องเต็นโม่พนกันบ้างหรือคะ ?”

ติดกาเดินนำ เจ้าคุณ มาถึงที่ ประตูห้อง เดินไป
 คุณนายคาราเนื้อญดกออกมาจากโต๊ะเดินไป และ
 ความรู้สึกរបมดชอบโตกระตมเคอนโทคนนาย ให้
 รู้สึกกระตาดในกวรทควเบนมบำน จาคองทาดคอ
 แรกทงหัดาย คุณนายคาราจงพุกกมติดกา ขณะท
 ติดกาทงยนอยทประตูห้องเดินไป

“หวังวาพรงนอากาศคองจะติ และเรอาจได้
 ดงไปนงในต่วนกนได้” เมื่อพูดแล้วคุณนายมองดู
 ดวงตาดคามันรบมของติดกา ตาคูนนทาให้ใจรอง
 คุณนายฮอนดงได้ เพราะความงามและยมอย่างฮอน
 หวาน บางทหัดานตาวรองคณนายจะคคคคไป ทวา
 ติดกาเบนมดคคคคกนน เห็นจะมคไปกระม้ง?

“ฉันไมไกรจะตบาย เคองดุกตาเพราะหมูน
 ปอดคัรชบมอย ๆ” คุณนายพคกมติดกา

“รับประทานยาแล้วหรือยังคะ? และท่านควร

“คุณเกิด ไม่น่าสนใจเลย ไม่ใช่รึ?”

“ไม่สนใจเลยล่ะ ทั้งหมดหน้าตาพวกนั้นชั้คะ
หมกมุ่นคงจะเอาชนะกันอย่างจริงจังละ คุณหน้าตาแก่
กว่าอายุกันทงหน”

“ฉันว่าโพี่นะ ผูกจิตใจคนให้ไผ่ไปในทางร้าย
เพราะมั่งมีน้อยเตจะเอาชนะไม่มีดีร่างขา ทงเพราะจิต
ใจให้คิดไปในทางอาสามั่งทำตายกันอย่างไม่อับอาย
และปราศจากความกรุณา”

เกิดมีเสียง ดังชนทโตะ โพี่ซึ่งนาย แจ่มนั่งเดินอย
ด้วย นายแจ่มเกิดเดินโพี่ผิดกฎของโพี่บวิธและคู่ชา
เขาโگیرรพุดเสียงดังทงโพี่คำไม่สุภาพออกมา เพราะ
เขาต้องเสียงเงินไปตงตำมรอยบาท ต่ครมูซึ่งเสียงเงิน
พูดอธิบายว่า นายแจ่มทงโพี่ผิด นายแจ่มได้พยายาม
ขอโทษ แต่ไม่เป็นผลตอ ตัดการบเดินเขาไปทแถว
นายแจ่ม และจับบ่านายแจ่ม แล้วพูดว่า

“เธอเดินโพี่ไม่เป็น ฉะนั้นเธอควรถกปรับให้

ไซ้เงินแก่คุณนายสนนเดี่ยชั้ว แล้วติดถากหินไผ่ยม
 กับดักภาพสัตว์นอยอย่างหวาน แต่เขยคิดในใจว่า คน
 พวคนเหมอนเด็กเดินไปเขาเมดละมดกัน เพราะเงิน
 ดำร้วยบาทไม้ไคร้ปดว่าอะไร ดำหรับดำร้วยของ
 ดิดกาเดย มันนอยเดี่ยเหตอเกน ออย่าว่าแต่ดำร้วย
 เดย แมจะตองเดี่ยตักตองพันบาท ถ้าจะห้ามสัตว์
 นนให้หยุดพักไคเดว นายแจงกจะยอมเดี่ยทนท์ พอ
 นายแจงตั้งเงินให้สัตว์นนเดว เดี่ยของสัตว์นน
 กจะยบตั้งบไปทนท์ น้แหละเพราะอำนาจเงินแท้ ๆ จะ
 บันคาตตั้งโคกโคตมใจทงนน นายแจงชอบใจดิดกา
 มาก ท้แกหนาไวไค ส่วนสัตว์นนพอรับเงินเดว
 ท้นมาของหนาคิดถากถายคกใจ เขายมออกแฉะรอน
 นายแจงให้เด้นค้อไปไค แต่นายแจงดกชนเพราะไม่
 ออมตกหุดมอก นายแจงดกเดินตามดิดกาที่บ้าน
 เจ้าคุณชมรภทรรกุดออกไปท้ของนง

ภายหลังฝนได้ตกมาแถวห้องอาทศย วันพ
 อากาศดีชื่นมื่นแดงแดดของเจ้า ทักคนเบิกบานใจแฉะ
 ไตหนักหนวาวจนจนทร นจะเดินแข่งชนเทนนต์ พวกหนุ่ม
 กับแก่ ฉะนั้นจนอาทศยคงกรอพักผอนอยู่เฉย ๆ
 เมื่อรับประทาน อาหารเช้าแล้ว บางคนก็เข้าเดินโพ
 บางคนก็ไปเดินเล่น บางคนนอนในเปลอาณานิคมอยู่
 ในสวน

เมื่อคนนัดตากานอนไม่หลับ เขาคิดตาหนักการ
 หดออกดวงตัวเองมาตลอดเวลานั้น คิดจะไปคิดกาจะไม่
 ยอมหดออกตัวเองออกละ ยิ่งนางนอนเขาเชอก ยิ่งรู้สึก
 รักทานเจ้าคุณอมรภทกรกตยงจนทุกที เจ้าคุณอมร-
 ภทกรกตได้ระเิมยความคิดของคิดกาไปสิ้นแล้ว ทั้งได้
 ยึดครของดวงใจของคิดกาน้อยอย่างแน่นหนา คิดกา
 รู้สึกว่ารูปร่างเธอเป็นอยู่เคียงวัน มีนข้างไม่ถกคอง
 เดี่ยวเลย คงจะต้องจับตงอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่แท้
 คิดกาจะทนอยู่ที่ยานใหม่กับ นายแจ่ง ได้อย่างไรกัน ?

จะทนอยู่ด้วยความหวาดกลัวได้หรือ ? ทุกครั้งที่
เห็นหน้านายแจ่งเธอรู้สึกกระตาคใจ คิดถากพยายาม
ห้ามความกตัญญู เพื่อจะได้นอนหลับ เธอได้เข้า
ศีรษะของเธอมุดเข้าไปใต้หมอนเท่าใดก็ไม่หลับ ใน
ตอนเช้าเธอรู้สึกอ่อนเพลียงวงงมวง คิดถากนอนนิ่ง
อยู่ในเตียงแต่หนักงนายแจ่ง เธอยังจำได้คิดว่า นาย
แจ่งได้ขอเธอมา — แต่เธอเกลียดเขา — แต่ด้วยความ
เจ็บชอกช้ำของนายแจ่ง ทำให้เธอ สงสัย — ทงนาย
แจ่งก็เป็นคนใจดี ไม่มีความเห็นแก่ตัวเลย — แต่จิตใจของเธอ
เขา ๆ ก็อาจจะต้องสงสัยจนใจเป็นขรรคมดา การที่บาง
เวณานายแจ่งมักจะแต่งกายเรียบร้อยดี คิดถากคิดว่า
ช่วยไม่ได้ เพราะนายแจ่งมักเห็นดี — แต่เขาก็ได้
ขอติดถากมาด้วยราคาแพง ๆ จนทำให้บิดาถากบพธำ
ของบิดาได้รับความเสียหายจนกว่าจะมาก ฉะนั้น
คิดถากจำเป็น ต้องคิดถึง บุญคุณ และรักษาสัญญาที่ได
ให้ไว้ว่าจะเป็นภริยาที่จงรักภักดีต่อเขา

การพบกันท่านเจ้าคุณอมรภทรกุด ตามบ้านที่
 ไตรเบญจมาศอย่างนั้นเห็นจะไม่เหมาะเสียแล้ว . ดิดกา
 คิดว่าจาเป็น ที่เธอ จะคง ขอ วิววอน ท่านเจ้าคุณ ผู้ มี
 เสรีภาพ คือได้เป็นนายตนเองจะทำอะไรก็ได้ ท่าน
 เจ้าคุณควรช่วยดิดกาโดยไม่เสียให้ไกล อย่าขังให้
 เห็นหนากนบอย ๆ อีกเลย — ถ้าท่านเจ้าคุณรักแล้ว
 ก็ควรช่วยกันรักษาคุณงามความดี ที่ถูกทศพร ดิดกา
 รักเคียงไม่ลงกับหงส์จนจะยอมทวารนกับ มนุษย์ทม
 บัญคุณกับควไต่ มันออกจะเป็นการดูร้ายนักที่เธอ
 จะตัดตนายแจ้ง และมารักท่านเจ้าคุณ — แต่เธอรัก
 ท่านเจ้าคุณมาก เพราะความรักมันเต็มไปด้วยความ
 อ่อนหวาน ปรามปราม — มันก็ จะเป็น การร้าย อีกนั้น
 แหะที่จะขวางความรัก ของท่าน เจ้าคุณ ทงเสีย — ครน
 จะรับท่านเจ้าคุณ ไว้ในฐานะซู้รัก ดิดกาก็ทำไม่ได้
 เพราะมีใครคนใดร้าย ความคิดของเธอวนเวียนอยู่
 อย่างนี้ดิดกาทำไม่ถูกจริง ๆ เธอรู้สึกปวดร้าวระทม

ใจจนเกือบจะตัดทอน เห็นจะหมดหวังที่จะให้ คิดกา
 เป็นผู้ตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรจึงจะถูกต้องดี ต้องปล่อยให้
 ไหวเทวดานนแห่งนี้เป็นผู้ตัดสินเรอกรไปให้ถูกทางและ
 ข้ามพ้นหน่อใดโครกไป

เจ้าคุณอมรภทท์กุดนอนพักด้วยความเคียดแค้น
 แค้นโศก คำพูดของนภักดิ์ รทหมื่นหยามคิดตักน
 ยังกงกชอยู่ไม่ได้ประสาทมรสว่างวาย และยัง
 ตั้หน่าของสูมาตอกเถา ท่านเจ้าคุณ ยังคิดอิจฉาเจ้า
 คุณบรรดาชกเกรงจะว่านความกับคิดกา และนาย
 แจงกมจตนเหอไม่วีเทาตน ท่านเจ้าคุณอมรจะช่วย
 บองกนถมโตไม่มสัทธ เพราะคิดกาเป็นของนายแจง
 มีชื่อของท่าน คิดถวณอาทคยท่านเจ้าคุณกระหาย
 ก็จะได้เคตาคตอพนอดคิดกาเบษอย่างขง - ท่านไม่ยอม
 อยห่างใดถเดย - เพื่อจะได้ กนทำ ท่านเจ้าคุณ บรรดา
 นใหม่โยกาตเชาใดถชคคิดกาได้ ท่านเจ้าคุณอมร
 ภทท์กุดกคิดว่า ท่านจาเบษจะต้องเป็นผุ พทกษคิดกา

เดี๋ยวนี้ เพราะท่านเจ้าคุณบรรพชาเป็นเจ้าช้อย่าง
 เด็ดงมกเคยว ท่านเจ้าคุณอมรพยายามอยู่ข้าง ๆ
 คิดภาตยอดเวฬุวันชาติดี แต่อยู่ในหมู่คนมากแะ
 มิได้ออกไปเดินโดยตาหงเดย

คุณหลวงชาญักพยายาม อยู่ใกล้ นายแจ้งคิดยอด
 วันเหมือนกัน แต่มใช่ เพราะรักชอบเป็นเพราะท่าน
 คิดว่าก่อนที่นายแจ้งจะจากบ้านท่านไป คุณหลวง
 จะต้องค่อนนายแจ้งให้ ๆ ประโยชน์แก่ท่านบ้างให้จง
 ได้ แต่คุณหลวงกลัวกลัวยากเข็นยาก เพราะนาย
 แจ้งเป็นผู้นำาญการบ้องถนรวยโตคนก บางครั้งเขา
 ทำงไม่เข้าใจคำพูดกม บางครั้งกพูดขามเรื่องเดย
 นายแจ้งชานาญ เพราะเขาเป็นพอกา ทงเคยเป็นคน
 จนมาแต่ก ย่อมระวังกยสารเงินโตดี ถ่าคนกไม่
 เคยจน

เมยถอนเวฬุวันบรรพชาอาหารเขน คิดกา

กวางตั้งแต่งศวยุ เขยเริ่มรู้ ถัดว่าหัวใจของเธอได้แตก

ตายลงแล้ว ในที่สุดคิดถากถางว่า ตัวของเธอเอง
 เป็นมนุษย์ ขรรมตาของเธอ — มืดมืด เหนือ ตราง ขนมา
 เหมือนคนขรรมตาทางหลาย — ฉะนั้น ย่อมจะปลัดถัว
 หลุดเตยงให้ พ้นจาก ความรู้สึก ไม่ได้ — ขรรมชาติ —
 ความรัก — ย่อมติดตึงตึงอยู่อย่างแน่นหนา คิดถาก
 รู้สึกว่าขรรมตาเร็วเร็วผดปรกต ขณะเมื่อเดินไปที่
 ริมสระใหญ่ อากาศแฉะแฉะแคดอ่อนให้ความอบอุ่น
 เพราะเป็นเวดามายมากแล้ว คิดถากเดินมากับเจ้าคุณ
 ขรรมทักถาก — เจ้าคุณพูดกระซิบเบา ๆ ทำให้ดวงใจ
 ตันณะเทอน — จรงอยู่มู อ่อน ๆ เดินอยู่หลายคู่แต่ก็เดิน
 ห่างกันมาก ตลอดเวดากันเดินมานั้น คิดถากอยากจะ
 บอกกับท่านเจ้าคุณว่า เธอใคร่จะขอตาจากกับท่าน
 เจ้าคุณ และให้ท่านกรรณาทางเธอไปเสีย — อยากให้
 ท่าน ดม เธอเสีย และปลัดถอย ให้ คิดถาก มัธ วิต อยู่ อย่าง
 ระทมทกขแต่ญเดียว — เพราะเธอรู้สึกปวดร้าวและกรู
 ว่าท่านเจ้าคุณเองก็กำลัง ปวดร้าวในความไม่ ดมประ-

ตั้งคน—แต่โดย ภาพูดไม่ยอมให้หลุดออกมาจากปาก
 หง ๆ ที่หัวใจต้องการจะพูด—ทั้งต้องเดินไปโดยมิได้
 พดอะไรก็มีเลย—ปล่อยให้ความเงยเบ เป็นเจ้าของ
 วิญญาณทั้งสองนี้ ซึ่งความนึกของต้องวิญญาณนี้
 เมื่อนึกคิดอยู่ในจิตประสงค์หนึ่งเดียวกัน

ตั้งภาพูดกับชนมาแต่คงว พอลงห้องนอนเฮอ

วังตกว่าตองของเฮอตั้งแหว ตักเพดย จึงตงนอนพักบน
 เกาเอยาว เมื่อตกรชนมาแต่คงวเฮอ ภาตั้งศวชาต

ชรรมตางตงเฮอ จึงกับใคร เข้าไป ในห้อง รับประทาน
 อาหารเชออีกจาไม่ได้—หัวใจของตักตางมดทับ—แต่โค
 คงใจไว้วามเออรับประทานชาวดวด จะรบกดบชนทอง
 นอนทันที เพราะจะไม่ยอมให้ผู้หญิงตงหลายมารุม
 กอนแต่รับประตักตอก ถาชนโคตงเขาอย่างคนก่อนเฮอ
 อางคตงเตยก็ได ครนถิงเวดาทตอกออกมาจากห้อง
 กนชาวดเขาจริง เมอผู้หญิงตดตถาบอกให้นายแจ้ง
 ไซเงินให้เมอเกิดเตยงกัน ในวงโพนน เกิดเขามาพูด

ชวนคุย เขาถามว่าคิดกาด้วยมีง่า และเขาอยาก
 ทรายนาคคนต่อมจากร้านไหน แดวกเรียกผู้หญิง
 คนอื่น ๆ ให้เขามานั่งคุยด้วยออกหลายคน ในกลุ่มซึ่ง
 คิดกานงอยนหนเวदानมคนคุยด้วยคงเกือบสิบคน คิด
 ตั้งคม—จริงแล้วที่เขาพูดกันว่า ตั้งคมนซอไตด้วยเงิน
 เต็มมือไป ไม่ว่าจะตั้งคมใดในโตกมนุษย์ คิดกาพยายาม
 พุดน้อยที่สุด ใครถามมากก็ขอประโยชน์อื่น ๆ—คิดกา
 มองผู้หญิงเหล่านั้นแล้วคิดว่า “คนพวกนี้จะเคย
 พบความปวดร้าวของชีวิตอย่างไรบ้างหรือเปล่า
 หนอ ? หรือเป็นแค่รูปหุ่นที่ถูกชักให้กระตุกกระตักไป
 เท่านั้น — ปราศจากความรู้สึกนึกตา ๆ ประการ — หรือ
 ว่าเคย เบื่อโตก แต่ พยายาม ผนตั้งซาร ยมหัว พุดจาไป
 แกน ๆ — นึกาเผื่อเวลาได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดังห้ามเธอ
 อาจเคยซนแล้วก็เป็นอย่างผู้หญิงทองหลายน และเพราะ
 เพศภกรรมง ผู้หญิง เหล่านั้น จึงได้ใจร้าย และกลายเป็น
 ทมิฬไป” คิดกา ยังคงตั้งตั้งง่าเขาจะมีความอดทนได้

คังเขาเหต่านใหม่ทอย ? เธอเชื่อว่าไม่ได้ เพราะ
 ดักรเหต่านไซ้ อบายมร เป็นเครื่อง ปดอบ ประโตมใจ
 แคดวุดกาไม่ชอบแม่แคไฟ และยังเข้าต้องประจบใคร
 คอยใครอกมากมาย ทั้งคงทาควดาคอยปล่อยความ
 นับถือตัวเองหลดถกดวงโดยทากิ วิชา นบนอบ ผู้ ซึ่งเรา
 ไม่เคยคิดจะนับถือเลย เพราะเขาไม่มีอะไรดีของจ่าง
 เปด้า คด้ายหีบกระดาศ

ภายหลังรับประทานอาหารแดง งามนเกิดมผู้
 เสนอให้เตนร่ากน ซึ่งทานเจ้ารองบ้าน ถคามใจแวก
 รมเบ็ดห้องเตนร่าซึ่งอยขวางห้องนง ทานเจ้าคุณอมร-
 ภัทรกตได้มายนเรนให้คิดกาอะพาด์ห้องเตนร่า เพดง
 วอดด่อนไฟเพราะคัง ขนจากคูนงามวิ จคร ฆณะท
 คิดกาได้้อยู่ในอ้อมแขนของท่านเจ้าคุณ ๆ เกิดคิดขน
 มาว่า “ท่านจะทนซ์ วิตททรมายน โดยอย่างโรกน-ทำ
 ไม่ท่านจึงไม่ทกคิดกาหนีไปจากท นเดย หนีไปจากคน
 ขายของบ้านข้า มันจะบายอะไรหนักหนากน-เดย

เธอปวดร้าวหัวใจเกินกว่าที่จะคิดนึกอะไรได้เสียแล้ว
 เธอไม่มีเงินประท่ำ และกำลังใจที่จะต่อสู้กับอะไรได้อีกแล้ว—แต่ใครจะบอกอะไรเธอก็ทำตามไปโดยไม่
 คิดคำนึงถึง เพราะเธอปล่อยชีวิตให้ลอยไปตาม
 ยถากรรม คิดการุ้ถึงเหนื่อยแฉะเวียนหัว พอเพื่อง
 จวนจะจบ เธอได้กระซิบกับท่านเจ้าคุณ

“เจ้าคุณคะ—เออ—ดิฉันเหนื่อยแฉะอยากหยุด
 เดินร่าเพื่อตามอนงค์”

ท่านเจ้าคุณ ได้ จ้องหน้า คิดกา ก็เห็นจริง ด้วย
 เพราะหน้าของคิดกาชัดคือรอยไผ่เผ่ คิดกาเดินมาที่
 นายแจ่มยืนอยู่

“นายแจ่มจะ เธอช่วยไปรตขอโทษคุณลุงให้
 ดิฉันเถอะ เวียนคุณดาวว่าด้วยว่าฉันรู้สึกไม่สบายจะกลับ
 วนไปห้องละ”

นายแจ่มแจ้งดังกริยาคุณ แต่ก็อยู่ดាំให้เดินไปดังที่

บันไดแดงกลับมาทหองเดิมไฟ   เจ้าคุณบริบาลกับ
 นภาศรี ทำหน้าตากางเขาระ   เขาพูดกันอย่างน่า
 ระอาย

“แน่นอน เจ้าคุณอมรภทกรุดจะคงออกไป
 เดินทเฉดยง” พนยขงคอยเขบดอดตองอยงเยบ ๆ
 กิด พนยไดระวงตั้งเกศการณมาตอดเวดา “และ
 มนุษย์ใจรายเทอดานจะพูดว่า คิดการณไปขางบนเพอ
 ใหท่านเจ้าคุณไดมีโอกาสตามชนไป-ไปตันทนา คน
 เทอดานจะไม่ปดอยโอกาสอันงามที่จะ ไดโดยเพื่อทาดาย
 คิดกาให้อยยบไปเสียเดย เพียงแต่ไม่เห็นคิดกากับ
 ท่าน เจ้าคุณ อมรภทกรุด อยใน หองนี้ ก็ เกอบ จะ ถอ
 หวอดนินทาไดเดว เพราะทุกคนกาดงรมริษยาอย”
 พนยรบเดินไปหาท่านเจ้าคุณอมรภทกรุด และขอพด
 คุยด้วย ท่านเจ้าคุณขอตบอกวากตมใจมากคน
 “มา มาตบมหรระคยกันทเฉดยงนเถด บาง
 เวดาเราตองการไดรบคองมถงขจวังใหม่ ?” พนย

พูดเดวจากมอตามเจ้าคุณจงออกไป “ศรัณย์
 เพื่อนรัก เธอรู้จักคนเหล่านี้ดีแล้วไม่ใช่หรือ? เขา
 ชอบพูดอะไรในทางออกศัลด่อมข นันขอให้เธอจง
 พยายามอยู่ในที่ ๆ มีคนมาก ๆ เสมอจะได้ มีคุณ
 จะเกิดความ ครหาที่ ไม่ใช่ ความจริงขม - สำหรับเธอ
 นะไม่เป็นอะไร - แต่กันดังสารเฝ้าหญิง”

ท่านเจ้าคุณชอบใจพจนนัยที่เคียดเคียด และรีบเดิน
 ไปขอขมาต่อคุณว่า

ข้างบนห้องนอนของบิดกา ๆ นอนร้องไห้โดย
 ไม่มีเหตุผล แต่บิดากำถังไม่ชอบคำว่า “เหตุผล”
 บิดกานอนดมตาเกือบตลอดรุ่ง - คามันไม่ยอมหลับเอง
 พอรุ่งเช้าบิดกาจึงหลับ และไม่ได้ลงไปข้างล่างจน
 เวลารับประทานอาหารกลางวัน - แต่พวกเขาทมาท น
 ต่างก็เบินเร็นกันแทบทุกคน อาหารเขามคนนั่งรับ
 ประทานเพียงสามสี่คนเต็มมือ เพราะเขาอดนอนตก

เดินไฟไม่เด็ก   ฉะนั้นจึงไม่มีใครตั้งเกตุที่ติดกามได้
 ดงมารับประทานอาหารเช้า   ดาวประดับได้เข้ามาหา
 ดิดดาในห้องเพื่อเยี่ยมถามข่าว   ดิดดาไม่ทราบว่าเป็น
 เพราะเหตุใดดาวประดับจึงห่างไปกว่าวันแรก   ดาว-
 ประดับต้องการจะบอกกับดิดดา   แต่เธอกำลังคิดว่า
 จะตั้งศนอย่างไรดี   เธอเดินไปยืนทหน้าต่างแถวก็กอดับ
 มายืนขวาง ๆ   ดิดดาและธรมว่าณของดิดดาด้วย   เวลา
 นติดกายังไม่ได้ถูกจากเตียง   กาดังนอนพักซารมณ
 อย่างสงบ

“ฉันอยากให้พติดกามาที่นบอัย ๆ   แต่ นภาคีรี
 เขาไม่ยอมให้พมา   นภาคีรีบนคนมนต์ข-rayกานัก
 เขาฉลาดเพราะว่าพติดกว่าเขา   ดูไม่มีเหตุผลเลย
 นะคะ”

“มันเบนพัตย์ของผู้หญิงที่ปมต้อย   นังอย่าไป
 เขาอย่างมานะไมได้”

“ค่ะ   ไม่เขาอย่างแน่นอน   ขอบพระคุณ ๆ

พคะ นื่องจะทำตามคุณทุกอยางทุกคุณพลัดอน คิดน
 เป็นคนโง่เขลา เพราะไม่มีใครเอาใจใส่กับคิดนเลย
 พร โทมคะ คิดนนะต้องเป็นเบยต่างของคนทุกคนใน
 บ้านน ใครตั้งอะไรเมเราไม่ยอกทำกคองทำ” คาว-
 ประตบนำตาคดอด้วยรู ด้กคน คิดกายกมอชนดบ
 ศัษะนองสาวเบา ๆ เวदानคาวประตบนงนบคยง
 นอนขาง ๆ พด้าว “นภาศั ริเราห้ามนื่องไม่ให้เข้า
 ไปนึ่งโกด ๆ พด้าว รุหรือเปด้าคะ ?”

“ไม่รู้จะ เอะทำไมเบนนช่นนนะ”

“เขาว้าเขาเกดยดพ ไม่ยอกให้เชญพมาเดย
 พ ศควาคินนเขธาชตวมาก โทมคะ ทยอนทำตามนภา-
 ศัริ ?”

“เปด้าพไม่คดเชนน เพราะนื่องยังเบนคก
 กัจาคองทำตามค้ำตั้งมู โหญ พไม่คดละยงกตบชม
 เชอทเบนคกออมนโยน เราเบนผตเราจาคองร จก
 เจยมควโวดคเดว เพราะถาเชอยงมาทาคกนพเท้าไค

กยงเท่ากบยให้เขาเกลียดเราขงชน แต่พออยากเคชน
 เรอจาเรอคองวูตักเต็มอวาควอของเรอเบนนูกดำวของ
 เจ้าของบ้านแะคองไวค้วบางบางโอกวด เราคอง
 เบนนค้วของเรอเอง”

“คะ บางเวตาคุณพอกับคุณแมกคองเถยงกน
 เรอจตคณนบอย ๆ คุณแม่ทำนปราบคณให้หน้าภา-
 คีวเต็มอ เออะอะไรเราคพองคณแม่แะคณแมก
 เชอเราทกอย่าง เพราะคณแมรักเรามากกว่าคณ
 ข้างคณพอกพอ คณแม่เถยงแะงชนมา คณพอกแพเต็มอ
 คณนอคใจจริง ๆ”

“แตวเคชเต่า เบนนคกค้ว?”

“พเคชคคะ เคยจ่านานภาให้คณนหลายคอง
 แะคณแมกถวพเคช แต่พเคชอยุ่มหาวิทยาลัยน่านๆ
 จงจะมามาบถกคองหนง”

“พรกบ้านของตระกูลนมาก ด้วยแะด่ง่า”

“คะ คิดหนักเหมือนกัน แต่ขี้เดชะไม่ชอบ เขา
ว่ามน้ำใหญ่โตเกินไป คิดหนักกว่ากำบาบหนักเป็น
ของพี่เดชะน่ากลัวจะขายแน่ ๆ เพราะพี่เดชะเป็นคนใช้
จ่ายเปิดช่องประหยศไม่เป็นเลย”

“โอ ถ้าจะคงขายกันละก็ดาวประดับขยำดม
บอกกับพี่ใหญ่ ก่อนขายนะ”

“คะ คิดมันัญญาว่าจะเรียนไปให้ทราบ”

“ชอบใจมาก เพราะบางทีพออาจขอเอาใจเอง
และน้องก็จะได้อยู่ต่อไปได้ด้วย”

ทั้งต้องสาวต้นหมากนั้นฐานญาตอกถ่าน ก่อน
เวดาร์ับประทานอาหาร คิดทักกำลังนั่งแต่งตัวอยู่
นายแจ่งได้เข้ามาหาคิดทัก เขาบอกว่าได้เข้ามาตอง
ครึ่งแล้วแต่คิดทักยังไม่ตื่น นายแจ่งบอกกับคิดทักว่า
ผู้จัดการได้โทรเลขมาในวันอังคารนี้ ขอให้นายแจ่ง
ไปร่วมประชุมให้จงได้ เพราะมีเรื่องสำคัญ ฉะนั้น
นายแจ่งจำวันจะต้องรีบกลับ ไปก่อนพี่งั้น และจะต้อง

ตรงไปราชบุรีเลย นายแจ่มได้บอกกับคุณหวดวงษาญ
แล้ว แต่ไม่ได้บอกว่าคุณหวดจะไปด้วย

“เธออยู่จนหมดกำหนดเชิญได้ วันพรหรือ
วันพฤหัสบดีจึงค่อยกลับสิ เพราะเธอไม่ควรจะทิ้ง
โฮกาดินเสีย”

“ฉันไม่อยากอยู่กับคนคนเดียวเลย นายแจ่มฉัน
จะกลับพร้อมกับเธอ”

“ชยัคคิดว่าอย่าไปเลย”

นายแจ่มคิดว่าตนเป็นบ้านของลุงของคิดกาแท้ๆ
กาไม่จะทิ้งคิดกาได้ไม่ได้ ถ้าวันเขาติดกากลับไปด้วย
ใครๆ ก็จะมาทักแปลกใจ และหาว่านายแจ่มหวงกัน
วันพฤหัสบดีจะพบกัน นายแจ่มจะรีบไปดูบ้านซึ่งกำลัง
ปลูกอยู่นั่นเดี๋ยวเดียว

“ฉันจะไปจัดบ้านใหม่ของเราให้เรียบร้อย
เพราะเราจะแต่งงานเชิญแขกมาที่บ้านเรา ทั้งเราจะได

“ คมนามังพระจันทร์บนครกทองด้วยพระชนใจ ” นาย

แจ่มแจ่มมอดดการนจับแดงก้อออกจากห้องไป

เมื่อคิดกาเหตออยคนเดียว เขอกระแทกตัวตง

บนเกาะ รุ้ตักหาถนยเมตมตะทอน ไปทวรางค้ายจร

ชดบเพราะกาพคตองดำมค้ำของนายแจ่มนเอง

“ คมนามังพระจันทร์บนครกทอง คายตะ ! ”

อาหารกลวงวัน ๆ นเขาคโตะเล็ก ๆ หลายโตะ

เมื่อคิดกา ลงไปพอค คนตาง พากนเขาห้อง รมประทาน

อาหาร ทนงอยแถวกมอยหลายโตะ ทนงยงเหตออย

ถกทหนงในโตะซงท้านเจาคณอมรภททรกตทงอย เกา

ชดบ, ๒ ขทววงนนครกนชามกบทานเจาคณอมร คตอชดเวตา

รมประทานอาหาร คตกาตองนงประจันหน้ากบทานเจ้า

คณอมรภททรกต และควงตาอนเค้ราซงของคตกาได้

เดอนใจทาพเจ้าคน ให้นกตงนท ทท้านเคยยงแต่ไม่ตาย

คุดค้ายกบวาคตกาปงค้วรายงถวามกนพเสยค้วชชไป

หน้าของตติกาชดชาว เค้ราตต มความทกขอย่างหมก
 — อะไบนเหตุให้ตติกาของเค้ราตตเพียงน มีอะไ
 ทท่านเจ้าคุณจะช่วยได้บ้างไหมหนอ ?—เห็นจะมีเหตุอ
 ชยอย่างเดยวคอกพาคิดกาหนีไปเสียด้วยกัน — ภายใน
 ต้ามเคอคนจะตมกนหมต และนายแจงกคงหยาชาต
 ปล่อยให้ ตติกาเป็น อตระ — และเดว ท่านเจ้าคุณก็จะ
 ได้โอกาสแต่งงานทมตติกา—ทงจะได้เป็นเจ้าของตติกา
 อย่างเต็มที — มีโย โตก จะเยาะเย้ย ถากถาง อย่างไรก็
 เรี่ยโลกเกิด ท่านเจ้าคุณแน่ใจว่า ครวงแรก ๆ มารดา
 คงเกตยคตติกา แคตาไดอัยร่วม ราชตากัน ไมกวนคุณ
 หลงกคงจะตองรกตติกาเป็นนแท้ ท่านเจ้าคุณไม่
 เห็นว่า — ผู้ใดจะเกตยคตติกาได้ตงคอก เพราะตติกา
 มี ทง ความ ต้อย — ความ หวาน — ความ เป็น ผู้ ต และ
 ละเอียดอ่อน <https://www.dhammadownload.com/> 19/10/2565

แรกซ่งนงโต๊ะยาหารกตางวัน ๆ น มความเป็น
 ผู้ตมากพอ เพราะนชัยคน ทำให้ตติกาตบายใจไม่ต้อง

คอยระวังตัวหรือรับความตั้งใจโดย อัจฉริยะ
 เพราะกระแสดั่งของจิตกายอ่อนหวานแฉะมีเส้นหูพอก
 จะทำให้หูทงรวมโคะเพ็ดคเพ็ดนโคะกรม้ง ?

นภาศรียงคงเตรียมการ ที่จะกัณมให้ติดกา
 ได้รับความสบายใจโดยอุก อากาศยังคงค้อยู่ ดัง
 นนเมอรบประทาทขาวแฉะ แฉกทงหดงยได้ออกไป
 นงกนทเฉดงงเกอบทงหมค ความหวาดหวอนโคะเด็น
 เขาตั้งมองติดกา - เธอคุยกับท่านเจ้าคุณเนกเห็นจะไม่
 ได้ เพราะเธอเกิดไม่เชอตัวเองชนมาแต่ยเดว-ยงวัน
 พรังนนายแจงก็จะไม่ย้อย แฉะเธอจะคองอยุคนเคยว
 จนทงนพช เจดามไม่วาคดก้าจรมนงคอะไร หรือ
 ไครจะพูดว่ากระไร ติดก้ากไดยนเคค้ำพุดทนายแจง
 โคะพุดว่า "คมนาณงพระจมนทกรทงทออง" แฉะก
 เพราะคาศคณนเหตทเสยคทงใจ ให้ความ กอวเกดยค
 แฉะง เธอโคะพยายามคมนาพุดนเคยแตนนทกนจะ
 กตบมากองอยุอกบอย ๆ แฉะกอนนนายแจงจะพุด

เกยวตั้งเท่าใด เธอก็ไม่รู้สักอะไรเลยเพราะยังไม่รู้จัก
 กับค่าจางามรัก—แคบคิดตกใจกลัวกับความรักที่
 แท้จริงเขาแล้ว พอได้ยินนายแจ้งพูดอะไรที่จะหึงเขา
 ไปเกี่ยวแก่ความรัก เธอก็เกิดทนไม่ได้ขึ้นมา มันระ
 แฉงอย่างไรพิศอก เพราะว่ามันแจ้งไม่ใช่คนที่เธอรัก
 นั้นเอง “คิมมายงพระจันทร์ดวงที่ส่อง คายเดียด
 กว่า ไม่ยอมเป็นอันขาด”

ดิดกาพยายามอยู่ใกล้ ๆ ดาวประดับ และถ้า
 เผอิญดาวประดับเกิดไปคุยกับคนอื่น ดิดกาก็คุยกับ
 พินย จะเป็นใครก็ได้ขอแต่อย่าให้เป็นที่ท่านเจ้าคุณ
 อมรภักตร์ถูกตักแฉกนั้น พินยมีความกรุณาแก่ดิดกา
 มาก เพราะพินยสังเกตเห็นว่า ดิดกาคายกับ คนมีทุกข์
 หนัก และคอยถามว่าจะร้องขอความกรุณาช่วยเหลือ
 ด้วย บทกลอน 19/16:2565

“คุณดิดกา ไม่เดินในดวงม และเคยไปดูเขาข้าง
 จนเกินพีดกับผมไหม ?”

คิดกลัวใจรีบวิ่งแตกเตนลงไปที่ขยักกัน เจด
 น โกรจะดังให้เธอทำอะไรก็โตทั้งนั้นเพราะเดินประจักษ์
 ของคิดกาอ่อนเต็มทนแล้ว เมื่อพินยกับคิดกาเดินลง
 ไปด้กกรุหน่ง ท่านเจ้าคุณอมรภักทรูกุดมองเห็นแะ
 กาดังจะเดินตามไป แต่เมื่อเห็นคุณหญิง ประคัม ขอนพุด
 เตี้ยทตรงบันได พะคุณหญิงประคัมผ่านไปแล้วท่าน
 เจ้าคุณรีบสาวเท้าตามลงไปอย่างแ่นกระหาย ท่าน
 เจ้าคุณ ได้ทราบว่า นายแ่ง จะไปขูระ แะจะปด้อยให้
 คิดกาอยู่ทนโดยด่าง เจ้าคุณคิดใจท่านจาเบนจะคอง
 ใดคุษกับคิดกาให้เต็มที ท่านคิดว้ายงมว.องคาวขย
 ออกทงจนทจะใดคุษกันพอกถึงจนพุด ท่านคิดจะพาคิดกา
 ทนไปกับท่านเดย แต่คองคชยตามคิดการขอความคกกลง
 เตี้ยกอน แต่ท่านเจ้าคุณก็เชอวาคิดการงไม่ปฏิเสชแน่
 ท่านเจ้าคุณคิดวาคิดการจะเบนรอนนายแ่งคยไปอีกไม่
 ใดแล้ว คองเป็นรอนของท่าน เพราะคิดการักท่านแะได้

บ้านภักทรกุด พยายามจะให้เห็นความสำคัญต่างๆ
 ในกรรพเจ้าคุณจำเป็นจะต้องทำตามหน้าที่ การ
 ดันท่านได้ประโยชน์เพราะคิดกาไม่รู้ว่าพิสมัยใจ
 เตาทองของพญกณะเขียดชอบ คิดกาไม่เคยคิด
 ว่าจะหน้ตามท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุดไปเลย เธอคิด
 แต่เพียง รอเบบเพื่อน พุดคุย พอ ย่อม อารมณ์ ให้ดู
 ตำราฎเทวหนเอง - ท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุดแต่เพียง
 คนขงคิดการก-คิดกาไม่เคยหวังอะไรยังไปคว่าน-ท
 คิดการวังตัวไม่อยากอยู่ใกล้ ท่านเจ้าคุณมากก็เพราะ
 กตว่าฉันจะใกล้อันครายเกินถ้วนไป คิดกไม่เคยคิด
 ใครจะได้อยู่ในวงแขน ของท่านเจ้าคุณ แต่พอความคิด
 นยานเข้ามาภาพรองนายแจ้งเป็นคองเข้ามาขวางกลาง
 อยู่เสมอ เพราะว่าคิดกเป็นคนใจดี โชคจึงใคร่จะให้
 คิดกาเป็นคนดี ตลอดเวลาทคิดกานังคูกท่านเจ้าคุณ
 อยู่ ดมอกรักคิดอะไรไปต่างๆ นานา - บางเวลาท

แค่นีซึก - บางเวลาทีไกรซึกตัวเอง - บางเวลาทีไกรซึกตาย
 ซึกตักตองตักบวงและเดินผดทาง ทงฮยอกจะเต่าง
 ซึกของซึก ให้ไกร ๗ ฟังว่า มันทรมาณจิตใจอย่างไร
 บ้าง แม้จำไกรจะหวัระเพราะฮักเท่าใดก็ตามใจ
 บด้อยให้เขาหวัระไป ตามใจเขาฮักหวัระไปเกิด
 แคคิดกักยงหวังว่าไฟโตกมมนุษย์ฮันแรมแคมน กง
 คองมมนุษย์ ทมิไกรรณา แผ่นเมตตาคัก ดั่งดาร์แก่เพื่อน
 ฮันซึกที่ถูกพรหมทณซึกอย่างหนุกบางเบเนน

คิดกาได้พยายามเก็บตัวไม่ยอมอยู่ใตเจ้าคุณ
 ฮมรภักทรกุดได้จนถเวदानาธา ครนพอดถเวदानาธา
 ท่านเจ้าคุณได้มาฟังรวมรับประทานด้วย แต่ซึกก็
 ผดกกัน เมื่อตอนจวนค่ำทุกคนต่างพากันไปเดินที่รม
 ดระนา บางทีไปคู้เต่าเบคของดาวประดับ เวदान
 แหะที่ท่านเจ้าคุณ ฮมรภักทรกุด รับดวยโอภาดอยู่ตอง
 ค่อดตองกับคิดกา เพราะท่านซึกคิดกาไปเดิน ครน
 คิดกาจะปฏิเศษ ก็จะไม่เหมาะ เพราะทุกคนในคั้น

เขาวิ่งกรวณกันไปเดิน คิดทางของเดินตามท่านเจ้า
 คุณไป เมื่อเดินมาถึงคนไม่ใหญ่ซงโกด ๆ นนมโรง
 กตวยไม้ ท่านเจ้าคุณชวนนางพอกเพื่อชมทิวทัศน์ซง
 งามเย็นตา — ตมพุดเฉยเย็นสบาย — เวดากเย็นจวน
 โพล่พืด — ทำให้ต้องชีวิต เกิดความ ตงบดข ในความ
 เงียบสงัด ทงต้องนั่งตงบนม้านั่งไคศันไคกระย้า —
 ยามตมโรย กิ่งแกว่งไกวโมกษบัคงามใสว — คัน
 กุหลาบซุซ้อหodayกอดฟรังทงคอก — ตุม — แยม — นาน
 มองตเกิดอนกตาด ราวกับว่าใครมาวางจคัประดับ
 ใจ — นกทางเขนตัวน้อย ๆ จิบกิ่งไม้ เคียงคูกตอเคด้า
 จุจ เสียงแจ้วเจอย ฟังแล้วพาให้ตงใจเบียมตง —
 ตองวิญญาน ซงทาดง วุนทวงในจุดประตงคือนเตยว
 กัน — หัวใจต่างเตนแรงระทกคด้วยความบันเทิงระริงรัก
 คิดกามซงคท่านเจ้าคุณ แล้วเชอรูตักซงกร้องให้ตวย
 ความเคนไซคตมตคนโอกาสให้ไคไคตงซคกัน แต่
 ตองมกาแพงอนหนาทบกษมตงตรงกวาง เพื่อไหเกิด

การทรมานใจอย่างทรหด ส่วนท่านเจ้าคุณนั้น ท่าน
 ก่าดงยมกรมอมใจ เพราะท่านได้กระทำการเตรียมพร้อม
 ที่จะพา ดิดกาหนี จากกรุงเทพฯ ไปรับ ความสุข ดำรง
 ด้วยกัน ในต่างประเทศ - ท่านจะคอยเพียงคำตอบของ
 ดิดกาซึ่งท่านคิดว่าดิดกากงไม่ตอบปฏิเสธ

“สินชวค - ฉันคิดว่าท่านอยู่ห่างจากเธอได้อีก
 แถว - ฉันรู้ดีว่าเธอเฝ้าแม่อยู่ห่างเธอ เพราะฉันรัก
 เธอ - รักอย่างที่ไม่ทำอะไร จะเทียบเทียบเท่าได้ - เรา
 จะอยู่ห่างเพื่อ ทรมาน จิตใจ ซึ่งกันและกัน ไปอีกทำไม
 ไนเมื่อเราต่างแสนดีจะรักกัน - หัวใจฉันน้อยนิดของ
 เธอจะทนรับทุกขทบทบดมเศร้าหมองใจหวี ยอครัก?”

“ศรัณย์คะ - ” ดิดกาสอศพูดแต่ท่านเจ้าคุณ
 รับห้าม

“ดิดกา ขอให้ฉันพูดให้ชัดเจนก่อน ฉันจำเป็น
 จะต้องได้เธอมาถนอมไว้เป็นของฉันคนเดียว ถ้าเธอ
 มาอยู่กับฉัน ๆ จะถนอม เอาใจเธอ และจะ คามใจทุก

อย่างไม่รักเลย” ท่านเจ้าคุณพูดเบาจนเกือบเป็น
 กระจิบและหน้าคาคดอตา “ฉันห่างกับเธอไม่ไหวจริงๆ
 แถ้วขอให้เห็นใจ”

คิดกาดังและหน้าตาไหลพรากๆ ท่านเจ้าคุณ
 ยังกงเพื่อพรรณนารักมีชาติปาก ท่านพูดถึงความต่าง
 ต่างๆ ที่จะได้รับด้วยกัน

“ยอดบรุษของฉัน เธอเป็นยอดแห่งความหวัง
 ของฉันคนเดียวนะ เอ๊ะ คิดกาเธอฟังฉันหรือเปล่าที่รัก
 ฉันพูดว่าฉัน รักเธอ มากพอ ที่จะยอมเสีย สละ ให้เธอ
 หมดทุกอย่าง ฟังฉันหรือที่รัก หันหน้ามาทางฉันและ
 เห็นหน้าตาเดียว ฉันพูด เราจะไม่ต้องกลัวหรืออย่างนอก
 ถ้าเธอจะเชื่อฉัน รักฉันอย่างที่เธอบอกว่าคุณรัก อย่า
 ร้องไห้ ฉันทนไม่ไหว ฉันรักเธอมากเกินกว่าจะทน
 ฉันยอมสละ แม่ พี่ และเกียรติยศ ชื่อเสียงของ
 ตระกูลของตัวเองเพื่อบูชาเธอ แม่ยอดดวงใจ คิดกา

ฟังฉันด้วยความตั้งใจนะ ฉันขอความคดงจากเธอ
จ๊ะ ยอดดั่งวาท ฉันจะพาเธอไปกับฉัน - ไปพอก
ประเทศ - ไปรับความสู้ซึ่งเราต่างปรารถนา - ไปเกิด
ไปด้วยกัน อย่าอยู่ทนทุกข์ทรมานอีกเลย พอกัน
เดี๋ยวเกิด”

“ไม่ - ไม่คะ - ไม่ไป” เสียงของคิตกาเบา
มากจนท่านเจ้าคุณต้องก้มลงฟัง “ศรัณย์คะ - ฉัน
รักเธอ - แต่ฉันไม่ไปคะ” พุดจบคิตกากัดอ้นหนัก

ท่านเจ้าคุณเห็นอย่างนี้ ท่านรวบรวมร่างคิตกาและจูบ
จนทอหน้าแดงเพอพรำพรำรักอยู่มิได้ระคายปาก คิตกา
ไม่ตื่นหรือสับสนแต่เลย เธอยอมอยู่ในวงแขนของท่าน
เจ้าคุณ เธอคิดในใจว่า “นี่คือครั้งแรกที่สุดในชีวิตแล้ว
- ครั้งสุดท้ายที่จะได้รับความสุขที่หวังไว้ในโลกนี้”
คิตกา พังศรัณย์ ลงบนบ่าของท่าน เจ้าคุณ และ ค่อย ๆ
พุดว่า

“ไม่คะ ศรัณย์ ครั้งนี้จะเบนครั้งสุดท้ายที่เรา

จะพบกันอย่างน้อย — แล้วเราก็จะจากกันเดยดอด
 ชีวิต — เราจะพบกันอีกไม่ได้เพราะฉันทนไม่ไหว ถ้า
 ขพบพบกับเธอฉันทนจะทำมาป้ละฆ่าความดี” คิดถก
 พุดด้วยความอ่อนใจ “เราต้องจากกัน — ละต้อง
 จบ — แต่ — แต่อย่าจบอย่างนั้นเลย — ไม่เหมาะ — ไม่
 ดี — ไม่สมควร”

ท่านเจ้าคุณพยายามเล่าโดยอธิบายถึงความสั
 ้งารามที่จะได้รับด้วยกัน ทั้งจะได้รับความสะดวก
 ไม่เค้รำทรมอง ท่านเจ้าคุณตกใจด้วยตัวของคิดกาอัน
 คด้ายฉกนก

“ยอตรกยงของฉน — ถ้าฉนไม่ไค้ เป็นอย่างท
 ฉนเป็นอยู่เดยฉน บางทฉนจะยอมไป — แต่ ฉนไม่
 ก่าตั้งใจจะก่ทำทำตั้งทฉนรู้วามนผล — ละ — ฉนเป็น
 แต่เพียงดีตัวทอ่อนแอ ฉนทำไม่ได้จริง ๆ — เพราะอ้าย
 ความจำวาคฉนเป็นผูซึ่งก่คบคำพูดฉนหมจะคงอยู่ ทั้ง
 จะทำให้มายแจงกับมารดาของเธอลังเดยใจมากทล็ด

—มารดาของเธอจะต้องโกรธฉันมากมาย ซึ่งฉันก็
 เบนสนมความยศขรรวมท้อที่จะไม่โกรธตอบ — และตั้ง
 เทลงานเหตุนั้น ที่จะมาความดี ซึ่งเราเมื่อยนั้นให้ดูตายลง
 — เราจะมีความดีโดยดั่งเหมือนใครหรือ? — ไม่
 ได้แน่นอน — และอายุขัยของความชั่วร้ายนั้นจะได้ความ
 ดีของเราออกไปทีละน้อย ๆ และแล้วก็จะหมดดี
 เหลือแต่ความระทมรมชน — การกระทำที่เธอขอให้นั้น
 ย่อม ทำตามนั้น มันเป็นการ ทรมาณ ตัวของเราเองและ
 ผ่อนคลาย ยอติกรก ฉันทกรกเธอมากกว่าที่จะทำเช่นนั้น
 ได้ — รออย่าให้ฉันต้องมาตั้งรังษณพกรกเลย”

ท่านเจ้าคุณหมอดหวัง จิยานแห่งความดีได้
 ทลายพนาศลง ท่านรู้สึกเทตย แชนท์โฮปรอบคอง
 คิดกาตลกตายคนหมดก่าตงและได้ตายไปแล้วครึ่งชีวิต
 หน้าของท่านเจ้าคุณชัศตาว

ตมพดกวงได้กระยามาบังเราตงตอง และคิดกา
 มงหม่อออกไปข้างนอกเห็นตุมาดเคินผ่านมา คิดกา

รับบดไปไม่ว่าอย่างไร และก็ได้เห็น เจ้าคุณบรรบาด
 เคนมากบดมาดี คิดการตั้งกมัตถนทและคิดว่าท่าน
 เจ้าคุณอมรภักทรกุดกำลังปราศจากดี คิดการจับ
 แขนท่านเจ้าคุณอย่างแรงและบยให้ต่อสู้ของคณน

ต่อมา กับเจ้าคุณบรรบาด ตั้งใจจะเข้ามาในโรง
 กตวยไม้ พอดีเรามากเห็นคิดกกับเจ้าคุณอมร
 ภักทรกุด เราขงกนตหงแตวกเคนเรอยเรามา เมอ
 คิดกกับเจ้าคุณอมร เห็นคงนททาเดย ๆ แต่ท่านเจ้า
 คุณนมาก

“ท่านเจ้าคุณบรรบาดคะ ทนเบนท ๆ ยัวใจนท
 นะคะ ทำไมท่านไมพาดนมาเดยเดแรกนะ” แตจก
 หันหน้าไปพดกับท่านเจ้าคุณอมรภักทรกุด “เจ้าคุณ
 อมรคะ ทำไมจึงรจากทนคะ เราทนจะคองขอเคน
 กตบกับท่านละคะ เพราะเราตงทางมา” ต่อมา
 มองคหน้าเจ้าคุณอมรภักทรกุดเพอจะดำรวจดีทหน้า

“เจอเคนกตบไปเองกได้ เดยจวาทรงทน

โคกระย้าโน้น หวังว่า เธอจะกลับบ้านถูกทาง ส้มใจและ
ปลดอกภัย ส่วนฉันนั้นจะพาคุณติดกาเดินกลับทางเก่า
ของฉัน”

ติดกาถูกขยั้นและหันไปพูดกับ เจ้าคุณอมรว่า
“เราไปกันหรือยังคะ” ติดกาพูดแล้วก็เดินนำ
ออกไป และได้ยื่นคนทั้งสองข้างหลังหัวเราะได้หลัง
มาดังก้อง แต่พอเดินมาไกลแล้วทั้งสองก็ปลดอกภัย
ไม่มีใครรบกวน

“ติดกา ฉันไม่มีชีวิตเหลืออยู่เลยแล้ว”

“และฉันก็เหมือนกันคะ ศรัณย์ เมื่อนราได้เดิน
ไปถึง พุ่มไม้ใหญ่โน้นแล้วฉันรอ - ถ้าเธอออก ครวงหนง
คะ - เราจะจับตาจากกันตลอดชีวิต ท่านไปรอดไป
ให้พ้นจากชีวิตของฉันด้วยนะ ดวงใจของฉัน” ติดกา
หยุดก่อน “ชีวิตหนอชีวิต - ศรัณย์คะ เธอสัญญา
กับฉันได้ไหมว่า เธอจะไป - ไปฝรั่ง นแหละ - ไปรอด
อย่าทำให้ฉันท้อใจ - โอ มันทรมานเหลือเกิน”

ท่านเจ้าคุณนั่งมิได้คอบ เพราะความปวดร้าว
หัวใจกำลังรัดหัวใจท่านอย่างหนักแน่น ท่านเจ้าคุณ
เกิดยศโรศ และเกิดยศทุก ๆ อย่างแม้แต่ตัวของท่าน
เอง ครั้นเมื่อเดินมาถึงใต้พุ่มไม้ใหญ่ ใบหนาทับท่าน
กอดคิดถากจริตตัว คิดกาโดยนึ่งเลี้ยงส่อนคล้ายจะพูด
ไม่ออก

“คิดกา ดวงใจของฉันทัน - ฉันทาดะ ฉันทเคย
ได้บอกเธอไว้ว่าคำสั่งของเธอก็คือ กฎหมายของฉันทัน
เธอได้สอน ให้ฉันทาจากแล้ววราวดคชชะไรและเป็นอย่าง
ไร - สิวัด คอความปวด ร้าวระทม ชมชวน - ยงเราได้
รับธรรมมากเรากยังคองทุกข มาก - คอเตน ฉันทจะกล้ว
ความสู้ให้มากที่สุด เพราะความสู้ฉันทนพระเจ้าท่าน
ด้อเราเข้าไปหาความทักขีต่างหาก แต่ทั้งสู้และทุกข
ฉันทัน ฉันทได้รู้จักเพราะเธอแนะกรก

คิดกาถึง และคิดคำพูดไม่ออก ท่านเจ้า
คุณคงพูดต่อไป

ไปรดจำไว้เสมอว่า ฉันจะมรุตมเดือนที่จะ
 รักและบูชาเธอ จะคงซื่อสัตย์ไปจนกว่าจะตาย และ
 ฉันจะร้อยเล่มมือว่าเธอคือดวงฉัน ถ้าเธอเรียกฉันเมื่อ
 ใดฉันจะมาทันที ไปรดจำไว้ว่าฉันเป็นทาสของเธอ
 และจะทำตามคำสั่งของเธอตลอดชีวิต ไร่ เธอควร
 จะเป็นของฉันแท้ ๆ”

“ตาตะกะ ยอดหัวใจ”

แถวทองต้องกเค็มขมบนคอกความเค็มว่า เวลา
 รับประทานอาหารเย็น ดิถการู้สึกมันงมหงต้องข้าง
 หนวกหมด คนของเธอได้แต่เอ่ยบาง ได้สร้อยคอ
 นรกด เวลาเดินเข้าไปในห้องรับประทานอาหารเธอ
 เดินเข้าไปกับชายแปลกหน้าคนหนึ่ง ดิถการู้สึกคล้าย
 กาลงณราย ระหว่างนั่งรับประทานอาหารอยู่นั้น
 ใครจะพูดว่ากระไรบ้างเธอก็ไม่ได้ยิน ผู้ชายแปลก
 หน้าทงอยู่ข้าง ๆ เธอพูดอะไรมาเธอก็ ยมด้วยแต่ไม่
 ได้พูดเลยจนเธอคิดว่า “ผู้หญิงคนนี้ช่วยมากแต่ปาก

ไม่มี " ใครจะคิดว่าอะไร คิดกาไม่สนใจทั้ง ฉัน
เมื่อออกมาจากห้องรับประทานอาหารแล้ว รูปภาพ
สัตว์หลายคนได้ มารมขย กับคิดกา ทุกคนคน สร้อยคอ
มรกตเพราะเม็ดดีใหญ่มาก จนทำให้คุณหญิงประ
กับไม่ยอมเช่าโกศด้วยเกรงรังจะมีจะตุ

เวลาได้ผ่านไป และเมื่อพวก รูปภาพฤษออกมา
จากห้องรับประทานอาหารกัน คิดกา รู้สึกใจหายวาบ
เพราะไม่มีท่านเจ้าคุณอมรภทภฤตใส่เสื้อออกมา เดียง
ที่เตาถ่านที่ท่านเจ้าคุณได้ รับโทรเลข ให้กลับมาโดย
ด่วน โยที่ตัดท่านเจ้าคุณอมรภทภฤตซึ่งเป็นดวงใจ
ก็ได้จากไปจริง ๆ ตามคำขอร้องของคิดกา ท่าน
เจ้าคุณได้ละ ทงตั้ง ชงทาน รกทสุดใน ชีวิตใจข้างห้อง
เมื่อคิดการเรื่องนเขาเชชเกือบดับ เธอว่าท่าน
เจ้าคุณจากไปด้วยความหวังดีต่อเธอ ๆ ฉะนั้นอยู่คร
หนงแถวกรขอของขวัญของนอน พอชนไปถึงห้องนอน
คิดกาไม่ทันจะตยคเควของแต่งตัว เธอทุ่มควงบน

เกาฮวยร้องไห้อย่างที่ไม่เคยร้องมาเลยในชีวิต และ
คนนั้นคิดว่าคนคิดงาไม่ได้โดยเจตนาคนเดียว โอ นี
นั้นจะยังคงควรจะมีชีวิตอยู่หรือ? — โอ ชีวิตหนอ
ชีวิต

แต่ในโลก อันเด่นจะ เค็มไปด้วย ความทุกข์ทรมาน
มานี่ แม้เราประพฤติดังซึ่งถูกแต่เดี๋ยว คุณความ
ดีนั้นย่อมปลดปล่อยประโคมใจปลดปล่อยของความทุกข์ให้
สว่างไสวได้เร็ว เราอาจได้รู้ทุกข์อย่างทรหดแต่เรา
ก็ยังอุ้มใจในกาวที่เราได้คิดค้นใจ ทำในทางที่คิดแต่ถูก
คิดกาช่วยบ่อนกันความทุกข์ให้นายเจงมกคุณ และ
ยังช่วยห้ามความเศร้าโศกมิให้เกิดมชนแก่คุณหญิงศรี
ระศราญอุกด้วย ทั้งช่วยมิให้ศิวทานเจ้าคุณเองต้อง
อยู่ในความมัวหมอง แต่ทั้ง ๆ ที่ติดการอยู่ว่าตัว
โต ทั้งยังถูกแต่ระคิดแต่เดี๋ยว คิดกาที่ยังคงของนอน
ร้องไห้โดยไม่ได้พักผ่อน เสียดีละให้คนสามคนและ
ควทนรับทุกข์คนเดียว ทั้งทางโลกและทางธรรมยอม

นัยมยง แต่ทางของคนพาดและพวกทมิฬเห็นเป็นขลาด
 เขาเบาปัญญา ทางของพวกพาดมารทมิฬเห็นว่าควร
 ให้ตัวเองมาก่อนเสมอในทก ๆ ทาง ผู้รอบรู้ทุก
 ช่างหัวมัน เข้มหนักดีแต่แต่พด โลกจะเลือกประพฤติ
 เพราะว่าเวลานเราเป็นเจ้าประชาธิปไตย “ใครดีใคร
 ได้” แต่ทกคน “ใครมันเก่งโตมากคนนั้นชนะ”
 นแหละโลกทมิฬมนุษย์มืดหัวทมิฬอยู่ละ ถึงซึ่งคิดกา
 ได้รับอยู่เวลาน เพื่อเป็นการตอบแทน คุณงามความดี
 กอ ความปองคร่าคร่าระทมขมขม เขาเห็ดอแต่
 ความเจ้าของความคิด แต่ความทมิฬมันเบียดเบียน
 เกอบจะมองไม่เห็นความดีมันน้อยเดียดเดียด คิดกา
 กตายแบบคน เบียดไม่เบียด — แตกเป็น คนตาย ทมิฬ
 คอย

หนังสือ 19/10/2565

ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น นายแจ่งโตไม่ต เขามา ตาท

ประศุ เขามีโตเขามาในห้อง

“รักขงตัวให้ตนะทมิฬ แต่เขยหน้าคหมายไป

บอกฉันด้วยว่า เธอจะกลับดวงพิรุณหันเนื้อหรือ ? ”

ภายหลัง การรับ ประทาน อาหาร กลาง วันแล้ว
 คิดการบริษณมาก ของรองเธอ เพื่อยืนยัน หมายบอก
 นายแจ้ง เพราะเธอได้ตั้งมาว่า แรกทุกคนได้ตกลง
 จะกลับเวตา ๓๓ น. คิดกาเขียนจดหมายถึงนายแจ้ง
 ดั้น ๆ พุดตรงไปตรงมา เมื่อเสร็จแล้วเธอนั่งเหม่อ
 ดอยหัน หน้าไปมองทาง หน้าตางใหญ่ ซึ่งเปิด กว้างอยู่
 ความว้าเหวไม่มีหวังในสิ่งใดที่จะทำให้ คนใจโลดตอด
 ทงวันทำให้ คิดกาหวนคิด ถึงท่าน เจ้าคุณ อมรภัทรภด
 ซึ่งเธอได้ได้ให้เขาไปเอง จากที่นี้ ไปทั้ง ๆ ยังไม่
 ได้ถามออกครั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะไปไหนด้วย คิดกา
 หยบปากถามาเขียนจดหมายถึงท่านเจ้าคุณ เธอจา
 ต้องเดาถึงความคิดทง หมด ของเธอ ให้ ท่านเจ้าคุณ พัง
 และจดหมายฉบับนั้นจะเป็นจดหมายที่ ตาจากกันครั้งสุด
 ท้ายแน่นอน พอเขียนเสร็จคิดการบริษณไปข้างต่าง
 เพื่อจะได้ในหีบทั้งจดหมายของบ้าน จดหมายรอง

คนอื่น ๆ เหน็ดเหนื่อยออกมากอง อยู่บนโต๊ะหลายฉบับ
 คิดท้าวาง จดหมาย ลงบนโต๊ะ เดอกร รม ออก จากห้อง
 จะกดบนหนังสือ เพราะเวลาด่านเขียงไม้ของการ
 พบพูดคุยกับใคร ขณะคิดกาเดินออกประตูมาเจอ
 ได้ส่วนทางกับสมาธิซึ่งจดจดหมายมาใหม่ สุ่มาดี
 เดินเข้าไปในห้อง ด้วยความอยากหรืออยากเห็นสมาธิ
 หียบ จดหมาย ของคิดกา จนคิดว่า จะเขียน ถึงใคร บาง
 ฉบับหนึ่งถึงนายแจ้ง อีกฉบับหนึ่งถึงท่านเจ้าคุณ
 อมรภักทวงศ์

“เขียนถึงทงช้เดะฉิว”

สุ่มาดีเกิดความชวร้ายชวไนใจทันที ความ
 อาฆาต - ความริษยามาตร้ายย่อมทำให้มนุษย์เปลี่ยนแปลง
 จากดีมาเลวได้จนได้ สุ่มาดีก็แบบนั้น สุ่มาดียอมทำ
 ความเดวทรามได้อย่างไม่รู้จักยับอายแก่จิตใจ สัตว์
 ได้มีความริษยาอื่นรุมควงจิตมากเท่าใด ย่อมทำ
 ความเดวทรามได้เท่านั้น สุ่มาดีเวลาด่านปล่อยให้ความ

ขอครอบครัวจากเดี๋ยวอย่างหนัก ดุซึ แม่เขาเพียงแต่คิดว่า
 วิตถารชอบกับท่านเจ้าคุณอมรภทกรถซึ่งเขากยังไม่
 มีหลักฐานเพียงพอว่าใครรักกัน หรือแม่จะรักกันจริง
 ส้มมาด ก็ไม่บังควรที่จะทำตัวให้ เดวจน ถึงแก่นเขอรบ
 หยอนาค หมายถึงของ ฉบับของ วิตถารลงในกรร เป้าต่อ
 ของเธอทันที ส้มมาดได้สวนทางกับผรบไซซึ่งกำลัง
 จะเข้ามาเอาจดหมายไปทิ้งทุก ไปรษณีย์

“ยังมีจดหมายออกออกครึ่งเวลา ๑ น. และ
 จะถึงกรุงเทพฯพรุ่งนี้เขาหมอนคนไม่ใช่ร ?”

“ใช่แล้วค่ะ” ผรบไซดำดตอบ

“เอากาตมมาเด็กชนไปให้ ฉันด้วยฉัน จะชงนำ
 ซากน”

ส้มมาดมาถองห้อง คอยขอยครทหงผรบไซกนา
 เคาไฟพาเด็กกบภานมาให้ส้มมาดในห้อง

“ขอบใจ แล้วไม่ต้องชงมา ฉันจะอ่านหนังสือ
 แกชงมาเอาจดหมายไปทิ้งตามพรชงเดยเพื่อมาทาทอง”

พอคนไร้ออกไปเดอ ส้มมาดรับจดชงคืนไป

ที่ประเทศห้อง ได้ถูกแย่งประเทศแล้วกลับมาทักานารอน
 สู่มาตเขาจดหมายต้อง ฉบับออกมา แล้วเปิด ฝากาเอา
 ของของท ไอนาจนของเบ็คออกทั้งต้องของ จดหมาย
 ทงเจ้าคุณอมรภทกรกตยาอวกระดาษหลายแผ่น สู่มาต
 มีได้อ่านจดหมายต้องฉบับนั้นเพราะยังตง มียางมนุษย์
 คิดเหตออยบาง เป็นแต่เพียงเธอได้ฉบับจดหมาย
 ระหว่างเจ้าคุณ กับนายแจ้ง แล้วกับตของให้ เรียบร้อย
 ดั่งเดิม

“ไม่บาอะไร เพราะฉันไม่ได้อ่านเลย ส่วน
 ประโยชน์ของฉนั้นคงได้รับดีกว่าอ่านเสียอีก” สู่มา-
 ตพูดกับตัวเองแล้วกวหัวเราะดังอย่างนขย การมขย
 ษนะโดยตัวระย้าของเขาก่อดำหัดใจกนได้นะ ? มนุษย์
 เรานข้างพกดแท้ ๆ สู่มาตคิดว่าเมอคิดการูเรอง
 จดหมายฉบับ นกคงจะ เสียใจ คิดว่า ตัวได้ ของ ตัวเอง
 กตบจะทำให้คิดกาชอกชัวโกรั ษตัวเอง จะได้เจ็บใจ
 ยงชน ความใจร้ายได้ทบถมเข้ามาในดวงใจสู่มาต

ทนถยงชนเดะก็จะตองทนถยงชนทกท จนในที่สุด
 เพอน ๆ ตองจับไตเขาบางตักวอนหนงเบ้นเน่ ด้มาด้
 รับผิดชอบไปข้างต่าง เข้าไปในห้องเดะเอาจดหมาย
 ตองฉบับนทงตงไปในหีบเดะทกรบกดจนไปในห้อง
 นอนเรอหีบหนงดีอชื่อ "หนทางใจ" มาอ่าน พอ
 เบ็ดชนกพบบทหนงดงน

"ความริษยาพาใจให้โหดเหี้ยม
 เราควรเตรียมท้ามใจไม่ริษยา
 ยบยงจตอชยาคคเทยวคนควา
 ความร่วมามอบจคคคคคคคคค"

"หนงดีอมา ตอนใจ ๆ" เดะด้มาด้กโยน
 หนงดีอนนตงกับพนเดะเตนไปอนทหนาค่าง

วันรุ่งขึ้น นายเจ้งนงอยู่ในห้องนงกำลัง
 รับผิดชอบอาหารเช้าอยู่ ผู้รับใช้ได้นำจดหมายชน
 มาให้ นายเจ้งเดะก็ดูจดหมายฉบับเดะวางไว้ข้าง ๆ

คว พอลงจดหมายของดิฉันนายแจ่มดีใจลงไปหยิบ
 อ่านตามาได้ เพราะฉนั้นเขาวิตกกังวลมากด้วยเมื่อ
 คนนอนดกทงเหน้อยในกษณะมาทงวัน นายแจ่มนง
 องท เกาธ พงหอง คงทอ อย่างจะ อาน จดหมาย นนให้
 ด้บายใจเพราะจดหมายหนาด้ยด้วย นนเป็นครงแรก
 ทนายแจ่มได้รบจดหมายจากเมียรักของเขา เขาคิด
 ว่าคดกามเรื่องอะไรได้ให้เขาฟังมากถึงเพียงน ทเคย
 หรือ ? นายแจ่มเปิดซองออกอ่านหน้าตาศอกใจอย่าง
 ไรพิทถ

“ศรัณยทรกยงของฉนคนเค็ยว ครงนจะ
 เป็นครงด้ตทาย ทฉนจะ คดถึง เขอ อย่างน ออกยชดรัก
 เราจากกันแล้วละ ฮาจไม่ได้พมกัน อักก็ได้ — จากกัน
 คดออกชวคเพื่อ ช่วยกันด้ร้าง ความคังามให้ สึงด้ถคอยู่
 ในโลกที่ด้มม เมื่อนานพ ความเศร้าด้ตปจวคร้า
 ด้กาให้ฉนเป็นไปนทงวัน เพราะหัวใจของฉนด้

แตกตายเป็นข่อยยิบหมดแล้วด้วยความโกรธ แค้น โธก - โธก - และ เน้ตะ คนที่อยู่ในโธกรวมทั้งตัวเองด้วย
 นั้นขอพูดซ้ำ ๆ กับเธอว่าฉันรักเธอและจะคงรักไปจน
 ตายไม่รูตม ศรัณยคะ เธอเป็นเวอนจตทณคคผง
 ใจคะ ฉันควรจะบอกกับเธอว่า อย่าจากฉันไปรับ
 ความทกขทรมานคน เดียวเดย - ความรักของเราตม
 อยู่ในดวงใจอย่างแน่นหนาด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่เรา
 ต้องฉีกแยกมันออกไป - นี่เหตโธก - โธกคะ เรา
 อย่าไปพยายามตั้งต้นต่อสู้กับมันเดย ยอดดวงใจ
 ปรถ่อยให้โธก - โธก - ขณะเราไปเกิด คิดเดยว่า
 มันเป็น บทเวียน สอนใจเราให้ วิชา ความรัก คืออะไร
 มันอยากจะทำใจเธอที่สุด คือ หนีตามเธอไปเดย
 อย่างที่เธอขอ แต่ฉันกทาเช่นนั้นไม่ได้ แม้เพียงจะ
 รับเธอไว้เป็นคู่รักก็ กยังไม่ได้อีก เพราะจะกลายเป็นคนเสียใจไป - เสียตัญญา กตบัตตย ซึ่งได้
 ให้ไว้กับนายแจ้ง - เน้ตะ เมื่อก่อนฉันจะแต่งงาน

ฉันไม่เคยรู้เลยว่าความรักคืออะไรหรือเป็นอะไร ทาง
 แถบใต้ซึ่งฉันได้พบเพื่อน ๆ กับคุณเพื่อน ๆ ความนิยม
 คนต่ออย่างกันกับชาวกรุงเทพฯ ทางใต้อการแต่งงาน
 กับความรักนั้น เขาแบ่งเป็นคนละเรื่องกันทีเดียว
 สำหรับตัวของฉัน ๆ ต้องแต่งงานเพื่อช่วยเหลื่อคุณพ่อ
 และพี่ ส่วนสัญญาการแต่งงานนั้น ฉันเขียนสรุปผล
 ชอบ และตั้งขอบแทนการรับผิดชอบก็คือ ฉันได้
 บ้านกับเงิน และคุณพ่อกับพี่สาวเป็นสรบความสุข นาย
 แจงเขาเป็นเรือนใจที่ไรคารองฉัน แต่นายแจงเขาก็ได้
 ทำหน้าที่ของเขารอย่างสมบูรณ์ ฉะนั้นฉันจึงจำต้อง
 ตอบแทนเขา ฉันท้าเป็นต้องขอตัดขอกับเขาโดยรักษาวาจา
 ส่วนใจนั้นอีกเรื่องหนึ่งไม่มีในสัญญาว่าจะ
 ต้องรักด้วย ยอดรัก เมื่อฉันคิดถึงการทรมานที่ฉัน
 ผูกมัดอยู่เวลานี้แล้ว ฉันรู้สึกแค้นที่จะเค้ว่า ฉันต้อง
 นอนร้องไห้บ่อย ๆ ฉันไม่เคยรู้จริง ๆ ว่า ก่อนที่
 เราจะยอมให้ใคร มาผูกมัดเราโดย กฎหมายด้วยยอม

แต่งงานกับเขา เราจำเป็นต้องมีความรักปนอยู่ด้วย
 จึงจะมีความดีพร้อมพร้อม เธอได้สอนให้ฉัน
 รู้จักว่าถ้าจะแต่งงานต้องรักแต่ละฝ่ายซึ่ง เราจะแต่งงาน
 ด้วยหน้าที่ของมโนเต็มบดพร้อมด้วย ความรัก - ความ
 ซื่อสัตย์ - ความอ่อนโยน - ความเข้าใจ แม้จะมี
 เงินน้อยหรือไม่เคยไม่เกี่ยว แต่ฉันจะมานั่งบอไป
 ทำไม กันในเมื่อ ฉัน ก็ได้ยอมให้ กฎหมาย มี ฉัน อยู่
 เช่นเวลานี้ โดยปราศจากความดีและศีลธรรม
 ทุกข้อ ฉันมีใจยุติธรรมพอ ฉะนั้นนายแจ้งเขายัง
 ไม่ได้เสียสัตย์ โอ! ดวงใจ เธอไม่รู้ว่านายแจ้งเขา
 ได้กรณากับฉันอย่างไรบ้าง นายแจ้งใจดีและเขาเป็น
 คนดี ชั่วแต่ไม่ใช่ผู้ดี ซึ่งมีก็ไม่ใช่ความผิดของเขา
 เพราะมนุษย์จะเดออกตระกุดเกิดไม่ได้ มีหลายอย่าง
 ที่นายแจ้งกับฉันไม่เข้าใจกันเหมือนฉันเข้าใจเธอ นั่น
 ก็เพราะเราเป็นคนชนเดียวกัน เมื่อระดับชนเท่าเทียม
 กัน ย่อมเข้าใจในกี่ยววาทะซึ่งกันและกันมากกว่า ฉัน

ขอบใจ นายแจ่ม มากและ ตั้งใจจะ ปฏิบัติให้เขาได้รับ
 ความดีสุดแต่จะทำได้ และ ฉันไม่อยากให้เขารู้เลย
 ว่าฉันมีแผนรักกัทธิ์ใจ ฉะนั้นฉันจำเป็นต้องอยู่
 กับเขาไปเพราะ ถ้าเขารู้ เรื่องเขาจะ ต้องช้ำใจ มากเป็น
 แน่ ฉันคิดว่าเขารักฉันด้วยความบริสุทธิ์ใจ ใจ ถ้า
 ได้มีใครเตือนฉันว่า ถ้าฉันพบเธอบ่อย ๆ ฉันจะ
 ต้องรักเธอแล้วแม่ฉันรักเธอแล้วฉัน ก็พอจะถอนศรัทธา
 และเรากงไม่ ต้องรับทุกข ทรมาณ ถึงแค่ ทัพเป็นอยู่อย่าง
 เวदानันต์ ฉันคิดว่าไม่มี สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมาทำให้ฉัน
 ถิ่นเธอได้เสียแล้ว ทั้งก ในเวลาข้างหน้าขอไปฉัน
 ขอให้เธอจำฉันไว้สักด้วยนะวันใจ เธอจะสัญญา
 กับฉันได้ไหมว่าทุก ๆ ฤดูใบไม้ผลิ เธอจะนึกถึงฉัน —
 และพระราชาชาวบ้านนั้น เธอจึงบอกกับตัวเองเถิดว่า
 “ชีวิตคนไม่ได้มีแค่ความทุกข์ตรมมาน ย่อมมีเวลา
 ว่างบ้าง แต่งตัวบ้าง บางครั้งเหมือน ธรรม ชาติยังให้
 เวลาใบไม้ผลิฉันได้กับ” แหม ฉันพูดมั่วเสียใหญ่

เขียนมากเท่าไรก็ยังไม่พอกับใจ ฉันชอบออกเซอซ่า ๆ
 ว่าฉันรักเขามากแต่จะรักย่อยอย่างนวลชดชرف แม่จ๋า
 เราจะได้อาจากันไปแต่ ฉันไม่มีชีวิตเหลืออยู่ใน
 คิวเคย ถาบทระ ยอคิดวาท — เราพบกันแต่เพียง
 ในความฝันเกิดพระศรีศรัณย์”

พจนนัยแจ่ม อานาจตีหมาย ตกรท่ายจบบ กระจากษก
 หดตคกจากมอ เห็นประสาทมอของเขาดายเดี่ยว
 แดว นายแจ่มนางงอยอย่างนพเกษมทงชอไมง
 “ระ ๆ เรือนใจทไรค่า มีแจ่มนถ” นาคาแห่งความ
 แคนโคโหดตงมาอาบหน้า — นายแจ่มทงแจ่มทงฮายทง
 ไกรธแคนเดี่ยวใจอย่างตคชง เขายกมอชมนับคหน้า
 กมศรีษะนงนงจะนาคตเท่าโคไม่ทราบ แต่ดำหรับ
 คิวนายแจ่มรู้ตักวาทากบคตชชชชช

“โอ มนุษย์—โชค—แต่แล้วข้า”

นายแจ่มได้อานาจตีหมายซ้ำ ออกแต่เรา นงคคชง
 นาทนททุกคกพุด ใครเป็นผู้ระโมยภรรยาของเขา

ศรีธนียร์ ? ใช่แล้ว ! เขาคือ เจ้าคุณอมรภักทรภัก
 ชะนายนางใจเพราะเป็นเจ้าคุณ . นายแจ่มจาโคตะ
 อมรภักทรภัก ถูกแต่ ให้มาตั้งของประหารเดี่ย เอ๊ะ !
 แต่เจ้าคุณได้ชะโมย ? ชะโมยหรือเปล่า ? เปล่า—
 เปล่า ไม่ใช่ชะโมย—นั่น—นายแจ่มซึ่งเป็นชะโมย ๆ
 ความรักของเขาถึงถึง นายแจ่มชะโมยความดีช
 ธาราญของติดกา ชะโมยชีวิตติดกาไปด้วยเงิน ชีวิต
 ชะยังดำดัวดัด ไร่ นายแจ่มควรจะคิดเช่นนี้ได้เสีย
 คงแตกอนแดงงานที่จะคิด—คิดช่วยกันทุกคน แต่เป็น
 เพราะติดกาจนม ถูกใจ นายแจ่ม ๆ จึงขอ มาด้วยทอง
 ชะ นายแจ่มไม่ใช่ชะโมย เพราะเขาได้ชอมมาจากบิดา
 ของติดกาเอง ถูกแต่ นายแจ่มชอมมาตามนายฉะนพ
 ติดกาไม่ควรจะคงรักษาดูญญานนใจแล้วนายแจ่ม ก็ควร
 จะเก็บติดกาไว้ดูอย่างภาพเขียน และเก็บนกรชอบ
 ดึงนกรชอบแล้ว หลุดการรัก ถูกแต่ของติดกา
 ชะยังคงนายแจ่มจะถูก แต่เพราะนายแจ่มเก็บนกร

ด้้นแท้ ๆ” — ความโกรธได้หลุดออกจากใจนายแจ้
 ด้้นด้้นแฉะเหตอแต่ความกรณฯ เห็นอกเห็นใจ ความ
 ปรวตด้ยว ได้ด้ยต ทางคง ใจนาย แจ้ อย่าง มากมาย
 “อ้ายเจ้าคุณคนนหนนคนเดียวเบเนเหตุ คิตกาเบเนเด็ก
 อ้ายเจ้าคุณทเบเน คนชนนเดียวลบคิตกา นนหนณะเบเน
 คนเรองซงทาให้เรากตายเบเน เรอนใจทโรคา ไบ”
 คาพตทว คนชนนเดียว นหนณะ ทมันด้ยตทงทวใจ
 นายแจ้ยงนท มนทเศษยงใจกนเศษว—ฮ่ม-เขา
 หนง—เขาด้วย—เขาเบเนผุดเทาณ— รูนวาวศราวเคียว
 กน” แต่คิตกาได้เบฮกตวจากกนแฉะแฉะจะพยายาม
 ทาคกบนายแจ้ ทงจะให้ความด้ชแก่นายแจ้ด้ย
 นายแจ้ทวเรวคตงอ “เรองทงทมนนหนนหนน
 เขาเกิด ทาคิตกาเรยทวาคความ ด้ช—เขาด้ระ เขาด้ช
 ทารจะรทษาวาจาซงเขา ได้ช นายแจ้จะตอบ
 ซยงไรแกคิตกาจิงจะเหมจะด้ม นายแจ้ทอองกวระ
 เบเนภาพมรชทอมนรณ คิตกาจะคองไม่รู้ว่าได้ได้

จดหมายฉบับของมา เพื่อจะรักษาหัวใจติดกาไว้ แต่
 เจ้ามุขชายตรี—เจ้ามุขชายตรีของรเพราะคงได้รับ จดหมายที่
 ติดกาเขียนถึงเรา” นายแจ่มหงศกรของอยู่นานแล้ว
 ดากกระต่ายเขียนจดหมายออกมาและเริ่มเขียน

“เรียนท่านเจ้าคุณอมรภักตร์ กุศล ทราบ
 หัวใจคงได้รับ จดหมายซึ่ง จำหน เรียง
 กงท่าน แต่ตัวจดหมายเป็นของกระผม จด
 หมายนั้นบอกให้เรารู้คแต่ทุกอย่ง ไม่จำเป็น
 จะต้องพูดซ้ำ ถ้ากระผมยังคงเป็นหนุ่มอยู่ ถึง
 แม่จะไม่ ได้เป็นคน ชนเดียว กนกับท่าน ก็ตามท
 หนักนเป็นของทช่วยไม่ได้ กระผมผู้ซึ่งเป็น
 ดำมือของติดกาโดยถูกต้องตามกฎหมายมิได้ดัก
 ลอบ จำเป็นจะต้องฆ่าท่านเสียในการกระตัก
 ฆยามกัน แต่เมื่อญกระผมกเริ่มจะชรามากแล้ว

เมื่อได้เจ้าหน้าที่ของอย่างเต็มยศศักดิ์ศรีของท่านเจ้า
 คุณแล้ว นายแจ่งก็อดจดหมายส่งของฉบับของติดกา
 งดทางด้าน เจ้าคุณ หง ณะบบณะ นายแจ่งได้ ประทับครึ่ง
 คอดตราชื่อยอของนายแจ่งเรียบร้อย เขากดกระดิ่ง
 เรียกผู้รับใช้มาณะ บอกให้นำ จดหมายไปจุด ทะเบียน
 ตั้งทันที เพราะนายแจ่งเกรงว่าตัวจะเกิดกตมใจขึ้นมา
 บางที จดหมายฉบับนี้ จะถึงท่าน เจ้าคุณอมร ภัทรกุด
 พรหมกับจดหมายซึ่งติดกา เรียบถึงณะได้ ของต้นนั้น
 ก็ได้ นายแจ่งผู้นำส่งสาร ได้ตลกจากเกาะอิท โตะเขยน
 จดหมายมานั่งเกาะอิทเค็ม ของเขาด้วยความ ระคมรม
 ขนชอกช้ำใจ เวลานั่งมองมนงนกกคคะไรไม่ออก
 เตย ได้แตกถอนหายใจและหน้าตาไหลซึมออกมาด้วย
 ความปวดร้าวแค้นสุดกน นายแจ่งนั่งเหม่ออยู่นาน
 มาก

พจนานุกรม 19/10/2565

เตชานการซึ่งนายแจ่งตั้งให้มาเวลาวัน ประทาน
 อาหารกลางวัน พอเราเห็นนายแจ่งเราตลกใจมาก

เพราะนายเงงหม่าชิตขาวเป็นคนเจ็บผิด กับเมือวานซึ่ง
เขาได้พบ

“ฉันไม่สบายเป็นหวัดคงแต่เมื่อก่อน และฉัน
ต้องการจะพบนาย วรคณเพอ จะสั่งงานมอบ เขาเผื่อฉัน
จะไม่สบายมากไป เธอช่วยฉันกระตังเรียกผู้รับใช้
ให้ฉัน” นายเงงพูดพาดเห็นอยจวนจะหอบแล้ว
นายเงงได้พยายามแผ่ใจตั้งกั ฐระหตาย อย่างแต่เรา
รู้สึกหนามคตตายครั้ง หนึ่งของนายเงงชิตเขยวมาก
และมากจนทุกที เธอได้อยู่กับนายเงงจนเย็นแต่ได้
บอกกับนายเงงว่าควรจะเรียกคนติดจากถบ จากกรง
เก่า เขายนัดจะไม่โทรเธอให้ แต่ไม่ทราบชื่อบ้าน
แต่นายเงงนงเฉยทำเป็นไม่ได้ยินแต่ นายเงงบอก
กับเธอว่าเรา ไม่ได้เจ็บเป็น แต่เพียง เป็นหวัด เท่านั้น
กลัวโดนนอนพักคงจะสบายขึ้น ส่วนภรรยาของเขาก็จะ
กลับมาพร้อมนอยู่แล้ว ไม่ควรจะไปทำให้ติดจากถบใจ
เปล่า ๆ .

“ถ้าเธอจะช่วย ร่าง ไทรเดช กามคิดกา ว่าจะมา
 อย่างไรจะได้ให้รถไปรับที่สถานี ฉันไม่ได้รับจดหมาย
 ของคิดกา ๗ อยู่ที่บ้านคุณหลวงชาญนรงค์”

พอเธารอออกไปแล้วนายแจ่มถึงนอน กรน
 เวลา ๕๐ น. ก็ได้รับโทรเลขตอบจากคิดกา นายแจ่ม
 เขานอนด้วยความระทมทุกข์ เขาได้คิดว่าความเศร้า
 ๕ ๔ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 นเมื่อใดจะถึงขั้นสุดกันเสียที บางทีอาจมามากกว่า
 อีกก็ได้

ตอนดึกในคืนนั้นเองท่านเจ้าคุณ อมรภักทร กุด
 เค้น่วนไปมาอยู่ในห้องสมุดที่บ้านของท่าน เพราะหัด
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ทอที่บ้านคนเดียว ท่านเจ้าคุณกระสับกระส่ายมาก
 ด้วยความกตุมใจ เจ้าคุณเค้น่วนมอ ก่า จดหมายของ
 คิดกาที่บิจจดหมายของนายแจ่ม ซึ่งท่านได้รับพร้อม
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 กันจริง ๆ ท่านเจ้าคุณ สมองหม่นคิดอะไรไม่ออกเลย
 เคยวนเกิดเป็นธำมคน จนมาแล้วท ปราศจาก ความสุข

เหตุที่เจ้าคุณถนอมมาก ไม่ใช่เพราะ นายแจ้ง รุเรองหาก
 แต่ว่าท่านถนอมเพราะท่านไม่คิดว่านายแจ้ง จะทำอย่างท
 ษามาน เหยียดเพราะท่านเจ้าคุณตลกนายแจ้งว่าเป็น
 โพร่ใด จะคิดทางตั้งบอย่างผิดได้ ท่านรู้สึกอายตัว
 เองมากมายทรวา นายแจ้งก็เป็นสภาพพระเหมือนกัน
 “เคยคิดว่าอดทนเป็นสามทเดว แต่ไม่ยกใช้
 เป็นคนดมาก เกือบจะมากกว่าเราเสียด้วยซ้ำ” ท่าน
 เจ้าคุณรำพึงดัง ๆ

การกระทำของ นายแจ้ง นกกดของทก อย่างแฉะ
 แนบเนียนเป็นผิดแท้ พอท่านเจ้าคุณคิดออกว่าควร
 เขียนจดหมายขอบ ท่านรีบเปิดโต๊ะเขียนจดหมายนง
 ดงเขียน

“นายแจ้งทเคาฟ

ดนขอ ถึงความ เคาฟ นบถอมา ให้ท่าน
 พรอมทงความขอบใจในความกรุณาท่านเป็นนุ

ทมศักดิ์ธรรมอนันตยง ขอบพระคุณสำหรับ
 จดหมายและท่านได้ส่งจดหมายออกฉบับหนึ่ง
 มาด้วย ฉันเห็นใจในความรู้สึกของท่านได้พูด
 มาว่า "ถ้าท่านยังเบียดเบียนท่านจะฆ่าฉันนั้น"
 ฉะนั้นคุณก็จะมอบ ตัวของคุณ ให้ท่านทำ อะไรได้
 ทุกอย่างตามใจชอบ ฉันพร้อมและยอมให้
 ท่านฆ่าด้วยความเต็มใจ แต่เป็นความสัตย์จริง
 ฉันไม่ได้คิดร้ายต่อท่านเลย ความทุกข์ทรมาน
 ซึ่งไม่มีวันจะ เล็ดลอดตายได้ มีฉันอยู่ใน ดวงใจ
 ของฉันก็เพราะ ฉันได้นำ ความทุกข์เศร้าโศกไป
 ให้อับ สุภาพสตรี ซึ่ง เป็นที่ รักของ เรา ทั้งสอง
 ชีวิตของฉันนั้นก็จะ มีแต่ความทุกข์ ระทมมึนตม
 ไปตลอดชีพ และฉันได้ตั้งใจว่าจะไปจากกรุง-
 เทพฯ ไปให้ห่างที่สุดที่จะไปได้ ทั้งจะรีบไป
 ให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ด้วย ฉะนั้นคุณก็จะทำตาม
 คำสั่งของท่านในการที่จะไม่ให้ภรรยา ของท่านรู้

เรื่องจดหมายฉบับที่หนึ่งเป็นอนิชาต และฉัน
สัญญาว่าจะไม่รับกลับมาทั้งต้องอีกต่อไป แต่
ฉันขอ อนุญาต ท่าน เขียน จดหมาย ตอบ ภริยา
ของท่านเพื่อเข้าไปเมืองโกด

ไปรตกรณาเชื่อนนเกิด

จากคนจริงของท่าน

ค. อมรภักทรกถ

จดหมายถึงนายแจ้งเจ้าคุณเขียนได้จ่ายมากแต่
เร็วด้วย แต่จดหมายของคิดกานต์ยังไม่กตาเขียน
จะพูดจากะไรกันดี จะด้วยความทุกข์เศร้าหัวใจให้ฟัง
อย่างไรบ้างดี ในตมองของท่านเจ้าคุณเจตนาไม่
อะไรที่จะคิดเดยนอกจาก คิดถร-คิดกา ทั้งที่แต่จะ
คิดถงแต่หวังโยแต่จะมีได้พบกันอีก จะนานสักเท่า
ใดก็ยังไม่รู้ หรืออาจคิดขุดขุดกันได้ จดหมายฉบับ
ฉบับหนึ่งจดหมายถึงจาก จมชัคคหัยคจากเชชตกรกนแล้ว

คงเหลือแต่ชั่วโมงแห่งความจำที่สดชื่น ในที่สุดท่าน
 เจ้าคุณไคนองก็ตระเขยนจดหมายออกครึ่งหนึ่ง คงตน
 เขยนจดหมายถึงผู้หญิงซึ่งท่านรักที่สุดในโลก ท่าน
 เรมด้วย การปรับทุกข์ว่า ท่าน คง เศร้าแฉะ ทุกขหนัก
 เพราะคิดถึงบิดา และบอกว่าขอตาจากไปให้ไกล แต่
 ก็ยังไม่ทราบว่าจะไปไหนดี รู้แต่เพียงว่าจำต้องจาก
 กรุงเทพฯ ๗ ไปหลายเดือน แม้จะอยู่ไกลสักเพียงใด
 ท่านเจ้าคุณบอกว่า ท่านจะคอยส่งพานใจมาถึงบิดา
 ให้เสมอเป็นนิจนิรันดร์ ส่งพานใจของท่านจะติดอยู่ใน
 ทางนึกคิด ขอให้คิดการู้อารอบ ๆ ตัวของบิดาไม่
 ว่าจะไป สวรรค์ใด จะต้องมี ความ ซื่อสัตย์จง รักบูชา
 ต่อม บิดา อยู่เสมอ และตั้ง เหตานั้น ประกอบ ขึ้นด้วย
 หยาดนาตาและความรักของท่าน และจดหมายของ
 บิดาทักเขียนมา ถึงท่านทุก ฉะบับจะไม่รู้จัก ห่างจากตัว
 ของท่านเลยท่านจะรักษาไว้ด้วยชีวิต ท่านเจ้าคุณ
 อ่อนหวานให้บิดารักษาให้จงดี และให้บิดาจำไว้ให้

แน่นว่าตาของกริวดว ท่านเมื่อใด ไปรดเรียก ท่านจะมา
 หาทนทตามตาตั้ง ถ้าคิดภาจะเขียนจดหมายเรียกคว
 ท่านแถวตั้งไปทบาน ภทรวกุดจะถึงท่านเต็มอ ในที่
 สุดที่ขมขณฝากกตชนมากต่อมใจในยามระทม

“กตอนบชาติตกาผู้ยาจิต
 จะเฝ้าคตดงเขอเต็มอมห่าง
 แม้นทนททชเท่าใดไม่ระคาง
 จะคงตั้งร้างตั้งมรักไว้ดักคอย
 วนหนงเราจะตั้งมอารมณ์รัก
 พจะบถรักกถอไมทอถอย
 จะตั้งกรรมแม้ชราจะชราถอย
 นียอนปลดอยคิตตกาพานตาเฮย”

แถวทานกจบดงด้วย “จากผู้ซึ่งบูชาเชอ

คตอตชพ

จบจค หมาย เจ้าคุณ นิ่งเหมือนมองออก ไป ใน
 ชากวศกมตทบมเมฆหนางแดงจันทร แต่ทานเจ้าคุณ

กยงคง มองท มตบนาน เมฆ คอย ๆ เกิดอนคต้อยไป
 และโคเห็นแดงจันทรเป็นแดงชัด ท่านเจ้าคุณเมงกหัว
 ชาติพนกเถวอ เมื่อท่านได้แต่เห็นดาวน้อย ๆ ของ
 ดวงชยชคกัน คอยอยู่ตรงหน้าของท่านพอดี เจ้า
 คุณหวังว่าเป็นดวงดี และดาวส่องดวงนี้โตถึงความ
 หวังมาให้ท่าน “เอะ หวังอะไรกัน เวลานี้จะมาด้วย
 แล้ว แต่คิดกาได้พุดมาในจดหมายว่า ฤกษ์ไม่ผิด
 ยิ่งกตบมาใหม่โตกบี่ ฉะนั้นทำไมเราจะมีหวังไม่ได้
 เป็นอันว่าชยชคชยชคความหวัง แม้แต่จะหวังดม ๆ
 แต่ง ๆ กยงค”

“มนุษย์ที่ปราศจากความดีเขาจะขี้ดแม้แต่ฟ้า

เขา

เวลาได้ผ่านไปวันหนึ่ง ๆ แล้วก็อาทิตย์หนึ่ง ๆ
 จนถึงฤกษ์หนึ่ง ๆ ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ความ
 เกรงใจก็ยังคงอยู่ในดวงใจของนายแจ่มยังคงมีอยู่และ

แจง เป็ดย่น ใจจากรัก ดิดกา เป็นชม เชย ความอดทน
 นงย แจงคอย ตั้งเกตุกริยาของ ดิดกา โดยเอา หนังสือ
 พมพบศ หน้าแถว แอบมอง หวอมละ นนททา เป็นนอน
 หลับ นายแจงได้เห็นดวงหน้าของดิดกาเป็ดย่นเป็น
 เส้าตาโศกซงคอกคกค้ายจะคอนไวไม่ยี่ นายแจง
 รุ้สึกตัววาคณต ทบคประค ความดีของ ดิดกา ๆ จึง
 ต้องตั้งเงาคุณไปเดี่ยไกล “นเทากับเราเองททรมาน
 ดิดกา เราเห็นผลำคความปรอดราวน ไหวตควเรากเด็น
 จะปรอดราว” ยังเห็นดิดกาทำหน้าทคมากเทำ! ดนาย
 แจงก ยังแจบ ใจยง ซนชายง ซนทง เห็นไป วาคค เป็นน
 ทรมานดิดกา นายแจงซอดิดกามาทรมานเด็น แต่
 เขาเป็นซอคาเขากคค ไนหงคการค้ำเพวระเขา ซอดิดกา
 มาควยเงนมากมายทงได้ ไทคความดีซกกับบคคและพศำว
 รวมทงคควดิดกาค ใช้จ่าย คออย่างพมเพอย ทจริง
 ดิดกาคคงจำสัญญาได้ ควาคคคเหตำนเหตงทปตอม
 ใจนายแจงให้มันเทาทกซง แต่เม้ตั้งเหตำนนจะ

ปลอดภัยได้บ้างมันก็ยังมีความซอกซาใจ ซึ่งยังนาน
 จนมันขง พอกพนเต็ม ใหญ่จนทำให้นายเจง รูดักเบือ
 ชีวิตมันอยเพื่อรักษาดีญาตอกนหนก ความเขือ
 ความซอกซาดีมันแนทวคุณชนในอกทำให้นายเจงเกิด
 ความยอทอดขอชีวิตหลุดดวงเด่นตระคร เขามักจะ
 ถามตัวเองอยู่บ่อย ๆ ว่า “การมีบ้านใหญ่โตมีเงิน
 นบตานมกคนดีคนดีหลุดคามี่ซาทาชช่วยหญิงมากมาย
 นมประโยชน์ตระหรือ ? เป่าเตยอายุความเคยคเค้น
 มันอบตั้งค่าง ๆ นมเสียต้น” นายเจงรูดักระทมมาก
 ความรูดักวาเบณสุชาติทนอย่างยอยยับ แม่เตยที่จะ
 ดับตักตของเรากไม่มหวังจาจะมีได้ ไม่มีอะไรเหลือ
 ให้เราหวังเตยจนคิดเคียว ชีวิตจะอยู่ไปทำไมกัน ?
 ในเคือนกนยายน นายร้อยเอือกคนศซาญนรงค์
 บิตารองคิดกาได้มาเยี่ยม พร้อมกบแม่หม้ายสาว
 เครือคา ต้องคนนได้ทำให้นายเจง ระคิดกาดีบาย
 ใจชนนคหนอย เพราะเครือคาเบณคนดีนุกัดนานไม่

ยอมยั้ง ชวนไปไม่หนีแต่หวังแต่ความบันเทิง
 เครือคาบอกกับนายแจ้งว่า เขามีความดีชมากในถาร
 หตงงานกับนายคนนั้น นายคนนั้นก็ควัญญาณของ
 เขาคนเดียว ฉะนั้นเขาจึงคิดว่าเขาได้กตบเป็นต่างชน
 ใหม่ เมื่อเครือคามายูตบ้านของนายแจ้งมานอนเขา
 เครือคาบอกความไม่สบายใจ ด้วยเห็นต่างภรรยาคน
 ทุกขครอมผอมเหดของไม่มีความเบิกบานเลย

“ผู้เมยกนี้เป็นอย่างไรกัน ดูราวกับว่าเป็น
 คนเจ็บทงคุด ตัดกาตภาไม่มริวคจคใจระรอยจะเบด
 โอก นายแจ้งก็คดาบวว่าเบอโศคเช่นกัน คองมี
 อะไรเกิดชนกบเขาทงตองนเบนนี อะไรหนอเป็น
 เหตุ ?” เครือค่านักใจคคควนอยู่คนเดียว เพราะได้
 พยายามพูดกับต่างคอบคองของตักก้า แต่เขาเฉย ๆ
 ฉะนั้นเครือคาบอกจาเป็นทงจะคณหาเหตุให้รู้ คองกตางคณ
 กอนทงจะดาจากกัน พอดีตักก้าเขามาบอกตางอน
 เครือคาบอกรบฉวยโอกาส

“ฉันได้รับจดหมายของ เจ้าคุณอมรภักดิ์
เมื่ออาทิตย์ที่แล้วจากสิงคโปร์ เขาขอทราบข่าว
ของเธอบ้าง เธอได้พบปะติดต่อกับเขากัน จากที่
ใดกตบมาจากหัวหินแต่นั้น ดูเหมือนเขาจะอยู่ใน
กรุงเทพฯ ไม่กี่มากน้อยไม่ใช่หรือ?”

“คะ เรายังได้พบกันอีกต้องหรือถามกัน แต่ฉัน
ได้รู้จักกับพี่สาวของเจ้าคุณด้วย”

“ท่านเจ้าคุณรักพี่สาวมากทีเดียว พี่สาวเป็น
คนอย่างไร?”

“ดีมากคะ”

“ฉันได้ ยินว่ามารดาของท่านเจ้าคุณ โกรธมาก
ที่ถูกขายจากบ้านไปอีกครั้งหนึ่ง และฉันที่เจ้าคุณไม่
ยอมแต่งงาน กับทายาทสาว ที่คุณหญิงได้ เตรียมไว้ ให้
แต่สำหรับฉันนะไม่เข้าใจว่า ทำไมเจ้าคุณจึงจะต้อง
ยอมให้แม่เป็นมดลูกเมียให้ เพราะเจ้าคุณไม่ต้องการ
เงินเลยเรามีมากพอแล้ว”

“ค่ะ ถูกตามท่านว่า”

“เจ้าคุณอมรไปที่บ้านคุณลุง หลวง ของเธอ
ด้วยหรือเปล่าเมือเธออยู่ที่นั่นนะ?”

“ไปค่ะ”

“แล้วทำไมไปด้วย?”

“ค่ะไปด้วย”

“เขาชวนมากไม่ใช่ ผู้หญิงคนนั้น?”

“ค่ะใหญ่มาก”

การสนทนานี้ไปประโยชน์ เครือคำคิด “เรา
เห็นจะรู้ได้ยาก เพราะคิดกาทำนายาคด้วยเด็กนก-
เรียนตอบคำถาม” แม่มารดาแดงของตลกจะคา
คมอย่างไรก็ตาม ไม่อาจอ่านอะไรออกจากตลกได้
เครือคำพูดกับตัวเอง

“ดีใจจริงที่เรเองที่เราคิดถึงดีว่า เจ้าคุณกับ
ตลกคาดเดอของใจกันไม่เป็นความจริง-แม้จะอย่าง
นั้นก็สงสัยดีไม่ได้ว่า ยังจะไม่หมดเรื่องกันไปง่าย ๆ

“ติดกา เธอจะไม่ตั้งอะไรไปถึงท่านเจ้าคุณ
อมรภักทรกุดบ้าง ? เพราะฉันจะพบกับเธอในเร็ว ๆ
นี่”

“โปรดเรียนท่านเจ้าคุณด้วยว่า ดิฉันหวังว่า
ท่านจะสบายดี และ ดิฉันสบายดีค่ะ ไม่ทราบว่าจะ
ตั้งอะไรอีก ท่านนักพอแต่จะกระ” ติดกาถอนหายใจ
ยาวและเอามือบกกนแน่น แล้วก็เดินไปทมาครของแบ่ง
หยิบแปรงขนเสวกวางลงอย่างประหม่า

“ฉันจะไม่พูดกับเจ้าคุณอมรภักทรกุด เป็น
อนธาค เพราะเธอไม่สบายแน่ ๆ หน้าตาซีดเซียว
ออกอย่างนี้ เด็กทารกของฉัน ๆ แล่นที่จะกุดมใจจะ
ขอบอกตรง ๆ ว่าฉันไม่สบายใจเลย ทมหันเธอเป็น
อยู่อย่างนี้”

แต่ติดกาก็คงขยันทว่า ไม่ได้เจ็บเป็นอะไร
และทุกอย่างก็เป็นปรกติ ภาระนี้เป็นอันหนักของก

มารดาเพียงจะรูเรื่องใด เครือคำอุปติถกต่าง

ถาพอน

จนรงจน เมอบตากยมารดาเพียงกดับไปแต่
 ดิดการู้ดีกว่า ตเหมอนจะเกิดควมเงยบเงางยจน
 ลว่าแต่ก่อน ซอของเจ้าศณอมรภักทรกต ซึ่งมารดา
 เพียงมาเขยจนน ทาให้ดิดกาเกิดควมใจจนมาอก
 อารมณของดิดกาจนมัวอย่างไมรู้ ดีกคว เธอมีจะ
 คอบนายเจงหอน ๆ ในเมื่อนายเจงถานอะไร ทั้ง
 เถิดาเดินกมีจะดงถันเท่าตั้ง ๆ คัย และไกรขงาย
 เสียงเอ็ดมูมิไซบ้อย ๆ อาคมีกริยาวุ่นใจของดิดกา
 น นายเจงใดตั้งเกศเห็น และเขากรวิภาดิดกาคงเกิด
 หงคหงคใจในเรืองเกศ นายเจงกดมและชาเจยจน
 ซึ่งเขากไมไกรจะธบายออยแต่ควย นายเจงมีจะ
 ตรกตรองคณหาธำเหตุทำให้ ดิดกา เกิดม อารมณ จน
 หลงของจนอก เพราะอ้ายกวรเดินดงและพดหวนนใด
 หายไปนานแต่ นในเจงกดับมาบนจนอก คอจาก

วนนไป นายแจงกเกิดคจวามระทมใจหนกยงชน และ
 คดกาทรมครอมหนกชนเชนกัน เวดาร์บประทาน
 อาหารบางทีไม่ได้พดกันเคย ต่างคนต่างกมนตงกัน
 โดยไม่มีเรื่อง

ในเดือนตุลาคม นายแจงแรมเจ็บเป็นหวัดแฉะ
 มีไข้ คอชงนอนอยู่ในเตียงตลอดวัน และแฉะกกาย
 เป็นหลายวันคอเชองกัน แต่เมื่อคดกาเขาไปเยี่ยม
 นายแจงก็บอกว่ ไม่ได้เจ็บมาก ชิดต้องตำวันคง
 ดบายชนเป็นแน่ จนเดือนพฤศจิกายนจะหมดต้นไป
 แฉะ นายแจงกยงคงคอชงนอนอยู่ในเตียง แฉะมักจะ
 เป็นลมหนามลบอย ๆ หมอไม่อนุญาตให้ลุกจาก
 เตียง ยิ่งพรวนวันเขา คดกาตั้งเกดเห็นว่ นายแจง
 เพดยมากชน จึงได้เรียกประชมหมอ เมื่อหมอได้
 รุมกันตรวจแฉะตรวจชิด หมอได้บอกกบคดกาว่า
 นายแจงเป็นโรคหัวใจ แฉะจะมช วิดชเยเกินหน้าคินาก
 นไม่ได้เนนชน แต่อาจปุมบับไปเมื่อใดก็ได้ คดกา

เซ็นนาตาท์ไหลซึมออกมาอย่างไม่รู้ตัว คิดกาได้ถาม
 ตัวเองว่า ตัวเขงเป็นต้นเหตุให้นายแจงเกิดเป็นโรค
 หัวใจหรือเปล่า ? นี่คิดกาจะช่วยอะไรได้บ้างหนอ ?
 โธ ! นายแจงผ่นาสูงดำง เขาเป็นต้นใจดีมีความ
 กรุณาอย่างถนเหตอ คดอดเวตาทนายแจงเจ็บมากน
 คิดกาได้เข้าใจได้พยายาม อย่างไม่เห่นแก่เห่นดเห่นอย
 อดนอนนงคุดาการอยุ่เต็มอ ขณะทนายแจงนอนหลับ
 และคิดกาออกมาพัก คิดกาที่พยายามสืบถามจวกล
 ผู้หลักผู้ใหญ่ว่าการคายน จะคองคระเตรียมอะไรกัน
 บ้าง น้าของนายแจงบังคับให้ เซนเทียนกุดเมต จะ
 คองคองน ขนเบนทเค็ชตามแบบโบราณ ได้เทียนจะ
 คองนบเต็นคาย ให้เทากบฮายของคุดาย และขผงท
 จะคองนนคองเบนขผงท ทงคองนนาหนกไมตากฉา
 หนงบาท แต่กาจะมากกว่านงกได้ ตามคองน
 ประคองของเจ้าของคองจะคองการให้โตเท่าโต และ
 คองนผาคคณคัพ มคอง อานนากอนแตงคองคัพ

เพื่อรับมาแลกญาติมิตรจะมารวมกัน เครื่องชำระ
 ต่างศัพท์ มีดบู่ ขมิ้น มะกรูด หรือถ้าจะใช้อย่าง
 ดมยี่ใหม่ เขาขอยอดเชคกโต แต่เจ้าทรายนายแจ่ง
 นำของนายแจ่งไม่ยอม เพราะท่านอ้างว่า ถ้าไม่ใช้
 ขมิ้นทำไมจะได้มาขบรอยเท้าไว้บูชาเจ้า ดังเหตุนั้น
 คิดภาตามใจคุณน้าทั้ง ดั้น และท่านก็โศกตามอบ
 ให้ไว้มือของที่จะได้ในหีบศพ เช่นกระชายฟาง ใบขิง
 ขมิ้นผง คิดการดีกว่าตัวเองก็คงจะเป็นโรคหัวใจใน
 ไม่ชาน เพราะได้รบความเคียดแค้นตายชุนนิก
 นายแจ่งรู้สึกวาทจะตาย แดกไม่ตนรณเกิด
 รือหนเดียว เขาอนุรทวนตายอย่างใจเอนท่ต็ด บาง
 เวตา ขณะท่ต็ดทามย่นชาวให้เวา ๗ แอนนาคาไหล
 แด่มองคิดภาอย่างขาดยแเด่ส้มเพชร แต่พอนายแจ่ง
 หลกจจดหมายซึ่งคิดภาเขียนดง ท่านเจ้า คุณเมรภักท
 กตชนมาเขากหอบตามมมปากแนบ ด้วยความเคยค
 แคนป่วควาว กาทนายแจ่งแคนนภท คิดภาพदनนภคธ

ฉะนั้นฉันไม่เคยตำหนิตัดทวงเลย เพราะคิดว่าเป็นเด็ก
 และเป็นคนใจดี แม้ว่าเขาจะร่าเริงสนุกสนานเพม-
 ทรพย ก็ตาม หรือแม้จะด่าจะตมฉันผู้ไร้อำนาจ แต่เขา
 ก็ยังรักษาน้ำใจ และวางท่ามใจกรุณา ช่วยรักษา
 พยาบาทเวตนาเจ็บไข้เด็มา” ความคิดเหล่านี้ได้
 ปรัดบ ประโตมใจนายแจ่มใน ยามยาคแหวใน คณเอง
 นายแจ่มก็คิดบจิตโดยสงบเงียบ

ก่อนที่นายแจ่มจะตายนั้น เขาหายใจไม่ออก
 ออคิดทรนทราย คิดหาได้ให้ยาจับและเอายาคุมให้ต้ม
 นายแจ่มจับมือคิดถามาวางทอก และบอกให้คิดกาฟัง
 คิดกาหมอบลงและเอาหน้าเข้าไปใกล้ ๆ หน้าของ
 นายแจ่ม

“คิด - กว -” นายแจ่มหยดหอบแหวก็หยด
 ตา “ฉน - ฉน - เวอน - ใจ - ก็ - ไร - คล - รอดา -
 คิดก -” นายแจ่มหมดเสียงและหมดลมจากใจตาย

ขบหน้าต่อนหนักอยู่ที่ศพ · จึงรีบออกไปนำยาหอม
 กับผ้าเช็ดหน้า ขอบ น้าอม มาให้ นาย ตัว ของ เขา แล้ว
 หมอบร้องไห้ คิดการรับยาหอมมาคิมเถระเช็ดคราบ
 นาคาและดมยาคิมตั้งครุหนงจึงค่อย ๆ รู้สึกดี เธอ
 จึงให้มารับใช้ตัวออกไปช่วยทำงานข้างนอก แล้ว
 หันมาของนายแจ้ง หนึ่งนั่งถกตงแคว้นแต่งงานมาจน
 นายแจ้งซาคใจคาย ความจำใดกตัมเข้าสู่สมองและ
 แล้ว คิดกาจักราคพุด ของ นายแจ้ง เมื่อก่อน ซาคใจ
 คิดกาตั้งคั่งและพุดออกมาดัง ๆ

“เรือนใจที่ไรค่า ! เอ๊ะ ! คำพุดนั้นเคยคิด
 อยู่แต่ในใจ แต่ทำไมนายแจ้งพุดออกมาเมื่อก่อนตาย
 -ฉันไม่ได้ฝันไปแน่นอนทีเดียว - เอ - ฉันเคยพุดที่ไหน
 นะ - นึกไม่ออก - ฮ้อพุดไปกับ - แต่ นายแจ้งจะรู้ไม่ได้
 จาก - ทำไมนายแจ้งจึงพุดคำว่า เรือนใจที่ไรค่า ขอ
 ตาคิดก -” คิดกาตั้งอนนาคาไหลพราก ๆ

“อินเรือนใจไว้ค่าไม่น่ารัก

แต่เราบักใจจ้อพนอกนอม

ให้ความสุขทุกทางอย่างเพียบพร้อม

ยังช้ายอมทนยากจนจากเขย”

จบบริบูรณ์

ข

19/10/2555

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร เลขที่ ๖๕๑ ถนนมหาไชย ทรนคร
สมัยประจวบ พิศนาคะ พิมพ์ที่โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร พ.ศ. ๒๕๕๕

ชีวิต---

มิใช่ดอกกุหลาบ

ของ-นิตยา นาฏยะสุนทร

“ชีวิต-มิใช่ดอกกุหลาบ” เป็นเรื่องที่โดกดอม
ให้ผู้อ่านคิดถึงใครสักคน คราวคราวมาแต่ใน น.ศ.พ.
เคตเมต-ฉันทันทร

ชีวิต ! คือดอกกุหลาบใช่ไหม?—เพียงจะเด็ด
แต่จืด-ขมดีและก่อกัน เท่านั้น ?
เบตา-มิได้

ชีวิต ! คืออะไร ? ต้องคนดี+และซาบซึ้ง
แค่ไหน ?

คุณนิตยา นาฏยะสุนทร - นักประพันธ์ละครเขียนด้วย
สำนวนและเค้าโครงน่าทึ่งจริงใจโดยตลอด

หนังสือหนาประมาณ ๕๐ หน้า ราคาของ
กำหนดออกจากสำนักพิมพ์ ๕
๕๐ บาท

พิมพ์ซ้ำเป็นครั้งที่ ๒

๖ ๘๐
นวนิยาย

อ. อุดากร

คือหนังสือที่เป็น "อนุสรณ์" ของ-อ.อุดากร
ผู้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งหนังสือขนาดย่อมเล่มหนึ่ง
ของมรรณโลก เหมาะที่จะเก็บไว้เป็น "อนุสรณ์"
จริง ๆ

เรื่องทุก ๆ เรื่องในเล่มนี้-คงขนาด ยาว
เรื่องได้รวบรวมไว้มาตั้งแต่ เช่น- "ตักกวระดัด" และ
บางเรื่องเช่น "สัตยชาติญาณนิมิต" ก็ได้ถูกวิพากษ์
วิจารณ์ในชุมนุมนักหนังสือพิมพ์ อย่างโครม-
คราม - - - - !

หนังสือหนาประมาณ ๓๐ ยก ราคาของ ๒๐ บาท

กำหนดออกภายในเดือนสิงหาคมนี้

โอเคียนต์โตร์ ผู้พิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๒

ชีวิตหลวง

ของ พระนางเชอลักษมีลาวัน

“โอเดียนส์โตร์” ได้จัดพิมพ์ครั้งที่ ๒

ขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่าน

“ชีวิตหลวง” เป็นวรรณกรรมชั้นเอกของ

พระนางเชอลักษมีลาวัน เป็นเรื่องของชีวิต... ซึ่ง

พระนางได้ประทานถ้อยคำตำนานไว้ - เป็นคติซึ่งจับใจ

ยากที่จะหาอ่านได้อีก

ของดีที่ “โอเดียนส์โตร์” และ

ร้านจำหน่ายหนังสือทั่วไป

ราคาของ ๒๐ บาท กำหนดออกมปลายี่ถึงหน้า

รวมนิยายรัก

ของ

อิงอร

ตีพิมพ์เป็นเล่มหนาที่สะดวก
ในประวัติการณ์ รวมทุก
เรื่องในชีวิตการเขียนของผู้
ประพันธ์ นับแต่นวนกรรมอันปัจจุบัน
ออกจำหน่ายแล้ว ราคาเล่มละ ๕๐ บาท

ชีวิตมืด

เล่มเดียวเท่านั้นสำหรับนัก
ประพันธ์ผู้หญิงที่กล้านำชีวิตใน
ชีวิตจริงของสังคม และของลูกคู่
หญิงด้วยกันออกมาเปิดเผยในรูป
นวนิยายชีวิต ออกจำหน่ายแล้ว

ราคาเล่มละ ๒๓ บาท

ไอเดียบ่นสยอง

ผู้จัดทำจำหน่าย

เรื่อง
ประพันธ์

